

ДЖОН ЛЕСКРОАРТ АДВОКАТИ НА ЗАЩИТАТА

Част 10 от „Дизмъс Харди“

Превод от английски: Евелина Банева, 2004

chitanka.info

На Джак Сојер Лескроарт

*Почти всичките ни грешки са по-простими
отколкото методите, чрез които се опитваме да
ги прикрием.*

Франсоа дьо
Ларошфуко

ПЪРВА ЧАСТ

ПРОЛОГ

На шестнайсетгодишната Лора Райт ѝ оставаха само четири минути живот, когато излезе от банята в малкия апартамент на Бомон Стрийт в Сан Франциско. В очите ѝ блестяха следите на скорошни сълзи. Но в банята беше наплискала обилно лицето с вода си и бе измила размазаната спирала и грим, така че сега кожата ѝ светеше. Мокър кичур руса коса падаше върху широкото ѝ гладко чело.

Тя прекоси малката всекидневна и отиде при господин Муни, учителят ѝ по драматургия, който, наведен над кухненската маса, нанасяше някакви бележки с четливия си почерк по текста на пиесата, която репетираха. Щом се приближи до него, той се изправи. На по-ярката светлина в кухнята очите на Лора придобиха тюркоазния цвят на блузата ѝ.

Муни имаше приятно лице, което издаваше благия му характер. Преди десет години той беше един от най-търсените изпълнители на главни роли, но сега, макар все още да изглеждаше поддържан и хубав по традиционния начин, косата му бе оредяла и прошарена, а леко увисналата гуша загрозяваше линията на челюстта.

Усмихна ѝ се:

— По-добре ли се чувстваш? — попита той.

Тя кимна, все още твърде развълнувана, за да се довери на гласа си.

За миг двамата останаха загледани един в друг, после Лора протегна ръце и пристъпи към него. След малко раменете ѝ затрепераха и Муни, притискайки я в обятията си, прокара ръка по фината коприна на гърба ѝ.

— Всичко е наред — каза ѝ той. — Всичко ще се оправи.

— Знам. Знам, че ще се оправи — отвърна тя, заровила лице във врата му.

— Вече се оправи — каза Муни.

Тя кимна отново.

— Знам. Просто... благодаря ти.

Тя отстъпи назад и го погледна:

— Не исках да стане така.
— Ти постъпи добре. Радвам се, че събра смелост да споделиш с някого. Трудно е да таиш подобно нещо в себе си.
— Почувствах, че мога да се доверя на теб.
— И съвсем правилно.
— Знам, но... какво беше това?
Муни отиде до прозореца и погледна към улицата.
— Никой. Нищо няма.
Лора въздъхна, пое си дълбоко въздух.
— Не вярвах Андрю да се върне толкова скоро. Не съм сигурна дали съм готова да се изправя лице в лице срещу него. Ще се разстрои, ако разбере, че съм казала първо на теб. Все пак бебето е и негово. Може пък да му кажа, че съм започнала да плача, веднага щом е излязъл, и ти си ме попитал какво има...
— Както си и беше.
Тя кимна.
— Знам, но като че ли Андрю малко ни подозира.
— Нас? За какво ще ни подозира?
— За връзката ни. Нашата. Веднъж дори се разделихме заради това.
Муни с мъка потисна смеха си.
— Заради кое по-точно?
— Той мислеше, че си падам по теб. Всъщност, аз наистина си падах.
— Падала си си по мен?
— Да, когато започнахме да репетираме пиесата тук. Съвсем мъничко. Той ужасно ревнуваше, а аз страшно се ядосах, когато ме обвини.
— В какво те е обвинил?
— Нали се сещаш. Че има нещо между нас.
Този път Муни не се сдържа и се подсмихна.
— Е, надявам се вече да е разбрал, че не е имало такова нещо. Освен това става дума за теб. Тялото си е твое, както и решението.
След кратка пауза добави:
— Знаеш ли, може би не е лошо да поговориш с родителите си.
— В никакъв случай — каза тя, клатейки глава. — Ще ме убият. Не обичат да им развалят спокойствието. Повярвай ми, така е.

Очите ѝ отново се наляха.

Муни пристъпи към нея и избърса една търкулнала се по бузата ѝ сълза.

— Успокой се — каза ѝ той. — След няколко месеца всичко това ще бъде зад гърба ти. Просто преминаваш през труден период.

— Толкова се надявам да си прав. Чувствам се такава глупачка, че допуснах това да се случи. Искам да кажа, случи се само веднъж.

— Веднъж е достатъчно — гласът на Муни беше нежен.

— Нека все пак да ти е обеща на ухото в бъдеще.

— Не се безпокой — рече тя. — Взех си поука.

Но самообладанието отново я напусна и сълзите ѝ заплашваха да рукнат. Тя стоеше и го гледаше безпомощно.

— Ще ме прегърнеш ли пак?

— Щом е толкова важно за теб, добре, но съвсем за кратко — И той я обгърна с ръце.

Тя се притисна силно към него, но едва ли не се изтръгна от обятията му, когато на вратата внезапно се почука.

— Божичко! — простена тя. — Този мой късмет! Сигурно е Андрю. Ами ако ни е видял?

Муни я задържа на една ръка разстояние.

— Лора, — каза той. — Андрю е страхотно момче. Не бива да се страхуваш от него. Дори да ни е видял, знае, че го обичаш. Наистина. Погрижи се за себе си, направи каквото трябва и всичко ще бъде наред. Обещавам ти.

Муни не подозираше, че последните му думи са лъжа. Ново почукване и той се запъти да отвори вратата.

1

— Ало?

— Ейми Ву, моля.

— На телефона.

— Спяхте ли? Събудих ли ви?

— Не, просто бях полегнала за минута.

— Петък следобед, а не сте на работа?

— Да, не съм. Не се чувствам много добре. Кой се обажда всъщност?

— Хал Норт. Помните ли ме?

— Разбира се, господин Норт. Как сте? Откъде взехте домашния ми телефон?

— Дадохте ни го последния път, не си ли спомняте?

— Вярно, точно така. С какво мога да ви бъда полезна?

— Андрю отново има проблеми.

— Съжалявам да го чуя. Какво е станало?

— Загази. Току-що го арестуваха за убийство. Там ли сте още?

— Да. Убийство ли казахте? Андрю?

— Да, да, знам. Но е факт. Всъщност са две.

— Извинете, кои са две?

— Какво казах току-що? Слушате ли ме изобщо? Убийствата са две. На учителя и на приятелката му.

— Къде е Андрю сега?

— Отведоха го в затвора. Тоест, в Младежкия възпитателен център. Още няма осемнайсет, иначе щеше да е в затвора.

— От Центъра ли се обаждате?

— Не. С Линда сме на благотворителен бал довечера, но поне още два часа ще си бъдем вкъщи. Може да закъснеем и да тръгнем след три, ако вие...

— Ще бъда у вас, да речем, след половин час.

— Добре. Ще ви чакаме.

Ву разгледа изпитателно лицето си в огледалото на банята. Никакво количество грим не можеше да скрие торбичките под очите ѝ. Наполовина китаяка, наполовина чернокожа, цветът на кожата ѝ беше и без това достатъчно тъмен, а когато се прибавеше умората, очите ѝ хлътваха още повече. Сега, недоспала и с махмурлук след нощния гуляй, Ву си помисли, че изглежда изтощена и поне с десет години по-възрастна от своите трийсет. Не можеше да разбере какво намират у нея мъжете с тази външност, но не страдаше от липсата им, не и след като бе започнала да излиза всяка вечер, откакто баща ѝ почина преди четири месеца; сякаш търсеше нещо и все не можеше да го намери.

Но докато се приготвяше за посещението при Хал Норт, тя се постара да си придаде представителен вид. Не биваше да изглежда непрофесионално. Въпросът бе юридически и тя знаеше, че потенциалният ѝ клиент беше натрупал милиони от голямата си верига кинотеатри. Поне така беше преди две години, когато корпоративният адвокат на Хал Норт, неин състудент от правния факултет, му бе препоръчал Ву за криминалните дела и тя бе представлявала доведения му син Андрю в съда заради дребно хулиганство. Беше го отървала с глоба и малко общественополезен труд. Изчислен в часове, по нейната тарифа хонорарът ѝ възлизаше на малко под две хиляди долара, но когато съдията произнесе снизходителната си присъда, Норт ѝ написа чек за десет бона. Не знаеше дали да се почувства поласкана или обидена, задето той бе решил, че трябва да даде бакшиш на адвокатата си.

Тогава Норт беше заявил с присъщия си властен маниер, че отсега нататък тя е *неговият* адвокат и точка по въпроса. Дори Андрю, който по време на целия процес се беше държал враждебно и дистанцирано, пусна една от редките си усмивки и потвърди. Тя каза и на двамата, че макар да е поласкана, задето са доволни от работата ѝ, за цялото семейство би било най-добре никога вече да няма нужда от адвокат по наказателно право. И бащата, и синът се съгласиха, че в думите ѝ вероятно има смисъл.

Тя полежа още две минути с кубчета лед на очите, увити в кърпа за съдове. Когато стана, избърса лицето си и започна да се гримира — сенки, спирала, червило. Ръката ѝ не трепереше, което леко я изненада. Докато си миеше зъбите сутринта, след като се прибра малко след зазоряване от дома на как-му-беше-името, изпусна четката два пъти,

преди да се откаже. Обади се в службата за четвърти път през последните четири месеца — много лошо — да предупреди, че е болна, и се строполи на леглото.

За миг ѝ мина през ума дали да не позвъни на Норт и да си уговорят друга среща за утре. В края на краищата тази вечер семейство Норт имаха благотворително мероприятие — сега се сети, че те винаги бяха заети с нещо — и сигурно бързаха. А тя наистина се чувстваше ужасно. Умът ѝ нямаше да бъде толкова бистър, колкото ѝ се искаше. Но, по дяволите, това не се ли превръщаше вече в правило? Липса на сън, липса на концентрация.

Мразеше се заради това, но някак не можеше да се отърве от чувството, че всъщност няма значение. *Разбира се, че има значение*, вътъпяваше си тя. Както бившият ѝ шеф Дейвид Фрийман никога не се уморяваше да повтаря, правото беше нещо свещено и прекрасно. Ву не беше и сънувала за кариера в него, но после го бе завършила и ето че вече пет години работеше като юрист, само за да загуби вяра и да започне да се отнася цинично към правната система. Тя не беше такава, не и в същината си. Ала постъпваше — и се чувстваше — така прекалено често напоследък.

Истината беше — нашепваше някакъв дяволски глас вътре в нея, — че изобщо не ѝ се налагаше да играе по правилата, които винаги бе приемала като евангелие, още от правния университет. Доказа го ясно през изминалите четири месеца, когато буквално като сомнамбул се яви на не по-малко от десет дела в съда. Никой, нито дори вездесъщият ѝ бос Дизмъс Харди, не бе намекнал, че има проблеми с работата ѝ.

Във всеки случай клиентите винаги бяха виновни. Но нямаше нужда да ги спасява, да ги измъква чисти, като им издейства оправдателна присъда. Не, трябваше само да притисне малко тук, да пофлиртува с областния прокурор там, за да изкопчи по-изгодна сделка — и всички бяха доволни. Ето какъв беше бизнесът, в който работеше. Беше бизнес и тя започваше да разбира как функционира.

Господин Норт беше казал, че синът му е обвинен в убийство и ако се окажеше вярно, щеше да ѝ бъде първото. Но опитът ѝ я караше да вярва, че най-вероятно обвинението е неоснователно. Ако не беше станало объркване с друг човек, в най-лошия случай злополука, навярно ставаше дума за непредумишлено убийство. И разбира се, семейство Норт щяха да искат да разполагат с адвокат. Ако Ву отидеше

сега, поне щеше да добие представа за случилото се, да научи някои очебийни подробности. Щеше да има на разположение уикенда, за да налучка някаква следа, ако беше останала.

Красивата къща на Норт беше в дипломатическия квартал, на Клей Стрийт в Пасифик Хайтс. Стари дървета хвърляха сянка върху тротоарите от двете страни на улицата, а повечето резиденции бяха скрити зад някаква преграда — жив плет, желязна ограда или измазани с гипсова мазилка зидове.

Няколко минути след четири часа Ву слезе от колата си, за да натисне бутона на боядисаната в зелено месингова плоча, вградена в стълба от фалшиви керемиди, който подпираше орнаментираната решетъчна врата към алеята за коли. Когато се представи, чу меко щракане, след което се разнесе жужене и портата се отвори.

От съображения за сигурност между портата и къщата имаше много малко разстояние. Ву влезе и свърна вляво, преди да стигне гаража. Алеята за коли беше доста тясна, но близо до входа се разширяваше и описваше кръг — точно там паркира, в пространството, потънало в дълбока сянка. Когато слезе от колата първия път, Ву можеше да види синьото небе през короните на дърветата и да чуе равномерното шумолене на априлския бриз, но тук, в малкия закътан листак, беше тихо. С дипломатическото си куфарче в ръка, тя си пое дъх, затвори очи за миг, за да събере мислите си, после заобиколи колата, изкачи стъпалата към покритата теракотена веранда и позвъни на звънеца.

Хал Норт беше в началото на четирийсетте, дребен жилав мъж, който имаше навика да се облича крещящо и вулгарно, така, както и говореше. Днес отвори вратата в светложълта, разгърдена риза, която разкриваше буйно окосмената му гръд — сред космите блещукаше дебела златна верижка. Носеше бели широки панталони и износени чехли на бос крак. Не беше остарял и с една седмица, откакто Ву го бе видяла за последен път. Гъстата му черна коса беше къса и небрежно разрошена, лицето — непривлекателно и дългнесто, с едър нос и пронизващи зелени очи, които измериха Ву от горе до долу, докато стискаше ръката ѝ.

— Благодаря, че дойдохте — каза той. — Не ми изглеждате много болна. — И отстъпи крачка назад. — Помните Линда, нали?

— Разбира се. — Ву пристъпи прага и протегна ръка. — Радвам се да ви видя отново, госпожо Норт.

Линда Норт беше поне с осем сантиметра по-висока от Хал и в други времена щяха да я определят като сексбомба. Руса, миловидна, стройна и дългокрака, тя винаги бе поразявала Ву с външността си на една от онези жени, каприз на природата, покрай които годините и житейският опит сякаш минаваха, без да оставят белег или следа. Макар Ву да знаеше, че е малко под или малко над четирийсетте — беше родила Андрю само година след като бе завършила гимназия — изглеждаше на не повече от седемнайсет в джинсите и обувките си за тенис, с мъжката тишъртка и вързаната си на конска опашка коса.

— Ели ще ни направи кафе — и Хал побутна жените пред себе си по късия коридор, който водеше от фойето към трапезарията. — Ели! — Той отвори със замах вратата към съседната кухня. — Сервирай ни тук! — После се обърна и подкани двете жени. — Сядайте, сядайте. Сега ще дойде. — Той придърпа един стол до съпругата си и седна, като хвърли последен поглед към кухненската врата, зад която се предполагаше, че Ели ще се появи всеки момент, сетне отново се обърна към Ву. — Наистина — започна той. — Признателни сме ви, че се озовахте толкова бързо.

— Направо не можем да повярваме, че това се случи — каза Линда. — Такъв шок. Искам да кажа, дойде ни като гръм от ясно небе.

— Не сте очаквали подобно нещо, така ли?

— Никога — заяви Линда.

— Пълна изненада. — Хал клатеше глава, устните му бяха свити. — Не преставаха да повтарят, че Андрю не е заподозрян.

— Винаги казват така. И знаете ли защо? За да не си мислите, че му трябва адвокат. — Ву направи пауза. — Предполагам, че сте го оставили да говори с полицията?

— Разбира се — каза Линда. — Смятахме, че ще бъде от полза да им съдейства.

Двойката размени погледи.

— Защо не ми разкажете първо какво всъщност се случи — предложи Ву. — Започнете от началото, от престъплението. — Тя се обърна към Хал. — Казахте, че са го обвинили в убийството на учителя му и на приятелката му?

Линда отговори вместо съпруга си:

— Майк Муни и Лора Райт. Те участваха в училищната пиеса и...

— Кое училище?

— „Сътроу“.

Ву не се изненада да чуе това. Сред частните училища в града „Сътроу“ беше обичайният избор на хората с много пари.

— Добре, значи са участвали в училищната пиеса...

— Да — каза Линда. — Андрю и Лора бяха в главните роли и вечер репетираха в дома на господин Муни вместо в училището. И в онази нощ някой просто влязъл и ги застрелял. За щастие Андрю бил излязъл да се поразходи и да си преговори репликите, затова не бил там по време на убийството. Иначе са щели да застрелят и него.

За щастие или пък прекалено удобно, помисли си Ву, но продължи:

— И кога арестуваха Андрю?

— Дойдоха към дванайсет и половина, един. Училището е затворено за пролетната ваканция. Просто го отведеха.

— Аз бях на работа — каза Хал. — Иначе щях да се опитам да ги спра, най-малкото.

— Тогава по-добре, че ви е нямало — Ву седеше на отсрещната страна на масата и можеше да обхване двамата с един поглед. — Кога е станало престъплението?

— През февруари — отвърна Линда. — Средата на февруари.

По лицето на Ву се изписа объркване.

— Какво има? — попита я Хал.

— Май не разбирам нещо. Как така са минали два месеца, като през цялото време полицията се е отбивала, и на никого от вас не му е хрумвало, че Андрю е заподозрян?

— Той каза, че не го е направил — отговори Линда, като че ли това изчерпваше въпроса. — Знам, че не го е направил. Не би могъл.

Ели влезе и разговорът прекъсна, докато подреждаше сервиза за кафе. Веднага щом кухненската врата се затвори след нея, Ву подхвана:

— Госпожо Норт, току-що казахте, че Андрю не може да е извършил тези убийства. Защо не? Имате предвид физически ли, понеже не е бил там? Има ли алиби? Освен разходката, разбира се.

— Но той наистина е излязъл да се разходи — каза Линда. — В това няма съмнение. Освен това — добави тя, — Андрю просто не е такова момче.

Ву знаеше от опит, че всеки човек, стига да е достатъчно мотивиран, може да бъде тласнат към убийство. Забеляза, че Хал бе млъкнал и се взираше в чашата си.

— Господин Норт — каза тя. — Защо са решили да го арестуват точно сега, след два месеца и след като вече няколко пъти са разговаряли с Андрю? Случило ли се е нещо междувременно? Имате ли представа?

Той вдигна поглед към нея и направи гримаса.

— Ами оръжието — прошепна.

— Това не означава нищо! — Очите на Линда заблестяха и гласът ѝ стана остър. — Дори не е свързано пряко с Андрю.

Хал направи предупредителен знак на Ву, която заговори меко на Линда:

— Струва ми се, досега не стана дума за никакво оръжие.

Линда беше готова с отговора.

— Това беше по-рано, през първата седмица или нещо подобно. Полицаяте попитаха Хал дали държим оръжие вкъщи и Хал им каза, че има стар регистриран пистолет...

— Деветмилиметров полуавтоматичен „Глок“ — потвърди Хал.

Линда отново се тросна:

— Все едно. Когато Хал отиде да го донесе, не можа да го открие. — Тя се обърна към съпруга си. — Но ти знаеш, че винаги си губиш нещата. Не мога да си представя, че Андрю го е взел.

Ву докосна ръката на Линда.

— Обаче полицията не смята така?

Линда погледна Хал, който отговори вместо нея:

— Те намериха в колата му гилза.

— И какво от това? — попита Ву. — Без оръжието не могат да направят балистична проба.

— Беше просто някакъв боклук, забутан под седалката. Може да си е бил винаги там. Не означаваше нищо.

Ву се постара да прояви съчувствие.

— Значи полицията не спомена изрично за гилзата, когато дойде днес?

— Не. Казаха само, че е арестуван. Имали достатъчно доказателства. Намекнаха нещо за разпознаване — добави тя.

— Бил е подложен на процедура за разпознаване? И вие сте разрешили? Кой се е опитал да го идентифицира?

Хал Норт настръхна.

— Не знам. Някакъв свидетел. Очевидно някой е разпознал Андрю.

— По погрешка — вметна Линда.

— Независимо от това. — Ву заговори внимателно. — Казахте, че е бил в апартамента на Муни. Значи някой трябва да го е видял. Така ли?

— Да, но... — Линда тропна с юмрук по масата.

Хал се пресегна и покри ръката ѝ с длан.

— Вижте — каза той на Ву. — Не знаем защо се е случило всичко това. Но не вярваме, че Андрю го е извършил.

Линда отново удари по масата.

— Ние *знаем*, че не го е извършил.

— Добре, добре, точно това казвам и аз — поправи се Хал бързо. После се обърна към Ву:

— Все пак полицията трябва да е изградила доста солидно обвинение срещу него, за да го арестува, не смятате ли?

Ву беше повече от сигурна. Явно разполагаха с доказателства, при това — тъй като Андрю беше син на заможен и известен човек — навярно твърде убедителни.

Пистолет в къщата, гилза в колата на Андрю, положителен резултат от полицейска процедура за разпознаване на престъпник. Започваше да си мисли, че всичко, с което разполагаше дотук, говореше за младеж, допуснал ужасна грешка.

— Какво мислите? — попита я Хал рязко.

— Нищо — отвърна Ву. — Още е прекалено рано. Има много неизяснени неща.

— Но той е невинен — каза Линда. — Това поне го знаем.

— Разбира се — съгласи се Ву. — Става въпрос за други неща.

До неделя следобед, когато отново се срещна с Хал Норт, Ву вече знаеше, че са изправени пред съществен проблем. Но смяташе, че е

намерила решение.

Този път в просторния светъл хол с високи тавани бяха само двамата с Хал. Хал седеше на малко канапе, а Ву бе кацнала на един диван.

Линда беше отишла на свиждане с Андрю и щеше да отсъства поне два часа.

Ву имаше късмет, че успя да получи две папки с материали по делото на Андрю от кабинета на областния прокурор малко преди края на работното време в петък. Беше прекарала цялата събота, преглеждайки доказателствата, които полицията беше събрала. Положението изглеждаше много, много лошо.

— Кое е толкова лошо? — попита Норт.

Ву се наведе напред, цялото ѝ тяло тръпнеше от напрежение. Папките стояха неотворени пред нея на масичката за кафе.

— Откъде искате да започна? Всъщност едва ли има значение. Уликите са доста сериозни.

— И водят до заключението, че е виновен?

— Известно ли ви е нещо освен това, за което говорихме в петък?

Норт сви рамене.

— Струва ми се, че проблемът е в пистолета, но не знам защо го свързват с него. Нали не са го открили?

— Не. Още не разполагат с оръжието, но тук има много неща — и тя потупа папките, — които ме убеждават, че онази нощ пистолетът е бил у него. Искате ли да научите подробности?

Норт махна нетърпеливо с ръка.

— Не е необходимо. Щом вие сте убедена, ще бъде достатъчно и за съдебните заседатели. — Той удари с длан тапицерията на канапето. — *Знаех си*, че го е взел, мамка му. *Знаех си*, че ме лъже. — Норт имаше вид, сякаш всеки миг ще избухне. Наклони се напред, облегна лакти на коленете си, после раменете му увиснаха и наведе глава. Най-сетне погледна Ву в очите.

— Ами разпознаването?

— Мъжът от горния е етаж го е видял да напуска местопрестъплението веднага след изстрелите. Резултатът от идентифицирането е положителен.

Норт отново рухна назад, поклати изтощено глава и пак погледна Ву.

— Значи го е направил. — Не прозвуча като въпрос.

— Е, може би не е излязъл да се разходи, за да преговори репликите си, нека го кажем така.

— Божичко. Това ще убие Линда.

— Тя наистина ли му вярва?

— Тук говорим за чувства, не за разум. На мен тази история с алибито му ми се стори доста наивна, но след като Андрю ни я поднесе, трябваше да се придържа към нея. Искане ми се да беше измислил нещо друго, все едно какво. — Норт целият се разтрепери, после изправи гръб и хвърли на Ву поглед, изпълнен с решителност и упорство. — Е добре, госпожице адвокат, какво следва оттук нататък?

Ву беше подготвена за този въпрос и изведнъж се зарадва, че Линда я няма. Хал щеше много по-лесно да се съгласи с плана ѝ, който тя, макар и неохотно, бе избрала да следва — той беше единствената надежда за момчето, макар и пораженски и циничен, защото се основаваше на неоспоримия факт за вината на Андрю.

Като добър адвокат, изправен пред труден случай — по дяволите, като добър човек — тя знаеше, че би трябвало да изгаря от желание да отърве Андрю. В редица отношения именно това беше същността на професията ѝ. Да предостави на клиента си възможно най-добрата защита, която законът позволява. Имаше безброй варианти — невменяемост, временно умопомрачение, психично разстройство, някаква форма на самозащита или непредумишлено убийство — истински миш-маш от причини, поради които едно убийство можеше да бъде ако не напълно оправдано, то поне смекчено. Но всички тези стратегии и варианти на защита предполагаха огромни разноски за семейството на заподозрения, изискваха да им посвети година или повече от живота си и криеха страхотен риск за клиента ѝ, ако се провалеше или дори ако не успееше изцяло.

От друга страна, ако се допуснеше, че Андрю е виновен, Ву знаеше, че може да му издейства сделка, която щеше да му осигури живот след като навърши двайсет и пет — осем години, смятано оттук нататък. При това най-добрият резултат, на който можеше да се надява при останалите сценарии на защита, беше десет години — а вероятно и много, много повече.

И така, макар че изборът беше ужасен, след като претегли фактите, тя убеди сама себе си, че при тези обстоятелства това бе възможно най-добрата стратегия.

— Мисля, че главната ни цел — каза тя, — е да не допуснем да съдят Андрю като възрастен, а да го задържим в системата за непълнолетни.

— Защо да го съдят като възрастен? Той няма осемнайсет. Границата е осемнайсет, нали?

— Точно така. На осемнайсет години автоматично попада в категорията на възрастните. Но това не значи, че областният прокурор няма право да обвинява и по-млади хора по негово усмотрение.

— И от какво зависи?

— От много неща — криминалното досие на обвиняемия, от тежестта на престъплението, от други мъгляви доводи. — Тя си пое дъх, задържа го за миг и го изпусна.

— Трябва да ви кажа, че вече разговарях с помощник областния прокурор, казва се Алън Боскачи. И научих, че на този етап възнамеряват да обвинят Андрю като възрастен.

— Но защо? Какъв е смисълът? Това е първото му истинско провинение. Вярно, че понякога трудно се говори с него, но това не го прави закоравял престъпник или нещо подобно.

— Така е, но имаме две убийства, категорично. Доста сериозна работа. Говорят дори за особени обстоятелства. Всъщност те се налагат автоматично при повече от едно убийство.

— Особени обстоятелства? Да не би да имате предвид смъртно наказание?

— Не, не могат да го изискват, когато лицето е под осемнайсет години в момента на обвинението.

Норт бързо обходи с очи стаята.

— Добре, какво би станало, ако го третират като възрастен? Искам да кажа, какво по-различно.

Ву знаеше, че трябва да изложи аргументите си бързо и без заобикалки. Ако искаше да накара Норт да се съгласи със стратегията ѝ, трябваше да представи положението във възможно най-мрачни краски.

— Две основни неща. Първото и най-важното е, че ако го третират като възрастен, рискува да получи доживотна присъда без

право на предсрочно освобождаване. Но не и ако го съдят като непълнолетен. Тогава в най-лошия случай ще го изпратят в изправителен дом, докато навърши двайсет и пет.

Норт обаче, и в това нямаше нищо чудно, остана поразен от най-страшния сценарий:

— Исусе Христе! Доживотна присъда без право на предсрочно освобождаване! Сигурно се шегувате.

— Не, сър. Ако го осъдят.

— Е добре, тогава няма да го осъдят. Последния път успяхте да го измъкнете чист. Дори не го отбелязаха в досието му.

— Последния път, сър, при цялото ми уважение, той беше взел чужда кола за половин час. Това е доста по-различно от убийство.

— Да, но аз ви плащам, за да го отървете. Ако вие не можете да го направите, ще намеря друг, който може.

Ву очакваше такава реакция — отричане, гняв, заплахи. Реши да не отстъпва.

— Навярно ще намерите някой, който ще ви каже, че може. — Тя го фиксира с твърд поглед. — И само ще ви хвърли прах в очите.

— Твърдите, че вие не можете да го направите?

— Не, сър, не твърдя подобно нещо. Решението си е ваше. Ако пожелаете, със сигурност ще опитам. Може и да успея, както миналия път. Да му издействам по-малка, дори оправдателна присъда. Но никой, подчертавам никой, не би могъл да предвиди как ще завърши процесът. Който ви каже нещо различно, е лъжец. А предвид доказателствата, събрани досега, рисковете са огромни. — Тя се овладя и си пое дълбоко въздух. — Това, което мога да направя, може би, е да избегна третирането му като възрастен. Ако съдят Андрю като непълнолетен, в най-лошия случай ще отиде в младежки изправителен дом — а това е далеч за предпочитане пред щатския затвор, повярвайте ми. Когато навърши двайсет и пет години, ще бъде свободен и целият живот ще е пред него.

— Добре, но как ще го постигнете? Да избегнете третирането му като възрастен?

— Там е проблемът, но същевременно това е и единственото решение. За да имаме изобщо някакъв шанс да убедим областния прокурор, трябва да му кажем, че Андрю ще се признае за виновен.

Норт изсумтя.

— Бих искал да видя как ще стане това. Невъзможно.

Ву вдигна рамене и го изчака да осмисли информацията. Норт отново обходи стаята с бърз поглед, облегна се назад в канапето и се намръщи.

— Няма никакъв шибан начин — каза той.

— Добре.

— Мамка му.

— Да, сър.

— Никога няма да убедя Линда да се съгласи. Тя няма да повярва, че го е извършил.

— Чудесно. А какво мислите вие?

— И аз не знам какво да мисля. С хлапето никога не сме били близки, разбирате какво имам предвид. Не го познавам. Предполагам, че е свястно дете. Обичам майка му, бих убил човек заради нея, но синът ѝ е загадка за мен. Дали обаче е способен на убийство... — Той сви безпомощно рамене. — Не знам. Допускам, че е възможно. Обзалагам се, че лъже за онази разходка. *Зная*, че ми е взел пистолета и за него също излъга. А защо му е да го взима, ако не се е канел да го използва?

— Това е добър въпрос.

Ву запази коментарите за себе си, не желаейки да насилва нещата. Беше сигурна, че Норт сам ще си направи изводите. Както беше сторила тя. Поне що се отнася до положението на Андрю, което бе достатъчно лошо, за да си струва рискът да изправят момчето пред съд за възрастни. Все пак каза сухо:

— Обикновено не арестуват невинни хора, сър. Независимо какво показват във филмите. — И добави: — Не казвам, че Андрю е виновен, но ако си спомняте добре, последния път също отричаше да е взимал колата. Твърдеше, че никога не я е карал. Не знаел за какво говорят ченгетата. Дори се *закле*.

— Точно както сега — Норт отново се свлече назад и подпря главата си с длан. — Това ще убие Линда — повтори той.

— Е, ако наистина не е виновен... — Ву остави думите си да увиснат във въздуха.

Норт поклати глава.

— Дори да не е виновен, как биха погледнали съдебните заседатели на свидетеля, на пистолета и на мотива? Ревност, нали?

Ву беше прочела показанията на един от приятелите на Андрю, в които се намекваше за ревност. Момчето очевидно е смятало, че учителят и приятелката му са били най-малкото пред прага — ако не и в разгара — на любовна връзка. Но сега Норт за първи път засягаше този въпрос и спонтанното, изречено с равнодушен тон твърдение, звучеше малко угнетително.

Все пак Ву не се опита да го убеждава. Тя вярваше, че властни мъже като Хал Норт се придържат много по-упорито към решенията, които са взели сами. Затова промени тактиката:

— Ето как стоят нещата, господин Норт. Сега Андрю е в Младежкия възпитателен център, още не са го подвели под отговорност като възрастен, така че на практика го третират като непълнолетен. Трябва веднага да проведат така нареченото предварително изслушване — вече проверих, насрочено е за утре, — на което да решат дали да пуснат Андрю вкъщи под ваш надзор.

— Не виждам причина да не го направят.

Като се изключи фактът, че е убил двама души, помисли си тя. Но само въздъхна и каза:

— Във всеки случай, докато го третират като непълнолетен, са задължени по закон да проведат това предварително изслушване. То ще ви даде малко време — немного, признавам — за да премислите отново всичко с Линда и дори с Андрю.

Той тръсна глава.

— Не, тя ще говори с него, но може би аз ще успея да ѝ обясня какво е положението.

Ву отново въздъхна, преди да продължи. Нуждаеше се от съгласието на клиента си, преди да предприеме следващия си ход, и сега беше моментът да го получи.

— На фона на всичко, което обсъждахме досега, господин Норт, много бих искала да го задържа в системата за непълнолетни и да избегна процес за възрастни, ако изобщо е възможно. Това означава обаче, че Андрю трябва да се признае за виновен. Незабавно. Не може би. Ще съобщя на областния прокурор, че той ще признае и с това случаят ще приключи, като в замяна поискам да го осъдят като непълнолетен.

За един дълъг миг Хал остана като вкаменен, сетне кимна веднъж.

Достатъчно двусмислено, но Ву го прие като съгласие.

— Смятате ли, че ще убедите жена си? Искам съвсем ясно да разберете, че ако Андрю признае, няма да има процес — нито в съд за възрастни, нито за непълнолетни. Той направо ще бъде осъден. Но най-тежката присъда, която може да получи, е да го пратят в изправителен дом, докато навърши двайсет и пет.

— Осем години — пророни той. Раменете му увиснаха.

— Осем години. Боже господи.

— Това е максимумът. Действителната присъда може да е по-лека. Такава навалица е в тези трудововъзпитателни училища и толкова често освобождават питомците предсрочно за добро поведение, че може да излезе по-рано, отколкото би излязъл от колежа.

Изглежда Норт започваше да осъзнава истинското положение на нещата, но от това хапът, който трябваше да преглътне, не ставаше по-малко горчив. Той потри бузата си с ръка.

— И все пак става дума за години.

Ву кимна сериозно.

— Да, сър, но в сравнение с целия му останал живот.

Дори да пледирам за по-мекото обвинение като възрастен — да речем, убийство втора степен или непредумишлено убийство — ще лежи поне двойно по-дълго. — Тя продължи да настъпва. — При това ще лежи в затвор за възрастни, който е *точно* като затворите от филмите. Но ако успеем да го обявим за непълнолетен, което не е сигурно...

— Струва ми се, че трябва да опитаме.

— Аз мога да го направя, но трябва да действаме бързо. — После нарочно повтори. — Може би искате първо да говорите с Линда.

Той помисли няколко секунди, сетне отново кимна и каза сякаш на себе си:

— Андрю е инат, но ще клекне, като разбере каква е алтернативата. Ако го съдят като възрастен и го обявят за виновен, Линда няма да го понесе. Наистина няма. — Измъчен, той й хвърли кос поглед. — И така, какво ще правим?

— Страхувам се, че зависи от вас.

Той въздъхна шумно, обзет от отчаяние.

— И кога ще вземат решение дали да го съдят като възрастен или като непълнолетен?

— Скоро. Вече щяха да са решили, ако Андрю не беше арестуван в петък следобед — през уикендите Боскачи отсъства. Но най-вероятно утре сутринта по някое време.

— Утре сутринта? — Очите му я потърсиха, сякаш молеха за отсрочка, но положението едва ли можеше да е по-лошо. — И какво, след като вземат решение? Искам да кажа, подлежи ли на обжалване или нещо такова?

— Имате предвид, ако го обявят за пълнолетен? Не.

Значи е пълнолетен и край.

— Да го вземат мътните. — Той заклати глава. — Не може да бъде. — Най-после се посъвзе. — Значи, ако утре решат, че е възрастен, сме прецакани?

— Ще има процес, да.

— Но казвате, че ще успеете да говорите преди това с този тип Боскачи?

— Ако пожелаете, ще му се обадя вкъщи още днес.

— И това ни дава по-добри шансове?

Тя подбра внимателно думите си.

— Отдалечава ни от най-лошото, нека се изразим така.

— И това е окончателно, така ли? Обявяват го за непълнолетен и излиза на двайсет и пет?

— Да, сър.

— Това е най-добрата сделка, която можем да постигнем, така ли мислите?

— В смисъл на най-сигурна? Да, сър, като оставим всичко друго настрана, така мисля. Но не искам да ви насилвам по никакъв начин. Това е трудно решение и точно в този момент Андрю е невинен по презумпция. Ако признае, нещата ще се променят.

Норт разтърси глава, сякаш искаше да пропъди тази грижа. Завареният му син, с когото се общуваше толкова трудно, който се беше забърквал в толкова много каша, отново го бе направил. Беше постоянно бreme и тревога и ето че сега щеше да скъса сърцето на майка си. Но Норт все още не можеше да признае на висок глас това, което мислеше, затова просто каза:

— Дори да е невинен, посочете ми едно съдебно жури в света, което би го потвърдило. — Въздишка. — Поне ще има живот пред него, когато излезе.

Ву погледна часовника на камината, почака стрелката за секундите да се завърти на деветдесет градуса и произнесе меко:

— Значи ми разрешавате да видя какво мога да направя?

Последен дълъг миг на агония. После:

— Да, мисля, че трябва.

Тя се облегна назад, потъна в меките възглавници на дивана и каза:

— Добре. Добре тогава.

Заместник шефът на Бюрото за разследване, с други думи на полицията, Ейб Глицки седеше в стария си офис в отдел „Убийства“ на четвъртия етаж в Съдебната палата на Сан Франциско. Разговаряше с дежурния лейтенант Марсел Лание. Когато миналото лято бившият шеф на отдел „Убийства“, Франк Батист, най-после беше назначен за началник на полицията, той възнагради дългогодишния си колега Глицки със синекурната длъжност заместник-началник. Макар че Глицки имаше чин лейтенант, последната година преди новото си назначение заемаше незавидното положение на сержант в щатното разписание на държавните служители. Сега, като заместник-началник и все още лейтенант, той отговаряше за капитани и командири, както, разбира се, и за всеки един от двеста и четирийсетимата полицейски инспектори в града.

Ролята на Глицки като заместник-началник беше важна, но мъглява. Бюрото за разследване бе получило публична плесница преди около шест месеца, когато *Кроникъл* помести статия, която доказваше въз основа на факти, че от всички големи градове в страната Сан Франциско е на последно място по брой на заловени престъпници и разкриване на престъпления от всякакъв характер.

Според статията през изминалите четири години над осемдесет процента от престъпленията в Сан Франциско бяха останали неразкрити. Много криминални прояви, дори толкова агресивни като нападения на пешеходци, изобщо не бяха разследвани, а при други — например обири на къщи — следствието се водеше от един инспектор, който провеждаше телефонен разговор с жертвата и я канеше да се яви в Съдебната палата, за да направи опис на липсващите вещи. Още преди унищожителната критика да бъде отпечатана черно на бяло, Батист, разбира се, имаше представа за печалния брой престъпления, за слабата работа на следователите и за ниския дух на отдела като цяло, затова приветстваше стремежа на Глицки да стегне дисциплината в бюрото, да срита нечии задници и най-вече да тикне повече лоши момчета зад решетките.

Наистина, много от инспекторите бяха придобили вредни навици, но това невинаги се дължеше на факта, че не ги е грижа за работата. В редица случаи полицейското управление не можеше да си позволи да плаща извънредни часове за разпит на свидетели или описване на инциденти поради орязване на бюджета. Офисът на главния прокурор все по-систематично насаждаше практиката — наследена от Шарън Прат, — според която допълнителни средства се отпускаха само за случаите, доказателствата по които бяха толкова съкрушителни, че присъдата беше вързана в кърпа, и която насърчаваше помощник областните прокурори да не позволяват на полицаите да арестуват заподозрени, без да има достатъчно необорими факти срещу тях. Ако например заловяха някой тип по един параграф, трябваше да изчакат, докато го спипат по два или три, така че присъдата му да бъде по-сигурна. Така негодникът се разхождаше на свобода, докато в повечето големи градове отдавна щеше да бъде на топло.

През първите няколко месеца на новата работа Глицки енергично наложи присъствието си, като правеше изненадващи проверки на инспекторите в палатата и дори на патрулите в полицейските участъци и на улицата. Той сграбчваше в приятелска, но желязна хватка ръката на някой от полицаите и му заявяваше право в лицето: „Знам, че имаш заподозрени, но ги чакаш да сгафят повторно. Аз обаче ти казвам: тикни ги в затвора. И имам предвид днес!“ Глицки даваше пример и с това, че идваше на работа в седем и половина и оставаше най-малко до шест, като не си начисляваше извънредни часове. Той вярваше, че значката е призвание и отговорност пред обществото, а не просто служба. Даде на подчинените си да разберат, че ще получават по-голямо удовлетворение от работата си, ако мислят като него. И по ирония, след като изискването за извънреден труд постепенно отпадна, Батист започна да го одобрява все повече. Бюрото за разследване все още беше далеч от съвършенството, но нещата полека-лека се оправяха.

В резултат от гъвкавата схема, която наложи, на Глицки му се отвори неочаквано свободно време и от време на време той се отправяше надолу по коридора както тази сутрин, за да държи под око работата на отдел „Убийства“. Още от първите си дни в полицията като уличен патрул Глицки смяташе разследването на убийства за

приоритетна дейност. Там искаше да бъде. Това бяха престъпленията, които имаха най-голямо значение. Дванайсет години бе работил като инспектор и още шест като шеф на отдела. Убийствата бяха в кръвта му.

Когато Батист му предложи поста заместник-началник, той замалко да му откаже с аргумента, че ще е по-доволен, ако продължи да преследва убийци. За щастие, преди да изрече тези съдбоносни думи, осъзна пагубните последици, които щеше да има отказът му. Всеки друг отговор освен безусловното „да“ на великодушното и деликатно предложение на Батист с основание би го направил да изглежда неблагоприятен и би забил клин в отношенията му с новия шеф. Ако Глицки бе настоял да запази работата си в отдел „Убийства“, не само нямаше да я получи, но и никога нямаше да изплува. Шефът го бе измъкнал от низините и издигнал над мнозина други на истински престижно място. Глицки дори имаше собствен шофьор!

И така, той неохотно прие новата длъжност, като смяташе, че по този начин завинаги загърбва работата, която обичаше най-много. Но ето го сега, по-малко от година след повишението му, седнал в стария си офис с крака на бюрото, обсъждащ особено заплетен случай на убийство с лейтенант Лание. Кой би помислил?

Щастливо омъжена домакиня на средна възраст, бяла, с леко наднормено тегло, на име Елизабет Кеъри, беше застреляна преди около седмица на прага на дома си. До този момент инспекторите не бяха открили никакви улики, нито мотиви, които да водят към убиеца.

— Здраво ли притиснахте съпруга? — попита Глицки. — Нямаше ли пролуки в алибито му?

— Робърт. Да — отвърна Лание. — Каза, че е пътувал към къщи. Именно той се обади на 911. Но Пат Белу — познаваш ли я? Нова е, но си я бива. Както и да е, та тя го доведе тук миналия четвъртък и го разпитва шест часа. На другия ден се включи и Ръсел, за да разиграят доброто и лошото ченге. Още четири часа. — Той поклати глава. — Нищичко, Ейб. Ако той го е извършил, значи е дяволски добър. Белу и Ръсел разправят, че не успели да го пречупят. Плюс това, ни помен от любовница. Човечецът не е точно типът Казанова. Плешив, дебел и стар.

— Колко стар?

— Шейсет. Тя е била на петдесет.

Глицки сви рамене.

— Плешивите, дебели и стари мъже могат също да имат любовници, Марсел.

— Не толкова често, колкото си мислиш, Ейб. И не и Робърт, мога да се закълна. Следващия месец се канели да подновят брачния си обет по случай петнайсетгодишнината от сватбата си.

— Това не значи, че не са имали разпавии.

— За какво?

— Нямам представа. Може би не са успели да се споразумеят за списъка на гостите — например, той много настоявал да присъства някакъв негов стар приятел, но тя го мразела — приятеля, имам предвид — и затова трябвало да я убие — Глицки се почеса по бузата. — Е добре, може да не е било така. Кой друг би могъл да го извърши? Някое от децата?

— Не ми се вярва. Всички са съсипани. Разговарях лично и с тримата. Никой не е чак такъв добър актьор, особено най-малката, Карлийн. Мисля, че е на единайсет. Освен това взаимно си осигуряват алиби — всичките са гледали някакъв екшън в задната част на къщата. Дори не са обърнали внимание на изстрела. Сигурно са помислили, че е от филма. И накрая — въздъхна той, — пълна липса на мотив. Те са я обичали. Наистина го вярвам. Трябваше само да ги видиш — цялата тази история тотално ги е сговнила. Извинявай за израза — заради френското ми потекло е.

Глицки махна с ръка. Мразеше вулгарните думи, но им се беше наслушал, пък и сега умът му беше погълнат от случая.

— Ами приятелите?

— Редовно е посещавала читателски клуб и се е събирала с група други майки от квартала горе-долу веднъж седмично, но ние разговаряхме с всяка от тях поотделно. Всички са шокирани. Смаяни. Никоя не е имала и най-малък проблем с Елизабет. Всички са ходели при нея за съвет или помощ и тя не е връщала никого.

Лание бе пренаредил кабинета по начина, какъвто бе, докато го обитаваше Глицки. Голямо бюро заемаше почти цялата централна част на помещението — той седеше зад него, а Глицки отсреща, с качени отгоре крака и с пръсти, разперени пред устата му.

— В събота бях на погребението, Ейб — продължи Лание. — Огромна тълпа. Всички са обичали тази жена.

— И все пак някой я е убил.

Лание се замисли.

— Е, който и да го е направил, действал е професионално. Отнесъл е оръжието със себе си, не е докоснал нищо. Един изстрел право в сърцето.

— Проверихте ли телефонните разговори? — попита Глицки. — Може да е имала любовник?

— Проверяваме.

— Пари?

Лание разпери ръце.

— Никакви проблеми. Била е пестелива. Робърт е печелил достатъчно, за да живеят добре. Всяка година са ходили на почивка. Имали са собствена къща лодка на езерото Шаста.

Глицки смъкна краката си на пода.

— Значи твоята типична средна американска домакиня отваря вратата един четвъртък вечер и някой я застрелва без причина?

— Точно така. С това разполагаме.

— Малко вероятно е.

— Съгласен съм. — Лание продължи. — Слушай, Ейб, ако ми намекваш тънко, че искаш да разпиташ сам героите на тази драма, с удоволствие ще ги покания всичките. Белу и Ръсел са затрупани с други случаи, които имат повече шансове да бъдат разрешени. Затова, ако желаеш да се заемеш, заповядай, на твоите услуги съм.

Глицки се изправи.

— Ако намеря време, бих искал да разменя няколко думи със съпруга.

— Да ти го начукам — каза Лание.

За да избегне премеждията на Шеста улица южно от Мишън — може би най-пустият участък от асфалт и безнадеждност в града — Дизмъс Харди предпочете да измине с кола десетте преки от офиса си на Сътър Стрийт до Съдебната палата. Само преди осемнайсет месеца бившият му партньор Дейвид Фрийман беше нападател и пребит до смърт, когато една вечер бе решил да се прибере пеша от офиса в дома си, вместо да шофира. Наистина, нападателите на Фрийман не бяха от средите на злодеите и наркоманите с размътени от дрогата мозъци,

населяващи Шеста улица, но смъртта на възрастния мъж накара Харди да осъзнае по жесток начин опасностите, които дебнат по улиците. Човек навлиза в определени зони на собствен риск — според Дизмъс това не беше никакво геройство, а обратно: признак на мъжество бе да ги избягваш, ако изобщо е възможно.

Докато прекосяваше Мишън този ден в чисто новата си сребриста хонда кабριο на път за една среща, която имаше всички изгледи да се окаже неприятна, мислите му — както се случваше често напоследък с изтощително постоянство — се върнаха към събитията около смъртта на Фрийман: събития, станали непосредствена причина за коренната промяна у Харди и някои от най-близките му приятели.

Защото нападението, при което бе загинал Дейвид, беше предпоследното в една ескалация от насилие, започнала с убийството на Сам Силвърман, собственик на заложна къща, и продължила със смъртта на двама полицаи и с покушение срещу живота на самия Харди. Когато той и най-добрият му приятел Глицки научиха, че човек на име Уейд Панос стои в основата на кървавата вендета, те, разбира се, споделиха подозренията си със съответните власти — областния прокурор, полицията, ФБР. Но Панос имаше лична охрана, одобрена и разрешена от градските власти, и се оказа, че лейтенантът, който оглавяваше отдел „Убийства“, също получава заплата от него. И така, властите останаха глухи за обвиненията на Харди и Глицки. Преди да успеят да ги отнесат на по-високо равнище, и към двамата бяха отправени заплахи за живота на семействата им.

За да защитят себе си и близките си, притиснати от времето и разочаровани от закона, който се бяха заклели да бранят, двамата приятели заедно със зетя на Харди Моузес Макгуайър, съдружничката му Джина Роук и клиента му Джон Холидей се видяха принудени да влязат в открит сблъсък с хората на Панос. Това стана на един изоставен кей в запустял участък на брега — в кратка, но ожесточена престрелка, при чиста самоотбрана, те бяха убили четирима от хората на Панос, включително лейтенант Бари Джърсън, и загубили един от своите, Джон Холидей.

Четиримата оцелели — Харди, Глицки, Макгуайър и Роук — останаха незасегнати физически, но с дълбоки душевни травми.

Ако в предишната си практика Харди се бе отнасял цинично към нарушаването на буквата на закона, то сега се бе освободил от

всякакви задръжки и угризения. Той все още се смяташе за „добър човек“, каквото и да означаваше това, но беше разбрал и че върху раната, нанесена на по-меките му инстинкти, започваше да се образува някаква коричка. Бяха се усъмнили в него, бяха го предали, излъгали, заплашили както онези, на които имаше най-голямо доверие, така и органите на правосъдието, в които вярваше безусловно. Той нямаше повече намерение да пропилява емоциите си, влагайки ги в една система, която му бе обърнала гръб точно когато се нуждаеше най-много от нея. Правеше, каквото правеше и ако понякога бе грозно, е добре, самият живот беше грозен. Вече не го интересуваше дали хората го харесват.

Понякога той сам не харесваше особено себе си.

Когато свърна в паркинга „Ол-Дей“ в края на алеята срещу Съдебната палата, той откри, че ръцете го болят — толкова силно бе сграбчил волана. Челюстта му пулсираше от напрежението, на което я беше подложил, стискайки здраво зъби.

Срещата му беше с областния прокурор Кларънс Джакман. Идваше да склучи споразумение за един клиент, когото презираше и на когото допреди две години нямаше да позволи да припари до него. В онези дни той просто щеше да откаже да поеме случая. В предишната си кариера много пъти бе пренебрегвал бизнеса, когато личните му впечатления от потенциалния клиент бяха лоши. Напоследък обаче беше все по-склонен да извлича облаги от своята неприязън и поемаше случая срещу двойно или дори тройно по-висок хонорар от обичайния си. В крайна сметка всичко беше игра и ако не печелеше от нея при всяка удобна възможност, значи беше глупак.

И така, когато едно бивше ченге на име Харлен Фиск, сега градски надзорник, посети Харди, за да разговарят за Питър Чейс, мастит предприемач, заварен да опипва единайсетгодишния си племенник, той се насили да го изслуша. Чейс беше един от крупните донори на Фиск. Харди се запозна с фактите и обеща да направи каквото може, за да не допусне да се стигне до процес, но това щеше да струва на Чейс петдесет хиляди долара. В аванс.

Сега той си беше приготвил домашното и го поднесе на Джакман в кабинета му на третия етаж в Съдебната палата. Там бяха още надзорникът Фиск, шефът на полицията Батист и Силия Бонам от офиса на кмета.

Накрая Харди каза:

— Виж, Кларънс, цялата тази работа ми харесва не повече, отколкото на теб, но аз се явявам просто посредник.

Джакман, афроамериканец с импозантна физика, беше властна и харизматична личност. Когато предшественичката му на поста областен прокурор Шарън Прат бе изпаднала в немилост и се принуди да напусне преди три години, кметът Уошингтън назначи Джакман, за да изкара остатъка от мандата ѝ, и Джакман събра екип от агресивни обвинители, които предпочитаха да натикват престъпниците в затвора, вместо да ги галят с перце. Следващия ноември Джакман щеше да кандидатства за собствен мандат и според предварителните проучвания неговите шансове бяха най-добри.

Седнал зад бюрото си със скръстени ръце, той продума меко:

— Разбира се, винаги се радвам да чуя позицията на кмета по криминални дела. Но в случая жертвата е невинно малко момче и тази служба е в правото си да го закриля. Да не би да искаш да ме убедиш, че насилникът му трябва да се изплъзне безнаказано? Ще ми простиш, че говоря открито, Диз, но съм малко изненадан, че си приел тази мисия. Такъв пазарлък е под твоето достойнство.

Харди овладя една гримаса и си пое дъх.

— Би трябвало да ти е известно, че Чейс е постигнал финансово споразумение със сестра си, майката на момчето, Кларънс. Ще я обезщетят ли парите за онова, което е сторил на момчето? Ще заличи ли сумата, колкото и да е голяма, човешката страна на въпроса? Не, няма. Но ще покрие разноските за психолог, от какъвто жертвата се нуждае, а после може би ще му помогне да продължи обучението си, дори в колеж. В замяна семейството се съгласи с моето предложение. Всъщност с предложението на кмета.

— Той не може да иска от нас да оттеглим обвиненията, Диз. Дори семейството на жертвата да е съгласно, аз съм склонен да ги поддържам. Бог знае, че градът ни е толерантен, но не и към подобно деяние. Не и под мое разпореждане.

Харди размени поглед с Фиск, после отново се обърна към областния прокурор:

— Не става дума да се свалят обвиненията, Кларънс. Той ще продължи да бъде обвиняем. Случаят остава открит.

Джакман се намръщи:

— Тогава какво искаш?

— Искам случаят да си остане открит. Това е всичко. Клиентът ми ти дава думата си, че подобно нещо няма повече да се повтори. Никога. Ще ходи цял живот на психиатрични консултации. Ще посещава групови сеанси всяка седмица. Животът му ще се промени. Той вече се промени. Постоянно е под лекарско наблюдение. И ако някога отново мине границата, Кларънс, ти вече си го обвинил. Трябва само да го прибереш на топло.

— Ако ми позволите — намеси се госпожа Бонам, — присъствам на тази среща, защото кметът Уошингтън иска да бъдете запознати с позицията му. От дълги години той е свързан както лично, така и професионално с господин Чейс и макар в случая да не одобрява по никакъв начин поведението му, го разглежда като еднократна простъпка на иначе порядъчен, но болен човек — човек, чието заболяване е причинено от големия стрес, на който е подложен в работата си.

Джакман изслуша с интерес тази необичайна кратка реч, после кимна и погледна началника Батист.

— Франк? — попита той. — Какво е отношението на полицията?

— Както знаеш, аз съм на подчинение на кмета, Кларънс. И ако той не иска да има процес... — Не довърши изречението си.

Джакман отново спря погледа си на Харди.

— Това няма да мине, Диз, и ти го знаеш. Какво всъщност става тук?

Въпросът му попадна право в целта.

— Както ти е известно, Кларънс, господин Чейс е собственик на няколко градски имота близо до кметството. Освен това притежава договор за автобазата на полицейското управление. Дава под наем и всички коли в града. Неговото предложение е едногодишен мораториум върху наемите за всички тези имуществва, като се започне от този месец.

През дългата си кариера на юрист Джакман беше получавал множество странни предложения за споразумения, но това го потресе. Той изпусна всичкия въздух от дробовете си, бутна назад стола си, скочи на крака и бързо отиде до прозореца. Беше на ръба да избухне — нещо, което не си бе позволявал от години.

— Значи господин Чейс иска да откупи обвиненията срещу себе си за гавра с дете? Защо изпраща теб, Диз? Защо не просто плик, натъпкан със стотачки и доставен по някой негодяй в тъмен бар? — Той заговори по-спокойно. — Аз не приемам рушвети, Диз, и съм отвратен, че си могъл да допуснеш такова нещо.

Той огледа „делегатите“ един по един.

— Мисля, че е най-добре всички да напуснете.

Харди се изправи, възпря останалите с ръка и се доближи до мястото, където беше застанал Джакман.

— Слушай, Кларънс, още от самото начало знаех, че тая работа вони. Онзи тип ме нае, защото си мисли, че мога да използвам личните си връзки тук и аз имам право да се чувствам също толкова обиден, колкото и ти. Но виж какво, мисля, че трябва да приемеш. Уошингтън казва, че градът ще спечели около три милиона от тази сделка. Ако не се съгласиш, чисто и просто ще приспадне разликата от бюджета ти. Теб те изнудват, Кларънс, ти си притиснат от един насилник на дете и един продажен политически наемник.

Зад него госпожа Бонам издаде някакъв гъгнив звук. Бе говорил достатъчно високо, за да го чуе, и очевидно думите му бяха по-груби, отколкото тя бе очаквала.

— Но главното е — завърши Харди, — че те държат в ръцете си.

Харди знаеше, че три милиона долара са около десет процента от и без това мършавия бюджет на областния прокурор. Офисът вече бе предприел големи съкращения и три милиона повече биха били катастрофални. Джакман щеше да се принуди да освободи петнайсет процента от персонала си. И тъй като повече от извънбюджетните средства бяха фиксирани, имаше на разположение само заплатите.

— Кларънс — подзе Харди, като сниши глас. — Вярваш ли ми или не, аз съм тук като твой приятел, защото никой друг не би ти разкрил истината. Пак повтарям, според мен трябва да приемеш.

Харди седна отново на канапето. Джакман се върна зад бюрото си сред тежката, изпълнена с очакване тишина. След малко вдигна поглед и кимна.

— При най-малкото провинение, дори само да се изхрани на тротоара, ще го пипна за яката и ще го изправя по бързата процедура пред върховния съд. Ясно ли е това на всеки от вас?

— Да, сър — произнесоха напевно присъстващите в един глас.

— Чудесно. Уредете всички формалности и до довечера ми върнете документите за подпис. Госпожо Бонам, като говоря за подписи, бих желал да получа позицията на негова милост черно на бяло. Разбира се, когато ви е удобно — и на вас, и на него. А сега — и той посочи към вратата, — ако ме извините, имам още две срещи. Благодаря на всички ви, че дойдохте да обсъдим този проблем.

Бонам, Фиск и Батист вече се изнизваха от кабинета, когато Кларънс направи знак на Харди да остане. Затвори вратата и седна на мястото си, забил поглед в бюрото. Когато заговори, думите излязоха отчетливо от устата му, като насечени със скалпел:

— Оценявам това, че дойде като приятел, Диз. Но като приятел те моля занаяпред да не ми идваш със сделки като тази. Никога вече. Разбра ли?

— Разбрах.

С горчив вкус в устата Харди влезе в тоалетната, която се намираще срещу кабинета на Джакман. Остана няколко секунди наведен над една от мивките, с глава, сякаш увиснала на конец. После пусна студената вода и наплиска няколко пъти лицето си с шепа. Докато се бършеше с хартиената кърпа, която откъсна от ролката, изведнъж застина и се втренчи в огледалото. Разговорът с Джакман му бе донесъл чиста печалба от петдесет хиляди долара и макар да си втълпяваше, че сделката е напълно почтена, тялото му говореше друго. Главата му олекна, сърцето му се разгуптя. Пристъп на гадене го накара отново да се наведе. Когато световъртежът му премина, той прокара длани по лицето си, опитвайки се да разпознае човека, който го гледаше отсреща. Питаше се дали Кларънс някога ще му прости. А той щеше ли да прости на себе си? Можеше ли да продължи да живее така?

Нямам избор, повтаряше си. Не бъркай работата с призванието. Това е работа. Ти я вършиш. Плащат ти за нея. За това става дума. Не за теб. Нищо лично. Не забравяй това. Стане ли лично, загубен си.

След като възвърна донякъде контрола върху дишането и върху останалата част от тялото си, той се изкачи с асансьора един етаж погоре. За своя изненада завари рецепцията празна. Влезе през двойната

врата, увери се, че никой не охранява входа, после се пресегна през дървената вратичка на височината на кръста и натисна бутона, който пропускаше посетителите към вътрешната светая светих. Тихо, с няколко крачки прекоси външния офис, после конферентната зала. Изглежда никой от заместник-началниците не си стоеше в кабинета.

Стаята отляво беше на Глицки. Противно на нормите, които важаха за палатата, помещението беше внушително, почти толкова просторно колкото собствения му кабинет и също толкова добре обзаведено. Големи прозорци с изглед към Брайънт Стрийт пропускаха обилна естествена светлина.

Лавиците зад бюрото говореха за любовта на Глицки към литературата. Истински книгоман, той ги бе претърпял със стотици джобни издания, пълен комплект на *Енциклопедия Британика*, съкратено, но достатъчно подробно издание на Оксфордски речник. Имаше един рафт с исторически книги, друг с юридическа и криминологичка литература, *Компендиум на лекарствената терапия* и други медицински справочници. Цяла секция бе посветена на книгите за мореплаване на Патрик О'Брайън, неугасваща страст на Глицки вече от няколко години, както и на езотеричните справочници, придружаващи тези романи — *Моряшка яхния и пудинг със стафиди*, *Пристанища и океани*, *Море на думите*, една биография на Томас Кокран, вдъхновил О'Брайън за образа на Джек Обри.

На лавиците бяха подредени и множество лични реликви — футболна топка, подписана от всичките му съотборници в колежа на Сан Хосе, негови и на синовете му снимки с повечето, ако не и с всички футболни отбори, на които е бил треньор, старата му фуражка на патрулиращ полицаи, една менора^[1] Глицки беше наполовина евреин, наполовина афроамериканец, най-различни джунджурии на полицейска тематика — почетни грамоти от участия в семинари и конференции, медали и купи, с които е бил награден. Стените бяха покрити с още повече грамоти, включително за Полицаи на годината през 1987-а, почетни значки, дипломи, некролога преждевременен, който Джеф Елиът беше написал за него, след като го бяха простреляли. Имаше и две семейни снимки — едната отпреди дванайсетина години на още малките му момчета и съпругата му Фло, преди да умре, и другата, направена миналия декември, на която бяха с

Трея и малката им дъщеря Рейчъл, двайсетгодишната дъщеря на Трея Рейни и тримата му пораснали синове Айзък, Джейкб и Оръл.

На новата си длъжност Глицки прекарваше голяма част от деня в ходене по срещи и даване на пресконференции, за да осведомява обществеността за работата на полицията и на нейния шеф. Харди предположи, че и тази сутрин е на подобна среща и не виждаше причина да не се възползва от отсъствието на приятеля си, за да разведри малко следобеда му. Той заобиколи бюрото и отвори горното ляво чекмедже, за което знаеше, че е пълно с фъстъци заедно с черупките.

Бързо, като внимаваше да не нахълта някой от портиерите, той издърпа цялото чекмедже и го постави върху бюрото. После изтегли дясното, в което имаше химикалки, визитни картички, кламери и го напъха на мястото на лявото. Когато фъстъците се озоваха от грешната страна, той провери резултата от свършената работа и остана доволен.

Глицки, маниакът на тема ред, щеше да получи припадък.

Харди се измъкна от етаж с административните офиси, без да срещне жива душа. Когато влезе в асансьора, почти си бе възвърнал доброто настроение и дори започна да си подсвирква.

[1] Свещник със седем разклонения, символ на юдаизма — Бел.прев. ↑

Харди вкара кабриото си в подземния гараж на Фрийман Билдинг, където се помещаваха офисите на юридическата кантора „Фрийман, Фарел, Харди & Роук“. След смъртта на Фрийман сградата, която носеше неговото име, наследи годеницата му Джина Роук, а Харди получи бизнеса. Почти веднага и без много дискусии основаха нова фирма, като запазиха името на Фрийман в нея, сякаш по някакво негласно предварително споразумение. Харди паркира на най-хубавото място близо до асансьора, запазено за управляващия партньор. За миг остана заслушан в странната смесица от китара, бузуки, мандолина и вокали на „Старата любов“ в изпълнение на Никел Крийк, песен от компактдиска, който дъщеря му Ребека му беше препоръчала.

Сърцето му се стопли при мисълта, че това старо стихотворение на Робърт Бърнс се радваше на макар и скромно възраждане. В края на краищата изпълнителите бяха предимно акустична кънтри група, мелодична и музикална, и не можеше да се каже точно, че определят модата, но дъщеря му и приятелите ѝ тийнейджъри ги обичаха тъкмо затова. Дори само това беше повод за надежда и вяра в младото поколение, помисли си той. Не всичко беше рап и друг подобен боклук.

Той дръпна спирачката, свали слънчевите си очила и натисна копчето, с което покривът на колата се спускаше за шейсет секунди, малко повече от времето, нужно на автомобила да вдигне сто километра в час на магистралата. След още една минута той излезе от асансьора в централното фоайе на втория етаж и изпита удовлетворение, когато чу равномерното жужене, характерно за дейността в един офис. Наближаваше десет и повечето от четиринайсетте съдружници бяха на работните си места поне от осем, готови да продадат най-малко осем часа от времето си, както правеха всеки ден, срещу сто и петдесет долара на час.

От мястото, където стоеше, Харди можеше да види трима от съдружниците, които разговаряха с няколко клиенти в Солариума, най-голямата конферентна зала на фирмата, цялата остъклена. Точно пред

него на рецепцията Филис имаше вид, сякаш приема едновременно по пет обаждания. Коридорът отдясно гъмжеше от народ — куриери, разнасящи пощата, и други съдружници, които говореха със секретарките или помощниците си. В дъното бръмчаха ксерокс машините.

Харди измина няколко крачки и надникна в кабинета на Норма Таун, неговия офис мениджър, жена на неопределена възраст без чувство за хумор, която бе необикновено привързана към него въпреки нелекия му характер. Тя откъсна очи от компютъра си, поздрави и го попита има ли нужда от нещо.

— Един петролен кладенец би ми дошъл добре — каза той, — ако ти се намира излишен. Наред ли е всичко?

Беше наред и той продължи към собствения си кабинет. Миналата година се беше преместил от горния на централния етаж, отстъпвайки стария си офис на новия партньор Уес Фарел. Като управляващ партньор Харди чувстваше, че трябва да е по-близо до всекидневната работа във фирмата, затова се бе настанил в една стая точно до някогашния офис на Дейвид Фрийман.

Преди една година работното пространство на Харди обхващаше помещение с четири бюра за помощниците, склада за канцеларски принадлежности и архива на фирмата, където се съхраняваха стари досиета. Днес се разпростираше във внушителен светъл кабинет, вътрешната декорация на който струваше дващест и пет хиляди долара. Разполагаше със собствена библиотека с правна литература, на стените висяха няколко оригинални, малко меланхолични маслени платна в подходящи рамки, имаше умивалник и мокър бар, както и два къта, обзаведени с мека мебел и застлани с персийски килими, подобни на онзи, опънат пред бюрото му от черешово дърво, изработено по поръчка. Беше пренесъл от горния етаж мишената си за дартс, но сега стоеше скрита зад вратите на дървен шкаф — за присъствието ѝ напомняше единствено седемдесет и шест сантиметровата летва от тъмно тиково дърво, вградена в дъбовия паркет на разстояние точно два метра и трийсет и седем сантиметра от мишената. Подобни врати скриваха и малкия му кът за развлечения — аудиоуредба и огромен телевизор.

Харди натисна копчето на машината за еспресо и мина зад бюрото си, тъкмо на време, за да отговори на вътрешния телефон,

Филис му съобщаваше, че е пристигнала госпожа Олива, с която имаше среща в десет часа. Той отиде до вратата, спря, за да си поеме дъх, и излезе да посрещне клиентката си.

По-официалният кът за посетители беше този до бара и библиотеката с юридическите книги — другият се състоеше от канапенце и тапицирани кресла — и госпожа Олива и Харди седнаха един срещу друг на високите столове с твърди облегалки. Тя прие чашката еспресо, която Харди ѝ предложи, макар че остана недокосната на ниската масичка пред нея. Ненавършила трийсет години, тя беше гримирана грижливо и облечена толкова добре, колкото може да бъде жена, която пазарува от магазини за евтина конфекция. Обясняваше защо поддържа обвиненията, които областният прокурор беше повдигнал срещу клиента на Харди, нейния бивш съпруг Джеймс, полицай от Сан Франциско.

— Напълно ви разбирам — каза Харди, когато тя приключи.

— Съмнявам се. Съзнавам колко смешно звучи. Искам да кажа, кутия бебешки пелени. — Усмихна се почти извинително заради абсурдността на думите си. Но действителността беше прекалено сериозна. Тя беше подала в полицията оплакване срещу Джеймс, който, по време на предварително уговорено посещение при едногодишната им дъщеричка Аманда, бе изпаднал в ярост и бе замерил бившата си съпруга с пълна кутия бебешки пелени от разстояние по-малко от метър и половина.

Силата на изненадващия удар бе съборила госпожа Олива на земята, счупила носа ѝ и насинила и двете ѝ очи. На Харди му се стори, че още различава следи от синините под пудрата ѝ.

— Въпросът не е какво е имало или не в кутията. Въпросът е, че в гнева си я е хвърлил по вас.

Тя го измери подозрително с поглед.

— Да не се опитвате да го оправдаете?

— Наречете ме старомоден — каза Харди, като се подсмихна, — но не одобрявам момчетата, които бият момичета. Или ги замерят с разни неща, ако искаме да бъдем точни. — Гласът му стана сериозен. — Аз действам от името на съпруга ви, госпожо Олива, но не го защитавам. Предложих му да се включи в програма за овладяване на гнева и той го направи, но и двамата сме съгласни, че онова, което ви е причинил, е непростимо. Той иска да знаете как се чувства.

На госпожа Олива ѝ трябваше малко време, за да смели тази неочаквана гледна точка. Изглежда си спомни за кафето на масичката, вдигна чашката и отпи една глътка.

— Щом е така, тогава защо изобщо водим този разговор? — попита тя. — Защо го защитавате?

— Както казах, още не сме стигнали дотам. В правния смисъл, имам предвид. На този етап той ме ангажира да го представлявам. Ако евентуално случаят стигне до съд, навярно ще го посъветвам да си намери друг адвокат.

Тя остави внимателно чашката и стисна устни.

— Какво искате да кажете с това, ако случаят стигне до съд? Областният прокурор е повдигнал обвинение и смята да продължи.

— Знам. Разбира се. — Харди се облегна и кръстоса крака. — Но исках да разговарям с вас лично и да ви попитам дали дълбоко в сърцето си наистина искате да изпратите Джим в затвора заради това. Сигурен съм, че сте чували истории за ченгета, попаднали в затвора.

Устните ѝ се размърдаха, но не проговори. Харди използва моментното ѝ колебание.

— Не казвам, че Джим не бива да бъде наказан или че ако отиде в затвора, няма да заслужи, каквото му се случи там. Моля ви само добре да си помислите каква ще е ползата за вас. — Той пусна краката си на пода и продължи: — Ако Джим бъде осъден, госпожо Олива, ще загуби работата си, което означава, че няма да може да издържа вас и детето. Разбирам, че досега редовно ви е плащал издръжката.

Тя кимна. Лицето ѝ издаваше, че не беше мислила върху тази страна на въпроса. Възможността да загуби този толкова ценен доход очевидно я обезпокои.

Харди продължи:

— Той не се опитва да избяга от отговорността си пред вас, госпожо Олива, нито дори да се изплъзне от наказанието, което знае, че заслужава. — Адвокатът сниши гласа си до шепот. — Съмнявам се, че би желал някой друг да научи, но само преди два дни седях срещу него на същия този стол и го гледах как се измъчва от угризения заради това, което ви е сторил. Преди този инцидент никога не ви е наранявал физически, нали?

— Не. — Изведнъж очите на госпожа Олива се навлажниха. Тя не направи опит да изтрие сълзите.

Харди ѝ подаде хартиена носна кърпичка от кутията на масичката до него и заговори тихо:

— Той просто си е изпуснал нервите, госпожо Олива. Никога не е искал да ви нарани, да не говорим — толкова сериозно. Казва, че вие го знаете. Вярно ли е?

— Не. Искам да кажа, да. Не мисля, че го е направил нарочно. Но беше толкова... толкова агресивно. И то пред Аманда.

— Знам. Аманда. Тя е главната му грижа. Какво би станало с нея, ако затворят Джим и вие се принудите да тръгнете на работа, за да издържате двете? Вместо за нея да се грижи собствената ѝ майка, ще я подхвърлят от ясли в ясли. — Той замълча.

Сега сълзите ѝ свободно потекоха по бузите и тя ги изтри с кърпичката. Изправи гръб и се опита да се успокои.

— Госпожо Олива — каза Харди, — Джим съжалява за станалото повече, отколкото можете да си представите. Дори смята да ви напише официално извинително писмо. Освен това не иска детето, което двамата сте създали, да бъде възпитавано от чужди хора. Разбира, че известно време няма да му разрешавате да вижда дъщеря си. Но тези терапевтични групи за овладяване на гнева вършат чудеса. Бил съм свидетел много пъти. Междувременно, по мое предложение, Джим се съгласи да удвои месечната издръжка за бебето. За него ще бъде бремене, но той ще го поеме с радост, ако помолите областния прокурор да оттегли обвиненията срещу него.

Харди знаеше, че зависи от прокурора дали ще снесе обвиненията или не. Джакман бе подложен на непрестанен натиск от страна на женски организации да иска максимална присъда за случаи като този. Но ако спечелеше жертвата на своя страна, Харди смяташе, че има добри шансове да включи клиента си в някоя програма и така обвиненията да отпаднат. Джакман може и да не обичаше тези програми за отбиване на номера, които едва ли променяха нещо съществено, но беше длъжен да се съобразява с тях. А понякога, както в този случай, те имаха смисъл.

— Познавате съпруга си — продължи Харди. — В същината си той е добър човек. Изпълнява задълженията си, особено към Аманда. Знаете, че е така. Но трябва да запази работата си за доброто на всички.

Всеки ден Уес Фарел обличаше под ризата и вратовръзката си фланелка с различно послание. В момента се закопчаваше, след като току-що бе показал на Харди днешното: „Дислектици от всички страни, разединявайте се!“ Фарел, пословичен с отказа си да заема прилични пози, се бе тръшнал странично на фотьойла и прехвърлил крака през облегалката.

— Значи за тези двацет минути изкара пет хиляди долара? — каза той.

Харди бе отворил вратите на шкафа и разсеяно хвърляше стрелички. Обърна се и погледна партньора си.

— Беше изнурителна работа. Но не бяха двацет минути. По-скоро петнайсет.

— Петнайсет минути. И това беше петото за този месец, а?

— Петото какво?

— Както там го наричаш. Стимулиране?

— Обичам тази дума. — Харди хвърли стреличка. — Но не държа сметка за броя. Лош късмет е да си броиш парите на масата. — И хвърли нова стреличка. — Във всеки случай повече от две.

— И сега какво? Тя ще се обади още днес на областния прокурор?

— Такава е сделката.

— И съпругът ще удвои издръжката за детето, като отгоре на това ти брои пет бона?

Харди се чувстваше достатъчно виновен, та да търпи критика и от партньора си.

— Не ме гледай така. Пак леко се отърва. Ще му излезе поевтино, отколкото ако отиде на съд. Не съм направил нищо неетично. В случая печелят всички.

— Ако ти го вярваш, вярвам го и аз — заяви Фарел. — Просто се опитвам да измисля как и аз да докопам парче от баницата.

— Е, ако искам да бъда честен, не съм сигурен, че го вярвам. Но изглежда това е, с което се занимавам предимно напоследък. Никой не иска да ходи на съд. Излиза прекалено скъпо и отнема много време.

— Шегуваш се. И откога е така? — Фарел стана и отиде до мишената за дартс, откъдето измъкна стреличките на Харди, всичките попаднали в двацетицата. — Ако не ме лъже паметта, тези скучни

процеси са традиционният начин, по който се отсъжда виновен или невинен.

Харди се изсмя — кратко, сухо, безрадостно.

— Ха-ха! Значи аз слагам прът в колелата на правосъдието. Мисля, че точно ти, Уес, най-много от всички би трябвало да храниш съмнения по този въпрос.

Преди няколко години в един процес за убийство, добил голяма публичност, Фарел си бе създал име като адвокат на защитата, извоювайки оправдателна присъда за най-добрия си приятел, който, както се оказа по-късно, беше виновен, та чак смърдеше.

— Мисля също — продължи Харди, — че вместо да разиграваш това шоу на непристойна завист, би трябвало да се възхищаваш на финеса, с който твоят приятел и съдружник е овладял тънкото изкуство да трупа тлъсти приходи за фирмата, а оттам и за теб, без да е необходимо да понася досадата от почасовата работа на хонорар.

Фарел хвърли една стреличка.

— Целият тръпна от страхопочитание.

Харди кимна.

— Така те искам.

Някой почука и вратата се отвори. Ейми Ву се закова на прага със зяпнала уста.

— Партньорите играят дартс — каза тя.

— Сега знаеш защо Филис охранява вратата — рече Харди.

— Издебнах я, докато се махна за малко.

Фарел хвърли.

— Хей, улучих в целта.

Харди и Ву се обърнаха едновременно. Стреличката не се виждаше никаква около центъра на мишената.

— Я потърси по-добре — каза Фарел.

— Вие, момчета, не сте съвсем наред, известно ли ви е? — Ву погледна Харди. — Не знам дали тези неща още ви интересуват, сър, но дойдох да се посъветвам по един случай. Право, сещате ли се?

— Чувал съм за него — отвърна Харди. — Уес може ли да остане?

Ву хвърли унищожителен поглед на Фарел.

— Ако може да отдели време.

— Не може — каза Фарел. Дългът ме зове. Е, добре, шепне ми на ухото. — Той метна последната си стреличка и се отправи към вратата.

Харди затвори шкафа с дартса и заобиколи бюрото си. Хвърли крадешком поглед на Ву, докато минаваше покрай нея. Макар да създаваше илюзия за деловитост и компетентност, той не се оставяше да бъде заблуден. След смъртта на баща ѝ в работата ѝ имаше забележим спад. Беше насъбрала и много отсъствия, наистина прекалено много за човек с нейното положение. Но той вярваше, че ще успее да навакса до края на годината. Минаваше през труден период и това бе обяснимо.

Общо взето, Харди смяташе, че е за предпочитане и далеч по-лесно да се преструва, че всичко е наред, след като на повърхността изглеждаше така. Ву несъмнено имаше вид на нахакана и преуспяла младша съдружничка — носеше косата си късо подстригана над ушите, а облеклото ѝ винаги беше безупречно. Освен това с коефициента си на интелигентност около сто и петдесет Ву можеше да изразходва само половината от капацитета си и пак да помете голяма част от конкуренцията. Или поне на Харди му се искаше да вярва така.

Разбира се, той нямаше намерение да се задълбава в личния ѝ живот. Нито му влизаше в работата, нито му беше в стила. Но все пак ѝ беше шеф и трябваше да е нащрек за нюансите, които можеха да повлияят на продуктивността ѝ.

Ала истинският проблем, и той го знаеше, бе, че и при него имаше нюанси. Проклет да бъде, ако си позволеше да мисли много за тях, но ето че в петък Ву отново не се беше явила на работа — ако отсъствията ѝ продължаха със същия темп, щеше да ѝ бъде трудно да покрие минималната годишна норма от часове на фирмата. Той чувстваше, че трябва да ѝ каже няколко думи. Облегна се назад и скръсти ръце на скута си.

— Искаше да обсъдим някакъв правен въпрос — каза той.

— Да, сър.

— Преди да пристъпим към него, мога ли да ти задам един личен?

Лицето ѝ доби затворено изражение.

— Разбира се.

— Как я караш?

— Чудесно — отвърна автоматично тя.

— Забелязах, че те нямаше в петък.

— Имах среща с клиент същия следобед. Всъщност случаят, за който исках да поговорим.

— Аха. — Той драсна с нокът по бюрото си. — Просто си помислих, че ако са ти нужни няколко почивни дни, би могла да поискаш и ще ги получиш, знаеш го. Дори по-дълга отпуска, ако смяташ, че ти е необходима. Понякога това е по-добре, отколкото някой друг свободен ден от време на време.

— Добре съм. Наистина.

— Хубаво. Нямам намерение да ти чета конско. Само ти предлагам, фирмата цени високо и теб, и работата ти и ако мислиш, че една кратка почивка ще се отрази добре на продуктивността ти, ще бъдем щастливи да ти я дадем, това е всичко.

— Не е нужно. Просто имам малко неприятности. — Тя се насили да се усмихне храбро. — Свиквам с новия световен ред.

— Е, добре, но ако ти стане много трудно и промениш мнението си, винаги можеш да ме потърсиш.

— Благодаря. — Ву извърна глава към вратата зад нея. — Може би трябва да предупредите Филис. За всеки случай.

По устните на Харди заигра лека усмивка.

— Нали каза, че този път си се промъкнала, без да те види?

— Да, но трябваше да дебна от стаята си, докато отиде до тоалетната.

Харди кимна и усмивката му стана по-широка.

— Знаеш ли — каза той, — докато Дейвид беше още сред нас, понякога и аз използвах този номер. Криех се на стълбището и чаках Филис да се залиса с телефоните си, после се прокрадвах през фойето и влизах при Дейвид, преди да успее да ме спре. Тя мразеше това, а аз се забавлявах страхотно. Но трябва да призная — продължи той, — че сега разбирам защо я държеше при себе си въпреки че е същинска вещица. Аз се старая да подражавам на Дейвид. Да държа вратата си отворена.

— Но той не държеше вратата си отворена.

— Правилно. Освен когато не го правеше. — Харди се наведе напред и склучи ръце на бюрото пред себе си. — Той винаги

повтаряше, че ако имам достатъчно основателна причина да се промъкна покрай Филис, тогава е основателна и за него.

— Ву разбра намека и кимна.

— Седемнайсетгодишен хлапак е обвинен в двойно убийство. Какво ще кажете?

— Ако това е случаят, за който искаше да говорим, ще кажа, че причината е достатъчно основателна. — Харди отново се облегна и лицето му се изопна. — Разкажи ми.

Ву се намести на кожения стол и му изложи сбито фактите.

Когато свърши, Харди остана за миг неподвижен, после заговори делово:

— Значи казваш, че учителят имал вземане-даване с момичето. На колко години е бил?

— На четирийсет.

— Четирийсет — повтори Харди. — А Лора?

— Шестнайсет.

— Какъв мил свят. И кога са арестували клиента ти — Андрю?

— Миналия петък.

Харди кимна.

— Значи никой не се е разбързал. От отдел „Убийства“ трябва хубавичко да са изпипали случая.

— Така изглежда. — Ву се поколеба. — Освен това, сигурно ще ви се стори интересно, Андрю Бартлет е заварен син на Хал Норт.

— Виж ти. — Харди, на когото силните играчи в града не бяха чужди, кимна одобрително. — Докъде си стигнала?

— Ами, разговарях с Боскачи. Имат свидетел, който посочил Андрю в процедурата за разпознаване. Категорично. Още от първия път. Освен това е изтърсил половин дузина лъжи и на всичкото отгоре е откраднал пистолета на баща си — деветмилиметров автоматик, много лош късмет в случая. О, и са открили гилза в колата. В колата на Андрю.

— Добре, а версията на момчето?

— Твърди, че не го е извършил. Дори не е разбрал, че е заподозрян, докато полицаите не му надянали белезниците. Той харесвал Муни. И обичал Лора.

Когато спомена за алибито му, Харди незабавно попита, без да променя интонацията си:

— Някой видял ли го е, докато се е разхождал?

— Не, никой.

— Той какво казва?

Ву се размърда в стола си.

— Още не съм се видяла с него, за да чуя историята му.

Харди наклони глава.

— Още не си говорила с него? Колко дни са минали оттогава — четири?

— Заех се да разследвам случая, сър, като първо разговарях с родителите, а после преговарях с Алън Боскачи. Срещата съм Андрю преди. Преди две години го защитавах по едно дело за кражба на кола, затова не ми се стори неотложно да отида и да му се представя отново.

— Добре — каза Харди. — Извинявай, че те притискам. — Обаче си оставаше фактът, че по негово мнение Ву отново се беше издънила. Едно от основните правила на професията беше веднага да разговаряш с клиента си.

Но Ву, изглежда, не осъзнаваше грешката си.

— Както и да е, важното е, че Боскачи е нямало да го арестува, ако алибито на Андрю беше непоклатимо. Обаче не е. Очевидецът.

— Разбирам. Но ако са те наели едва в петък, кой е бил с него, докато момчетата от „Убийства“ са го разпитвали от февруари насам?

— Никой. Във всеки случай не и адвокат. Родителите му и за миг не допускали, че е заподозрян. Оставяли го да говори, да говори и да говори.

Харди поклати глава.

— Много ли е загазил?

— Според мен е затънал до гуша.

— Добре, тогава изглежда, че това е първият ти случай на убийство бона фиде. Струва ми се, трябва да те поздравя. Ако си дошла при мен за разрешение, имаш го. — Като управляващ партньор Харди беше този, който одобряваше всички нови ангажименти на фирмата. — Макар да не съм сигурен, че накрая ще ми благодариш. Процесите за убийство могат да те унищожат.

— И аз така съм чувала — рече тя, — но не смятам да стигна до процес.

— Така ли? И как ще го постигнеш?

— Мисля, че идеята ми ще ви хареса — каза Ейми. — Смятам да го задържа в системата за непълнолетни.

— На колко години каза, че е?

— Седемнайсет.

Харди се облегна.

— Чух, че вече съдят седемнайсетгодишните като възрастни. Господин Джакман е доста строг в това отношение. — Джакман беше заявил публично твърдата си позиция спрямо младежката престъпност. Седемнайсетгодишен, убил двама души, нямаше голям шанс да предизвика съчувствието на новите обвинители от кабинета на областния прокурор. — Казваш, че Боскачи вече го е обявил за непълнолетен?

— Да, сър. — Тя направи пауза. — След като му обещах, че Андрю ще направи самопризнание.

Лицето на Харди доби озадачено изражение.

— Той ще си признае? Откъде знаеш? Нали още не си говорила с него?

— Говорих с втория му баща.

— Това е чудесно, но онзи, който плаща сметката, не е непременно клиентът. — Харди се почеса зад ухото и изпревари Ву, която понечи да отговори:

— Чакай, чакай. Ами ако в действителност не е виновен?

Ву заобяснява въодушевено, очевидно усещайки твърда почва под краката си при този въпрос:

— Виновен е — каза тя. — Вижте, знаем, че на хората от отдел „Убийства“ им е отнело два месеца да съберат доказателствата. Действали са бавно и обмислено. Андрю го е извършил, сър, и ако го осъдят като възрастен, ще лежи до края на живота си. Той ще признае, за да избегне това.

— Но ти току-що ми каза, че твърдял, че е невинен.

Ву поклати глава.

— Вече не арестуват невинни хора.

— На мои клиенти се е случвало.

— Да, сър. На двама от тях, ако си спомням правилно.

— Всъщност на трима.

— Е, изключенията само потвърждават правилото. Когато Андрю се запознае с доказателствата срещу него, ще се огъне. Ще

видите. Обещавам ви. Наистина, сър. Това е сладка сделка за всеки.

— Не мога да повярвам, че Боскачи ще се съгласи.

— Да избегне процеса ли? Защо не? Две присъди са му вързани в кърпа, значи ще спечели. Вие не бихте ли приели сделката?

Харди си помисли, че ако беше на мястото на Боскачи, щеше да приеме, но в зависимост от доказателствата, може би нямаше. Въпреки че сред администраторите винаги се намираше някой подбудител, който бързаше да изчерпи списъка на назначените за разглеждане дела, често си заслужаваше да се води шумен процес за убийство — от него лицата с политически амбиции можеха да извлекат нематериални дивиденди, например репутация. А дори и стратегията на Ву да проработеше, нямаше да мине без спънки.

Ву се облегна назад, наклони глава и заговори с премерен тон:

— Единствената ми цел, сър, е да осигуря Андрю да излезе на свобода след осем години вместо никога.

Без да е особено удовлетворен, Харди си погледна часовника.

— Добре — каза той. Стана от стола си и започна да събира някакви книжа от бюрото. — Надявам се да си права във всяко отношение. — Впрочем, всеки момент очаквам друг клиент, затова много ли ще е глупаво да попитам за какъв хонорар си се договорила? Все пак това е наказателно право...

— И искате парите си предварително.

— Нали от това се прехранваме. И така, колко?

— Ами — започна тя, — пледоарията няма да ми отнеме толкова време, колкото ако имаше процес. Мислех си, че може да струва пет бона.

Като чу цифрата, Харди престана да събира книгата си и я погледна въпросително, а в очите му се четеше загриженост. Дори ако всичко вървеше според плана на Ву и тя извадеше необикновен късмет — а Харди силно се съмняваше в това — със сигурност щеше да изразходва поне четирийсет, дори шейсет часа през следващата седмица, за да подготви Андрю, да го убеди, че е в негова изгода да се признае за виновен в убийство, за да не допусне да го съдят като възрастен.

Напоследък Харди бе правил доста изчисления в главата си и веднага разбра, че пет хиляди долара са далеч от обичайната тарифа на

Ву от сто и петдесет долара на час. Той затрака със сметачната машинка пред себе си. Беше по-зле, отколкото си го представяше.

— Смяташ, че тази работа ще ти отнеме само трийсет и три часа?

— Смятам, че толкова струва. — Тя затършува в чантата си.

Харди поклати глава.

— Значи ще полагаш безплатно извънреден труд, което е нечестно не само към теб, но и към клиента, към фирмата и...

Тя извади чека от чантата си и прекъсна назиданията му.

— Точно затова казах на господин Норт, че ще взема двайсет предварително. Хиляди, имам предвид.

И тя остави чека на бюрото пред него. Харди му хвърли бегъл поглед, после вдигна очи към нея и кимна.

— Добре, Ву — каза той. — Започваш да поумняваш.

Харди говореше в телефонната слушалка:

— Бих се обзаложил, че офисът ти е непристъпна крепост.

— И аз бих, обаче сега няма — каза Глицки. — Мислех дори да наръся за отпечатъци.

— И нямаш представа кой може да го е направил?

— Не мога да допусна, че е бил вътрешен човек. Нали съм заместник-началник, всички знаят, че ги държа в ръцете си и ще ги пипна. Кой би посмял да рискува?

Харди седеше зад бюрото в кабинета си. Щорите бяха спуснати, приглушавайки лъчите на следобедното слънце, но очите му блестяха ярко. Беше изпил едно мартини и почти цяла бутилка пино гриджо на обяд в ресторанта на Сам към порция морски език. Бе уловил на въдицата още един клиент от бездънния океан на хората, които имаха неприятности с полицията. И сега, като неочакван бонус, утешаваше Глицки заради ужасния взлом в офиса му, при който някой беше разменил чекмеджетата му. Както беше тръгнало, Харди си мислеше, че навярно има малък шанс да убеди Ейб да му плати, за да му изпрати частен детектив да разследва случая.

Но Глицки каза:

— Е, най-вероятно е била някаква глупава шега.

Изкушението беше твърде голямо и Харди не можа да му устои.

— Не зная, Ейб. В твоята сграда се мотаят какви ли не откачени типове. На твое място бих изпратил проба от фъстъците в лабораторията и изхвърлил останалите.

— Мислиш ли?

— По-добре сигурен, отколкото мъртъв.

— Че как бих могъл да умра от това?

— Не знам. Имаше ли някакъв прах на дъното на чекмеджето?

Глицки изсумтя:

— Да, но нали солят фъстъците, дори да са с черупки. Опитният инспектор в мен говори, че белият прах трябва да е сол. А ако е било антракс, вече е прекалено късно.

— Опитал ли ги?

— Не. Само секунда. Да. Сол.

Харди изхълца.

— След пет минути езикът ти ще изтръпне. Направи ми услуга, обади се на 911. И все пак аз бих изпратил няколко фъстъка за изследване. Човек никога не знае.

— Ще си помисля.

— Не ми звучиш искрено. Помниш ли песента „Намерих си фъстък“? Юнакът от тази песен умира, както знаеш. Говоря сериозно.

— Точно това ме безпокои, че говориш сериозно. — Глицки въздъхна. — Имаш ли нещо против да оставим фъстъците настрана? Не ти се обаждам за тях, все пак.

— Както искаш. Погребението си е твое. Та за какво ми звъниш?

— Чудех се кога се каниш да се прибиращ. В пет часа имам една среща с Батист, която изникна непредвидено, а Трея ще се прибере навреме, защото Рита... Все едно. Та ако стоиш до по-късно, можеш да минеш да ме вземеш и да ме хвърлиш до нас.

— Шофьорът ти не е ли длъжен да те кара и взима от работа?

— Шофьорът ми си има нормално работно време. Аз идвам прекалено рано и се прибирам прекалено късно. Мисля, че ти бях споменал.

— Сигурно не съм обърнал внимание. По кое време да дойда?

Глицки каза шест и половина и Харди му отвърна, че има късмет, защото самият той трябвало да се види след работа с Ейми Ву, за да разговарят по случая на двойното убийство, с който се занимавала.

— Трябва да е случаят на Андрю Бартлет — каза Глицки: не прозвуча като въпрос.

— Не ти ли е скучно да знаеш всичко предварително? — попита Харди. — Обзалагам се обаче, че още не си научил новината: Боскачи го е обявил за непълнолетен.

— Да бе. Аз пък ще играя догодина преден защитник във Висшата лига.

— Очаквам да ми осигуриш хубави билети. Но е вярно. Имам предвид Боскачи.

Отсреща настъпи тишина, последвана от въпроса:

— Как стана това?

— Ву го е уговорила да бъде съден като непълнолетен, а в замяна тя ще пледира виновен.

— И Джакман се е съгласил? Джакман, който обича да повтаря, че щом си достатъчно голям да убиеш някого, значи си възрастен. Същият този Джакман?

— Абсолютно същият. И аз съм чувал да го казва. Но според Ву сделката е сигурна.

— Аз бих се уверил, преди да го разтръбя. Например пред вестниците.

— Е, точно затова ще разговаряме с Ву. После ще ти разправа.

Името Младежки възпитателен център или МВЦ имаше някакво благодушно звучене, сякаш арестът за непълнолетни беше един вид пристан, където съветваха своенравните деца, почивен дом, пълен с меки тапицирани столове и канапета, тънещ в пастелни цветове и с музика ню ейдж за фон. Всъщност в доброто старо време, когато сградата бе още нова, обстановката беше горе-долу такава. Хлапета, задигнали емблема на автомобил, изпушили някой джойнт или пък избягали от училище, се озоваваха в МВЦ, където ги задържаха ден-два и им набиваха в главите колко сериозни могат да са последствията, ако нарушаваш закона.

Днес тези сравнително дребни простъпки оставаха извън полезрението на полицейското управление. Младежките престъпления обикновено бяха също толкова тежки, колкото престъпленията, извършени от възрастни, затова в днешен Сан Франциско основната функция на МВЦ беше най-вече да държи под ключ истински опасни криминално проявени лица, които по една случайност още нямаха осемнайсет години. Наистина, центърът разполагаше с помещения, където охраняваха склонни към самоубийство младежи. Там държаха и няколко десетки безпризорни или малтретирани деца, докато им намереха подходящи приемни родители. Но „вилата“, както наричаха този затвор, приютяваше главно убийци и крадци. Повечето от питомците очакваха разглеждането на делата или процесите си, които се състояха в съдебните зали на съседното административно крило.

Ву мразеше да закъснява. Тази сутрин, между срещите си с Боскачи и Харди, бе успяла да разговаря и с Хал Норт. Разказа му за успеха, който бе постигнала при Боскачи, и си уговори среща със семейството преди изслушването — смяташе, че предвид многобройните неща, които трябваше да обсъдят, срещата щеше да бъде продължителна. Беше особено нетърпелива да узнае резултатите от разговора на Хал със съпругата и заварения му син по въпроса за признанието, което се очакваше от момчето да направи, но той смутено ѝ обясни, че с Линда не са имали много време, защото

трябвало да присъстват на някакво събиране в яхтклуба. Все пак ѝ каза да не се тревожи. Щял да уреди всичко с Андрю и Линда, докато станело време да се явят пред съда.

Това беше първото официално явяване на Ву пред съда в МВЦ. Отначало загуби пътя, после попадна в задръстване. Наложил се да измине на бегом нанагорнището от улицата, където успя да намери място за паркиране. После мина през административната сграда и пое по стръмния път към „вилата“, като спря за малко пред портала на увитата с бодлива тел ограда, за да успокои дишането си. В отговор на позвъняването ѝ се появи един съдебен пристав, който, без да произнесе нито дума, я въведе в самата сграда — едноетажна постройка, която ѝ напомни на смесица между войнишка барака и гимназия в бедняшки квартал. Мрачно и потискащо колкото си щещ, помислил си тя.

Приставът я придружи до една олющена дървена врата в дъното на коридора и я отвори. Седнал на старомоден ученически чин в отсрещния ъгъл на тясната стая, близо до единствения прозорец, Андрю Бартлет вдигна ръка за вял поздрав.

— Ето я. — Хал стоеше от дясната страна на Линда, облегнат на стената, със скръстени ръце и видимо недоволен. — Най-последно.

— Хал. — Линда хвърли смутен поглед на съпруга си, после се усмихна на Ву. — Всичко е наред. Важното е, че сте тук.

— Съжалявам. Движението беше ужасно. Тръгнах дори половин час по-рано — излъга тя, разкри зъби в усмивка и като си пое дъх, се обърна към клиента си. — Радвам се да те видя отново, Андрю. Как си?

Момчето наведе глава и сви рамене.

— Добре — смотолеви той.

Уверена и подготвена, Ву му се усмихна още по-широко.

— Чудесно — каза тя. — Не се безпокой. Ще те измъкнем оттук още днес.

Линда изчурулика:

— Смятате ли, че ще успеете?

— О, да, така мисля.

— Наистина ли? — попита Хал.

— Най-вероятно — отговори тя. — Днес е прослушването, на което да решат дали да задържат Андрю под стража, докато го осъдят.

Не виждам причина защо да го правят.

— И какво ще стане? Ще го освободят под гаранция?

Ву поклати глава.

— Не. Мисля, че вече ви обясних. Съдът за непълнолетни не приема гаранции. Съдията или ще пусне Андрю да си отиде вкъщи с вас и Линда, или ще нареди да го задържат тук под стража.

— Толкова просто? — Линда хвърли отчаян поглед на сина си. — Или едното, или другото?

— Да. Вижте как изглеждат нещата в нашия случай. Двама родители, които проявяват загриженост и изразяват подкрепа. Непълнолетен с чисто полицейско досие без риск да избяга. Вие двамата ще го пазите, нали? — Тя се обърна към Хал. — И после, вашето обществено положение, сър. А ако съдията настоява за по-голяма гаранция, предполагам, че сте готов да заплатите за частна охрана, дори за денонощна. Така съдът ще бъде сигурен, че Андрю няма да се забърка в нови неприятности.

— Не му и трябва — каза Хал.

— И аз мисля така. Освен това...

Но Андрю най-после проговори, като я прекъсна:

— Какво искате да кажете с това „да го осъдят“? Нямате ли предвид „процес“?

Ву премести удивен поглед от клиента си към втория му баща, после към Линда.

— Това е едно от нещата, които трябва да обсъдим. Мислех, че вече сте...

Хал се намеси бързо:

— Чаках вас, за да...

— За да какво? — попита Андрю.

— Просто да поговорим за случая.

— Какво за него?

— Доказателствата, пледирането, такива неща.

— Какво имате предвид под пледиране? — Линда, чийто глас изведнъж стана остър, отстъпи една крачка, така че да наблюдава едновременно Хал и Ву. — Той ще пледира невинен. Невинен, нали така?

Ву си пое трескаво дъх.

— Ами както казах, има някои правни въпроси...

На вратата прозвучаха три резки почуквания и приставът я отвори.

— Време е — каза той. — Да вървим. Не мога да карам съдията да чака. — После, може би усещайки напрежението в стаята, попита. — Наред ли е всичко?

— Напълно — отвърна Ву. Обърна се към Линда и Андрю. — Ще имаме цялото време на света да говорим за всичко след изслушването. Нещата ще се наредят, ще видите.

Линда погледна Хал, сякаш търсеше опора.

— Надявам се.

Приставът стана нетърпелив.

— Съжалявам, но всички незабавно трябва да напуснете — рече той. — Разглеждането на делото е след десет минути. — После погледна Андрю. — Ти ще тръгнеш пръв. И по-живо.

— Не можем ли да вървим заедно? — попита Линда.

— Не, госпожо. Той е под арест. Такива са правилата.

Когато се отправиха надолу към административната сграда, Ву наруши тягостното мълчание, което се бе възцарило между тях, откакто тримата напуснаха стаята за посетители.

— Главното е — каза тя — че всички сме съгласни кое е най-доброто за Андрю.

— Скъпа — Хал спря и прегърна жена си през раменете. — Вчера вече обсъдихме всичко това.

— Знам, но си мислех, че е по-скоро хипотетично. Вътре обаче двамата звучахте така, сякаш Андрю ще се признае за виновен и ще отиде в затвора. Как е възможно?

Ву се насили да погледне Линда в очите и да демонстрира увереност, каквато не изпитваше.

— Истината е, че трябва да обсъдим и такъв вариант. Ако го осъдят като непълнолетен, не го заплашва опасността от доживотен затвор без право на предсрочно освобождаване.

— Но той не е виновен — повтори Линда. Обърна се към Хал. — Нали всеки път, когато инспекторите пристигаха с нещо ново, си го казвахме. А после тази ужасна грешка с разпознаването... — Гласът ѝ се прекърши. — Той не го е извършил, Хал. Не ми казвай, че го вярваш.

Ву определено знаеше какво вярва Хал и какво не, затова се намеси, за да спаси положението.

— Не смятам, че сега е моментът да обсъждаме дали е невинен или виновен, госпожо Норт. Важното е, че ако си признае, ще спести на съда значителните разходи във време и пари, които поглъща един процес. В замяна областният прокурор ще го обяви за непълнолетен и ще избегне ДЗБППО.

— ДЗБППО? — учуди се Линда. — Какво значи това?

— Доживотен затвор без право на предсрочно освобождаване. Такава присъда би получил като възрастен.

Норт изпръхтя.

— Но изслушването днес е фиктивно. Днес той не е обвинен като възрастен, нали?

Линда се обърна към Ву.

— Така ли е?

— Да, госпожо. Затова сме тук, да минем през тази съдебна процедура. Да получим шанс Андрю да се прибере у дома за няколко дни.

— Вкъщи можем да обсъдим всичко по-подробно — каза Хал. — Ще имаме достатъчно време на разположение.

Линда, която все още не беше убедена, въздъхна тежко. Обърна се да огледа „вилата“, увита в дрехата си от бодлива тел, и раменете ѝ увиснаха.

— Добре — каза тя уморено. — Хайде поне първо да го извадим оттук.

— Такъв е планът — Ву ѝ се усмихна храбро. — Наистина.

Ву седеше на масата на защитата в очакване на съдията. При процедурите в съда за непълнолетни беше прието областният прокурор да представлява не народа, а ищеца, и лицето, обвинено в престъплението, не беше ответникът, а непълнолетният. Тази фина подробност бе въведена, за да се спази правната процедура, според която нещо се приема за факт, независимо дали е наистина такъв, за да се избегнат техническите затруднения. Така ролята на прокурора не беше да обвинява престъпниците, а по-скоро да отправи петиция, за да препоръча на щата съответното третиране на непълнолетния, за когото

имаше шанс след пълна рехабилитация да се върне в обществото. Дори ако това третиране означаваше шест или осем години в Младежкия изправителен дом на Калифорния или МИДК, технически погледнато, не беше същото като затвора, макар че понякога бяха нужни големи усилия да се обясни на младежите тънката разлика.

Отляво на Ву на масата на ищеца седеше опонентът ѝ Джейсън Бранд. Бранд, който още не бе навършил трийсет, вече имаше четиригодишна практика като обвинител в МВЦ. Главата му беше едра, с прилежно вчесана тъмнокестенява коса, носеше добре скроен тъмносив костюм, бяла риза и синя вратовръзка. Приветлив, с пъргав ум, дори чаровен, той се усмихваше често и се разбираше добре с всички, включително с адвокатите на защитата, срещу които се изправяше. Самата Ву отдавна хранеше тайна симпатия към него. Двамата се бяха виждали неведнъж на чашка, макар да му се носеше славата, че щом съдията удари с чукчето, личните отношения преставаха да съществуват за него.

Изведнъж Бранд вдигна глава като животно, подушило плячката си. Той хвана Ву да го наблюдава крадешком, кимна ѝ любезно и отново се зарови в книгата си. Ву се престори, че разглежда помещението, което беше по-малко от повечето съдебни зали в Съдебната палата в центъра на града, но имаше това предимство, че през високите и широки прозорци проникваше естествена светлина.

Недалеч от Бранд седеше един младолик пристав и разговаряше с жена на средна възраст, за която Ву предположи, че е съдебната стенографка. Липсваха съдебни заседатели — такъв беше редът в съдилищата за непълнолетни — и все пак имаше спретната банка за тях с дванайсет стола, които постоянно стояха празни. В галерията откъм страната на обвинението също нямаше никой — заради сигурността на непълнолетните в съдебната зала не се допускаше публика.

Ву се извърна от стола си и кимна окуражително на родителите на Андрю, единствените присъстващи освен длъжностните лица. Хал и Линда седяха един до друг, допрели бедра, на пейката зад перилата на подсъдимата скамейка. Те се държаха за ръце и като че ли се крепяха взаимно. Очите на Ву се спряха за кратко на Хал, който наведе леко глава встрани, после вдигна пръст и посочи към другия край на

помещението, където една врата тъкмо се отваряше. При звука Ву се обърна и видя как приставът от „вилата“ побутва Андрю пред себе си.

Тътрейки крака, Андрю се запъти към нея — със стегнатите си в белезници китки и безформените сиви затворнически дрехи изглеждаше крайно безпомощен. Като спря пред масата ѝ, вдигна поглед към майка си. Очите му се разшириха в няма молба, а устните и челюстта му откровено затрепериха. Тя се уплаши, че в следващия момент може да се разплаче, и за да го предотврати, стана, заобиколи масата си и му помогна да седне.

— Не е нужно да бъде с белезници — каза тя на пристава. — Как се казвате?

— Нелсън — отговори пристава малко изненадано, като държеше Андрю за рамото. В предстоящата процедура той не играеше официална роля и определено беше необичайно за един адвокат да го заговаря по каквато и да е причина.

— Е, добре, пристав Нелсън, този млад човек няма нужда от белезници.

На Нелсън му беше все едно.

— Зависи от съдията — каза той. Все пак пусна Андрю и отстъпи няколко крачки встрани. Облегна се на банката на съдебните заседатели и се вгледа равнодушно във Ву, което ѝ се стори пострашно, отколкото ако беше проявил открита неприязън.

Ву се пресегна и потупа Андрю по ръката.

— Всичко е наред — рече тя. — Не се тревожи.

Той я погледна, после огледа помещението и отново спря очи върху майка си.

— Мамо — каза и не успя да продължи. Сълзите му заплашваха да рукнат, но той ги преглътна. Така уязвим, приличаше на малко дете. Мисълта, че този трогателен юноша се е прицелил в човек и е дръпнал спусъка не веднъж, а два пъти, внезапно порази Ву и за първи път ѝ се стори нелепа.

Тя изпита симпатия към него и същевременно облекчение, че го вижда толкова дълбоко отчаян. Навярно щеше да се наложи да стигне до дъното, преди да осъзнае, че няма надежда да пледира невинен. След като разговаряха и тя го запознаеше с доказателствата, той щеше да разбере колко е безполезно да настоява, че не го е извършил. Щеше да погледне истината в очите. Андрю не беше глупав — тя му хвърли

последен поглед, уверена, че ще го убеди да си признае, ако иска да се спаси.

Попрехвърлил шейсетте, съдия У. Арвид Джонсън си беше изградил репутацията на разумен и честен юрист, който не бързаше да реже глави. Джонсън, когото адвокатската гилдия в града наричаше свойски зад гърба „Уарвид“, зае мястото си тихо, без появата му да бъде оповестена нито от пристава, нито от стенографката. Сякаш изведнъж се материализира от нищото и изникна на леко повдигнатия подиум — белокос и с малко смешна външност, той излъчваше едновременно добродушие и твърдост.

Като кимна формално на двамата адвокати, без да се обръща поспециално към никого, съдията каза:

— Добре.

Смъкна очилата на върха на патрицианския си нос и нареди на социалния работник да извика първия случай. След като го направи, чиновникът описа за протокола присъстващите в залата, включително в галерията, и съдия Джонсън започна:

— Господин Бранд, имате ли коментари по делото?

— Да, ваша чест.

— Говорете.

Бранд се изправи зад масата си. Гласът му прозвуча ясен и спокоен в малкото помещение.

— Ваша чест, тъй като това е случай на убийство, ищецът настоява на непълнолетния да се наложи постоянна мярка на неотклонение.

— Той е под юрисдикцията на съда за непълнолетни — каза остро съдията. — Областният прокурор е взел решение да не го третира като възрастен. Оттук заключавам, че това е направено с определена цел, или греша?

— Не, ваша чест, съвсем не — Бранд прие невъзмутимо смъмрянето, може би защото имаше готов отговор, и то добър. — Ние очакваме, че господин Бартлет ще се признае за виновен и ще получи максимума в младежкия исправителен дом. Разбира се, тъй като е под осемнайсет години, ще остане известно време затворен тук, в МВЦ, вместо в щатския затвор. Но ние разчитаме на бързо отсъждане по два

параграфа за убийство първа степен. Затова, естествено, ищецът допуска, че случаят изисква задържане под стража.

Закована за стола си, Ву остана изненадана, когато Бранд благодари на съдията и си седна. Той беше казал, каквото имаше да казва, кратко и сладко.

Съдия Джонсън кимна и се обърна към нея.

— Госпожице Ву?

Ву се опита да преглътне, но устата ѝ беше пресъхнала. Тя знаеше, че Бранд обича да изкарва опонентите си от равновесие и един от начините да го прави бе да им обърква плановете. Но все пак се учуди, когато чу това толкова безцеремонно изявление. Под стража. Край на историята.

— Госпожице Ву — повтори Джонсън. — Бихте ли си направили труда да отговорите?

Тя скочи на крака.

— Съжалявам, ваша чест. Просто бях... — тя спря, опита се да избистри мозъка си и започна отново. — Ваша чест, преди да продължим, бих искала да помоля да свалят белезниците от китките на клиента ми.

— Молбата се отхвърля. Не вярвам това изслушване да продължи толкова дълго, че да си заслужава упражнението. Ищецът поиска задържане. — Джонсън отново бутна очилата на върха на носа си и се взря над тях. — Тук говорим за двойно убийство. Случаите на убийство налагат задържане под стража.

— Да, ваша чест, разбирам — каза Ву. — Но господин Бартлет по никакъв начин не представлява заплаха за обществото...

Гласът на Бранд изплющя:

— Дотогава, докато не му върнем пистолета.

Джонсън се нахвърли върху него:

— Достатъчно, господин Бранд.

— Съжалявам, ваша чест. Не можах да се сдържа.

Джонсън се намръщи:

— Внимавайте да не се повтаря.

— Да, ваша чест.

Но с това прекъсване Бранд без съмнение постигна целта си — да нанесе изненадващ удар на Ву. Тя изгуби нишката на мисълта си и замълча в очакване съдията да каже нещо.

— Продължавайте, госпожице Ву — подкани я Джонсън.

Тя хвърли бърз поглед на Бранд, който изкриви устни в подобие на усмивка. Ву погледна клиента си, после отново Бранд и най-сетне се опомни:

— Ваша чест, остава фактът, че Андрю е непълнолетен, не възрастен. Непълнолетен без криминално досие.

— Ако ми позволите, ваша чест — стана от мястото си Бранд. — Говорих с господин Боскачи точно по този въпрос преди час и той ме осведоми, че — както вече изтъкнах пред този съд — няма да повдигне обвинение срещу заподозрения като възрастен, воден единствено от очакването за бърза присъда.

— Ваша чест — каза Ву. — Моят клиент няма криминално минало...

— Сега вече има — прекъсна я Бранд.

Джонсън изгледа остро прокурора, очевидно отправяйки му предупреждение. Обърна се към Ву, като отново намести очилата си.

— Госпожице Ву, досега не чух нито един сериозен аргумент от вас защо трябва да отхвърля молбата на ищеца за задържане под стража.

— Ваша чест — Ву си пое дъх. — Клиентът ми е водил нормален живот през двата месеца, след като са станали убийствата. Знаел е, че е заподозрян през по-голяма та част от това време и не е създал никакви неприятности, нито се е опитал да избяга.

— Вярно е — каза Джонсън. — Но ще се съгласите, че едно е да знаеш, че си вероятен заподозрян, и съвсем друго — да бъдеш действителен, арестуван заподозрян, нали?

— Да, ваша чест, но днес родителите му присъстват тук, в залата и очакват да го отведат вкъщи. Не виждам защо да не го направят. Няма риск клиентът ми да избяга. Остават му два месеца до края на учебната година, а той е отличен ученик. Със сигурност няма да представлява по-голяма заплаха за обществото отколкото през изминалите два месеца, докато е ходел на училище и си е живял у дома.

Джонсън не каза нищо. Ву предполагаше, че е чувал същия аргумент стотици пъти. Той се намести на стола си и се обърна към прокурора:

— Господин адвокат.

Бранд бавно се изправи, обърна се и отправи прям поглед към Андрю Бартлет. Поклати глава. После изведнъж го посочи с пръст и извиси глас:

— Това не е нечие добро малко момче. Това е мъж, убил хладнокръвно двама души и областният прокурор няма да му даде възможност да нарани още някого.

Андрю понечи да стане.

— Но аз *не* съм ги убил! — извика той.

— Да, убил си ги — викна Бранд в отговор. — Дяволски добре знаеш, че си.

Съдията тресна по масата с чукчето си.

— Госпожице Ву, да няма повече подобни изпълнения отстрана на клиента ви. Господин Бранд, предупреждавам ви за последен път. Укротете изблиците си, чувате ли ме? Ще адресирате забележките си към съда.

— Да, ваша чест. Съжалявам.

— Преди малко също съжалявахте. Да не се повтаря. — Джонсън си отбеляза нещо, после фиксира Ву с ядосан и нетърпелив поглед, като че ли тя беше тази, която нарушава съдебния протокол.

— Нарещдам непълнолетният да остане задържан под стража — каза Джонсън. — Пристав, отведете го обратно в килията му.

След тези думи съдията удари с чукчето си, стана и излезе през задния вход на съдебната зала.

Решението, както и оттеглянето на Джонсън бяха толкова неочаквани, че за минута в залата се възцари мъртва тишина. Ву притисна с ръка стомаха си, където почувства внезапна и дълбока празнота. Зад себе си чу Линда да казва:

— Това ли беше? Не може да бъде. Значи няма да го пуснат?

После, когато пристав Нелсън приближи масата, извика:

— Почакайте малко. *Андрю!*

Момчето се извърна на стола си, за да погледне майка си.

Ву възпря с ръка пристава.

— Моля ви! Дайте ни една минута, може ли?

В галерията Линда Норт беше напуснала мястото си и се приближаваше. Тя почти бе стигнала мястото на подсъдимия, когато Андрю също скочи на крака. Но Нелсън я беше изпреварил, изръмжа и сграбчи с такава сила рамото на Андрю, че прекатури стола. Както

беше с белезниците, момчето залитна и се просна на земята. Главата му се удари в линолеума и за миг остана да лежи зашеметен.

— *Какво правите?* — Линда стигна до перилата и изкрещя: — *Оставете го намира!*

— Линда! — Хал Норт бързаше след съпругата си.

Другият пристав, младоликият, който разговаряше със стенографката преди появата на съдията, изникна изневиделица и застана между Ву и Линда, като прегради пътя на майката към сина й.

— По-спокойно — каза той, като вдигна двете си ръце.

— Успокойте се. Стига толкова. *Достатъчно.* — После се обърна към Нелсън. — Ти също, Рей. Аз ще го отведа.

— Не, остави на мен — каза Нелсън раздразнено.

— Тогава по-полека — тросна му се вторият пристав.

— Всичко е наред, мамо! Добре съм — обади се Андрю от пода. — Просто загубих равновесие, това е всичко. Нищо ми няма.

От двете му страни приставите изглежда бяха изгладили разногласията си и вдигнаха Андрю на крака.

— Оставете го да върви сам — каза Ву. — Не е необходимо да го малтретирате.

Вторият пристав се обърна и я погледна. Отблизо тя видя, че лицето му, което изглеждаше младежко и невинно от разстояние, е надупчено с белези от шарка и украсено с чифт сиви, стари и празни очи. Ву си помисли, че независимо от сравнително младата му възраст, мъжът е работил достатъчно дълго в системата, за да стане безчувствен към присъщия й ужас. Той бе просто един тъмничар, нищо повече. Звероукротител. Въпреки това почти й се извини и без съмнение беше по-човечен от партньора си.

— Никой няма да нарани клиента ви — каза той.

Но Ву му се опъна.

— Вече се случи. Настоявам някой веднага да се погрижи за тази цицина на главата му. Ще дойда да го видя след няколко минути и дотогава искам да го е прегледал лекар. Ясно ли е? — Ву обхвана двамата с поглед.

— И като стана дума, пристав, как е вашето име? — обърна се тя към втория.

— Котрел — отвърна той. — Рей Котрел.

Тя си го записа в бележника и изгледа въпросително двамата.

— Но вие току-що го нарекохте... — и направи знак към Нелсън.
— Вие нарекохте *него* Рей.

— Така го нарича и майка му. Проблем ли има?

Няма, осъзна Ву и каза:

— Ще държа и двама ви отговорни.

Заплахата ѝ не стресна особено никого от тях. Двамата мъже невъзмутимо размениха погледи. После Нелсън докосна рамото на Андрю и каза.

— Да вървим. Внимателно.

Андрю хвърли последен отчаян поглед на майка си, после се обърна и тръгна с приставите обратно към тъмницата си.

Ву беше адвокат от осем години. През това време се бе занимавала най-вече с подаване на жалби във фирмата на Фрийман, наред с един постоянен, но незначителен поток от криминални дела, при които ставаше дума главно за уреждане на спорни въпроси, фигурираше и в списъка на адвокатите, които бяха на разположение на съда — веднъж месечно присъстваше в съдебната зала, където се точеше върволица от криминални дела, обикновено прехвърляни неохотно към Офиса на обществените защитници. Това бяха предимно случаи, свързани с грабежи или търговия с наркотици, при които имаше повече от един обвиняем.

На тези дела Офисът на обществените защитници имаше право да поема само един обвиняем — иначе щеше да се получи конфликт на интереси. И така, съдът избираше един от адвокатите, които бяха подръка в залата, за да представлява другите обвиняеми. По този начин Ву бе защитавала голямо разнообразие от клиенти и получила, поне така си мислеше досега, добра школовка в работата с всякакви мошеници и откачени, като дори бе навлязла в някои от сложните криволици на наказателното право.

Но никога не се бе занимавала със случай на убийство. Никога преди не се беше сблъсквала с такова сериозно предизвикателство. Всъщност до този уикенд нито един криминално проявен клиент не й бе заплащал директно — хонорарите й за спорните случаи се изплащаха от съда. Сега тя бе стъпила на съвършено непозната почва и усещаше как заплашително се клати под краката й. Първата й схватка беше завършила безславно. Прекалено самоуверена, тя бе пропуснала по най-глупав начин да подготви клиентите си за най-лошото — отчасти защото не вярваше, че то ще се случи. От досегашния си опит знаеше, че споразуменията винаги бяха една възможност.

Сега, застанала в коридора заедно със семейство Норт, тя се опитваше да поправи вредите.

— Записах имената и номерата на значките на тези пристави. Уверявам ви, че преди да напусна тази сграда, ще подам жалба срещу

тях.

Норт заговори:

— На ваше място не бих си прахосвал времето. Андрю призна, че е загубил равновесие. Човекът просто си вършеше работата. Въпросът ми е какво, по дяволите, се случи току-що? Нали ни казахте, че ще го освободите.

— Казах, че има такава възможност.

— Каква ти възможност. Вътре дори не се проведе истинска дискусия. — Норт носеше маратонки, джинси, синя дънкова риза и спортно сако от рипсено кадифе, но небрежното облекло по никакъв начин не се отразяваше на вида или поведението му. Лицето му на булдог бе затворено, безизразно, а леденосините очи — неразгадаеми. — По дяволите, всичко това не ми вдъхва особени надежди за бъдещето, заявявам ви го най-откровено.

— Хал. — Линда докосна рамото на съпруга си.

Той задържа погледа си върху Ву.

— И какво следва оттук нататък?

— Ще говоря с областния прокурор — каза Ву. — Ще обжалвам задържането под стража.

— Надявам се — отвърна Норт. — Не ме интересува колко ще струва.

— Не смятам, че въпросът е в парите, сър.

— Е, ако не е, тогава ще стане. Може би трябва сам да отида при този човек.

Ву безпомощно погледна съпругата за подкрепа, но Линда не откъсваше очи от вратата на съдебната зала. Сякаш още се надяваше синът ѝ да излезе всеки момент. Ву отново се обърна към Норт:

— Идеята не е добра, сър — каза тя. — Каквото и да разправяше съдията, истината е, че много често пускат непълнолетни, обвинени в тежки престъпления.

— Не и този път — отбеляза той.

— Знам.

— Какво ще правим сега? — обади се Линда.

Преди фиаското в съдебната зала Ву се бе надявала, че ще ѝ се удаде да поговори с Андрю и родителите му в далеч по-комфортната обстановка на дома им. Там щеше да им покаже доказателствата, които вече бе извадила от следствената документация и които според нея

щяха да закопаят Андрю, ако се изправеше пред съда за възрастни. Вече спечелила Хал Норт на своя страна, а вероятно и Линда, щяха да се озоват трима срещу сина — и Ву щеше да е в състояние да режисира разговора, в резултат на който Андрю щеше да осъзнае необходимостта от признание.

Сега, с кипящия от спотаен яд заради провала ѝ Хал, с Линда, все още тънеща в ужасно неведение относно стратегията, която вече беше задействала, и с Андрю обратно в килията Ву разбираше, че трябва светкавично да промени плана си. Ако в този момент се съберяха — в килията на Андрю или другаде, — резултатът три на един в нейна полза щеше да се обърне в три на един срещу нея, като най-вероятно Хал нямаше да хаби сили да убеждава момчето да признае, а Линда и Андрю щяха да са решително против.

Всичко се беше объркало тотално. Единственото, на което залагаше сега, бе да разговаря с момчето на четири очи и да го спечели на своя страна, както бе сторила с втория му баща предишния ден. Андрю нямаше нужда да слуша аргументите на Линда защо трябва да поема риска на един процес за възрастни заради минималния шанс да бъде оправдан. Той нямаше нужда от такъв вид подкрепа. Трябваше да бъде сплашен и убеден.

Линда повтори въпроса си:

— Какво ще правим сега?

— Сега — отвърна Ву, — мисля, че е много важно да прекарам малко време насаме с Андрю. Той трябва да разбере срещу какво се изправя и че ще остане тук доста дълго. Трябва да види доказателствата, с които разполагат против него. А най-вече трябва да осъзнае, че вече е попаднал в системата и точно сега се нуждае повече от адвоката си, отколкото от родителите си.

— Смятате, че не бива да го виждаме? — На Линда със сигурност не ѝ допадна този вариант. — След като и без това вече сме тук?

— Можете да го виждате по всяко време, госпожо Норт, винаги, когато поискате. Но точно в този момент той е много объркан, а виждам, че и вие също. Трябва да се опитам да изясня нещата с Андрю още сега, така че да започнем да си съдействаме и да работим заедно.

— Тя премести погледа си от Хал на Линда. — Вижте, не ви обвинявам, че сте разстроени, но в известен смисъл това тази съдебна

процедура не промени особено положението. Андрю трябва да бъде наясно какво се иска от него. — Тя хвърли многозначителен поглед на Хал. — Това не се е променило. Мисля, че двамата трябва да си поговорите и следващия път, когато се видите с Андрю, да бъдете единни. Всички трябва да поддържаме еднаква теза.

Тя почака, като сдържа дъха си. Разбираше, че за Линда думите ѝ звучат едва ли не загадъчно, но се надяваше Хал да схване намека ѝ и да се намеси. И той го направи.

— Тя е права, съкровище — каза той. — Нали целия уикенд му държа ръката. Точно сега той не се нуждае от това. Необходим му е съвет, авторитетен правен съвет.

А ние с теб наистина трябва да си поговорим.

— За какво?

— За тази история с пледирането. — При споменаването на болната тема очите на Линда се разшириха от изненада, а може би от гняв. Но Хал изпревари реакцията ѝ. — Само казвам, че трябва да го обсъдим. Малко е сложно.

— Не желая да слушам нищо — отсече Линда.

Ву се намеси.

— Точно затова смятам, че е важно двамата да поговорите. Междувременно ще се кача да видя Андрю.

Линда остана за миг неподвижна, после кимна, обърна се и безмълвно закрачи към изхода. Хал се задържа за секунда.

— Внимавайте да не прецакате и това — предупреди я той, после се извърна рязко и се затича след съпругата си.

Но преди да отиде при Андрю, Ву почука на вратата на Джонсън и отвътре ѝ извикаха да влезе. Той беше свалил тогата си и стоеше в ъгъла на стаята с пръчка за голф в ръка.

— А, госпожице Ву, един момент. — Някакво приспособление от пластмаса с малко синьо флагче по средата му върна топката, която се изтърколи през килима до краката му и той я спря със етика.

Какво им ставаше на тези мъже, зачуди се Ву, с техните игри по кабинетите им.

Тя премина направо на въпроса:

— Ваша чест, съжалявам, че ви прекъсвам, но сигурно ще искате да научите какво стана в съдебната зала, след като излязохте.

Когато приключи с описанието на това как бяха малтретирани Андрю, Джонсън въздъхна примирително:

— Моите пристави. Наричам ги двата си слънчеви лъча^[1]. Всъщност не е смешно.

Той се наведе да вдигне топката. Сложи я в джоба си, пъхна етика в торбата за голф до бюрото си, и като се обърна към Ву, заговори делово:

— Госпожице Ву, разбирам, че сте разочарована от решението ми, макар да не виждам на какво друго сте се надявали. Но като имам предвид казаното току-що от вас — а именно, че господин Бартлет сам е признал, че е загубил равновесие — какво очаквате от мен да направя? Приставите са за това да поддържат ред в залата. Понякога — след произнасянето на присъда, например, или след постановяване като днешното — се изисква известна физическа намеса. Ще останете изненадана, но съм виждал деца да нападат адвокатите си, дори да се нахвърлят върху съдията. Случва се. Приставите са длъжни постоянно да бъдат нащрек. Казахте, че клиентът ви е станал, готвейки се да осъществи физически контакт с майка си. Това е недопустимо.

— Ваша чест, видяхте ли госпожа Норт? Тя искаше да прегърне сина си, не се канеше тайно да му пъхне оръжие в ръката.

— И така да е, но не можете да третирате хората различно, според това как изглеждат. От думите ви заключавам, че пристав Нелсън е употребил малко сила и клиентът ви е загубил равновесие. А Котрел? Ако не друго, поне е застанал на ваша страна.

Ву вдигна рамене.

— Не бих стигнала толкова далеч да го твърдя. Не изглеждаше особено обезпокоен от случилото се. Просто искаше да предотврати още по-голяма суматоха.

— Правилно — Джонсън вдигна пръст. — Това е защото пристав Котрел умее да държи нещата тук под контрол. И знаете ли защо? Защото вече е бил от другата страна. — Джонсън направи утвърдителен знак на въпросителния поглед на Ву. — Това не е тайна. Навремето имаше много статии във вестниците. Като дете е седял на мястото на вашия клиент до адвокатка, много подобна на вас. Прекарал е известно време във „вилата“, така че знае как стоят нещата тук.

— Приставът е лежал?

Той кимна.

— В младежки изправителен дом. Имал неприятности с приемното си семейство и попаднал в системата за непълнолетни. Той е живото доказателство защо се мъчим толкова да превъзпитаваме децата, вместо да ги наказваме. Понякога това дава резултат. Достатъчно често, за да си заслужава усилията.

Ву си спомни странното безжизнено изражение в очите на Котрел преди малко. Беше го отдала на досадата от бюрократичната рутина на работата му. Но забележката на Джонсън засягаше по-дълбока струна.

Дългогодишните питомци на системата притежаваха силно развит инстинкт за самосъхранение. Сякаш прочел мислите ѝ, Джонсън рече:

— Повечето от тези момчета знаят как да оцеляват тук. Ще се учудите колко много ветерани на системата за непълнолетни излизат на свобода и когато пораснат, искат да работят в нея. Там те се чувстват най-удобно. Наясно са с правилата. Затова, когато някой като Котрел се намеси в ситуация като днешната, обзалагам се, че е защото иска да балансира нещата между Нелсън и клиента ви. А не защото е някакъв агресивен социопат.

— Не съм казала това, ваша чест. Дори не съм го допуснала. Но другият пристав, онзи Нелсън, съвсем не беше толкова безобиден. Мислех, че ще искате да го знаете.

— Да, искам — каза Джонсън. — Разбира се, че искам. И съм ви благодарен, че дойдохте да го споделите с мен.

Този път Ву пристигна в стаята за посетители преди Андрю и така имаше време да се проникне от тягостното чувство, което вдъхваше помещението. Напомняше ѝ директорския кабинет в някогашната ѝ гимназия — същият линолеум на пода, боядисана в зелено метална маса в средата, две коркови дъски за съобщения, сив шкаф за документи и един-единствен прозорец близо до чина, на който Андрю бе седял по-рано, и слаб мирис на дезинфектанти и пот във въздуха.

Андрю се появи на вратата, ескортирай от пристав, когото Ву не познаваше. Нямахше белезници и когато пристъпи в малката стая, спря и трескаво се заоглежда.

— Къде е мама? — попита той.

— Няма я — отвърна кратко Ву, без да се впуска в обяснения.

Той изръмжа недоволно, тръсна глава, после вдигна рамене и се тръшна на чина, като преметна ръка през облегалката. Приставът ги остави сами и затвори вратата. Ву погледна Андрю. Правейки се, че едва ли не не я познава, той отметна кестенявия перчем, който закриваше челото му, и го приглади с длан. Докато беше в съдебната зала, изглеждаше толкова уязвим и безобиден. Тук Ву го видя в различна, може би по-истинска светлина. Беше разгневен млад човек — висок, добре сложен, мускулест. Следи от акне и набола няколкодневна брада допълваха картината.

Ву се осведоми за главата му, дали го боли, след като я беше ударил в пода. Той й отвърна, че е добре. С втренчен надолу поглед, драскаше с нокти по чина — звукът бе, все едно мишка чопли стената. Тя продължаваше да го гледа настойчиво, докато той най-сетне не вдигна очи. Отново отметна косата от челото си и скръсти ръце на гърдите.

За миг двамата се вираха един в друг.

— Е? — проговори той.

Ву нямаше намерение да се впуска в същия разговор, който току-що бе провела с родителите му. Нито беше склонна да заема отбранително положение, затова си пое дълбоко въздух и започна на право:

— Ето как стоят нещата, Андрю. От случилото се преди малко сигурно вече си разбрал, че си попаднал в един груб свят. Ситуацията съвсем не е като предишната, когато се отърва с глоба и полагане на общественополезен труд. Тук става дума за убийство. Това е дяволски сериозно.

Андрю зяпна:

— Но аз не съм...

— ... го извършил? — продължи мисълта му тя. — Точно сега не ми излизай с това. Чух те да го казваш в съда. После го чух и от майка ти. Може би един ден ще се върнем на въпроса дали си го извършил

или не. Засега обаче трябва да се съобразяваме с доказателствата, които имат срещу теб. Знаеш ли какво е откритие?

— Да. Когато някой намира нещо за първи път, както Колумб е открил Америка, нещо такова.

Малкият негодник се опитваше да я поднася. Тя кипна и гласът ѝ стана остър.

— Точно така. Добро попадение. — Изправи се, грабна куфарчето си, отиде до заключената врата и потропа. — Охрана!

Андрю катурна чина, скачайки на крака.

— Какво правите?

Тя не му обърна внимание и почука отново.

— Охрана!

— Чакайте малко!

Този път пристав Котрел показва лицето си на зарешетеното прозорче. Ву му нареди да отвори и звукът на ключа, превъртащ се в ключалката, изпълни стаята.

— Къде отивате? Почакайте за минута.

Тя се обърна рязко:

— Не разполагам с минута. Не и за игрички. Не искаш да ми помогнеш, чудесно, ще се справя и сама.

Пазачът стоеше зад нея на полуотворената врата.

— Не, почакайте, моля ви...

Ву направи знак на пристава. Вратата се затвори. Тя се завъртя на пети.

— Не се опитвай пак да ми се правиш на умник, момченце — каза. Дръпна един стол до масата в средата, тръшна куфарчето си отгоре, седна и изгледа продължително клиента си. Най-послед той изправи чина, натъпка се на седалката и зачака.

Временното примирие се изпълни с неудобно мълчание.

— Първо — каза тя, — да видим какво си признал и какво следва оттук. Наистина си бил в апартамента на господин Муни онази вечер, репетирайки пиесата. После, някъде към девет часа си излязъл да се разходиш наоколо, за да запаметиш репликите, които са те затруднявали. Няколко те е около половин час.

— Точно така.

— Добре. Когато си се върнал, си видял какво е станало и си позвънил на 911.

— Правилно.

Ву се наведе напред и облегна лакти на масата.

— Но не си изчакал да пристигне полицията. Въпреки че диспечерът ти е казал да останеш на местопрестъплението.

— Бях долу на улицата. — Той се размърда на мястото си, настръхнал, и Ву изпита някакво удовлетворение. Андрю поне знаеше, че е направил нещо нередно, това беше сигурно. — Не можех да остана да чакам вътре с двамата. — Извиси глас, готов да се отбранява. — Какво трябваше да направя? Те просто бяха... Нямахше значение. Те не можеха да избягат. Нищо нямаше да се промени.

Ву се облегна назад с преувеличено спокойствие, скръсти ръце и го погледна в очите.

— Щом казваш. Мисля, че е време да поговорим за значението на думата откритие. Без да намесваме Колумб.

Ву извади книгата си на масата и започна да засипва Андрю с фактите, които съдържаша.

— По време на разпита си заявил, че двамата с Лора сте се разбирали чудесно.

— Така е.

Ву обърна друга страница, която си беше отбелязала.

— Тогавя защо майката на Лора твърди, че сте били пред раздяла?

— Не знам. — Той се сгърчи. — Е добре, може би сме се карали понякога, но нищо особено.

— Щом сте се карали, не може да сте се разбирали чудесно, нали? — Тя го притисна. — Значи си излъгал. Защо не си искал полицията да узнае?

— Не е ли очевидно? — И той добави. — Не знаех, че са говорили с майката на Лора.

— Не си излъгал по тази причина, Андрю — рече тя. — Мислел си, че лъжата ти ще мине. — Ву млъкна, после продължи почти нежно: — Те са разпитали всички, Андрю. Още ли не го разбираш? Всички. Семейство, приятели, приятели на приятелите, съседи, познати, съученици, учители и така нататък. И всеки е разказал своята версия. Когато не е съвпадала с твоята, познай кой е бил злепоставен?

Но Андрю клатеше глава.

— Въпреки това по никакъв начин не могат да докажат, че съм го извършил — каза той. — Не съм изрекъл големи лъжи. Може би съвсем малки.

— Имаш предвид като тази за колата ти? И наричаш това малка лъжа?

Той погледна към тавана, после се зазяпа в празното пространство.

Ву откри съответното място в документите, прочете го наум и вдигна поглед към него.

— Когато полицаите са пристигнали, Андрю, ти си им казал, че си отишъл пеша на репетицията онази вечер.

Спомняш ли си? Това според теб не е ли лъжа?

— Не можех да ги оставя да оглеждат колата ми точно тогава. Отидох до нея, след като им се обадох.

— Искаш да кажеш, след като си позвънил на 911?

— Да. За да се махна от онова място. Вече ви казах, че не издържах да стоя в стаята с тях.

Ву плесна с ръце.

— Значи вместо да стоиш пред вратата на Муни и да чакаш полицията, си изминал — колко, една или две преки? — до колата си.

— Точно така.

— И защо си го направил?

Той махна косата от очите си.

— Вече ви казах, аз...

Бам! Тя тресна с юмрук по масата.

— *Изплюй камъчето, Андрю! Веднага!* — Ву насочи пръст към него. — Отишъл си при колата, за да се отървеш от оръжието, и си излъгал ченгетата, защото не си искал да видят къде си го скрил. Вярно ли е?

Той я зяпна с отворена уста. Ву наистина го беше стреснала. Истината бе, че в протокола от разпита през онази нощ Андрю не бе споменал за никакво оръжие. Тя бе изчела почти всички свидетелски показания и стигнала до извода, че просто се е отървал от него. А сега ужасеното му лице потвърждаваше, че е отгатнала. Ръката на Андрю се стрелна към челото му.

— Откъде знаете това?

— Оттам, откъдето и полицията го знае, Андрю. Те знаят, че в стаята е имало оръжие след стрелбата и...

— Но как биха могли да го знаят?

— Казал им е съседът от горния етаж.

— Кой е той? Откъде знае за някакво оръжие?

— Името му е Хуан Саларко. Ченгетата са разговаряли с него. Сигурно ще ти е интересно да узнаеш, че той е човекът, който те е посочил в процедурата за разпознаване.

— Дори не познавам този тип.

Тя извади от една от папките си няколко ксерокопирани страници и му ги подаде.

— Искаш ли да прочетеш показанията му пред полицията или да ти преразкажа най-главното? — Но това в действителност не беше въпрос и тя не изчака отговора.

— Той и жена му са чули изстрелите и веднага след това са те видели да излизаш...

— Видели са мен да излизам? Веднага след изстрелите?

Тя кимна.

— И двамата.

— Тогава значи лъжат. Няма начин да не лъжат.

Но тя вече бе успяла здравата да го уплаши и точно такава беше целта ѝ. Време бе да атакува отново, да го накара да осъзнае колко отчаяно беше положението.

— Лъжат или не, факт е, че господин Саларко се е обадил на 911 от телефона в жилището на Муни — тя поглед на листовите пред себе си — точно шест минути и четирийсет секунди *преди* ти да позвъниш от същия телефон. И по-късно е казал на сержант Тейлър, че докато е говорил по телефона, е видял на масичката за кафе пистолет, който е липсвал, когато е дошла полицията.

Тя се наведе напред, пронизвайки го с очи.

— Събери две и две, Андрю. Само един човек би могъл да вземе и да скрие пистолета и това си ти. Отнесъл си го в колата, за да се отървеш от него по-късно и затова се е наложило да излъжеш. Това не е малка лъжа. Това е огромна, опашата лъжа.

Рей Нелсън ескортира Андрю обратно в килията му, а Котрел придружи Ву по коридора в обратната посока. Държа ѝ вратата, докато излизаше.

— Благодаря — каза тя.

— Оправиха ли се нещата?

Тя спря, леко изненадана.

— В началото искахте да си тръгнете — напомни ѝ той.

— Понякога това е лош признак.

— Просто трябваше да уточним някои основни правила — каза тя. — После всичко мина добре.

Той я съпроводи по късата пътека, която водеше надолу към телената ограда.

— Не иска да си признае, нали?

Стигнаха портала и тя се обърна да го погледне. Пътеката не бе особено широка, така че виждаше лицето му отблизо.

— Не мога да обсъждам това с вас. Съжалявам.

— Естествено. Разбирам. — Той отключи портала и я пропусна да мине. — Това е най-трудната част, да осъзнаеш, че си вътре. Не можеш да излезеш и да си отидеш вкъщи с мама и татко.

— Да, но...

Той ѝ подаде ръка, може би като извинение, че я е накарал да се почувства неудобно.

— Просто се опитвах да завържа разговор — каза той.

— Приятен ден, госпожо...

Тя осъзна, че не е нужно да се държи като задник. Протегна му ръка и се усмихна.

— Извинете, малко се разсеях. Ейми Ву.

— Радвам се да се запознаем.

— Аз също. Е, сигурна съм, че ще се виждаме често.

— Ще пазя момчето ви.

Тя срещна погледа му за миг.

— Оценявам го. Навярно ще има нужда. Благодаря ви.

[1] Игра на думи: на английски *гау* означава лъч. — Бел.прев. ↑

— Преча ли? — попита Ву.

Харди вдигна поглед от справката с приходите и разходите, един от многото документи, които Норма му поднасяше всяка седмица за оценка и коментар — цифрите бяха добри, но все пак цифри. Той се възползва от възможността да се откъсне от тях, затвори папката и махна с ръка.

— Надявах се, че ще се отбиеш, след като се върнеш.

— Всъщност съм тук от известно време, но висях в кабинета си. — Ву посочи зад себе си. — Чаках Атила да напусне поста си.

— Постъпила си правилно. — Той бутна стола си назад, стана и се протегна, приближи се към бара. — Искаш ли кафе, бира, вода или чаша хубаво отлежало бордо?

— Не, благодаря.

— Толкова по-добре — каза Харди. — Нямам хубаво отлежало бордо. Дейвид имаше. По това време на деня често се отбивах при него и той вече беше преполовил бутилка с някакво рядко питие.

— Липсва ви много, нали?

Харди отвори хладилника, обърна се и кимна.

— Да, много. — После някак сковано вдигна рамене, пресегна се и извади бутилка вода. — Как върви?

— Не много добре, страхувам се. Съдия Джонсън го задържа под стража.

— Не се учудвам. Става дума за убийство, все пак. В такива случаи обикновено налагат точно такава мярка.

— Знам, но се надявах, че може би предвид възрастта му и факта, че няма криминално минало, плюс парите на Хал Норт, ако бяха поискали да наеме частна охрана за Андрю... Както и да е, няма значение. Дори нямах шанс да изложа аргументите си. — Тя млъкна. — Джейсън Бранд, прокурорът, разигра страхотен театър. Мисля, че това оказва влияние.

— Как го приеха клиентите ти? Уволниха ли те?

Тя се подсмихна.

— Не още. Но всеки път, когато телефонът извъняваше, откакто се върнах, си мислех, че ще изхвърча.

— Благодаря, че го сподели — ухили се той. — И какво е положението сега?

— Ами — започна тя, — ако си послужим с поговорката всяко зло за добро, Андрю поне получи предупредителен сигнал. Задържането му в ареста го разтърси. Мислеше си, че Норт ще се погрижи за него, както винаги досега. Като разбра обаче какво става, ми даде възможност да му изложа някои неприятни истини.

— Като например?

— Като например доказателствата. — Ву изведнъж се оживи и се наведе напред на канапето. — Може би за първи път осъзна истински *защо* са го арестували. Започнах с факта, че на полицията ѝ е известно, че е имало оръжие на местопрестъплението.

— Той не го ли знаеше вече?

Тя поклати глава.

— Мислеше, че се е отървал от пистолета, без да спомене за него пред никого. Както е и станало в действителност. Но за негово нещастие преди това го е видял един свидетел. Изненадах го с хипотезата какво трябва да е направил и той почти си призна. Да не говорим за още пет-шест извъртания и очебийни лъжи или пък за идентификацията.

— Той не знаеше ли, че са го идентифицирали?

— Не и подробностите. Но ми се струва, че когато го оставих, вече бе започнал да схваща картинката.

Харди се облегна на стола си.

— Това ли наричаш всяко зло за добро?

— Наистина е така — отвърна тя.

— Не искам да ти противореча, но за клиента обикновено не е добра новина, когато областният прокурор го заковава.

— Този път е.

— Защо смяташ така?

— Защото Андрю най-после разбра, че могат да го тикнат в затвора до живот.

— И това ли е добрата новина? Може би е въпрос на семантика — каза Харди. — Какво разбираш под „добре“.

— Но наистина е добре. Означава, че Андрю е на път да си признае.

— Надявам се от все сърце, още повече, че вече сключи такова споразумение с Боскачи. На мен пък не ми се вярваше, нали? Не допусках, че Боскачи ще го обяви за непълнолетен. — Харди подъвка вътрешната страна на бузата си и добави замислено: — Макар все още да не мога да си обясня защо се съгласи.

Ву подви крак под себе си на канапето.

— Защото всичко се свежда до сметки. Обществеността обича произнасянето на присъди. Джакман се стреми да бъде преизбран. Ако Андрю признае, Джакман ще се сдобие не с една, а с две присъди за убийство, при това без да се налага да води продължителен и объркан процес срещу предизвикващ съчувствие непълнолетен обвиняем с втори баща, тъпкан с пари и с дебели връзки с медиите. Вие бихте постъпили по същия начин.

— Може би, но това се отнася до мен. А аз съм пословично мекосърдечен.

— Точно така. Все пак припомних на Алън колко е трудно да се извоюва присъда, какви са нашите съдебни заседатели тук, в Сан Франциско, и тем подобни. Казах му, че дори е възможно някой ден в бъдеще Норт да му изрази благодарността си във финикийски знаци, задето е спестил на сина му петдесет години в дранголника — изобщо, преувеличих малко.

— Надявам се наистина да е малко — рече Харди.

Ву разтърси рамене.

— Така или иначе не смятам, че Алън ми повярва изцяло. Но прие факта, че този младеж е извършил престъпление от страст. Когато навърши двайсет и пет, Андрю ще е съвсем различен човек, рехабилитиран от системата за непълнолетни, вместо закоравял от лежането сред възрастни престъпници. И така нататък.

— С други думи, разказала си му играта.

— Може би леко преиграх. Но случаят е толкова класически, че се нуждае от малко морално украсяване.

— Никога не е излишно — Харди отпи от минералната си вода. Остави бутилката на бюрото, вдиша дълбоко и издиша. Настъпи продължително мълчание. Капаците на прозорците не бяха спуснати и

изведнъж сноп лъчи на вечерното слънце озари ярко стаята в контраст с приглушеното ѝ осветление. Най-после Харди проговори:

— Бас лоя, че се досещаш какво се върти в ума ми.

Лицето на Ву се изопна от напрежение, но отвърна достатъчно уверено:

— Утре сутринта първата ми работа ще е да се видя с Андрю и да затегна възела. Вярвайте ми, още днес беше узрял. Той разбира.

— И ще признае?

— Сигурна съм.

— Значи си сигурна. Но Алън Боскачи смята, че вече е признал. Прав ли съм?

— Не. Не че вече е признал, а че ще го направи.

— Боскачи обаче е изпълнил своята част от сделката. И очаква ти да изпълниш своята.

— И ще го сторя. Андрю ще го стори. Ще се увери, че няма друг избор. Той вече го е разбрал, убедена съм.

— Ти си убедена. — Харди вдигна очи към тавана, свали ги и прокара ръка по бузата си. Погледна младата си съдружничка. Знаеше, че още страда от загубата на баща си и има на главата си куп други неприятности. Последното, което Харди искаше, бе да убива ентусиазма ѝ, но за миг се изкуши да се обади на Боскачи точно в този момент, от офиса си. Най-малкото, за да изглади евентуалните недоразумения с кабинета на областния прокурор. Да предупреди заместника, че сделката може би не е толкова сигурна, колкото са му внушили. По-късно, в частен разговор, можеше дори да извини Ву пред Боскачи с трудния период, който изживява, и така да смекчи последствията, ако нещата се объркаха. А по закона на Мърфи те трябваше да се объркат, щом можеха.

От друга страна, той не искаше да проявява открито недоверие в една от най-младите си звезди. Самият той си бе издълбал собствена ниша в правния свят на Сан Франциско с това, че беше свободен електрон и поемаше рискове, които нито един отговорен началник не би одобрил. Той вярваше силно в съвета на адмирал Нелсън: „Винаги се стреми право към целта“. По-късно искай разрешение. Така постъпваха славните морски капитани — и победителите изобщо.

Не беше ли вярно?

Харди хвърли на съдружничката си последен поглед, който издаваше вътрешното му раздвоение, излъчвайки едновременно безпокойство и надежда. Тя отвърна с отривисто кимване.

— Не се тревожете, сър. Всичко ще стане, както съм го предвидила.

— Ще ти кажа едно нещо, Ву — рече той. — Дяволски се надявам да си права.

Харди паркира на Брайънт Стрийт срещу Съдебната палата. Движението не беше натоварено и навсякъде имаше свободни места за паркиране, толкова скъпоценни през работно време. Зад него слънцето залязваше с пищни краски. Обичайният ветрец, който съпровождаше залеза, се разпространяваше откъм залива и духаше край прозорците на колата му, като гонеше парчета вестници, обвивки от бонбони, камъчета и други отпадъци през дългите сенки пред него.

Той си погледна часовника. Глицки закъсняваше с десет минути.

Харди му беше пуснал техния сигнал по пейджъра, преди да напусне офиса си. Не беше очарован, че се налагаше да чака. Така му оставаше прекалено много време да мисли за онова, което беше направила Ву. Той натисна копчето на уредбата си и пусна най-новия албум на „Флийтуд Мак“, които някак бяха преодолели увлечението си по хип-хопа и отново бяха в играта.

— Съжалявам, че закъснях — Глицки отвори вратата и се вмъкна на седалката до него.

Погълнат от музиката, Харди не го беше видял да излиза от палатата, нито да приближава към колата. Леко се изненада от вида на приятеля си в пълна униформа. През почти дванайсетте години, през които Глицки беше лейтенант в отдел „Убийства“, той не бе обличал често полицейската си униформа, предпочитайки широки удобни панталони цвят каки, съчетани с риза и вратовръзка, и почти неизменното си пилотско яке с яка от изкуствена кожа.

Сега Глицки беше самото олицетворение на полицейския протокол. Носеше униформа със съответните нашивки и кожен кобур с пистолет. В момента фуражката бе в скута му, а самият той заедно с останалите си принадлежности изглежда заемаше повече място, отколкото когато ходеше цивилен. На Харди му се стори интересно, че

дори лицето му има по-непринуден и, сякаш по ирония, по-малко заплашителен израз над униформата. Предполагаше се, че служителите на закона трябва да притежават строга и авторитетна външност, но Глицки приличаше повече на действащ полицай с острия си нос, късо подстриганата си прошарена коса и плътния белег, който пресичаше двете му устни.

Ето че сега действащият полицай затегна колана си, хвърли кос поглед на Харди и попита:

— Какво?

Харди запали мотора и подкара колата.

— Просто се възхищавах на елегантния вид, който добиваш с тази униформа. Все не мога да свикна. Хвана ли крадеца на фъстъци?

— Не беше крадец. Просто беше разменил чекмеджетата.

— Някой ти е скроил номер.

— Може би — отвърна Глицки — като знае какъв любител на номерата съм.

— Така ли? И аз да не съм разбрал досега, че предпочиташ номерата пред смъртното наказание.

— Предпочитам ги — Глицки се размърда неудобно на седалката. — Тези седалки са прекалено малки за нормални хора, знаеш ли?

— Не трябва ли човек да има поне някаква бледа прилика с нормалните, за да прави подобни забележки?

Глицки очевидно не можеше да се намести. След малко заопипва лявата част на корема си с дясната си ръка. Пое си дълбоко въздух и шумно го изпусна, като гледаше намръщено право пред себе си.

— Добре ли си, Ейб?

Глицки отново мощно си пое въздух, опита да се настани по-удобно. След още минута въздъхна тежко.

— Червата ми — каза той.

Изминаха няколко пресечки в пълна тишина.

— Аз продължавам да се будя нощем — каза Харди без никакво въведение. — Не че не спя. След като се напия до забрава, заспивам, но поне два пъти в седмицата сънувам онези сънища, винаги различни, обаче все на същата тема. Сякаш някой се доближава до мен и аз трябва да го застрелям, но в пистолета ми няма куршуми или ножът се

разпада в ръката ми. Преградите се стопяват, затискат ме и се събуждам.

— Аз изобщо не сънувам — рече Глицки. — Но стомахът ме боли.

След още една пресечка спряха на светофар.

— Защо не отидеш да те прегледат? А може би искаш да поговорим за това?

— Никой не може да говори за това. — Тонът му беше категоричен: това бяха последните думи на Глицки по темата.

Темата, разбира се, беше престрелката.

Оттогава всеки от четиримата оцелели се опитваше по свой начин да се справи с психическите си травми. Джина Роук, която беше сгодена за Фрийман, когато той умря, прекарваше по-голямата част от времето си в стрелба по мишена или трениране на бойни изкуства. Предишната ѝ страст към адвокатската професия бе угаснала и тя се появяваше на работа от дъжда на вятър. Вече имаше готови няколко страници от съдебен трилъер, който, както твърдеше тя, разкривал гнилостта на цялата система.

Зетят на Харди Моузес Макгуайър, който и преди обичаше да си пийва, но винаги се контролираше, сега удавяше отчаянието си в алкохол. Все още не бе започнал да пие от сутринта, но Харди не го беше виждал трезвен от осем месеца. Беше наддал с около дванайсет килограма. Не беше бръснал брадата си, а косата му висеше дълга до раменете. Той и Сюзън имаха проблеми с брака си.

Собствените проблеми на Харди — и той го знаеше — бяха сънищата, мотивацията, чувствата му към системата, в която работеше, циничните машинации, които дирижираше почти всеки ден, разточителните, обилно полети с алкохол обеда и вечери и късното лягане. Смяташе обаче, че това е временно. В известен смисъл разклатените основи на живота му бяха част от глобалните промени, разтърсващи света — тероризмът, войните и лудостта, които бяха станали част от всекидневието и които, поне за него, не бяха съществували откакто се беше бил във Виетнам и за които наивно беше вярвал, че никога няма да се повторят. А сега Ейб с неговия стомах.

— Никой не може да говори за това — повтори Глицки.

— Чух те още първия път — каза Харди и продължи. — Тревожиш се, че един ден някой ще открие нещо?

— Ти не се ли тревожиш?

— Минава ми през ума от време на време.

— Мен пък ме разяжда отвътре. — Сякаш за доказателство Глицки пак притисна с ръка стомаха си. — Особено след повишението ми.

Отново потеглиха. Харди попита:

— Какво казва Трея?

— Нищо. Не говоря за това. Всичко е наред. Няма нужда да я безпокоя. Ще го преодолее. — Глицки се загледа през страничното стъкло, докато притискаше дясната ръка към стомаха си, точно над колана с пистолета. — Не мога да разбера — подзе той. — Когато Брус Уилис застреля някого, всички го хвалят и са доволни.

Харди остави Глицки на няколко пресечки от собствения си дом, на ъгъла на Лейк и Двайсет и първа улица. Заместник-началникът се отправи към адреса, който си беше набелязал. Спря пред една уединена двуетажна къща с гипсова мазилка и си отбеляза наум разположението на гаража — встрани и малко зад самата постройка. Продължи по тротоара и свърна по настланата с речни камъни пътека, която пресичаше добре поддържаната морава. Изкачи трите стъпала до неосветената теракотена веранда и остана за миг неподвижен, заслушвайки се. През стъкленото прозорче на вратата, което бе на равнището на очите му, зърна светлина в дъното на къщата и някакви сенки, играещи по стената.

Той се обърна и огледа улицата — тя бе сляпа и също като неговата улица свършваше в южния край на Президио. От това, което бе чул и прочел за убийството на Елизабет Кеъри, то бе извършено горе-долу по същото време на деня преди една седмица — привечер, преди да се бе спуснала нощта. Следователно имаше вероятност някой да е видял нещо, особено ако е надникнал през прозореца си, след като е чул оглушителния изстрел от деветмилиметровия пистолет. Но досега не се бяха обадили свидетели.

Глицки натисна звънеца. Звукът проехтя в къщата и едно куче се разлая.

Куче? В никой от рапортите не се споменаваше за никакво куче. Дали това означаваше нещо? За миг го налегна мрачно предчувствие — може би изобщо не трябваше да идва, след като не е подготвен за този разговор? Ролята му в престрелката миналата година го бе лишила от правото да бъде тук, изобщо да бъде ченге.

Точно така се чувстваше всеки божи ден, докато изпълняваше рутинната си работа като заместник-началник на полицията. Не заслужаваше този пост.

Но ето че през стъклото на вратата му се мярна фигура. Глицки потисна притесненията си, изпъчи се и се опита да придаде на лицето си съчувствен израз. Ако мъжът, когото се готвеше да разпита, не беше хладнокръвен убиец, значи бе жертва, човек, загубил спътницата в живота си в резултат на брутално насилие.

Вратата се отвори.

— Да?

Кеъри отговаряше на описанието от полицейските рапорти — изглеждаше поне шейсетгодишен, с петнайсетина килограма наднормено тегло и няколко редки кичура на лъскавата като кубе глава. Носеше бифокални очила без рамки, бяла риза и официална тъмна вратовръзка, разхлабена на врата. Глицки знаеше, че мъжът бе работил последните седемнайсет години като главен счетоводител в една средно голяма фирма на Ембракадеро. От облеклото му личеше, че още не е свикнал с пенсионерския живот.

— Господин Кеъри? Аз съм заместник-началник Глицки. Бихте ли ми отделили няколко минути?

— Разбира се — каза той с глас, в който звучеше досада и примирение. После добави без видима причина. — Извинете. — Пресегна се, натисна един ключ и изведнъж целият хол се обля в светлина. — Заповядайте.

Глицки пристъпи прага и последва Кеъри до едно канапе, на което двамата се настаниха. Кучето беше смесена порода, но напомняше повече на лабрадор. Тъмнокафяво на цвят и средно голямо. Подуши критично обувките на Глицки.

— Ако не обичате кучета, мога да затворя Рейнджър.

— Нямам нищо против тях — каза Глицки и се наведе да почеше животното зад ушите. Задоволен, Рейнджър седна в краката на

стопанина си, който започна да го гали разсеяно. Внезапно Глицки долови миризмата на пица и в същия миг Кеъри каза:

— Тъкмо се канехме да вечеряме, но аз и без това не съм много гладен. Искате ли да видите и децата? Те са отзад в кухнята.

— Може би по-късно. Зависи. — Глицки прочисти гърлото си. — Първо, искам да ви поднеса искрените си съболезнования.

Кеъри кимна една забележимо.

— Второ, знам, че полицията не е постигнала особен напредък досега, но ви уверявам, че не възнамеряваме да прекратим разследването. Убиецът е още на свобода и горещо се надяваме, че ще го заловим.

— Мислите, че е мъж, така ли?

— Не. Не исках да създавам такова впечатление. Имате ли някакви основания да допускате, че може да е жена?

Кеъри вдигна глава и я поклати.

— Не. Просто реагирах на това, което казахте. Нямам ни най-малка представа кой може да го е извършил. Ако познавахте Елизабет... Тя нямаше врагове. Наистина. Искам да кажа, никой не е съвършен, но тя беше толкова мила, лъчезарна... — Той спря и примигна два пъти, преди да довърши мисълта си. — Толкова мила и лъчезарна жена.

— Така пише във всички рапорти, сър. А инспектор Белу ми каза, че двамата сте се разбирали чудесно. Никакви конфликти. — Не го произнесе като въпрос.

Кеъри вдигна рамене и въздъхна. В държанието му нямаше и следа от нервност.

— Бяхме отбор — каза той. — Така се изразявахме винаги един за друг. Не знам какво друго да кажа. Може и да сме имали дразги в миналото, но вече дори не помня за какво. Бяхме отбор — повтори той. — Водехме нормален живот.

Първоначалното намерение на Глицки беше да пече съпруга на бавен огън, да го разпитва за вечерта на убийството дотогава, докато не открие някаква пролука в алибито му, убягнала на инспекторите Белу и Ръсел. Но сега, виждайки неподправената му, всепоглъщаща мъка, някак не можеше да си го представи в ролята на убиец.

— Знам, че инспекторите вече са ви разпитали, сър, но се питах дали последните дни не ви е хрумнало нещо ново — например някакви

разногласия, които съпругата ви може да е имала с някой съсед, роднина или човек от училището на децата. Може би дори някаква отдавнашна вражда, за която в първите дни на шок и отчаяние не сте се сетили, или за която сте смятали, че няма връзка със случилото се.

Кеъри сведе поглед към кучето, престана да го гали и се облегна назад. Свали очилата си, избърса ги в крачола на панталона си и ги сложи обратно на носа си.

— Не — каза той, като поклати глава.

— Моля?

— Нищо, сигурен съм. — Но продължи. — Това е невъзможно, наистина, не го вярвам, обаче Елизабет има... Тоест имаше... Искам да кажа, *той* е още жив.

— Кои?

— Един от братята й. Тя имаше трима братя, но единият от тях, Тед, е луд. Живее на юг край езерото Елсинор. Не дойде на погребението.

— В психиатрия ли е?

— Не. Не е луд в клиничния смисъл, струва ми се. Само не е съвсем наред с ума, ако разбирате какво имам предвид.

— Обяснете ми. — Глицки извади малък бележник. — Тед. Фамилия?

— Рийд. Р-И-Й-Д.

— Добре. И в какъв смисъл е луд?

— Луд навярно не е точната дума. Ние го наричахме така помежду си. Роден е преждевременно и имаше проблеми с учението. Коефициентът му на интелигентност е някъде към осемдесет и пет. Това истински го угнетява. Не съм го виждал, мисля, от пет години или повече. Но Елизабет се опитваше да поддържа връзка с него и винаги му се обаждаше за рождения ден, за Коледа, изобщо по празниците. Тя си беше такава, не можеше да изостави брат си. — Той въздъхна. — Както и да е, знам, че говори с него на Коледа, защото извика децата да поздравят чичо си Тед.

— Той ни се разкрещя.

Глицки изненадано вдигна поглед. Рейнджър изтича към едно високо, тромаво, около четиринайсетгодишно момче с ръце в джобовете, което бе изникнало на вратата. Кеъри се изправи.

— Скот... Инспекторе, това е най-големият ми син Скот. Сигурен съм, че съжالياва, задето подслушваше. Скот, инспектор... Извинете?

— Глицки. — Той стана и раздруса ръката на момчето.

Хубаво, здраво ръкостискане. Момчето го гледаше прямо в очите.

— Приятно ми е да се запознаем, сър.

Кеъри повиши тон.

— И другите ли сте тук?

След секунда двете по-малки сестри се озоваха в стаята. Личеше, че са плакали. Кеъри ги представи, Патриша и Карлийн, после отново се извини на Глицки.

Той махна с ръка и се взря в сина.

— Значи казваш, Скот, че чичо Тед ти се е разкрещял по телефона?

— Да, сър. Накрая се принудих да му затворя.

— За какво ти крещеше?

Скот хвърли поглед на баща си, който му кимна, и продължи:

— Заради подаръците, които бях получил.

— Какво за тях?

— Ами, той ме попита какво са ми подарили за Коледа и аз започнах да му изброявам нещата. Изведнъж той се развика: „Значи майка ти има толкова много пари?“ Така се нахвърли върху мен, все едно че мама беше длъжна да изпрати парите на него, вместо да ни глези...

— Той се обърна към баща си. — Мислиш ли, че може да е бил той, татко?

— Не. Не знам. Не мога да си представя... Той просто си е такъв — обясни Кеъри на Глицки. — Мисли, че само защото имаме малко пари, трябва... Просто не разбира. Но наистина е безобиден, струва ми се. Само малко луд.

— Той е откачен — каза синът. — Тотално превъртял.

За първи път на лицето на Кеъри се появи нещо като усмивка.

— Не мога да споря. Дори Елизабет мислеше, че е таралеж в гащите. А тя обичаше всички.

— И не е присъствал на погребението, така ли? — попита Глицки.

— Слава богу — каза Скот.

— Не — отвърна Кеъри. — Не можахме да го открием.

— Значи може и да не е на езерото Елсинор?

— Не знам. Не знам дали и другите братя са успели да се свържат с него.

— Той е бил, кучият син.

— Скот! Стига толкова, чу ли? — Тонът, с който бе отправен упрекът, не беше груб, но твърд и ефективен.

Момчето още беше ядосано, ала замълча. Кеъри се обърна към Глицки.

— Имам му адреса и телефонния номер и мога да ви ги дам, но ще се учудя, ако го намерите.

Глицки сви рамене.

— Човек никога не знае. Струва си да опитаме.

— Ще отида да ги донеса.

Когато Кеъри излезе, Глицки погледна децата.

— Някой от вас, приятели, има ли представа кой може да е искал да нарани майка ви?

Момичетата отново заплакаха тихичко. Рейнджър заскимтя край тях, а Скот се зае да ги утешава, като повтаряше, че се обзалага, че е бил чичо Тед.

Изведнъж собствените чувства на Глицки се надигнаха, заплашвайки да го задушат. Той се извърна за миг, изключително развълнуван.

Кеъри се върна с номера и адреса на Тед, записани върху жълта пощенска картичка. Подаде я с отсъстващ вид на Глицки и прегърна децата си, като им каза да се върнат в кухнята и да довършат вечерята си, после да измият съдовете и да се заловят с домашните си. Щял да отиде при тях след минута и да им помогне.

Когато излязоха, Глицки каза:

— Оправяте се добре с тях. Прекрасни деца.

— Приличат на Елизабет — рече той. — Аз съм само част от декора. — Той въздъхна за пореден път. — Забелязах, че момичетата пак плачат. Случи ли се нещо?

— Попитах ги дали имат представа кой може да е искал да нарани майка им.

Раменете на Кеъри увиснаха.

— В това е цялата работа. Никой не би поискал да я нарани. — Той сякаш търсеше начин да се изрази по-убедително. — Тя не

можеше да търпи насилие, дори най-малкото, така че кой би имал причина да ѝ стори това? Отказваше да стои с мен в стаята, когато гледах „Закон и ред“, защото казваше, че филмът ѝ напомнял процеса за убийство, на който била съдебен заседател преди много години, преди дори да съм я познавал. Ето каква беше. Кой би посегнал на човек като нея? Няма смисъл...

Но думите на Кеъри накараха Глицки да наостри уши.

— Какъв беше този процес за убийство? — попита той.

— Този, на който е била Елизабет? Не знам много за него. Тя не обичаше да говори за това. Както казах, било е преди да се запознаем. Най-малко преди петнайсет години. Намерили мъжа за виновен и отишъл в затвора.

— Помните ли името му?

— Не. Не съм сигурен, че някога съм го знаел. — Кеъри намести очилата на носа си. — Тя наистина не желаше да говори за това. Измъчваше се, че е взела участие в осъждането на този човек до живот. Изпитваше огромна вина заради цялата история.

— Защо? Да не би да е мислила, че присъдата е неправилна?

— Не. Не беше това. По-скоро смяташе, че не е нейна работа да съди когото и да било. Дори да е виновен. Искаше ѝ се никога да не го бе правила. — Кеъри подпря глава на ръката си и затвори очи. След миг ги отвори наново.

— В Сан Франциско ли е бил процесът? — попита Глицки.

Кеъри вдигна рамене.

— Дори това не знам със сигурност. Но по онова време тя живеела в Санта Клара. Сигурно и досега щеше да е жива, ако беше останала там. Може би някой от братята ѝ знае. — Той посочи картичката. — Написал съм и техните адреси и телефони. Въпреки всичко не мога да си представя... — Гласът му заглъхна. — Всъщност какво значение има? Нищо не може да я върне.

Макар да беше понеделник вечер, малко след девет и половина навалицата на бара в ресторант „Балбоа“, на ъгъла на Грийнуич и Дивисадеро, бе все така гъста.

Въпреки че пресечката имаше четири, а не три ъгъла, бяха я кръстили „Триъгълника“ по името на Бермудския триъгълник — там

някъде самотниците изчезваха безследно за уикенда. Около десет часа всяка вечер от седмицата трите главни бара и улиците пред тях бяха претъпкани най-вече с млади юпити, но също и със и това придаваше на мястото уникалния му привилегирован характер синовете и дъщерите на по-старите фамилии от елита на Сан Франциско.

Тези хора не бяха излезли да се шляят — те притежаваха баровете и ресторантите и именно там си уреждаха срещи с приятелите си. Но повърхностният блясък и мирисът на власт привличаха и една забързана амбициозна тълпа от местни политици, музикални знаменитости или кинозвезди, дошли в града за кратко на снимки или на гости. Разбира се, не липсваха и останалите — в това число адвокати, както и травестити и пласъори на всякакви наркотици.

Тъй като на това място кипеше толкова бурен живот, навърташе се и постоянен контингент от паразити, който допринасяше за колорита. Двама изключително представителни и с дебели връзки полицаи на Сан Франциско — Дан Баскъм и Джери Сантанджело — даваха най-сладкия и доходоносен наряд в града. От осем до два дежурната им кола стоеше паркирана срещу входа на „Балбоа“ — присъствие, което рядко налагаше употребата на мускули. Заедно с Томи Амичи, шефа на обслужващия персонал в „Балбоа“, те пласираха кубински пури, билети за всяко театрално, културно или спортно събитие в района, като освен това държаха клирингови къщи. Преди няколко месеца Бей Гардиан беше изтипосал Амичи, твърдейки в материала си, че печели по осем хиляди долара на месец от паркиране на коли. Баскъм и Сантанджело, чиито имена също се споменаваха, бяха отказали да коментират доходите си или другите си недокументирани лудории.

Преди три месеца и половина Ейми Ву беше дошла за първи път тук и оттогава бе сред най-редовните посетители.

Тази вечер тя някак си се беше добрала до място на бара, преди нощната тълпа да нахлуе. Вече обърнала два коктейла „Космополитън“, седеше с изправен гръб на стола си, близо до главния вход. Черната кожена минипола разкриваше голяма част от кръстосаните й крака.

Макар шумът да не беше достигнал най-високите децибели, оглушителната музика, гласовете на стотината клиенти в пространство, което можеше удобно да побере не повече от осемдесет души, и звукът

от телевизорите не позволяваха на никого да споделя интимни тайни. Вниманието на Ву беше раздвоено между бейзболния мач по телевизията и неангажиращия флирт с двама типа, Уейн еди-кой си и неговия приятел. Те изглежда не можеха да решат кой да ѝ се пусне пръв. Уейн имаше брачна халка и Ву копнееше за мига, в който щеше да му напомни този факт.

Но за момента цареше затишие.

Той се бе задоволил с това да я почерпи едно питие, да се примъкне по-близо до стола ѝ и да ѝ каже, че е прекалено красива за адвокат — нещо, което чуваше за хиляден път, каквото и да означаваше.

Изведнъж гълпата нададе ликуващ вик и Ву погледна към телевизора — един от играчите беше направил хоумрън.

Ву изля в гърлото си половината съдържание на чашата си и я остави обратно на бара. Уейн размаха радостно юмрук, все едно хоумрънът беше негово дело. Сред нагъчканите тела под ръката му се откри малко празно пространство и тя зърна Джейсън Бранд, който си проправяше път през летящата врата.

Когато я видя, той изобрази искрена усмивка на лицето си и започна да се провира между хората в нейна посока. Само за минута, преди да му успее да му попречи — макар да не знаеше как точно — той се озова до Уейн, посочи Ву и му каза:

— Извинявайте, това е приятелката ми. — И като надвика гюрултията, поръча на добрия си приятел Сесил двоен „Джак Даниълс“ с лед. После се обърна към нея и ѝ се усмихна.

— Здравей.

— Здравсти — отвърна Ву и каза на Уейн. — Не ми е приятел.

Преди Уейн да смогне да отговори, Бранд се обърна и го измери с поглед от главата до петите.

— Женен ли си, приятелче? — попита той и цъкна с език неодобрително. Отново се обърна към Ву. — Каква проява на лош вкус. Ако е тръгнал на лов, най-малкото, което би могъл да направи, е да си свали халката.

— Не съм тръгнал на лов — оправда се Уейн. — Просто почерпих дамата с едно питие. Не искам да си създавам неприятности.

Бранд вдигна чашата си, която му бяха сервирали за секунди, за да се чукне с бирената халба на Уейн.

— Тогава, приятел, сме на едно мнение. Мога ли да те почерпя с още една бира? — И като надвика шума, изрева:

— Сесил?

Но Уейн вече бе оставил недопитата си бира на бара и изчезнал.

Бранд се ухили на Ву.

— Хищници. Този негодник е зарязал вкъщи жена си и децата, за да гони мацки по баровете. Трябва да арестуват такива типове и да публикуват имената и снимките им във вестниците. Басирам се, че е хукнал отсреща в „Индиго“, за да види каква е хавата там. — Изведнъж забеляза, че Ву не се усмихва. — Какво има?

— Същото исках да попитам и аз. Какво правиш, Джейсън? Прогонваш човека, с когото разговарям? На какво прилича това?

Той наклони глава настрани.

— Шегуваш ли се? Да не се сваляше с този тип?

Очите на Ву проблеснаха гневно.

— Каквото и да съм правела, не е твоя работа, не смяташ ли?

Той нацупи устни и отпи от питието си.

— Сърдиш ми се за днес, нали?

— Не.

Той я погледна учудено.

— Така ли? Аз бих се сърдил.

Тя сви рамене.

— Мярката за неотклонение беше неизбежна.

— Тогава за какво ми се сърдиш? Виждам, че си вкисната.

— Е добре, вкисната съм.

— Да не би да е защото пропъдих този женен тип?

— Името му е Уейн.

— О, извинявай, Уейн. Може би не ме чу, но току-що му предложих да го черпя една бира. На това пропъждане ли му викаш?

— Пропъди го. Случайно да ти мина през ума, че може да го харесвам?

— Не, изобщо. Харесваше ли го?

— Не го харесвах. Просто ми беше симпатичен.

— Колко патетично. Ако е означавал толкова много за теб, наистина съжалявам, че ти провалих вечерта.

— Не си ми провалил вечерта и въобще не е там въпросът. Въпросът е, че животът си е мой и няма нищо общо с теб.

Бранд сложи ръка на гърдите си.

— Аз съм последният, който ще го отрече. Но във всички книги пише, че жените не бива да се забъркват с женени мъже.

— Божичко, Джейсън, той ме почерпи едно питие и това е всичко. Не съм се забърквала с него.

— Но той май целеше точно това. Да е докоснал уж случайно някоя част от тялото ти?

— Рамото ми. Само за секунда, докато се навеждаше да плати на Сесил. Нищо повече.

— Сигурен съм. Но ако забеляза, аз успях да платя на Сесил, без да докосвам никого. Каза ли ти, че си красива?

— Да, каза ми. — На Ву най-после взе да й писва от този разговор и му се усмихна леко. — Каза, че съм прекалено красива за адвокат.

— Това ми харесва. Като че ли за да влезеш в юридическия факултет, трябва да се явиш на конкурс по грозота.

— Знам — отвърна тя. — Но мъжете непрекъснато повтарят това. Мислят си, че ти правят комплимент. Леле, представи си само, жена с достатъчно мозък, за да бъде адвокат, при това не тотална смотанячка.

— Дори не наполовина смотанячка, в твоя случай. Не се опитвам да ти правя комплименти.

— Не. Да ме наречеш наполовина смотанячка не е комплимент.

— Добре, тогава не си и наполовината на наполовина смотанячка. Ще пиеш ли още едно?

— Ти ли черпиш?

— Само едно. Ако ми обещаеш, че няма да ме докосваш.

— В безопасност си — каза тя.

За хиляда и осемстотин долара на месец Ву беше наела едно студио от около сто квадрата на най-горния етаж в голяма сграда на Филмор Стрийт, северно от Ломбард. Апартаментът се състоеше от просторна стая с високи тавани, малък, но функционален кухненски бокс, тясна баня с тоалетна и душ и удобен вграден гардероб, фютонът, на който спеше, денем се превръщаше на канапе. Имаше и старо тапицирано кресло до масичката, на която държеше списанията си. Освен сравнително новия модерен телевизор, единствените красиви мебели, които Ву притежаваше, бяха лакиран японски параван и маса за трапезария от черешово дърво, която баща ѝ беше подарил по случай завършването на университета. Най-често я използваше за работна маса.

Най-хубавото на апартамента — и всъщност причината за смешно niskия наем — бяха двата прозореца, които заемаха цялата стена с изглед към Филмор, както и други два над умивалника и плота в кухненския бокс. Те предлагаха наистина красива гледка към Марина Парк с моста Голдън Гейт отляво.

Вградените лавици на отсрещната стена бяха натъпкани до пръсване с компактдискете и юридическите ѝ книги, както и с богат подбор от томове с твърда подвързия, най-вече нехудожествена литература — историческа, биографична и политическа, а на един от рафтовете имаше романи. Голям пъстър килим покриваше по-голямата част от дървения под. Тя поддържаше студиото си чисто и подредено.

Сега, увита в любимия си турски халат, Ву седеше до масата с разтворено пред нея куфарче и с третата си чаша сутрешно кафе. Току-що изгрялото слънце проникваше през кухненските прозорци и обливаше в светлина стената отляво. Тя беше будна от четирийсет и пет минути, беше взела горещ душ и погълнала четири аспирина. Изяде един банан, половин пъпеш и три яйца, изпържени в соево масло, към тях две огромни чаши еспreso. Пулсирането в главата ѝ бе станало по-поносимо, но все още се колебаеше да разтвори папката, която току-що бе извадила от куфарчето. Беше я получила от Боскачи

— нови, възпроизведени по стенографски записки протоколи от разпити и още доказателства.

Миналата вечер така и не стигна до тях. Както почти всяка нощ през последните няколко месеца, тя се прибра късно, този път придружена от Джейсън Бранд. В един момент на нощта почти ѝ се стори възможно между тях да се получи нещо повече от секс, но още преди тържествените камбани в главата ѝ да заглъхнат, той си бе тръгнал.

Толкова по-добре, беше си помислила, след като първоначалното ѝ разочарование премина. Толкова по-добре, може би.

След като почти бе убедила клиента си да се признае за виновен, тя изпитваше ужас да не би да открие сред най-новите доказателства някой факт, който да сочи, че в крайна сметка Андрю не е убил учителя и приятелката си. Струваше ѝ се малко вероятно, но реакцията на Дизмъс Харди я бе накарала да осъзнае сериозността на положението. Щеше да изложи не само себе си и своя клиент, но да накърни и репутацията на фирмата.

Много лошо, ако се получеше засечка.

Най-после се надви да отвори папката.

Отново седеше с Хал и Линда в трапезарията им. Този път от прислужницата нямаше и следа. В къщата се възцари почти зловеща тишина, след като бе запознала семейство Норт с най-новото развитие по случая. Не беше нужно да се безпокои, че ще открие някакви реабилитиращи доказателства. Новите факти бяха дори още по изобличителни — показанията на най-добрия приятел на Андрю, мотиви, още информация за пистолета. Напрежението между двойката бе осезаемо и за да го разпръсне, Ву попита дали има нещо друго, което би трябвало да знае за Андрю.

— Вече знаете за кражбата на колата — каза Линда.

— Не, преди това — отвърна Ву. — Имал ли е Андрю някакви антиобществени прояви или прояви на насилие? Такива неща.

— Не — каза Линда. — Нищо сериозно.

Хал Норт прочисти гърлото си.

— Ами...

— Казах нищо сериозно — изфуча Линда. — Не казах изобщо. Не ме гледай така, Хал, не се опитвам да скрия нищо.

— Не те гледам. Просто сме на различно мнение за това кое е сериозно и кое не.

— Може би ще е по-добре — намеси се Ву, — ако ми разкажете всичко и ме оставите аз да реша дали е важно. Дочух, че е имало няколко инцидента.

— Преди години — каза Линда. — Всъщност, точно когато Хал и аз се събрахме.

— Какво се случи? — попита Ву.

Линда въздъхна тежко.

— Е, добре. Първо, помня как му съобщих, че с Хал смятаме да се оженим — беше една събота следобед, хубав, топъл и слънчев ден, и бяхме отворили широко прозорците в кухнята. Андрю бе около десетгодишен, на възрастта, когато децата още седят в скута на майките си, нали знаете. — Тя отново въздъхна. — Алиша — дъщеря ни, всъщност дъщерята на Хал — също беше там, така че искахме да споделим добрата новина с всички. — Тя млъкна.

— И какво стана? — подкани я Ву.

Устните на Линда бяха здраво стиснати, сякаш се опитваше да овладее вълнението си.

— Той просто... Просто си изпусна нервите.

— Удари ли ви?

Когато стана ясно, че Линда не може или не иска да отговори, Хал продължи вместо нея:

— Той удари нея, мен, Алиша. Отиде до мивката и започна да хвърля съдовете по нас. Трябваше да ми направят два шева на лицето, рани ме, докато се опитвах да го спра. — Хал докосна един все още видим белег на челюстта си и изпусна шумно въздух. — Не беше много приятно.

— Но това беше преди седем години — каза Линда. — Освен това вината беше моя. Сигурно съм била ужасна майка.

— Не е вярно.

— Но преди да те срещна бях. Ти не знаеш. — Линда се обърна към Ву. — Трябва да научите всичко това. Баща му ни напусна, когато Андрю беше тригодишен, и аз се принудих да започна работа. Първо като келнерка, а после като салонен управител.

— Чувала ли сте за Больо? — намеси се Хал и с нескрита гордост посочи съпругата си. — Салонен управител на Больо.

Това бе един от първокласните ресторанти в града, който привличаше като магнит политическия елит. Ву не се учуди, че точно Линда Бартлет — красива, остроумна и изтънчена — е била назначена на тази престижна длъжност.

Но за Линда това бе минало и тя махна пренебрежително с ръка на ласкателството на съпруга си.

— Така или иначе, бях млада и себична и обичах да се забавлявам. Признавам го, макар да не се гордея с това. Аз имах... Отваряха ми се доста възможности и исках да се възползвам от тях. Повечето от предложенията идваха от мъже, с които имах връзка. Няма нищо, Хал, тя трябва да го знае. Все пак не е държавна тайна. — Линда въздъхна и продължи: — Във всеки случай мъжете, с които излизах, не винаги се отнасяха добре с Андрю. А аз нямах силата да се противопоставя. Ето защо той започна да ненавижда самата мисъл, че мога да имам приятел. — Тя протегна ръка към съпруга си. — Боя се, че това се отнасяше и за Хал. Поне в началото.

— Още го е яд на мен — вметна Хал. — Може би не точно на мен...

Но Линда се зае да го защитава.

— Просто му остана това недоверие. Трудно му е да вярва на хората като цяло. И тук вината е моя. На млади години бях толкова огорчена, толкова бясна заради факта, че са ме напуснали, смятах, че не е честно животът ми да приеме такъв обрат и исках да наваксам пропуснатото време, като използвах всеки шанс. Андрю не можеше да разчита на мен. Постоянно очакваше, че ще бъде предаден или изоставен.

— Още ли е така? — попита Ву.

— До известна степен — призна Линда.

— Макар че Кевин доста помогна — добави Хал.

— Кой Кевин?

— Кевин Бролин — отвърна Линда. — Психологът, когото посещаваше Андрю.

— Колко време?

— През цялото време — каза Хал. — Той е специалист по овладяване на гнева.

Фантастично, помисли си Ву. Съдебните заседатели, биха си умрели от удоволствие да чуят тая история с гнева. Но тя трябваше да продължи да ги притиска. Знанието беше власт, а тя се нуждаеше от колкото може повече.

— Госпожо Норт, когато започнахте да ми разказвате за деня, в който с Хал сте обявили годеща си, споменахте, че постъпката на Андрю е първият от поне два подобни инцидента.

Линда погледна Хал, който кимна и каза:

— Партието на Алиша? — И продължи. — Може би беше преди три години, на празненството за дванайсетия или тринайсетия й рожден ден. Беше поканила пет-шест деца и я накарахме да включи и Андрю в списъка на гостите.

— Имат само една година разлика — вметна Линда.

— И така — продължи Хал, — всички момичета започнали да играят някаква видеоигра и изглежда се наговорили да бият Андрю. — Той вдигна рамене. — Когато се прибрах, заварих екрана на телевизора разбит и навсякъде се търкаляха отломки. Устната на Алиша беше разцепена, а окото й...

Линда отново взе да оправдава сина си.

— Той е истински маниак на тема видеоигри. Това е нормално в днешно време. Но освен това той чете и пише прекрасно. В „Сътроу“ получава много добре оценки, а вече знаете, че му дадоха и главната роля в пиесата.

Сякаш цялото тяло на Хал изведнъж се смали. Гласът му стана глух, мрачен. Очевидно различното им мнение за характера на Андрю бе загnojла рана и сега, пред очите на неговия адвокат, бинтът, с който я бяха превързали, беше започнал да се размотава. Той погледна Ву право в очите.

— Той никога не се смее. Момчето не се чувства добре в кожата си. Мрази всички колективни спортове. За две години промени десет пъти прическата и цвета на косата си. Носи развлечени тишъртки с торбести панталони и военни ботуши. — Лицето на Хал бе застинало, истински паметник на тъгата.

Упорито, едва ли не умолително, Линда започна отново:

— Той може да свири на всички музикални инструменти със струни.

— Но никога не свири пред публика, нито иска да взима уроци.

Ву усети, че е време да сложи край на това.

— Мисля, че в общи черти картината ми се изясни — каза тя. Седеше съвършено неподвижно, с ръце, облепени на масата пред нея. Съпрузите бяха избягвали да я поглеждат, макар че от време на време Хал улавяше погледа ѝ и извърташе очите си нагоре. Най-после Ву заговори, като много внимателно подбираше думите си:

— Нещата, които обсъдихме току-що, най-вероятно ще станат обект и на вниманието на съдебните заседатели, когато се запознаят с фактите по случая — разбира се, ако Андрю се изправи пред съда за възрастни. Можем да избегнем въпроса за отрицателните черти на характера му, освен ако самите ние не го повдигнем първи.

— Какво? — попита Линда. — Какво значи това?

— Такива са правилата — каза Ву. — Характерът не може да бъде използван от обвинението, освен ако ние не засегнем първи темата. След това ловният сезон е открит. Мислите ли, че е необходимо да стигаме дотам, госпожо Норт?

Измина цяла минута, преди Линда да поклати глава:

— Не смятам, че идеята е добра.

За първи път Линда признаваше основния проблем: че независимо от фактите, положението на сина ѝ изглежда лошо. Ву реши да кове желязото, докато е горещо.

— Аз също не смятам. И това ме довежда до главния въпрос. — Хвърли бърз поглед на Хал, който ѝ кимна окуражително. — Наистина ли мислите, госпожо Норт, че предвид всички събрани доказателства — историята с пистолета, лъжите пред полицията, показанията на очевидеца — наистина ли мислите, че трябва да посъветваме Андрю да поеме риска да се яви на процес за възрастни или да се опитаме да го разубедим, като го накараме да си признае?

Хал се пресегна и покри с длан ръката на жена си.

— Всичко се свежда до това как изглежда отстрани, скъпа. Какво биха направили съдебните заседатели, когато се запознаят с доказателствата.

Линда остана дълго смълчана. Най-после погледна първо Хал, сетне Ву.

— Нали не вярвате наистина, че той го е извършил?

Ву отговори уклончиво.

— Мисля, че осем години са далеч, далеч по-приемлива присъда от всичко, което би могло да се случи, ако отиде на съд за възрастни. Няма други заподозрени, госпожо Норт. Андрю е единственият, за когото знаем, че е бил на мястото на убийствата, освен това е имал и пистолет, и мотив.

Отново настъпи мълчание.

— Може би трябва да оставим Андрю да реши. — Гласът на Хал прозвуча като шепот.

Разбира се, Ву целеше точно това през цялото време. Когато Андрю се запознаеше със следващата серия доказателства, които имаше намерение да му поднесе още днес, Ву вярваше, че би бил истински глупак да отрича безнадеждността на положението си, а тя не го смяташе за глупак. Щеше да избере по-малката от двете злини. Но щеше да му е много по-трудно да вземе правилното решение, ако майка му непрекъснато го подтикваше да брани невинността си. Стига Линда да се съгласеше да не се противопоставя, Ву щеше да има зелена улица и лесно да убеди клиента си да признае.

— Ще отида да го видя веднага, след като си тръгна оттук — каза Ву.

— Може би трябва да дойда с вас — рече Линда. — Не искам да се чувства така, все едно го смятаме за виновен. Все едно сме го изоставили.

Компанията на Линда обаче беше последното, от което се нуждаеше Ву, докато разговаря с Андрю.

— По-добре оставете всичко на мен, госпожо Норт. Това наистина е въпрос, който изисква от сина ви да мисли рационално, а ако вие сте там, ще се развълнува излишно. Ако аз, като негов адвокат, му обясня, че не става дума за вина, а за правна стратегия, която ще му осигури повече години на свобода, той ще започне най-малкото да вижда по-ясно нещата. Ако наистина е невинен и категорично откаже да се признае за виновен, независимо какво ще му струва, тогава ще има процес. Но ако реши, че рискът не си заслужава...

Линда наведе глава и когато най-после вдигна поглед, каза:

— Тогава това означава, че вероятно все пак го е извършил, така ли?

Ами да, да, помисли си Ву. В края на краищата всички доказателства са налице, нали? Но се задоволи да каже:

— Ако признае, признае. Това е всичко. Въпрос на стратегия, а не на виновен или невинен.

Хал се наведе, дланта му още обгръщаше ръката на съпругата му на масата.

— Решението трябва да е негово — повтори той. — Той най-добре знае.

Нова продължителна тишина. Линда започна:

— Но... — Млъкна, погледна съпруга си и отново поклати глава. Най-накрая кимна.

Въпрос: Три, две, едно. Говори сержант Глен Тейлър, инспектор от отдел „Убийства“, номер на значката четиринайсет десет. Дело номер 003–114279. Часът е три и трийсет следобед, вторник, 4 март. Намирам се в дома на Марк и Джун Ропк, Ървинг Стрийт 2619. При мен са семейство Ропк със сина си Лани, бял, непълнолетен, на седемнайсет години. Лани, би ли описал отношенията си с Андрю Бартлет?

Отговор: Бях, искам да кажа съм, най-добрият му приятел.

В.: Откъде го познаваш?

О.: Учим в един клас. В училище „Сътроу“.

В.: Познаваше ли и Майк Муни и Лора Райт?

О.: Да. Господин Муни ми беше учител по английски, а Лора беше приятелката на Андрю.

В.: Добре. Андрю говорел ли ти е за тях?

О.: Да. Малко ревнуваше.

В.: Ревнуваше ли? От Муни?

О.: Да.

В.: Разкажи ми по-подробно.

О.: Добре. Той и Лора, имам предвид Андрю и Лора ходеха от една година, нещо такова. Във всеки случай дълго време. После, точно преди Коледа, се скараха и скъсаха.

В.: Знаеш ли за какво се скараха?

О.: Мисля, че беше заради секса.

В.: Андрю разказвал ли ти е за това?

О.: Горещо-долу. Казал й, че повече не може да издържа, а тя му отвърнала, че още не е готова и той се сдухал — извинете, искам да

кажа разсърдил се. Казал ѝ, че само го дразни, а когато се възбудел, го отблъсквала. Не му давала да стигне докрай. Както и да е, скарала се жестоко и скъсаха, но две седмици по-късно, може би един месец преди да я убият, двамата се сдобриха.

В.: Андрю каза ли ти защо?

О.: Нямаше нужда. Беше очевидно. Все пак ми каза, че не можел без нея, със или без секс. Наистина беше влюбен в нея.

В.: А господин Муни? Какво беше неговото участие?

О.: Той поставяше пиесата, в която играеха Андрю и Лора. Те са... Искам да кажа, тя беше, и двамата бяха в драматичния състав. Започнаха да ходят заедно вечер у тях, за да учат репликите си и да репетира, нали знаете. У Муни. Една вечер обаче Лора каза на Андрю, че няма да се прибере с колата с него. Щяла да остане да репетира още малко и после господин Муни щял да я закара вкъщи.

В.: Каква беше реакцията на Андрю?

О.: Отначало никаква. Но след като се случи още два пъти, много се разстрои. Наистина реагира остро, струва ми се.

В.: В какъв смисъл?

В.: (женски глас) Всичко е наред, Лани. Не бързай.

В.: (мъжки глас) Просто кажи, каквото каза на нас. Няма нищо.

О.: Той донесе пистолет в училище.

В.: Ти видя ли го?

О.: Разбира се, той ми го показа. Беше в задния му джоб. Истински пистолет, зареден.

В.: Каза ли ти какво смята да прави с него?

О.: Да, но не беше съвсем сигурен.

В.: Какво имаш предвид?

О.: Ами, разнася го със себе си седмица или две, само за да разбере какво е чувството, мисля. Разправяше, че ще се самоубие, поне в началото.

В.: Но после си промени мнението?

О.: Просто... Не знам. Каза ми, че смята да открие дали има нещо между Муни и Лора. Това беше, докато бяха разделени. Гледаше ги как се размотават заедно в училище и си разменят закачки. Така че ревнуваше. Гризеше го мисълта, че може би прави секс с Муни, а него го разиграва толкова дълго. Искам да кажа, Муни е възрастен и Андрю не вярваше само да се занасят. Затова реши да научи със сигурност.

В.: И как щеше да го направи?

О.: Щеше да им каже, че си тръгва, а всъщност да се помотае наоколо, после да се върне неочаквано и да ги пипне.

В.: Какво щеше да направи после?

О.: Ами, каза, че се надява Лора да не го лъже, но ако ги хванеше заедно, мислеше, че ще се справи със ситуацията. Смяташе обаче, че не е добра идея да носи пистолета със себе си. Каза, че ако го носел, можел да се изкуши да ги застреля намясто. Надяваше се да не се стигне дотам.

В.: Казал ти е, че се надява да не ги убие?

О.: Да, така ми каза.

Макар че навън времето беше ясно и слънчево, в никакъв случай не бе топло. Малката стая за посетители в МВЦ се струваше на Ву като хладилник. Тя дебнеше реакцията на клиента си на показанията на приятеля му — изглежда го бяха засегнали дълбоко. Андрю седеше свит на един от коравите дървени столове до масата, опрял лакътя на едната си ръка на облегалката, а с другата притискаше устата си. Сега той я отпусна изтощено и поклати глава.

— Много лошо.

— Съвсем правилно — потвърди тя.

— Каза ми, че ченгетата са го посетили и са говорили с него, но не бил споменал и дума за пистолета. Мислех го за по-умен... Никой не биваше да научава за пистолета. Това прави нещата да изглеждат...

Ву знаеше как ги прави да изглеждат. Тя попита:

— Искаш ли да ми разкажеш за пистолета?

— Какво за него?

— Пистолетът е улика. Занесъл си го в училище и си го развявал наоколо...

— Не, показах го само на Лани.

— Добре, само на Лани, но това е достатъчно. Той ще свидетелства, че си казал, че смяташ да убиеш Лора и Муни, а вероятно и себе си. Предполага се, че за целта си щял да използваш пистолета. Какво си мислеше, когато го взе? Беше пистолетът на Хал, нали?

Той отговори троснато:

— Никога не съм казвал това.

— Знам, че не си. Но един от протоколите тук — и тя потупа папката с показанията на Лани — съдържа разговор на втория ти баща със сержант Тейлър. Запитан дали притежава оръжие, той отговорил утвърдително, но когато отишъл да го потърси, не го намерил. Хал попита ли те дали си го взел?

— Да, попита ме.

— И ти какво му отговори?

Андрю я изгледа с неприязън.

— Добре тогава — каза тя. — Аз ще ти кажа. Отрекъл си, може би си разиграл малка сцена на негодувание, задето те обвинява в подобно нещо. Близко ли съм? — Тя се наведе към него през масата. — Нека те попитам следното, Андрю. Защо просто не си го оставил обратно на мястото, откъдето си го взел? Ако го беше направил и ако в действителност не беше извършил тези убийства, не осъзнаваш ли, че сега нямаше да си тук?

В очите му не се четеше точно паника, но те пробягнаха по стената зад нея, после обходиха ъглите на стаята, преди да се върнат на нея.

— Защо?

Тя забеляза, че този път той не се опита да отрече престъплението проформа. Започна да вярва, че стратегията ѝ беше проработила — той вече признаваше основните факти в потвърждение на вината си.

— Защото, ако разполагахме с пистолета, можехме да вземем балистична проба и да я сравним с куршумите, открити на местопрестъплението. Така щяхме да докажем, че това не е оръжието на убийството.

Тя му остави една минута, за да осмисли тази важна информация, после го притисна:

— Каза ми, че си се отървал от пистолета.

— Така е.

— Смяташ ли, че можеш да го намериш?

— Не, хвърлих го от моста.

— Имаш предвид Голдън Гейт?

— Да.

Ву потисна смеха си. Направо идеално, помисли си тя.

— Не разбирам, а не смятам, че и съдебните заседатели ще разберат, защо си го направил, ако не си убил никого с него.

— Уплаших се, това е. Вече ви казах. Когато се върнах в апартамента на Майк — на Муни, — и го видях там, си помислих, че ченгетата ще направят връзката с Хал и ще ме приклепят.

— Защо си помисли така?

— Искам да кажа, ако се окажеше оръжието на убийството. — Отчаяният му поглед сякаш я умоляваше да го разбере. — Трябваше да се отърва от него.

— Но нали не е било оръжието на убийството?

— Не знам. Всъщност, би могло да бъде.

Ву се изправи на стола си и го погледна право.

— Нека изясним това. Твоята теория за престъплението — моля те, поправи ме, ако греша — е, че докато си се разхождал навън, за да заучиш репликите си, някой — не знаеш кой или защо — е почукал на вратата на Муни, видял е пистолета на баща ти удобно да си лежи на масичката за кафе, грабнал го е и е изпозастрелял всички, които са му се изпречили пред очите. Така ли?

— Не, не мисля.

— Добре. Би било доста тъпо, ако го мислеше. И все пак, защо се отърва от пистолета?

— Вече ви казах! — Очите му отново зашариха по стените. Ву усещаше почти физически паниката му, желанието му да избяга, да се спаси. Най-последно момчето избухна, удари с длан по масата между тях и скочи на крака. Заоглежда се диво наоколо като уловено в капан животно.

— Нали вече ви казах! — изкрещя той. — Не *разбирате* ли? Не ме ли слушате? Бях се гипсирал. Разбрах, че е грешка, в мига, в който го изхвърлих.

Изведнъж гласът му изтъня и той се разхълца.

— Майк и Лора лежат простреляни на пода. *Мъртви* са. Главата ми се изпразва и не мисля за нищо друго, освен да повикам бърза помощ. — Андрю преглътна, сълзите се стичаха по страните му. — После... Не знам какво направих, освен че накрая се обърнах и видях пистолета си на масичката. Не мога да го оставя там, нали? Не мислех какво правя, просто го направих. Не можете ли да схванете всичко това?

Андрю стоеше срещу нея с безпомощно отпуснати ръце и я гледаше. Още дишаше на пресекулки.

Тя преодоля с мъка порива си да отиде при него и да го прегърне.

На вратата се почука и Ву се обърна. Беше неприятният пристав от предварителното изслушване, Нелсън. Дочул шум, искаше да провери дали всичко е наред. Тя забеляза, че ръката му е върху оръжието за изстрелване на сълзотворен газ. Ву му направи знак, за да го възпре.

— Няма нищо, добре сме.

Когато вратата се отвори и тя се извърна, Андрю отново бе седнал на стола си, наведен напред, притиснал лице към коленете си и заровил пръсти в косата си. Тя заобиколи от неговата страна на масата и се настани отгоре, скръсти ръце на скута си и зачака.

Андрю продължаваше да диша тежко, но постепенно се успокои и най-накрая я погледна. Като я видя толкова близо, едва ли не надвесена над него, отмести стола си малко назад, после отново наведе глава, може би от срам.

— Съжалявам — каза той. — Ужасно съжалявам. — Покри лицето си с ръце, каза „О, Боже“ и пак захлипа жално, сякаш погребваше всичките си детски надежди.

Може би друг на нейно място, станал свидетел на този срыв и чул същите думи, би стигнал до различен извод, но за Ву те само потвърждаваха предварителните й убеждения — беше очаквала нещо подобно, Андрю да покаже разкаяние за стореното от него. На нея извинителните му думи й прозвучаха като признаване на вината му.

Скочи от масата и като мина зад него, прегърна го през рамо и го притегли към себе си.

— Всичко е наред — прошепна тя. — Няма нищо.

Въпреки решетките на прозорците, отвесни снопове слънчеви лъчи шареха пода и играеха по гърбовете на двамата. Тази жива картина се задържа минута, която им се стори цяла вечност. Дишането на Андрю стана по-равномерно. Самата Ву почти не се осмеляваше да диша, съзнавайки ясно евентуалните последици от тази сцена. Поведението й не беше съвсем професионално. Тласкана отначало от искрена симпатия, тя бе положила неимоверни усилия, за да потисне желанието си да се държи естествено. Някаква жалка частица от нея разбираше, че дори този незначителен телесен контакт може да се

окаже от полза в следващия етап от разговора им. Най-после момчето вдигна глава.

— Какво трябва да направя?

Тя се отдръпна, като го пусна внимателно. Върна се на мястото си, не бързайки с отговора.

— Не искам тази агония да продължава, Андрю. Бог е свидетел, че вече си се намъчил достатъчно. Но исках да те накарам да осъзнаеш много ясно някои от силните и убедителни доказателства, с които разполагат срещу теб.

— Но все пак...

— Моля те. Остави ме да се доизкажа. — Тя направи пауза. — Помисли върху следното. Те имат очевиден, някой, който те е видял у Муни онази нощ както преди, така и след убийствата. Имат мотив, и то не един. Пистолетът ти е бил там. Ти си бил там, независимо разхождал ли си се или не. Имат показанията и на най-добрия ти приятел, от които става ясно, че в действията ти е имало умисъл. Знаят за пистолета, който си изхвърлил, и който, ако го беше запазил, може би щеше да докаже невинността ти. Всичко това е само част от доказателствения материал. Още не сме видели показанията на майката на Лора, на колегите и приятелите на господин Муни, медицинските и съдебните експертизи. Лъжите ти пред полицията... — Тя го фиксира с поглед.

— Ами ако съдебните заседатели не повярват на всичко това? — попита той.

— Няма нужда да повярват на *всичко*. — Тонът ѝ стана мек. — Но нека те попитам едно нещо, Андрю. Каква част от това не е вярна?

Той прехапа устни, прокара ръка през косата си. Ву изтъкна нов аргумент.

— Дори ако у съдебните заседатели възникне някакво слабо съмнение и те смекчат обвинението, да речем на убийство втора степен или дори непредумишлено убийство, в най-добрия случай пак ще те осъдят най-малко на десет, а може би и на трийсет години затвор.

— Не и ако ме оправдаят.

— Не — съгласи се тя. — Тогава не. Но спомни си какво обсъждахме последните два дни. Това е само малка част от материала, който ще представи обвинението. Постави се на мястото на заседателите и си представи какво ще чуят ушите им.

— Значи твърдите, че е без значение дали съм го извършил или не.

— Разбира се, че не е без значение. Не е без значение за теб самия, за човека, който ще бъдеш, когато излезеш. Моля те само да помислиш върху алтернативите много, много внимателно. Утре имаме ново изслушване и трябва да направя така, че да те освободят след не повече от осем години. Знам, че сега ти звучат като цяла вечност, но ти все още ще бъдеш много млад, вярвай ми, и целият живот ще бъде пред теб.

— Но... осем години...

Тя кимна.

— Никой не твърди, че решението е лесно. Разбирам отлично. Говори с майка ти и с Хал, ако искаш, виж какво е тяхното мнение.

— Мама и Хал — каза той с унищожително презрение. — Мама и Хал. Какво ли могат да ми кажат те? И защо трябва да ги слушам? Те си живеят собствения живот, ако досега не сте забелязали. Не се интересуват от мен.

— Това не е вярно, Андрю. Майка ти идва да те вижда всеки ден, нали? Тя те обича. Исква най-доброто за теб. Току-що бях у вас.

— Нима? И какво каза тя?

— Каза, че ти трябва да решиш.

Андрю изсумтя.

— Виждате ли? Би се радвала, ако някой друг поеме грижите за мен през следващите осем години. Така ще имат с Хал повече време за светски живот.

Ву се облегна и поклати глава.

— Не мисля, че си прав, но няма значение. Важното е, че разбра колко са безпощадни доказателствата. Приятелят ти Лани, твоите собствени... грешки пред полицията.

— Значи наистина не смятате, че можете да спечелите?

Ву му съчувстваше, но щеше да му направи лоша услуга, ако му вдъхне излишни надежди.

— Ще се опитам с всички сили, Андрю. Свободен си да си избереш друг адвокат, но ако решиш да отидеш на дело за възрастни, обещавам ти, че ще дам всичко от себе си, за да те защитавам. Само че искам ясно да разбереш срещу какво се изправяме. Ще бъде дълъг и изтощителен процес, без никакви гаранции за благоприятен изход.

— Колко дълъг?

Тя нанесе поредния си удар:

— Може да отнеме две години, докато стигнем до процес, а може и осемнайсет месеца, ако сме късметлии. И през цялото това време ще бъдеш държан под стража. Не можеш да излезеш под гаранция, значи ще стоиш тук, докато навършиш осемнайсет, а после вероятно ще те преместят в областния затвор.

— Две години? — Той преглътна, в очите му се четеше молба. — *Още две години?*

— Ще се опитам да ускоря нещата, разбира се, но срокът е приблизително такъв.

— Дори ако не съм го извършил? Дори ако ме признаят за невинен?

— Страхувам се, че да. И в двата случая. Съжалявам.

Пристав Нелсън дойде да вземе Андрю. Ако съдия Джонсън го бе смъмрил заради поведението му в съдебната зала или дори само му бе обърнал внимание, Нелсън не го издаваше с нищо. Двамата се затътриха към килията на Андрю, която бе в най-затънтения край на сградата, и Ву ги изпрати с поглед. Помисли си, че навярно най-потискащото нещо в това да си затворен тук е да имаш пазач като Нелсън, който следи — по дяволите, *дебне* — всяко твое движение.

В женската тоалетна на главната административна сграда тя оправи грима си и откри, че са ѝ нужни няколко минути, за да овладее емоциите си. Горчивината, с която Андрю бе говорил за родителите си, я разстрои повече, отколкото би си признала — сякаш отразяваше като в огледало противоречивите чувства, които изпитваше към собствения си баща. Дали я беше обичал? Сега вече никога нямаше да разбере. Но може би, помисли си тя, подходът на Андрю беше по-здравословен — да погледне в очите фактите, говорещи за отчуждение и снисходително пренебрежение, и да признае липсата на дълбока връзка. Ако наистина вярваш, че не съществува родителска обич, тогава няма да си губиш времето да я търсиш — нито в самите родители, нито в заместителите, като скачаш от един сексуален партньор на друг. Няма да се стараеш да им угодиш, да се задоволяваш с трохите похвала или одобрение, които можеш погрешно да изтъкуваш като доказателство за тяхната привързаност към теб, за любовта им.

Следващата ѝ спирка, кабинетът на Джейсън Бранд, допринасяше още повече за смесените емоции, които бушуваха у нея. Знаеше, че трябва да разговаря с прокурора и се стараше да прогони от ума си всяка мисъл за физическата им близост предишната нощ. И макар че тогава се изкуши да си помисли за миг, че връзката им има бъдеще, Бранд бе попарил надеждите ѝ, като стана и си тръгна веднага след секса. Достатъчно доказателство — знаеше го от собствен опит — че между тях имаше само физическо привличане. Сега се надяваше да спечели няколко точки в своя полза, като му отмъсти за унижението, на което я бе подложил вчера в съдебната зала.

Работното помещение на Бранд беше толкова малко, че едва побираше бюрото му, стола и една лавица за книги. Вратата се отваряше само благодарение на това, че някой бе отрязал няколко сантиметра от ръба на бюрото. Единственият прозорец, висок и тесен, не пропускаше никаква светлина. От тавана, точно над бюрото му, висеше на шнур една гола крушка.

Бранд почти не се виждаше зад купчината книги и документи, струпана пред него. Стаята буквално преливаше от папки, съдебни досиета и списания. В първия миг не вдигна поглед към застаналата на вратата Ву, а когато го направи, лицето му смени няколко пъти изражението си — радваше се, че я вижда; не беше съвсем сигурен защо е дошла; надяваше се, че могат да се срещнат отново.

За да сложи край на недоумението му, Ву стреля направо:

— Не се безпокой, не те преследвам. Току-що посетих клиента си и исках да те попитам дали бих могла да разчитам на кратко отлагане.

Лицето му веднага се вкамени.

— Защо?

Ву беше измислила приемливо обяснение.

— Имам малък проблем с родителите. Мисля, че Боскачи няма да има нищо против.

— И още как. Разговарях с него преди вчерашното изслушване и той беше самата неотстъпчивост.

— Така ли? Странно, защото когато аз говорих с него, не изглеждаше особено загрижен за сроковете.

— При положение, че Андрю признае.

— Правилно. Кое то и ще направи.

— Ще? Струва ми се, че трябваше да употребиш минало време.

— Утре. Освен това, говоря само за няколко дни отсрочка.

— Отсрочка ли?

— Отстъпка. Благоволение. Използвай каквато дума искаш.

Бранд срещна погледа ѝ.

— Думата, която искам да чуя, е „сега“, Ейми. Сега означава признание на изслушването утре. Всичко останало ужасно ще ме изнерви.

— Защо?

— Сигурно се шегуваш. — Той стана рязко и излезе иззад бюрото си. — Извини ме — каза, докато се провираше край нея, за да огледа коридора и в двете посоки.

— Какво правиш?

Гласът му издаваше леко притеснение.

— Уверявам се, че никой не ни подслушва, само толкова. — И като се обърна към нея, продължи. — Питаш защо едно отлагане ще ме изнерви? Изобщо спомняш ли си нещо от изминалата нощ?

— Какво означава това?

— Означава, че когато влязох снощи в „Балбоа“ и те видях да седиш на бара, ти беше жената, която отдавна исках да опозная поотблизо. Случаят, по който двамата сме страни, беше уреден и нямаше да се налага повече да кръстосваме шпаги в съда. Бяхме свободни да правим каквото си поискаме. Сега твърдиш, че може и да не е уреден. Знаела си го още снощи и въпреки това спа с мен?

— Не бях само аз, ако си спомняш, Джейсън.

— Не, не беше. Но ти си тази, която е знаела, че може би още не сме приключили в съда. Ако това, което стана между нас, се разчуе и/или — тази история с Бартлет се проточи, *край* с мен. Не го ли осъзнаваш? Това е моята работа. И си знаела през цялото време?

Бурната реакция на Бранд завари Ву неподготвена.

— Не, но ако съм го знаела, можеш ли да ме обвиниш след начина, по който се отнесе с мен в съда?

Той я изгледа шокирано.

— Не мога да повярвам. Значи си ме използвала? Какво следва? Ще ме изнудваш, за да си мълчиш за нас?

— Я стига, Джейсън, преувеличаваш. Съвсем не беше така.

Бранд заговори сякаш на себе си.

— Ще се обадя на Боскачи. Ще му се обадя веднага. — После я погледна, озарен от прозрение. — Но ако го направя, тогава ти печелиш, нали? Ще получиш твоето отлагане. Знаела си, че номерът ти ще мине, нали? Направи ме на глупак.

— Не, не е вярно, аз...

Но той не беше склонен да слуша никакви извинения повече. Като тикна пръст в лицето ѝ, процеди:

— Да не си посмяла да ми казваш какво е вярно и какво не, не и след последната нощ. Може и да си ме хванала натясно, добре, печелиш. Но това е последният път, кълна се в Бога. Последният шибан път.

Той се дръпна назад и ѝ затръшна вратата под носа.

Цялата сутрин Глицки имаше срещи.

Първата беше с лейтенантите от Бюрото и се състоя в отдел 19, зала на втория етаж в Съдебната палата, която почти не пропускаше дневна светлина. Тъй като в Бюрото за разследване работеха трийсет и двама лейтенанти, всеки от които трябваше да представи кратък доклад за основните моменти от текущата си работа през седмицата, изминала от последното им събиране, срещата се очертаваше да бъде дълга.

Глицки се настани на мястото на съдията и след встъпителните си думи, изразяващи мнението му в полза на количествения напредък в работата на полицията — извършени арести, връчени призовки, възбудени следствия, подкрепа за жертвите на престъпления и т.н. — слуша в продължение на почти два часа, водейки си записки, доклади за какво ли не: от кражби на коли и обири на домове до убийства и престъпления от страст, от палежи и бомбени заплахи до наркотици и сексуален тормоз, домашно насилие и прочее.

Всичко това беше досадно, освен другото крайниците ти се сковаваха от седене. Ето защо Глицки смяташе, че не е необходимо да се събират толкова често. Той мислеше, че след още няколко месеца тези срещи ще станат излишни, след като ясно бе заявил на началник-отделите си, че очаква от следователите да извършват арести и да прибират криминалните типове от улиците. Това бе основната им работа. Патрулите в униформа извършваха по-голямата част от арестите. Инспекторите обикновено добавяха заключителните щрихи към делата. Но истинската работа на инспектора се състоеше в това да разрешава случая. Да събира доказателства и да извършва арести на базата на престъпления, които са в процес на разследване, тоест когато арестът на местопрестъплението е невъзможен.

Новата му политика бе започнала да жъне плодове, но ето че девет от отделите му не бяха извършили нито един арест през изминалата седмица. Имаше още какво да се желае. Въпреки всичко общият брой на арестите през периода бе осемдесет и четири в

сравнение със седемдесет и осем предишната седмица. Според него това можеше да се окаже като прогрес, но най-вече циникът в него му подсказваше, че щеше да се окаже обикновена манипулация с цифри или изчистване на стари, разрешени случаи, които досега не бяха успели да стигнат до съда. Ненужно престараване, за да му хвърлят прах в очите.

След срещата той задържа Лание от отдел „Убийства“ и му предаде картичката с имената на братята на Елизабет Кеъри. Лание трябваше да наговори един от инспекторите, работещи по случая, Пат Белу или Линкълн Ръсел, със задачата да проучи Тед Рийд, лудия брат, който живееше край езерото Елсинор. Ако излезеше, че е бил в Сан Франциско миналата седмица, от този храст можеше да изскочи заек.

В десет и петнайсет той вече седеше в кабинета на началника на полицията Батист, където се провеждаше среща на Борда по социалните въпроси. Още цял час Глицки слуша градския директор на човешките ресурси да излага с изтощителни подробности последните предложения за подобрения в пенсионните планове и застраховките за здраве и живот на полицейските служители. Като например, какви би трябвало да са удръжките при операция за смяна на пола? Или дали алкохолизмът трябва автоматично да се смята за професионално заболяване, което изисква преждевременното пенсиониране на полицаия поради нетрудоспособност?

В единайсет и половина беше повикан при кмета. Да се усмихва, за Глицки бе форма на мъчение, но през следващия един час бе принуден да прави само това, докато фотографите го снимаха заедно с други местни VIP персони и с членовете на руска делегация, пристигнала да проучи възможностите за бизнес в града на Залива. Доколкото разбираше, за присъствието му нямаше друга причина освен очевидното желание на кмета да впечатли руснаците с високопоставен, окичен с панделки полицейски служител в униформа.

Шофьорът му, сержант Тони Паганучи, го заврънка да отиде на обяд. Защо не се срещнеш със съпругата си, с Кларънс Джакман и някои други хора в ресторанта на Лу Гърка? Но Глицки нямаше никакво време. Трябваше на всяка цена да се върне в Съдебната палата за една пресконференция в един часа, което беше след двайсет и пет минути.

Паганучи го остави при сградата на Съдебна медицина. Глицки влезе в палатата през задния вход. Като прескачаше по две стъпала наведнъж, единственото му физическо упражнение за деня, вместо да използва асансьора, където някой непременно щеше да настоява да обсъди с него някакъв въпрос, той необезпокоявано се шмугна във външния офис.

Съседният на неговия кабинет се заемаше от заместник-началника на администрацията. Брайс Джейк Лонгориа, белокос достолепен мъж в униформа с тих и приятен глас, седеше зад бюрото си и работеше на компютъра. Глицки спря на прага, докато Лонгориа вдигна поглед, усмихна му се и посочи монитора.

— Просто се опитвам да свърша малко истинска работа през обедната почивка.

— Разбирам те. И аз бих изпробвал същата стратегия, ако можех да отделя време, за да се науча да се оправям с компютъра си. Но за съжаление не мога. — Глицки пристъпи в стаята. — Бих искал да те попитам нещо, ако ми отделиш една минута.

— Една минута. Давай.

— Трябва ми името на човек, който е бил съдебен заседател преди петнайсет, може би двацет години. Дали има някаква база данни, където да открием делото?

Лонгориа се замисли.

— Не знаеш ли датата или името на подсъдимия?

— Не. Само това, че е било процес за убийство и са намерили човека за виновен.

Лонгориа се прокашля сухо.

— Ако е било по времето на Прат, би могъл да потърсиш в архива. Не може да е имало повече от три-четири такива процеса или дори по-малко.

— Боя се, че е било много преди нейната администрация. Някъде в края на седемдесетте или в началото на осемдесетте.

— Златните години. — Лонгориа поклати глава. — Може би долу има някакви запазени папки. — „Долу“ беше подобното на пещера подземие на Съдебната палата, където на огромна площ и многобройни, високи до тавана лавици, се съхраняваха милиони документи за дела, едва ли не още от основаването на града. — Но ще трябва да преровиш всяка една поотделно.

— Това е другата трудност — каза Глицки. — Процесът може да не се е състоял в Сан Франциско.

— Е, тогава разбери първо това. Ако имаше номера на делото, името на обвиняемия и дори на съдията...

Глицки сви устни.

— Да, но ги нямам.

— Ако се заемеш да търсиш сам, ще ти отнеме повече от две години, и то при положение, че случаят е местен.

Щом е толкова важно, на твоє място бих назначил добър екип, но пак няма да е бързо.

— Всъщност не знам дали е важно. Засега е само въпрос.

Ала Лонгориа бе ченге до мозъка на костите си. Знаеше, че всеки уж случайно зададен въпрос може да се окаже ключов, затова подхвърли друга идея.

— Мъчна работа, но ако твоят човек е бил старши съдебен заседател, може би името му е публикувано във вестниците. Би могъл да провериш. Иначе... — Той вдигна рамене. — Съжалявам.

— Няма значение — каза Глицки. — Благодаря. — Като влезе в собствения си кабинет, Глицки се настани зад бюрото си. На телефонния му секретар имаше записани единайсет съобщения, а на PDA устройството му — още шест.

Пресконференцията му започваше след петнайсет минути. Целта ѝ беше да обясни на обществеността защо полицейското решение да се позволи на един заподозрян в повече убийства, свързан с подземния свят, е било единственото правилно. Когато взеха това решение, Глицки не изпитваше никакви съмнения. ЛеШон Броуди, смятан за въоръжен и опасен, вече бе заел мястото си в автобуса за Солт Лейк, когато получи сигнал за местонахождението му. Вместо да щурмуват претъпкания автобус и евентуално да предизвикат криза със заложници, Батист, Глицки и Лание бяха решили да алармират властите в Невада и Юта, за да проследят рейса в необозначени коли и да заловят заподозрения, когато слезе, независимо дали в Солт Лейк или някъде по пътя. Както и предполагаха, ЛеШон слезе да се разтъпче в Елко и полицаите го арестуваха без никакви инциденти. Но сега се изискваше заповед за екстрадиране и Глицки се канеше да разясни всичко това на печата.

Взел участие в десетки подобни шоута досега, той си представяше въпросите и никой от тях не му подобряваше настроението. Да не би Глицки да твърдеше, че полицията съзнателно е допуснала опасен престъпник да пътува няколко часа заедно с невинни, нищо неподозиращи граждани? Каква гаранция имаха, че ЛеШон няма да вземе заложници веднага, щом мине границите на щата? Не можеха ли просто да използват спецчастите и да го арестуват на територията на този щат, като избегнат тромавите процедури по екстрадирането? Но преди всичко, защо изобщо го бяха пуснали да се качи на автобуса? Защо не бяха използвали сълзотворен газ? Или парализиращ? И да го тикнат право в затворническата килия?

Глицки отвори средното си чекмедже и глътна три антиацида. Като притискаше стомаха си, той отново си погледна часовника. Имаше още дванайсет минути. Не беше слагал зальк в устата си след кифлата, която изяде в шест и петнайсет. Отвори чекмеджето с фъстъците, върнато на мястото си, и изсипа една шепа на бюрото. Телефонът извъня и Глицки разсеяно вдигна слушалката. Секретарката му каза, че ще го свърже с шефа, и след две секунди прозвуча разтревоженият глас на Франк Батист.

— Ейб, трябва да те видя веднага. Онова лайно е духнало.

— Кой? Какво е станало?

— ЛеШон. Избягал е.

Преди да бъде издигнат на поста областен прокурор, Кларънс Джакман работеше в малка частна юридическа фирма и не беше особено запознат с политиката на града. Всъщност това бе една от причините кметът да го посочи за длъжността — Джакман беше опитен администратор и именно от такъв се нуждаеше офисът. През първите месеци областният прокурор се постара да навакса относителната си неосведоменост, като даваше всеки вторник неофициален обяд, за да бъде в течение на политическия живот.

Сега, подготвяйки се за първите общи избори по-късно тази година, Джакман беше събрал повечето от хората, които канеше на своите обеда, за да разбере дали имат интерес да участват в кампанията му. Той се надяваше, че към края на седмицата

кандидатурата му ще бъде издигната и искаше да научи какво мислят основните му поддръжници.

Групата се събра около голямата кръгла маса в дъното на бар-ресторанта на Лу Гърка, който се намираше срещу Съдебната палата. Всички се познаваха. Дизмъс Харди седеше между Джеф Елиът, репортера в инвалидна количка от *Кроникъл*, и Алън Боскачи, сравнително отскоро в групата, но с тенденция да остане. Съпругата на Ейб Глицки Трея, която работеше в старата фирма на Джаксън, а сега беше негова лична секретарка, седеше от другата страна на Боскачи, отляво на областния прокурор. Глицки също щеше да е добре дошъл, но очевидно работата му го задържаше. Част от някогашните играчи липсваха — Дейвид Фрийман беше мъртъв, а Джина Роук просто бе загубила интерес, и бяха заместени от двойка градски надзорници, младия амбициозен жизнерадостен дебеланко Харлен Фиск и неговата леля, стара мома на име Кати Уест, която напомняше на граблива птица.

Деловата част от срещата свърши бързо — и нищо чудно, тъй като всички бяха уверили Джакман в безрезервната си подкрепа. Харди щеше да организира партито за набиране на средства — единодушно решиха, че най-добрата храна и пиячка ще получат при Моузес — след около шест седмици, Фиск и Уест щяха да започнат да агитират, ако се наложеше да сключват и сделки, опитвайки се да спечелят поне мажоритарна подкрепа от вечно разделения Борд на надзорниците. Боскачи, самият той политическо животно, щеше да наеме и да надзирава евентуалния мениджър на кампанията и да прехвърля голяма част от всекидневната административна работа на извънредно способната Трея. Като обективен и неутрален вестникар, какъвто се предполагаше, че трябва да е, Елиът можеше да обещае само, че ще продължи да отразява със същата, ако не и с по-голяма симпатия работата на кабинета на областния прокурор дотогава, докато Джакман поддържа политиката и програмата, толкова успешни през първия му мандат. Елиът щеше да използва и цялата си популярност и влияние, за да накара *Кроникъл* да подкрепи Джаксън следващия ноември, нещо, което вестникът вероятно и без това щеше да направи, но един-двама вътрешни адвокати никога не бяха излишни.

Така че всички бяха от един отбор и докато допиваха кафето си, на масата цареше дух на солидарност. Харди беше разменил няколко

незначителни любезности със заместник областния прокурор, докато заемаха местата си, но оттогава не бяха разговаряли много. В интерес на истината Харди намираше неизменно самодоволната външност на Боскачи някак отблъскваща — винаги закопчаната догоре риза, окичена с папийонка, изглеждаше с половин размер по-малка, като издължаваше гладко обръснатата му брадичка и правеше тъмните му очи по-изпъкнали, та на човек му се струваше сякаш всеки момент ще получи удар. На петдесет и две години, той заглаждаше назад гъстата си черна коса с някакъв брилянтин, така че да се открива благородното му чело. Но Харди знаеше, че като съюзник можеше да бъде много верен и надежден. Той се възползва от случая да благодари на Боскачи за любезността, която бе проявил към Ейми Ву вчера по делото на Андрю Бартлет. Боскачи махна с ръка.

— О, няма нищо. Тя е толкова симпатична, че на човек му се иска да направи нещо мило за нея. — После, като се наведе и сниши глас, добави: — Освен това — разбира се, тя не го знае — но не можеше да избере по-удобен момент за нас.

— За нас?

Той посочи групата на масата.

— Кларънс. Всички ние. Ще спечелим точки, като произнесем двете присъди до края на седмицата, когато Кларънс обяви кандидатурата си. Тогава ще може да каже, че има петдесет присъди за убийство до този момент от мандата си, за няма и четири години.

— Шегуваш се. Толкова голям ли е броят им?

— С двете на твоята съдружничка стават точно толкова. А петдесет звучи къде-къде по-добре от четирийсет и осем, ако разбираш какво имам предвид.

— Не знам, на мен и четирийсет и осем ми звучи добре.

— Не ме разбирай погрешно. Четирийсет и осем е чудесна бройка. Но ние смятаме, че на обикновените хора ще им хареса повече цифрата петдесет, ще я запомнят по-лесно. При администрацията на Прат нямаше дори петдесет повдигнати обвинения за убийство.

— Помня добре — каза Харди. — Съмнявам се, че са били и петнайсет.

Боскачи зашепна:

— Дванайсет, ако искаме да бъдем точни. Кое е една от причините да имаме такъв голям брой сега. Между нас казано, ние

задвигихме някои от изостаналите случаи. — Той се ухили триумфално. — Така че твоята госпожица Ву се появи точно навреме — дойде при мен с разумна и дори, ако мога така да се изразя, благотворителна молба, от която можем да извлечем изгода. Тя каза, че не е изключено вторият баща на хлапето — нали познаваш Хал Норт? Киносалоните Норт? — да ни бъде толкова благодарен, че сме спестили на синчето му трийсет и повече години строг тъмничен затвор, че да пожелае да изрази признателността си към Кларънс по по-осезаем начин.

— Същото спомена и на мен, но на твое място не бих очаквал чека толкова скоро.

Изведнъж лъсна отблъскващата страна от личността на Боскачи. Лицето му потъмня видимо. Харди се изкуши да се протегне и да махне папийонката му, за да може да си поеме дъх, но той заговори достатъчно ясно, без никакво затруднение.

— Защо? Някакъв проблем ли има? Норт би трябвало да се разтопи от благодарност.

Мислейки трескаво и съзнавайки, че за малко да издаде неволно пред Боскачи собствените си опасения относно начина, по който Ву водеше делото, Харди каза:

— Не. Не виждам проблем, Алън. Само че осем години са си осем години и завареният му син така или иначе трябва да ги излежи. Малко вероятно е Норт да гледа по същия начин на сделката като теб.

— Тогава — каза Боскачи — някой трябва да му обясни. Предвид случая на момчето му — *а той е отвратителна каша*, не го забравяй — това е може би най-добрата сделка, на която сме се съгласявали от гледна точка на заподозрения. Надявам се, че докато стане време да набираме сериозно средства за Кларънс, той ще го разбере. Обзалагам се, че твоята госпожица Ву няма да има нищо против да си побъбри с него, за да му очертае по-ясно картинката. — Той направи пауза. — Всеки може да го направи, но най-добре да бъде тя. Мисля, че тази жена може да омае и змия. Щастлив си, че я имаш, но сигурно го знаеш, нали?

Харди се насили да кимне колкото може по-любезно.

— Затова й плащаме тлъстите хонорари, Алън. Целият този чар плюс остър като бръснач ум. Ако не вярвах в космическата истина, че

винаги сме на страната на добрите, бих казал дори, че е малко нечестно.

Малка джунгла от дифенбахии, каучукови дървета и други още по-екзотични растения вирееше в ъглите и покрай задната стена на конферентната зала във фирмата. Отворена към закътано преддверие, снабдено с райграс и фонтан, цялата външна стена и част от покрива бяха издадени извън корнизата на сградата и създаваха парников ефект, заради което бяха кръстили помещението Солариума.

Часът беше малко след шест и Джина Роук, собственичката на сградата, облечена в консервативен сив костюм, седеше с чаша кафе начело на голямата маса в средата на стаята. Роук приближаваше петдесетте, но малцина биха ѝ ги дали. Винаги бе имала хубава кожа и младежко лице. Благодарение на диетата, на която се бе подложила неотдавна, и редовните физически упражнения брадичката и скулите ѝ бяха добили по-чисти очертания, и фигурата ѝ като цяло изглеждаше по-слаба, макар и още налята. От лявата ѝ страна Дизмъс Харди, подражавайки на стария си наставник Фрийман, отпиваше вино от голяма чаша. Срещу тях Уес Фарел се опитваше да им разкаже някакъв виц, който единодушно бил обявен за най-смешния на света. Но не му позволяваха да започне.

— Кой е гласувал за това нещо? — попита Харди. — Трябва да е някаква фалшификация. Мен, например, никой не ме е питал. А теб, Джина?

— Не.

— Виждаш ли? А ние и двамата сме всеизвестни с чувството си за хумор.

Фарел не се предаваше.

— Това е една много престижна група за проучване на вицове със седалище в Швеция или там някъде. Не биха седнали да се допитват до хора като теб и Джина.

— Значи е европейски виц — констатира Харди, — което ми намирисва на арогантен европоцентризъм. Та казваш, че по мнението на някакви си шведи е най-смешният виц. Точно тези чалнати шведи, които имат най-висок процент самоубийства в света.

— Може ли все пак да разкажа вица? — попита Фарел. — После ще решите.

— Добре — каза Харди. — Но като ни съобщи предварително, че е най-смешният виц на света, това гарантирано го прави с четирийсет процента по-малко смешен.

Фарел настояваше.

— Остават ви шейсет процента. Заслужава си, обещавам.

— Нямам търпение — каза Роук.

Харди обаче продължи да се заяжда.

— Ти смя ли се с глас, когато го чу, Уес?

— Не, но аз никога не се смея с глас на вицове.

— Смя се на вица за Мръсния Харолд.

Фарел се ухили.

— Вярно е.

— Значи, съдейки по собствения ти отговор, този нов така наречен най-смешен виц на света не е толкова смешен, колкото вица за Мръсния Харолд.

— Проклети адвокати — каза Фарел. — Винаги ще извъртите нещата.

— Какъв е този виц за Мръсния Харолд?

Харди се обърна към Роук:

— Това детенце имало много неприличен език и учителката никога не го вдигала. Един ден преговаряли азбуката и трябвало да назовават по една дума с всяка буква и после да съставят с нея изречение. Сигнали до „д“ — Харолд вдигал ръка на всяка буква — и учителката най-после го посочила, защото предположила, че няма мръсни думи с „д“.

— Джудже! — възкликна Роук с усмивка. — Познавам едно джудже с много голяма пишка.

— Това е. — Харди отново отпи от виното си.

Фарел се възползва от възможността.

— Отиват Холмс и Уотсън на къмпинг, разпъват палатката си и лягат да спят. Два часа по-късно Холмс казва:

„Уотсън, какво виждаш?“, а Уотсън вика: „Виждам милиони, милиони звезди.“ Холмс пита: „И какъв извод си правиш от това?“ Уотсън отвръща: „Представям си, че около звездите кръжат планети като нашата и на всяка може да има живот“. А Холмс го скастрия:

„Уотсън, глупак такъв, някой ни е задигнал палатката!“ — Добре — лицето на Роук остана безизразно. — След като чухме вица, може би най-после ще започнем. След четирийсет и пет минути имам хандбален мач.

Бяха се събрали за месечната среща на партньорите, за да отчетат приходите и разходите на фирмата. През следващите дваайсет минути Харди ги запозна с баланса. Всички сътрудници имаха добри резултати — сякаш движена на автопилот, фирмата бе натрупала значителни постъпления. Сделката на Ву с Боскачи беше тема на друг разговор и тъй като досега още нищо не се бе объркало, Харди предпочете да запази притесненията за себе си.

В точка „Разни“ той им съобщи за предстоящия ангажимент на фирмата с кампанията на Джакман и това му се стори добра възможност да засегне чувствителната тема, която трябваше да обсъдят. Дали кандидатурата на Джакман не би подтикнала Роук да се върне на работа? Или поне да идва по-редовно?

Роук изпъна гръб на стола си. Очите ѝ зашариха между двамата мъже.

— Този въпрос ме обижда, Диз! Какво правя с времето си си е моя работа.

Погледът на Харди не трепна. Той се постара гласът му да не прозвучи остро.

— Не оспорвам това, Джина. Ти заслужаваш цялото време, което смяташ, че ти е необходимо. Но все пак получаваш доста прилична заплата от фирмата, имаш си лична секретарка и голям офис, който стои предимно празен.

Роук заговори бързо, като изяждаше думите си.

— Ами ако просто напусна и започна да искам наем за тази сграда? Мога да се откажа от приличната си заплата и пак ще имам по-високи доходи отсега. Какво ще кажеш на това?

Харди поклати глава.

— Не това искам. Не мисля, че и ти го искаш. Не те критикувам. Ако не искаш повече да работиш, имаш пълната ми подкрепа. Също и на Уес. Но когато започнахме заедно, имахме бизнес план, според който и тримата да участваме равностойно, полагайки труд наред с другите съдружници. А това не се случва. Макар че показателите ни са добри, трябва да се борим с нокти и зъби, за да не изоставаме.

Харди се наведе и склучи ръце на масата пред себе си. Гласът му още беше мек, почти нежен.

— Просто се опитвам да разбера какви са плановете ти, Джина, за да знам какво да правим. Така, както стоят нещата сега, ти ни костваш само разходи, без да носиш приходи, фирмата трябва да навакса разликата, което не е маловажно. Длъжен съм да го кажа. Сега времената са благоприятни, но ако стане напечено, можем да се окажем изправени пред големи трудности.

Роук взе да пише нещо в жълтия бележник на масата пред нея, взирайки се в дракулките си.

— Добре — рече накрая, без да вдига поглед. — Ще си помисля няколко дни, ако нямате нищо против.

— Естествено — каза Харди. — Каквото и да решиш, Джина, ще го приемем. Просто фирмата трябва да е наясно, това е всичко. Разисквахме някои нововъведения и искаме да знаем дали са приложими, ей такива неща.

— Разбрах те — каза Роук. — Наистина. — И като се усмихна хладно, тя бутна назад стола си, събра си записките и им пожела лека нощ.

След като вратата на Солариума се затвори след нея, Харди изпусна дълга въздишка и срещна дяволития поглед на партньора си над масата.

— Е, това беше — Фарел приглади веждите си с пръсти. — Бих казал, че като цяло мина доста добре. Ще сипеш ли и на мен малко вино?

Харди остави куфарчето си на пода до любимия си фотьойл, после мина по дългия коридор на къщата си. Преди да я обнови, старата викторианска постройка нямаше коридори, а всички стаи на долния етаж бяха свързани с хола. Сега бяха обособени — голяма, модерна кухня, зад нея всекидневната и спалните на двете деца. По правило не пускаха често телевизора, затова сега се изненада, когато дочу приглушения му звук. Надникна във всекидневната:

— Какво става?

Франи се извърна от канапето, на което седеше с Винсънт.

— Ейб.

Харди се присъедини към тях.

— Какво е направил пак този смахнат човек?

На екрана се виждаше Глицки, който се мръщеше пред цяла батарея микрофони.

— Не това не е вярно — говореше той. — Консултирах се с началника на полицията и с лейтенант Лание, но решението беше мое. Тогава ми изглеждаше най-доброто възможно. Никой не би могъл да предвиди, че господин Броуди ще избяга. Всъщност самото му залавяне мина без произшествия.

Камерата показва красивата репортерка, чието лице неизменно запазваше ведрото си изражение, независимо дали съобщава за терористична атака или за промоция на кухненски мебели.

— Но въпреки коментара на заместник-началник Глицки си остава фактът, че ЛеШон Броуди, все още смятан за въоръжен и крайно опасен и заподозрян в няколко убийства, се намира на свобода, след като вероятно е откраднал оръжието на един от полицейските служители и е участвал в драматична престрелка с полицията, дошла да го арестува тази сутрин в Невада. Критиците намират най-малкото за прибързано решението на Глицки да не задържи Броуди, докато е седял по-рано тази сутрин в автобуса на терминала в центъра на Сан Франциско. Трудно бихме могли да не се съгласим с тях, имайки предвид бягството на заподозрения и извършените от него престъпления.

— Трудно, но не невъзможно — каза Харди. Когато се появи водещият от студиото и стана ясно, че новинарите ще продължат да дъвчат кокалите на Глицки, той грабна дистанционното и изключи телевизора. — Забелязахте ли, че тя не спомена кои са тези критици? Или може би съм го пропуснал? „Трудно бихме могли да не се съгласим с тях“ — имитира той гласа на репортерката. — Що за поднасяне на новини е това?

— Много лошо — каза Винсънт. — Те дори не слушаха какво им казва чичо Ейб.

— Колко дълго го показваха? — попита Харди.

— Достатъчно дълго — гласът на Винсънт мутиреше. Той прочисти гърлото си и продължи: — Какво са очаквали от него да направи? Да застреля целия автобус, за да пипне един-единствен тип?

— Напипа същината, струва ми се. — Франи сложи ръката си на коляното на Харди. — Може би трябва да му се обадиш? Главата му сигурно е пламнала. А как мина твоят ден?

— Явно по-добре от деня на Ейб, макар че и аз имах неприятности. — Той си погледна часовника. — Дали вече се е прибрал? — И без да дочака отговор, започна да набира телефонния му номер. — Тук е най-добрият ти и вероятно единствен истински приятел — произнесе Харди в слушалката. — И ако ме чуваш...

— Какво?

— Виждам, че следиш обажданията си.

— И ти би го правил на мое място. Не престава да звъни, та пушек се вдига.

— Това е телевизията. Осигурява ти моментална слава.

— Страхотно, само че не мечтая за слава.

— Това ти е проблемът. Навярно си единственият човек в Америка, който не мечтае. Медиите просто не знаят какво да те правят. Може би трябва да си наемеш гримьор. Да изтрие от лицето ти това нацупено изражение. Знаеше ли, че имаш белег на устните си? Сигурен съм, че биха могли да заличат и него.

Отсреща настъпи мълчание. После Глицки попита:

— По някакъв повод ли ми се обаждаш?

— Не съвсем. Току-що те даваха по новините. Мислех, че ще се радваш да чуеш приятелски глас. И само за сведение, Винс е на твоя страна.

Съпругата на Харди се обади до него:

— Франи също.

— Чух това — каза Глицки. — Предай и на двамата моите благодарности.

Франи стисна крака на Харди.

— Попитай го... Не, чакай, дай на мен. — И тя грабна слушалката. — Ейб, какво ще правите с Трея тази вечер? Варя огромна тенджерата спагети. Защо не наминете? Да се махнете от всички тези хора, които не ви обичат като нас.

Бу бе намислила да посети Андрю още веднъж преди утрешния ден. Не искаше да влезе в съдебната зала на Арвид Джонсън, без да е

изяснила нещата докрай с клиента си. Но откри, че ѝ е нужно малко време, за да събере сили за срещата.

Седеше в заведение, което някога трябва да е било приятно кафене, на половин пресечка от МВЦ. Но мястото бе посещавано толкова често от клиентелата на съда за непълнолетни, че бе загубило чара си. Сега дъската за съобщения до вратата бе отрупана с визитни картички на адвокати, частни детективи и поръчители за гаранция, както и със снимки на изчезнали деца. На една маса, до захарта и сметаната, се издигаха купчини вестници. На пода в дъното на кафенето спеше питбул, завързан с верига. Зад бара млада жена с обеци на езика и на веждите прибираше чаши и бършеше тезгяха.

Навън хълмът хвърляше дълга сянка, но фасадите на отсрещните сгради бяха окъпани от последните лъчи на залязващото слънце. Вятърът гонеше всички боклуци, които тежаха по малко от половин килограм, по пустата улица.

Денят на Ву — от събуждането ѝ сутринта сама и с махмурлук до срещата ѝ със семейство Норт, след това с Андрю, а после и словесната ѝ схватка с Джейсън Бранд — сякаш нямаше край, а най-трудните мигове несъмнено все още ѝ предстояха.

Е, може би не най-трудните. Защото през този половин час, откакто Бранд едва ли не я беше изритал, се разкъсваше от вина, гняв и срам. Най-лошото бе, че не можеше да го обвинява. Той имаше право. Дори и да не беше започнала първа да флиртува с него предишната вечер, тя *знаеше*, че сделката с Андрю още не е консумирана. Ако претендираше, че е етичен адвокат, щеше веднага да разкаже на Бранд за конфликта си с Андрю. Просто не беше честно да правиш секс с опонента си в съдебната зала.

Докато отпиваше от кафето си, Ву още се ядосваше на себе си, ужасена от онова, което беше направила, и от ситуацията, в която се бяха забъркали с Бранд, ситуация, режисирана от нея самата.

Беше рискувала служебното положение и на двамата — и още го рискуваше, ако истината излезеше наяве — само за да задоволи някаква своя неопределена и жалка потребност от близост. Знаеше, че е под достойнството ѝ или поне под достойнството на личността, която бе, преди смъртта на баща ѝ да изтръгне почвата под краката ѝ. Беше се превърнала в нестабилна, хищна, манипулативна и *опасна* жена, типа, който винаги беше мразила и отбягвала. А най-страшното беше,

че авантюрата с Бранд тотално я бе заслепила — дори не ѝ хрумна да обсъди с него случая на Андрю. Пламна искра, получи се физическо привличане, обилно смазано с алкохол, и тя му се поддаде безразсъдно.

Независимо че ѝ беше колега, добър човек, когото един ден можеше истински да хареса и да започне да му се възхищава. Може би дори нещо повече. Разбира се, сега не можеше да става и дума за това, всички изгледи за бъдещето бяха разбити. Това също я съсипваше — загубата, глупостта, която беше проявила.

А сега — тя погледна часовника си — *точно сега* трябваше да се изправи пред младия си клиент, за да изтръгне от него мъчителното решение, което дори нямаше да бъде негово. Трябваше да го остави да се яви пред съда за възрастни. Тогава той със сигурност щеше да бъде осъден за някаква степен на убийство, но всичко щеше да бъде в рамките на системата. Сега, заради своята арогантност, глупост и слепота, беше допуснала цялото бреме да падне върху плещите на едно нещастно и отчаяно дете. Чудеше се дали щеше да намери сили, за да понесе това бреме. При предишната им среща, когато беше рухнал, дори беше съзряла в това възможност да го убеди да направи онова, което тя искаше. Но ако чисто и просто не успееше да се справи?

Тя поклати глава, довърши кафето си и остави чашата на масата.

Подобно на историята с Джейсън Бранд, това беше още един пример за начина, по който действаше — без да мисли за последиците. Можеше само да се моли Андрю да се окаже в действителност виновен, както бе вярвала през цялото време. А беше успяла да убеди и родителите му. Така признанието на Андрю, макар и трудно, поне щеше да бъде приемливо и дори за предпочитане като стратегия.

На път към бараките тя спря и погледна още веднъж оградата от бодлива тел. Закле се, че след като получи признанието на Андрю тази вечер, никога вече няма да поставя свой клиент в подобно положение. Но първо трябваше да получи признанието. Първо това. После щеше да започне да работи върху себе си.

Вече нямаше връщане назад, беше стигнала прекалено далеч. Не можеше да позволи на ужасните събития от деня да отслабят решителността ѝ и да я направят сляпа за дълга ѝ.

— Не се размеквай точно сега — каза си тя и се отправи към бараките.

— Кой беше?

Франи свали очилата си и остави романа, който четеше. Беше в леглото, облежната на възглавницата си. Бе разпуснала червената си коса, която се разстилаше по раменете ѝ и хвърляше красиви отблясъци.

Харди се извърна от бюрото си до вратата.

— Ейми.

Франи хвърли поглед на часовника до леглото.

— В единайсет и петнайсет?

— Не искаше да се тревожа и да губя от скъпоценното време за сън, толкова необходим на мъжа, когато достигне определена възраст.

— За какво е трябвало да се тревожиш?

Той сподели с нея загрижеността си да не би на Ву да се наложи да уговаря наново Боскачи.

— Но тя току-що се е прибрала след истински марафон от срещи с Андрю в МВЦ и пледоарията ѝ най-после била готова. Искеше да ми го съобщи.

— Какво облекчение. Щях да се въртя цяла нощ. — Франи отново посегна към книгата си и спря. — Отне ѝ двацет минути, за да ти съобщи това?

— Да ми обясни подробно.

— На колко години е това момче?

— На седемнайсет.

Франи направи физиономия.

— На седемнайсет, значи.

Харди кимна.

— И, за съжаление, убиец. Двоен убиец по-точно. Изглежда най-накрая изплюл камъчето пред Ейми.

— Признал си, имаш предвид?

— Е, съгласил се да направи признание, което значи, че Ейми ще пледира виновен. И тъй като точно такава е сделката, която тя сключи с Боскачи, радвам се, че момчето най-после се е вразумило.

— И каква е сделката с Боскачи?

Харди посвети жена си в подробностите, като приключи с коментара, че Ейми е била достатъчно умна да държи родителите настрана, докато е упражнявала натиск върху хлапето.

— Защо? — попита Франи.

— Защото казал на мама и тате, че не го е извършил.

— Но всъщност го е извършил?

— Да, щом ще пледира виновен, значи е.

— Тогава защо казваш, че ако родителите му били там, нямало да се съгласи?

Харди се отправи към гардероба.

— Защото, любов моя, той продължава да ги разиграва. Татенцето плаща сметките. Първо се прави на светец и ги лъже в очите, че е невинен, а после, за да си спаси кожата, казва истината на Ейми. Най-хубавото е, че сетне отново може да твърди пред родителите си, че Ейми го е принудила да признае. По-точно изнудила. Всъщност той е добро момче и не е убивал никого.

Измина дълъг миг на мълчание, като през това време съпругата му се взираше в празното пространство пред себе си.

— Колко си циничен.

— Животът прави умните хора цинични — каза той. — Тъжно, но факт.

— Не всички. — Франи изпусна дълбока въздишка.

Сянка на отвращение пробяга през лицето ѝ.

— Да си циничен не е лошо — обясни Харди. — Спестява ти много душевни терзания.

— Да, знам. Така мислиш ти. — Тя затвори очи за секунда и въздъхна уморено. — Безпокоя се за теб.

— За мен? Откъде накъде?

Стиснала устни и борейки се със силните емоции, които я бяха завладели, тя каза:

— Няма значение — и се извърна от него.

— Само малко хумор, Франи. Опитвах се да те разведря.

Гърдите и се вдигнаха и спуснаха два пъти. Най-после го погледна.

— Ето затова се безпокоя. Че приемаш всичко на шега.

Той продължи да я закача.

— Ами че то си е шега.

На нея обаче изобщо не ѝ беше смешно. Изведнъж отметна завивките, скочи от леглото, почти изтича до банята и затвори вратата след себе си. Ключалката щракна.

Харди остана за миг неподвижен, с наведена глава. След десет секунди отиде до вратата, почука и прошепна:

— Фран? Добре ли си?

Стори му се, че чува хлипане.

— Каквото и да съм направил, извинявай. — Почака един момент. — Повече няма да се шегувам, ако излезеш. Обещавам.

Най-после тя се обади:

— След минута.

Но минаха по-скоро десет.

Той лежеше в леглото с ръце зад тила. Едва смееше да я погледне от страх да не я уплаши. Не бяха се карали от близо година и половина, преди престрелката. Не искаше между тях да има недоразумения. Не каза нищо, докато тя се настаняваше в своята половина от леглото и придърпваше завивката върху себе си.

— Нямах намерение да бъда толкова мелодраматична — каза тя. — Съжалявам.

Той почака една-две минути. Стори му се много дълго.

Най-после тя въздъхна.

— Не искам да те критикувам. Само че толкова се тревожа за теб.

— Не е необходимо. Аз съм добре.

— Може и да си, но вече не си човекът, който винаги си казвал, че искаш да бъдеш. — Тя поклати глава. — Не знам как да се изразя.

— Няма нищо. Помисли си. Не бързам заникъде.

Тя се бори със себе си още известно време, накрая въздъхна отново.

— Просто не знам дали е останало нещо, което още да те интересува.

— Ти ме интересуваш. И децата.

— Не. Знам, че ни обичаш, но имам предвид теб, твоя живот. Щастлив ли си от живота, който водиш?

В ума му се въртяха милион готови отговори, обичайната торба с късметчета. Но не това очакваше да чуе тя. Попита я, полуизвърнат към нея:

— Дали съм щастлив? Какво те кара да мислиш, че не съм?

— Не го *мисля*.

— Но нещо те подтикна да ме попиташ, точно сега.

Тя се пресегна и докосна гърба му.

— Не само сега. И може би е същото нещо, което те кара да не ми отговориш.

Той я погледна в лицето.

— Казвам ти честно, че не разбирам какво имаш предвид, Франи. Нямам чувството, че върша нещо различно.

— Наистина ли?

— Да. Поне не съзнателно.

— Ами това момче, за което Ейми току-що ти се обади? Андрю?

— Какво за него?

— Радваш се, че ще го затворят за осем години?

Харди сви рамене.

— Това е за предпочитане пред алтернативата да лежи до живот. Именно такава е сделката, която склучи Ейми. Изглежда ми добра.

— Ако е виновен.

— Ейми казва, че е признал, значи по всяка вероятност е виновен. Ако сделката се развали, пак ще чака дълго, докато започне процесът, дори накрая да го обявят за невинен.

— Значи нямаш нищо против невинен човек да лежи осем години?

— Чакай малко. Първо, казах, че най-вероятно не е невинен. И второ, той вече е в системата. Както казах, ще трябва да чака най-малко две години, докато машината се задвижи.

— Значи остават шест години. След шест години собственото ти малко момче ще бъде на двайсет.

Харди потри бузата си с длан.

— Значи цялата работа е заради Андрю Бартлет?

Франи поклати глава.

— Работата е за... — Тя започна отначало. — Изглежда че всичко, което вършиш напоследък, по някакъв начин манипулира правилата. Всичко е само цинизъм, пари и сделки.

Гласът на Харди стана суров.

— Може би не си спомняш добре миналата година, Франи. Когато двамата с теб се опитахме да играем по правилата и получихме полароидна снимка на децата си с червени кръгове, ограждащи гърдите им. Образът още не е избледнял пред очите ми. Така че да, предполагам, малко ми писна от цялата тая концепция за игра по

правилата. Щом съм достатъчно добър да ги нарушавам и така да улеснявам живота си, бих бил мухльо, ако не го правех.

— Това ли си втъпяваш?

Той я изгледа с блеснали от гняв очи.

— Да, това. И се справям чудесно.

Франи на свой ред го погледна гневно.

— Сигурно затова пиеш през цялото време? Защото ти помага да забравиш как си живял преди?

— Това, което правя, е да издържам семейството си, Франи. По най-добрия начин, който ми е известен.

Франи видя как едно мускулче заигра по челюстта му.

— Виж какво — каза тя. — Вчера сутринта сключи сделка за онзи насилник на деца, а имаше времена, когато не би го допуснал и на метър от себе си.

— Но спечелих петдесет хиляди долара...

— Стига. Днес отиде на обяд, изпи няколко питиета и сключи сделка от името на фирмата си да подпомогнете избора на областния прокурор. След това пи вино на срещата с партньорите ти и се опита да сключиш сделка с горката Джина, за да я накараш да се върне на работа, когато знаеш много добре, че сърцето ѝ е разбито...

— Нека те попитам нещо, Франи — чие сърце не беше разбито, особено след... — Думите му увиснаха във въздуха.

Франи почака, докато отново срещне погледа му.

— Нямам намерение да те ядосвам. Просто не вярвам, че ти си мъжът, сключил всички тези сделки.

— А кой съм аз всъщност? — Смехът му прокъртя кухо и сухо.

— Човек, загубил вяра в системата. Но сметките продължават да пристигат, утре другиден ще готвим децата за колежа. Какво се предполага, че трябва да направя? Да скръстя ръце?

— Може би трябва да направиш нещо, което обичаш. — Тя се примъкна по-близо до него и обви раменете му с ръце. — Затвори очи. Прегърни ме. Не е нужно да взимаш решение сега, още тази нощ. Но дори и слепец може да види колко си нещастен и как не се спиращ по цял ден, само и само да бъдеш зает с нещо.

— Яж, пий и се наслаждавай, защото утре ще умрем.

Тя го целуна.

— Няма да умреш утре.

Усети как се отпуска до нея и дишането му става по-равномерно. Прегърна я и тя се сгуши в него. След малко той каза:

— Мисля, че може би наистина прекалявам малко с пиенето.

Тя забеляза уклончивите думички, с които си служеше: „мисля“, „може би“, „малко“. Но въпреки това беше някакво признание, което, надяваше се, щеше да постави началото.

След още няколко минути тялото му съвсем притихна. Сънят се опитваше да го надвие.

— Уморен съм — каза той. — Освен това се безпокоя и за Ейб. — Думите бяха промълвени едва чуто.

И Харди заспа.

Като се върна в апартамента си, Ву смени деловия си костюм с черна кожена минипола, червена прозрачна риза върху сутиен с телесен цвят и дебело кожено яке. Петнайсет минути след телефонния разговор с Дизмъс Харди тя вече се провираше сред тълпата в Индиго, друг бар от Триъгълника. Като въртеше в ръката си с добре поддържан маникюр първия си коктейл „Космополитън“ за вечерта, тя се покатери на високото столче пред бара и разкри голяма част от краката си. Оглушителната музика — безкрайният тътен на бас китари и барабани — правеше разговорите невъзможни. Но тя нямаше нищо против.

Не ѝ се говореше и не ѝ се мислеше — нито за Джейсън Бранд, нито за Андрю Бартлет.

Ву смъкна якето си, метна го на скута си и проточи врат, за да огледа групичките мъже, които пиеха и се смееха край нея. Забеляза, че един от мъжете — красив по някакъв небрежен начин, с дълга руса коса и обеци на ушите — улавя сигналите, които изпращаше доста красноречиво.

Наистина проявяваше голям интерес.

Тя се усмихна, смъкна се от стола си и, хванала с едната си ръка чашата, а с другата якето, си запробива път към него.

През нощта вятърът утихна, но все още беше необичайно студено за сезона. Високо, ясно небе, ярко слънце. Зелените площи, покрай които Ву мина на път за Маркет Стрийт, бяха покрити със слана — нещо рядко за града.

Ръцете ѝ трепереха, а очите ѝ горяха, но тя бе благодарна, че делото тази сутрин бе определено за десет часа. Това значеше, че нямаше нужда да се отбива преди това в офиса, което ѝ осигури няколко часа допълнителен сън, от който изпитваше отчаяна необходимост след всичките коктейли, придружили снощната ѝ авантюра. Беше се прибрала едва към три след полунощ. Не успя да заспи почти до зори, а два часа по-късно звънът на будилника я изтръгна грубо от обятията на съня. Тя се събуди замаяна, изтощена, изстискана.

Все пак комбинацията от декседрин и еспресо я пораздруса и когато влезе в арестантската килия зад съдебната зала на Арвид Джонсън, се чувстваше почти бодр. Окован с белезници, Андрю седеше на циментовата пейка, облегал на стената. Изглеждаше притеснен и унил — промърмори някакъв поздрав и отново се зае да изучава шарката на линолеума под краката си.

Ву придаде храбър израз на лицето си и седна до него. От него се носеше мирис на дезинфектанти и сапун.

— Добре ли си? Успя ли да поспиш? Всичко наред ли е? Още ли се придържаш към решението ни от снощи? — На всеки въпрос той вдигаше рамене или кимваше.

Тя продължи, като му каза, че съдията очаква да чуе признанието от собствената му уста. От него се искаше само да следва инструкциите ѝ и всичко щеше да приключи, преди да се е усетил. Той кимна още няколко пъти, докато накрая ѝ изкрещя:

— Знам какво трябва да направя!

Тя прие това като уверение. Всичко щеше да бъде наред.

Хал и Линда Норт бяха заели местата си на първия ред, хванати за ръка. Ву им кимна — Хал я поздрави в отговор, а Линда само я изгледа с празен поглед. В отсрещния край на залата Джейсън Бранд бе насочил цялото си внимание към съдържанието на няколко папки, разтворени пред него. Упорито избягваше погледа на Ву. „Двата слънчеви лъча“ бяха на своя пост — Нелсън до вратата на арестантската килия, а Котрел зад празната банка на съдебните заседатели. Съдебната стенографка и социалният работник си бърбеха приятелски, после изведнъж вратата към кабинета на Арвид Джонсън се отвори и съдията, облечен в своята тога, зае мястото си. Формалностите отново бяха подминати. След като съдията му кимна, социалният работник се изправи и започна:

— Добро утро. Това е дело за петиция JW02–4555, случаят на Андрю Бартлет, който присъства в съдебната зала. Сред присъстващите са родната майка на непълнолетния Линда Бартлет и вторият му баща Хал Норт.

Адвокат на непълнолетния е госпожица Ейми Ву. Господин Джейсън Бранд е областният прокурор.

Съдия Джонсън му благодари и се взря над очилата си.

— Госпожице Ву, по мое знание непълнолетният ви клиент господин Бартлет и областният прокурор са се договорили за взаимно приемливо споразумение по случая. Вярно ли е това?

Ву хвана ръката на клиента си и двамата се изправиха.

— Да, ваша чест.

Джонсън бе вършил това безброй пъти и докато Ву бе на ръба на нервната криза, за него цялата работа очевидно бе не по-вълнуваща от селска седянка.

— Господин Бартлет, искам да ви попитам дали разбирате решението, което беше постигнато във ваша полза.

Гласът на Андрю бе твърд:

— Да, ваша чест, разговарях по този въпрос с госпожица Ву снощи. — Той се извърна, кимна леко на родителите си и отново се обърна към съдията.

Джонсън продължи:

— И вие разбирате, господин Бартлет, че признавайки се за виновен по обвиненията, повдигнати срещу вас от щата Калифорния, фактически поемате цялата отговорност за убийствата на Майкъл

Муни и Лора Райт? И че веднага след това дело ще бъдете въдворен в Младежкия изправителен дом на Калифорния, където ще останете под попечителство до двайсет и петата си годишнина?

Андрю се поколеба за миг и Ву, скачайки на крака, отговори вместо него:

— Да, ваша чест, господин Бартлет разбира.

Но Джонсън поклати глава.

— Бих желал да го чуя от него, госпожице адвокат. Господин Бартлет?

Андрю погледна Ву, после отново съдията. Когато заговори, гласът му почти не се чуваше, затова прочисти гърлото си и започна отначало:

— Разбирам присъдата. Това е, което решихме, и аз трябваше да се съглася. — Като се прокашля отново, той продължи. — Но не се чувствам... — Андрю спря, обърна се пак към родителите си, после към съдията. — Но не мога да кажа, че съм убил някого, защото не съм.

Ву изпита усещането, че пред краката ѝ зейна бездна. Тя улови клиента си за ръката.

— Не, почакай, Андрю! — После се обърна към съдията — Ваша чест, ако ми позволите...

Но Джонсън я принуди да замълчи, като удари с чукчето си. Той свали очилата си и се наведе напред.

— Не, госпожице адвокат, не позволявам. — И посочи с пръст Андрю. — Господин Бартлет, искам да го чуя още веднъж. Не се ли признавате за виновен?

— Ваша чест — в гласа на Ву звучеше паника. Тя не можеше да допусне това. — Искам да помоля за кратко прекъсване.

От дясната си страна чу Бранд да захлопва шумно папките си.

— Молбата се отхвърля — каза Джонсън и отново се обърна към Андрю. — Господин Бартлет? Повторете за какво пледирате.

Този път гласът на Андрю прозвуча по-уверено:

— Току-що казах, че не съм убил никого.

Зад себе си Ву можеше да долови мълчаливото ликуване на семейство Норт. В желанието на всяка цена да накара Андрю да си върне думите назад, тя му зашепна настойчиво:

— Не можеш да направиш това, Андрю. Рискуваш доживотна присъда. Не разбираш ли?

Съдията отново удари с чукчето си.

— Госпожице Ву, господин Бранд — той им направи знак с ръка.
— Последвайте ме в кабинета ми, моля.

И закрачи натам с развята тога.

Джонсън ги очакваше, в изражението на лицето му нямаше и следа от доброжелателност, докато затваряше вратата зад тях. Мина веднага на въпроса.

— Не понасям да ме разиграват в моя съд, госпожице Ву. Какво беше това, някаква медийна сензация? Или тактика за отлагане?

Тя се опита да преглътне и си пое дъх.

— Не, ваша чест.

— Не на кой въпрос?

— И на двата, ваша чест. Аз съм не по-малко изненадана от вас.

Джонсън погледна Бранд, който предвидливо бе застанал на почетно разстояние, после отново Ву.

— Това е неприемливо. Какво очаквате да направя?

— Ще говоря с него.

— И каква ще бъде ползата?

— Ще го накарам... Той просто е уплашен. Цялата нощ е прехвърлял в ума си тази мисъл и още не може да свикне с нея.

Съдията скръсти ръце.

— Престанете да ми губите времето. Що се отнася до мен, той отрече вината си. Това наистина е неприемливо, госпожице адвокат — добави той. — Абсолютно неприемливо. — После, без да прави усилия да прикрива яда и възмущението си, продължи. — Е добре, нека шоуто да продължи и да свършваме колкото може по-скоро.

Бранд се обади:

— Ваша чест, ако ми позволите?

— Какво?

— Исках само да кажа, че госпожица Ву не е толкова наивна, колкото изглежда. Тя знае условията на сделката, която е сключила. Или Андрю си признава, или отива на съд за възрастни.

— Мисля, че всички знаем това — каза Джонсън. — Сега трябва да го обявим за възрастен. Госпожица Ву няма как да не се съгласи. — Погледът му, втренчен в нея, не търпеше възражения.

Бранд кимна доволен.

— Тогава искаме това да стане още днес, ваша чест, освен ако планът през цялото време не е бил да го задържим в съда за непълнолетни, без да се съобразяваме с признанието му.

Ву се обърна към съдията, като се опитваше да обуздае гнева си:

— Ваша чест, кълна ви се, че не знам за какво говори той. Не съм имала подобен план. Не исках Андрю да поеме риска да се изправи пред съда за възрастни. За мен признанието беше единственото правилно решение.

Лицето на Джонсън бе свъсено и зачервено.

— Направо не проумявам как е възможно да сте толкова некомпетентна, госпожице Ву. Да пледирате, без да осигурите съгласието на клиента си? — Той не изчака отговора. — Няма значение. Важното е, че господин Бартлет, както несъмнено осъзнавате, вече е в системата за непълнолетни. Сега той не може да бъде съден като възрастен, освен след процедура 707. Да не би да очаквате от мен да повярвам, че не сте го знаели?

Ву внезапно осъзна огромната си заблуда. Досега бе действала така, сякаш се нуждаеше от признанието на Андрю, за да му осигури място в системата за непълнолетни. Но случаят не беше точно такъв. Признанието беше необходимо само, за да може направо да се пристъпи към присъдата. Всъщност с първоначалната си класификация Боскачи вече законно го бе поставил в системата за непълнолетни и докато беше в нея, той бе застрахован срещу LWOP^[1].

— Не бях помислила... — заекна тя.

— Добре — сопна ѝ се Джонсън. — Не сте помислили. Тогава да смятам ли, че се отказвате от процедура 707 и сте съгласна да обявим господин Бартлет за възрастен още днес, както току-що настоя господин Бранд?

— Аз... Не мога да го направя, ваша чест.

— Не! — избухна Бранд. — Разбира се, че не можете. — Очевидно, при това с основание, той мислеше, че предварително е планирала с клиента си да отхвърли петицията. Това не само щеше да забави евентуалния процес на Андрю като възрастен, но издигаше още една административна пречка — процедура 707. Той се обърна към Джонсън. — Нито за миг не вярвам, ваша чест, че това не е бил планът ѝ през цялото време.

— Не е вярно. Просто не е вярно, ваша чест.

Бранд не ѝ обърна внимание.

— Ваша чест, тълкувам това по един-единствен начин: че целта ѝ е била да протака, за да може клиентът ѝ да виси тук с месеци. Сигурен съм обаче, че областният прокурор ще поиска делото да отиде в съда за възрастни, затова искам да помоля 707 да бъде насрочено за възможно най-ранна дата.

Джонсън хвърли последен изпепеляващ поглед на Ву и кимна:

— Склонен съм да се съглася с вас, господин адвокат. Нека се върнем в залата и го впишем в протокола.

[1] Life without parole — доживотна присъда без право на условно освобождаване — Бел.прев. ↑

— Погледни откъм хубавата страна — говореше Уес Фарел. — Клиентите ѝ са убедени, че го е направила умишлено. Че е планирала всичко предварително. Сега хлапето ще може да си отдъхне малко, докато чака 707, а може и изобщо да не му се наложи да се изправи пред съда за възрастни и така всички печелят.

— Само дето областният прокурор ще загуби доверието си във фирмата ни.

— Колко дребнаво — обади се Фарел от другия край на стаята, където се беше разположил на канапето, и сви рамене. — Но може би и без това никога не ни е имал доверие. Не забравяй, че сме адвокати на *защитата*, само на една крачка по-напред в еволюцията от плаващото водорасло.

— Толкова ли е зле? — Харди разбираше от шегата, но този път не му беше забавно.

— Е, технически погледнато, не чак толкова. Понеже се каним да помогнем за преизбирането на Джакман, сме негови хора, или поне в скоро време ще бъдем. След няколко месеца всичко ще отшуми и ще ни се доверяват както досега, което — не се самозалъгвай — пак е далеч от световния рекорд. Междувременно Ейми ще накара Норт да повярват, че е новата Клара Дароу^[1], която изтръгва победата от челюстите на обвинението.

— Превъзходно — Харди бутна стола си назад, опря лакти на облегалките и разпери пръсти пред устните си.

— Значи крои да измами хората, които ѝ плащат?

— Които плащат на нас, искаш да кажеш. Продължавай да мислиш за финансовата страна и ще се почувстваш по-добре.

— Няма да се почувствам по-добре. Не искам да ми плащат, за да лъжа клиентите си.

— Е, за щастие, клиентите не са твои, а на Ейми.

— Противоречиш си, Уес. Излиза, че когато става дума за плащане, Норт са наши клиенти, а когато става въпрос да бъдат измамани, значи са клиенти на Ейми.

— Навлизаш в моята специалност, усъвършенствана в дългогодишни дебати. Отговори, скроени така, че да оправдават всякакъв курс на действие. — Фарел пусна една усмивка. — Скромнен талант, но ми е помагал в трудни времена. И какво искаш да кажеш с това, че не искаш да ти плащат, за да лъжеш? Мислех, че тъкмо за *това* ни плащат.

Харди вдигна ръка.

— Достатъчно, Уес, ясно ли е?

Усмивката му угасна.

— Ясно. Та какво ще прави сега Ейми?

— Първо, искам да отиде при Боскачи и да му се извини лично. Да му каже истината, а именно, че момчето е решило на своя глава да не признава.

Фарел се облегна и кръстоса крака.

— Защо мислиш, че го е направил?

Харди не отговори веднага.

— Той е млад. Осем години навярно му изглеждат като цял живот. Затова е направил такъв избор. — Той въздъхна. — Но много скоро ще се опомни.

Инспектор сержант Пат Белу слезе от асансьора на четвъртия етаж в Съдебната палата. Беше го взела от фоайето заедно с партньора си Линкълн Ръсел, елегантен чернокож инспектор в средата на трийсетте. В тесния асансьор с тях се бяха натъпкали поне още десетима граждани, най-малко един от които отчаяно се нуждаеше от хубав душ, нови дрехи, четка за зъби, може би някой промишлен дезинфектант и с положителност от дезодорант. От много дезодорант.

— Това бе най-дългото ми пътуване с асансьор в живота — оплака се Белу, когато вратата се затвори след нея. — Трябваше да арестуваме този тип като заплаха за здравето на околните.

— Нямаме право, докато не убие някого — каза Ръсел.

— Ние сме отдел „Убийства“. Първо трябва да убие някого. Такива са правилата.

— Хм, бих казала, че едва не уби мен. Това трябва да се брои. Всеки, който пътува с него до последния етаж, е в смъртна опасност.

— Можем да го пипнем на път за надолу — предложи Ръсел.

Белу изпусна дъх през устата си и разпръсна с ръка въздуха пред носа си. Тя беше трийсетгодишна, висока и стройна жена с характерна външност — малко тежка челюст, стари, избледнели белези от акне по лицето. Но голямата ѝ уста винаги беше готова за усмивка, а дългата ѝ до раменете коса, с един нюанс по-светла от мръсноорусо и вечно разрешена, подчертаваше хубавите ѝ сини очи.

Инспекторите свърнаха по коридора, но Белу внезапно спря, като дръпна партньора си за ръката.

— Глицки — рече тя. — Трябва да се видя с него.

Ръсел каза, че ще я придружи и двамата се върнаха при двойната врата във фойето с асансьорите, която водеше към административните офиси. Тя тъкмо питаше рецепционистката във външния офис дали е възможно да размени няколко думи със заместник-началника, когато самият той изникна отнякъде в дъното. Надянал обичайната си намръщена физиономия, Глицки бе придружаван от сержант в униформа, на чиято табелка с името се четеше „Паганучи“. Тя го заговори веднага.

— Сър? Сержант Белу. Отдел „Убийства“.

Глицки, видимо уморен, я прекъсна.

— Бързам за среща — каза той. — Ако искате, оставете съобщение на Мелиса и когато се върна, ще го прочета.

— Да, сър. Но то е съвсем кратко. Тед Рийд.

— Тед Рийд?

— Братът на Елизабет Кеъри. Езерото Елсинор.

— Какво за него?

— Намира се в ареста на Ескондидо по обвинение в палеж, където е прекарал по-голямата част от последния месец. Общественият обвинител там ми каза, че не искал да си харчи парите за гаранция, защото затворническата храна му харесвала. Процесът му ще се състои след два месеца. Но главното е, че това му осигурява алиби. Не е убил сестра си.

Глицки кимна. Нещо в думите ѝ го накара да застане нащрек, но се задоволи да каже:

— Добре. Благодаря. Свършили сте добра работа.

После се обърна към Мелиса:

— Отивам във Ван Нес, където трябва да прережа лентата на новия младежки център. Не желая да разговарям с никакви репортери,

преди следващата насрочена пресконференция. Тони — каза той на придружаващия го сержант. — За колко време можем да стигнем там?

— С буркана и сирените за пет-шест минути.

— Ако се обадят — нареди Глицки на Мелиса, — кажи им, че сме тръгнали.

И те се отдалечиха към стълбите, по които заслизаха на бегом.

От мястото си на рецепцията Мелиса поклати глава съчувствено.

— Този човек ще се разболее, ако продължава така.

Телефонът извънтя и тя го вдигна, каза сухо, че заместник-началникът отсъства и затвори.

Усмихна се на Белу, като посочи телефона.

— Един от репортерите, с които не искаше да разговаря. Направо ще го изядат.

— За какво става дума?

— Тази история с ЛеШон Броуди. Не си ли чула?

— Онзи тип от автобуса?

— Точно той, сладурче.

— И какво е станало?

— Значи не знаеш? Изпльзна ни се, но са успели да го пипнат в Колфакс. Сега обаче държи двацет заложници в някакъв крайпътен ресторант и вече е убил двама от тях. — Проклетите репортери искат да изкопчат укритието му.

Харди помоли Филис да не го свързва с никого. Заклучи вратата, събу си обувките, разхлаби вратовръзката си и полегна на едно от канапетата. Беше закусил обилно заедно с цялото семейство и не изпитваше ни най-малък глад. Реши да сложи край на навика си да пие по една бутилка вино на обяд, като го пропусне изобщо. За да не се поддава на изкушението.

Моментално заспа и се събуди почти три часа по-късно. Сам в офиса, той наплиска лицето си с вода, направи си чаша еспreso и го изпи още горещо.

Като си повтаряше наум монолога на Франи от предишната вечер, той осъзна, че всичките му приятели, участвали в престрелката, оттогава се бореха с дълготрайните й последици и собствените си демони. Не се учудваше, че и самият той имаше проблеми и че се

опитваше да ги игнорира с всички сили. Но от днес нататък нещата щяха да се променят, беше го решил твърдо. Беше въпрос на воля, а тя никога не му бе липсвала.

Днес обаче, след като довърши кафето си, стана да си налее още една чаша и забеляза бутилката „Реми Мартен“ в бара си. Без особени угризения той сипа една глътка в чашата си и я допълни с кафе. Никога не бе възнамерявал да се отказва изцяло от пиенето, освен това не беше пил вино по обед. Заслужаваше тази глътка като награда за въздържанието си, освен това такова оскъдно количество по никакъв начин не можеше да му навреди. Само щеше да намали малко напрежението.

Но все пак се поколеба, когато надигна чашата към устните си.

Може би снощи Франи искаше да изтъкне, че напоследък алкохолът беше обичайната му реакция на всеки конфликт или душевен смут. Той буквално притъпяваше сетивата му и в това състояние на Харди нищо не му се струваше сериозно. Поемаше по пътя на най-малкото съпротивление, като обръщаше няколко питиета и тогава животът му изглеждаше по-поносим. Не можеш постоянно да се тревожиш и притесняваш за „какво би било, ако“ и за всяка дреболия. Това беше също толкова вредно и съсипващо, колкото пиенето.

Всъщност, разгледано в друга светлина, пиенето му бе позволявало да функционира по-добре. Идваше на работа всеки ден, въртеше със замах своя мегабизнес, измъквайки огромни хонорари от всички, които можеха да ги платят, и използваше естествения си талант да дърдори. Удаваше му се да работи с хора и да ги очарова, това беше всичко.

Като Ву. Да очарова.

Мисълта за това го охлади.

Като Ву. Да лъже. Да се крие зад речовито пустословие. И накрая да прецаква хората, които са разчитали на него.

Като остави недокосната чашата си на бара, той отвори вратите на шкафа, където криеше своя дартс, и издърпа трите волфрамови стрелички от дъската. Не беше много отдавна времето, когато играта му служеше за проясняване на ума и релаксация. Застана на чертата на пода и започна да хвърля стреличките една след друга. Един рунд.

Преди да продължи, отиде до бара, вдигна чашата и изля съдържанието ѝ в мивката.

Беше почти четири часа, когато почука на вратата на Джина Роук.

Тя заемаше ъгловия кабинет, чиято обстановка беше съвсем различна от тази в офиса на Харди. Имаше няколко меки стола и канапе, стара дървена масичка за кафе, маса за компютър със стол, но липсваше бюро. Вместо с дъбов паркет, подът бе застлан с мокет с цвят шампанско. Едната голяма стена бе украсена с плакати на стари филми в евтини рамки — „Казабланка“, „Отнесени от вихъра“, „Гражданинът Кейн“. Другата, до вратата, бе покрита с рафтове, където държеше юридическите си книги. На една от полиците бяха подредени реликви, посветени на паметта на Дейвид Фрийман — имаше празна бутилка от шампанско „Ла Гран Дам“ запазена от деня, в който ѝ беше направил предложение за женитба, една или две снимки на двамата на палубата на „Алта Мира“ в Саусалито на фона на проблясващия залив, ръчно изработено синьо-червено стъклено шише от парфюм, някои еротични, ако не и откровено порнографски порцеланови изделия от Китайския квартал, чист пепелник с незапалена пура и списък на залаганията от конните състезания Краун Руум във Феърмонт. Кабинетът имаше шест прозореца, с четири повече от прозорците на Харди. В късния следобед стаята бе изпълнена със златиста светлина.

Той внимателно затвори вратата след себе си и остана прав.

— Заета ли си?

Тя седеше пред компютъра си и работеше.

— Реших, че поне малко имаш право. Щом името ми фигурира в названието на фирмата, трябва да поема част от товара.

Той придърпа един от разтегателните столове, разтвори го и се настани на него.

— Това наистина е смешно, защото аз пък реших, че не съм прав. Фирмата всъщност е печеливша. Държах се като задник. — Той направи неопределен жест. — Ако не искаш да работиш, заслужила си това право. — Изчака един момент. — Как се чувстваш?

Тя се обърна с лице към него.

— Добре съм. Мисля, че ако бях продължила с тези упражнения, щях да се самоунищожа. А може би точно това се опитвах да направя.

Сигурно съм най-силната жена на моята възраст, която познавам, само че на никой мъж не му стиска да го провери. — Усмивката ѝ угасна. — Обаче нещата не опираха до физическа сила, нали? Бяха куршумите.

— Бяха куршумите — съгласи се Харди.

Настъпи мълчание. За няколко секунди лицето на Джина изобрази последователно мъка, желание за отмъщение и съжаление. Миналата година тя бе убила човек и инцидентът я беше разтърсил.

— Та какво те води насам? Ако си искал само да ми се извиниш — много мило, но не е нужно.

— Не е само това. Става въпрос за Ейми.

Той описа на Джина накратко събитията, довели до тазсутрешното фиаско в съда за непълнолетни, и когато свърши, на лицето на Джина се изписа тревога.

— Сключила е сделката, преди клиентът ѝ да е дал съгласието си?

— Точно така. — И добави. — Възможно е да ѝ се е сторило, че той го е дал.

— Но как? Да не би да е подписал писмено изявление?

— Не, не мисля. Снощи тя ми се обади и каза, че работата е уредена. Сигурна.

— Но после нещата са се обърнали?

— В последната минута, в съдебната зала. — Харди сви рамене. — Случва се.

— Не толкова често, колкото си мислиш, стига да си свършиш работата както трябва. Значи така. И какво искаш да направя аз?

Настъпи пауза.

— За Ейми? Нищо. Обаче за мен. Няма да ми е излишен съвет. Като управляващ партньор всъщност се предполага, че аз съм допуснал нещата да се объркат. Знаех, че клиентът ѝ не е подписал нищо. Мислех, че мога да се доверя на преценката ѝ. Това беше достатъчно безотговорно от моя страна, но има и нещо повече.

Роук наклони глава.

— Какво по-точно?

Харди се поколеба как да отговори.

— Сигурно си спомняш, че бащата на Ейми почина преди няколко месеца. Оттогава тя е... доста разсеяна. Работата ѝ куцаше и днешният проблем е най-доброто доказателство за това. — Отново

направи пауза. — Не мога да престана да си внушавам, че отчасти вината е моя. Може би трябваше да се намеся по-рано, както и в тричетири от останалите ѝ дела. Главното обаче е, че тя се отнесе несериозно към живота на момчето и вероятно не чувства, че в това има нещо нередно, защото се отнася несериозно и към собствения си живот.

Роук се облегна назад в стола си и изпусна дълбока въздишка.

— Хората не вършат нещата току-така, Диз. Смяташ ли, че тя е достатъчно компетентна? Имам предвид в правния смисъл?

— Не знам. Тя е много умна. Но единствената светлина на хоризонта, ако можем да я наречем така, е че някак си е успяла да заблуди родителите, които плащат сметките, че още от началото планът ѝ е бил такъв — да се преструва, че е съгласна на сделката, за да задържи Андрю в системата за непълнолетни.

— Което, предполагам, не е вярно?

— Да.

— Значи продължава да лъже клиентите си?

Харди се усмихна слабо.

— Мисля, че по-точната дума е „забаламосва“. Но истината скоро ще излезе наяве, ще видиш. Боскачи ще изиска 707, преди да се усетила. И ако загуби и там, което е много вероятно, защото не само е притисната от тежестта на доказателствата, но и съдията вече я е намразил, тогава момчето ще бъде обвинено в убийство в качеството си на възрастен. Струва ми се, че трябва да се намеся и да я отстраня. Това ще заглади лошото впечатление, което е оставила у Боскачи и у съдията. Макар че клиентите, които плащат, в момента смятат Ейми за гений. Ако я махна, може би ще се откажат от услугите ни. Може би и тя ще напусне. Споменах ли за хонорара? Сумата е шестцифрена и не е за изпускане.

Роук скръсти ръце на гърдите си, извърна се на стола си и се загледа през един от прозорците. Най-последно каза:

— Ако не ме лъже паметта, 707 не се занимава с доказателствата, нали? Става дума само за това дали едно дете може да бъде рехабилитирано в системата за непълнолетни или трябва да бъде наказано като възрастен. Така ли е?

Харди кимна.

— Добре тогава. А какво е съдебното минало на Андрю?

— Нищо, за което си заслужава да се говори. Кражба на кола, малко общественополезен труд, глоба. Изтрито от досието му.

— Добре — Роук размисли за миг. — В такъв случай може би тя ще се справи. Съдът не може да реши, че момчето вече е закоравял престъпник и трябва да прекара остатъка от живота си зад решетките. Възможно е да го отърве.

— Възможно е. — Но Харди си имаше своите съмнения. Той знаеше по-добре от Роук, че последният от петте критерия, за да се определи дали обвиняемият е по закон непълнолетен или възрастен, е тежестта на обвинението, а какво можеше да бъде по-сериозно от убийство. Само заради това Харди смяташе, че 707 е обречено на провал. Той прокара ръка по бузата си. — Не искам да я отстранявам, Джина, и Бог ми е свидетел, още по-малко искам да я уволня. Но още от самото начало ориентацията ѝ беше погрешна, а сега, особено след като преговаря с Боскачи, той ще иска да я унищожи. — Облегна се, кръстоса замислено ръце, обходи с очи прозорците, после внезапно се обърна към Роук, с лице, осенено от идея. — Ами ако ѝ кажа, че искам да се включа като втори адвокат?

Роук размисли.

— Тя може да откаже и дори да напусне. Ами твоите часове отгоре на нейните? Ще се съгласят ли клиентите на това?

— Не ме е грижа за моите часове — каза Харди. — Няма да искам да ми ги заплатят. Да поправя щетите, нанесени от Ейми, е по-важно за фирмата от моя хонорар, не мислиш ли?

Роук се усмихна и каза меко:

— Няма нужда да питаш мен, но това не ми звучи типично за управляващия партньор, когото познавам и обичам. Напоследък си доста загрижен за хонорарите, не само за твоите, но и за тези на някои от партньорите.

— Туш — призна Харди с усмивка.

Роук се върна на деловата страна.

— И все пак тя може да напусне. Да го приеме като признак на недоверие.

— Освен ако не се чувства гузна, че се е провалила. Струва ми се по-вероятно да приеме, особено предвид натиска, на който е подложена, и да е благодарна, че не я уволняваме.

Роук, която бе започнала да узрява за идеята, кимна.

— Добре. Разбира се, можеш да кажеш, че като управляващ партньор искаш да следиш случая по-отблизо. Не би могъл да допуснеш нова грешка. Какво би ти отговорила? Не?

— Може би.

Но Роук поклати глава.

— Разбира се, обаче не ми се вярва. Мисля, че ще ти е благодарна, задето си ѝ предложил. При положение, че приеме, как смяташ да процедираш?

Харди се наведе напред, внезапно въодушевен от перспективата.

— Виждам нещата така. Аз ще се заема с доказателствата, докато тя оспорва критериите за рехабилитация на 707. По този начин, дори да загубим делото, ще бъдем по-силни на процеса за възрастни. Освен това, между нас казано, ако личните ѝ проблеми надделят, аз вече ще съм на борда. Клиентите ще ме познават. Това е отлична застраховка. — Той наведе глава за миг, поразен колко убедително звучат собствените му аргументи.

Думите на Франи миналата вечер бяха засегнали мощна струна у него. Той имаше нужда да се докаже — такъв, какъвто беше: съдебен служител, борец за правосъдие, пазител на закона. Нуждаеше се, за свое собствено добро, от ясен случай — където адвокатът защитава клиента си заради презумпцията за невинност. Ако обвинението не успееше да докаже противното, ако не успееше да се пребори с вдъхновената защита, клиентът щеше да бъде свободен.

Това не беше нито цинично, нито манипулативно — беше същината на системата. И макар Харди да бе загубил до голяма степен вярата си в механизмите, в начина, по който действаха понякога в реалния свят, внезапно му стана кристално ясно, че всъщност, ако изобщо вярва в нещо, то беше именно в тази несъвършена система. Нещо повече, това бе шанс за собственото му спасение, който не можеше да си позволи да пропусне. Не беше поемал случай на убийство повече от три години. Те поглъщаха прекалено много време, изтощаваха физически, ангажираха емоционално. Разстройваха семейния ти живот.

Беше за предпочитане, а и по-забавно, да печелиш лесни пари, като сключваш сделки. Можеше да плуваш на повърхността на нещата и да не ги взимаш много присърце — по-дьяволите, *изобщо* да не ги взимаш присърце. Да се смееш, докато кожата на лицето ти те заболи и

проклет да си, ако допуснеш проблемите на клиентите ти да те засегнат лично. Просто оправяш техните каши.

Въпреки това Харди никога не забравяше, че удоволствието е толкова ефимерно и питателно колкото захарен памук и обикновено оставяше горчив вкус в устата ти. И че парите често миришеха лошо.

Досега избягваше да погледне истината в очите, но веднъж направил го, вече не се изненадваше, че пие толкова много. Ясно осъзнаваше докъде можеше да стигне, ако продължаваше така. Картината не беше красива. Край вече. Беше толкова грозно, че слава Богу, беше накарало Франи да се разплаче.

Може би беше време да се ангажира отново, да си позволи да чувства, да го е грижа.

Вдигна глава и се усмихна накриво.

— Значи втори адвокат. Какво мислиш?

Роук кимна:

— Отива ти.

Ейми Ву не можеше да си представи как ще се появи в офиса на Сътър Стрийт и ще погледне в очите Дизмъс Харди и останалите колеги — не и след унижението, на което я беше подложил Алън Боскачи. Първо я остави да чака почти два часа, после я осведоми, че вече е подал молба за процедура 707 по случая Бартлет, за да бъде обявено момчето за възрастен.

Надявал се, че осъзнава какво е направила, и не бивало да храни никакви илюзии относно по-нататъшното развитие на нещата. О, и между другото, ако някога отново би поискала да комуникира с него по някакво дело, трябвало да го направи в писмена форма, като лично положи подписа си. И нямал предвид имейли. Такава щяла да бъде за в бъдеще и политиката на всички заместник областни прокурори от офиса му. Край на глупостите и зальгалките.

Разстроена, едва сдържаша сълзите си, тя пресече Брайънт и мина по дългия, ухаещ на урина коридор, свърталище на лихвари, които даваха заеми за пускане под гаранция, после слезе по тъмното стълбище, водещо към заведението на Лу Гърка. Седна на бара и веднага си поръча водка.

Никакви „Космополитън“ днес. Никакви украсени с финтифлюшки коктейли. Беше тук, за да се напие истински.

Към пет и половина, когато ресторантът се препълни, Ейми до голяма степен бе успяла да удави грижите си в алкохол. Това заведение бе Меката на адвокатите и ченгетата, които работеха в Съдебната палата, а неволите на Ейми по случая с Андрю Бартлет бяха нищо в сравнение с лайната, в които бе затънал заместник-началникът на полицията Глицки заради историята с ЛеШон Броуди.

В ранния следобед Броуди вече бе отнел живота на седмина заложници, по един на всеки двацет минути, докато местните ченгета и магистралният патрул се караха чия е юрисдикцията да му предостави хеликоптер, който да го откара до летището в Сакраменто. Броуди очевидно бе успял да убеди властите да му осигурят оттам самолет до Куба. Полицейски снайперист го беше застрелял право в челото, когато беше пристъпил извън крайпътния ресторант, докато хеликоптерът го очакваше със запален мотор и въртяща се перка.

И двата телевизора в бара не предаваха нищо друго през последните няколко часа, а през това време плюсовете и минусите на полицейската стратегия подклаждаха безкрайна, разгорещена дискусия сред клиентелата.

Докато се стъмни, Ейми бе изпила шест водки мартини и беше готова да се прибере вкъщи, за да поспи. Но един напорист и отракан млад адвокат на име Бари се бе оказал по-упорит от останалите й ухажори и, прегърнал я през рамо, закрачи с нея към изхода.

Когато се озоваха навън в тъмната като рог нощ, той ненадейно я целуна. Двамата се отправиха надолу по алеята. Тя потръпна от хлад и се сгуши в самото на костюма си. Вече му бе казала, че не е в състояние да шофира, но той ѝ отвърна, че е достатъчно трезвен и ще я закара. Беше паркирал там, където и тя. Където паркираше всеки посетител на Съдебната палата, в края на алеята. Паркингът бе широк, от двете му страни се издигаха триетажни сгради и ограждаха пространството. През делничните дни всяко местенце бе заето, а сега се виждаха само три коли — тази на Ейми до близката сграда, после колата на Бари и още една, паркирана в по-далечния край. Една улична лампа до пустата будка на пазача хвърляше сноп светлина върху целия паркинг, като само ъглите тънеха в дълбока сянка.

Когато стигнаха колата му, Бари ѝ отвори вратата и тя се наведе, като се боеше да не колабира върху седалката. Когато потеглиха на заден, фаровете осветиха сградата пред тях, после пробягнаха по третата кола.

Проследявайки светлинния лъч зад натезжалите си клепачи, Ейми рязко се изправи:

— Чакай малко! Спри!

— Какво? — Бари натисна спирачката.

Преди колата да спре напълно, Ейми отвори вратата и излезе със залитане. Падна веднъж, удари си коленете, после стана и отново тръгна.

— Какво правиш? — извика след нея Бари, който още седеше зад волана.

Тя се обърна и посочи.

— Насочи фаровете до колата, там, до стената. — Ейми се отправи към тъмната безформена купчина на паважа срещу сградата. Когато фаровете я осветиха, тя доби очертания, Бари я настигна тичешком.

— Боже господи!

Тялото бе облечено в бизнес костюм и тренчкот. Лежеше изкривено настрани, като сега лицето ясно се виждаше. Под главата му се бе образувала тъмна локва, но Ейми не бе в състояние да обърне внимание на другите подробности. Стоеше като вкаменена, неспособна да откъсне поглед от страшните, празни втренчени очи на жертвата.

Мъртвият беше Алън Боскачи.

[1] Прочута адвокатка феминистка от началото на XX век — Бел.прев. ↑

ВТОРА ЧАСТ

— Извинете, случайно да сте господин Харди?

Сдържайки раздразнението си, той се опита да бъде учтив със сладката млада келнерка. Беше неговата неприкосновена вечер и заедно със съпругата си поглъщаше най-вкусното пиле на света в кафе Зюни. Всички от обкръжението му знаеха, че сряда вечер е посветена изцяло на Франи и е единственото време през седмицата, когато не биваше да го безпокоят по никакъв повод. Дори не си взимаше клетъчния телефон и пейджъра. Той остави вилицата, избърса устата си със салфетката, кимна и се насили да се усмихне любезно.

— Това е името ми, да — отвърна той.

— Търсят ви по телефона.

През ума на Франи мина същата мисъл като на Харди — че трябва да е някое от децата и че щом прекъсваха специалната им вечер, значи се беше случило нещо извънредно. Тя вече се надигаше от стола си, когато келнерката добави:

— Някоя си Ейми Ву.

Облечен в униформата си, Глицки се бе запътил към кордона от полицейски коли, заграждащи паркинга, когато внезапно спря, смени посоката и се отправи към една унила групичка хора, скупчила се до будката на пазача под светлината, която хвърляше близката улична лампа. Кимна на всички и се обърна към Харди и Франи:

— Какво правите тук вие двамата?

Харди посочи към заграждението, което гъмжеше от полицаи.

— Помолиха ни да не си тръгваме, докато не разговарят с нас. Така че чакаме. — Той се извърна. — Нали помниш съдружничката ми Ейми Ву. — Харди направи пауза, преди да продължи. — Тя е открила трупа.

Ву, която с мъка пазеше равновесие, пристъпи напред и подаде ръка на Глицки.

— Радвам се да ви видя отново, сър.

Глицки задържа ръката ѝ и я изгледа изпитателно.

— Пила ли сте?

— Да, сър — отговори тя. — Няколко питиета при Лу Гърка. Двамата с Бари. Но вече сме добре.

Мъжът се представи — Бари Хес, и добави, че той е позвънил на 911. Глицки тръгна към тълпата, заобикаляща трупа, но се сети нещо и спря.

— Някой разпита ли ви вече? — попита той Хес и Ву. Като хората, открили тялото, навярно ги очакваше дълга нощ в стаята за разпити на полицейското управление.

— Не, сър — отвърна Хес.

— Ще се опитам да изпратя някого при вас колкото може по-скоро — обеща Глицки. После каза на Франи: — Разбирам присъствието на съпруга ти, той си умира за такива шоута, но ти какво търсиш тук?

Тя се усмихна насила:

— Специалната ни вечер.

— О, да, разбира се. Моментът едва ли би могъл да е по-подходящ — каза Глицки. — Добре ли си?

Франи кимна.

— Може би ще ни е по-удобно да изчакаме в колата.

Глицки махна с ръка към колата на Харди.

— Вървете. Сега ще пратя някого.

След като сержант Белу я разпита накратко — Ву обеща да отиде на другия ден в Съдебната палата, за да даде по-подробни показания — повече нямаше желание да остава с Бари. Но за Франи бе очевидно, че младата жена, разтърсена от убийството и все още много пияна, не иска да бъде и сама. Затова покани Ву да пренощува у тях. На другия ден Дизмъс щеше да я закара на паркинга, за да прибере колата си.

Докато пътуваха към къщи, Ву изпадна в мъртвешки сън. Наложиха се да я събудят и Франи да я придържа по пътя към къщата, докато Харди обикаляше квартала — всекидневен ритуал — в търсене на място за паркиране. Когато се прибра, Ву отново беше заспала — Франи ѝ беше постлала разтегателния диван във всекидневната зад кухнята.

Харди не можеше да заспи. Доста след полунощ той се измъкна тихо от леглото, нахлузи чифт сиви домашни панталони и слезе долу.

Мъждивата крушка от петнайсет вата над печката осветяваше слабо тъмната кухня. Харди отвори хладилника и започна да изучава съдържанието му. Онова, за което копнееше, бе малко алкохол, за да спре безкрайния поток от мисли, блуждаещи в мозъка му. Днес беше дръпнал дълга следобедна дрямка, беше пропуснал обичайната бутилка вино на обяд, а вечерята му беше прекъсната. Пияното състояние на Ву, откъртила на разтегателния диван, и липсата на интерес от страна на Франи към чашката преди лягане го бяха накарали да се въздържа от пиене, когато се бяха прибрали.

Чашката преди лягане. Добрата стара, невинна малка чашка преди лягане.

Може би трябваше да си я налее сега — два пръста джин с ментовка върху натрошен лед. Щеше да му помогне най-сетне да заспи. А само Бог знаеше колко много се нуждае от сън, ако искаше да бъде трудоспособен на сутринта. Ако сега пийнеше едно малко, щеше да се събуди освежен, готов за предизвикателствата, които щеше да му поднесе новият ден.

А с убийството на Боскачи се очертаваха наистина сериозни предизвикателства.

Но нещо го възпря да отвори фризера и да извади леда.

В кухнята държаха трикрако столче, което Франи използваше, за да достига високите полици. Изведнъж Харди се намери седнал на него — вратата на хладилника още зееше отворена — наведен напред, с лакти, опрени на коленете.

На смътната светлина от крушката над печката и от хладилника той вдигна ръце и заразглежда дланите си. Не трепереха. Като затвори очи, Харди въздъхна шумно.

— Сър? Наред ли е всичко? — фигурата на Ву, застанала на прага, имаше призрачни очертания. Боса, увита в дебелото, подплатено с вата одеяло, предоставено ѝ от домакинята, тя пристъпи напред.

Харди я погледна и вдигна ръка за поздрав.

— Опитвам се да взема важно решение — да си устроя ли среднощна закуска или не. Ти гладна ли си?

— Първо имам нужда от аспириин. Намира ли ви се?

— Разбира се. — Харди се протегна към най-горното чекмедже вдясно до хладилника, където държеше запасите си, така че шишенцето да му бъде под ръка сутрин заедно с кафето и да не се налага да изминава разстоянието до банята.

— Колко таблетки искаш?

— А каква е границата, разрешена от закона? — отговори тя с въпрос.

— Впечатлена съм, сър. Не знаех, че умеете да готвите.

— Всъщност не умея. Без този черен тиган щях да съм загубен. Знаем всичките му тайни и много го ценя. Никога не го мия със сапун, само малко сол, после го забърсвам с кърпа. По него не залепва нищо. Наистина е вълшебен.

Харди бе измъкнал наслуки един от хавлиените халати на дъщеря си и Ву го беше облякла, за да се нахрани. Двамата седяха на масата в трапезарията и унищожаваха един доста течен омлет, приготвен от четири яйца, салам, артишок и сирене „Чедар“. Към него — квасен хляб и по чаша горещ нескуик.

Харди бе затворил вратата към кухнята, за да не събуди семейството си, но въпреки това шепнеше.

— И ако обичаш, престани с това „сър“. Разбирам, че августейшата ми персونا внушава страхопочитание, но повярвай ми, под тази достолепна външност бие сърце на ученик.

Ву не успя да сдържи усмивката си.

— Аз имам затъпяващо главоболие, а вие — сърце на ученик. Не искате ли да се разменим?

— Не, благодаря. Но това ще си остане нашата малка тайна. — Харди откъсна зальк хляб и го натопи в разтопеното сирене. — Та по повод на тигана. Майка ми го наследила от нейната майка и ми го подари, когато заминах да уча в колеж.

— Обзалагам се, че й е липсвал.

— Не задълго. — Харди ровеше в яйцата си с вилицата. — Моите старци загинаха и двамата още през първата ми година в колежа. Самолетна катастрофа.

— Много съжалявам. Не знаех.

— Е, оттогава мина много време. Вече съм го преодолял.

Ву притвори очи, борейки се с махмурлука, после бутна чинията си настрана.

— Наистина ли?

— До голяма степен. Понякога са ми нужни огромни усилия, за да си спомня дори как изглеждаха. А гласовете им съм забравил напълно. За това ми е мъчно най-много, щеше ми се да бях запазил някакъв спомен за гласовете им. Но понякога ги чувам.

— Мога ли да попитам колко време ви беше нужно? Имам предвид, докато отново се почувствате нормално?

— О, известно време. Със сигурност повече от четири месеца — Харди срещна погледа ѝ.

Ву примижа няколко пъти.

— Не преставам да си втълпявам, че трябваше да направя нещо. Нещо, което баща ми би одобрил.

— Не одобряваше ли, че си станала адвокат?

— Не знам. Мисля, че по-скоро не одобряваше начина, по който живея, нали разбирате.

— Не. Не разбирам.

— Искам да кажа, че съм почти на трийсет, неомъжена, без деца. О, Боже, как ме боли. — Тя притисна пръсти към слепоочията си. — А най-голямата ирония е, че една от причините да следвам право беше да му доставя удоволствие. Мислех си, че ако не харесва мен, поне може да се гордее с постиженията ми. Но изглежда, че за него това нямаше никакво значение.

— Откъде знаеш, че не те е харесвал?

— Може би защото много приличах на мама. Тя го напусна — всъщност напусна двама ни — когато бях на тринайсет. Заради друг, с когото също се разведе година по-късно. После имаше още няколко връзки. — Тя притихна, отново притисна слепоочията си и мъчително си пое дъх.

— Изяж си яйцата — каза Харди. — Няма нищо по-лошо от студени яйца. Майка ти жива ли е още?

Ву сложи една хапка в устата си и поклати глава.

— Не. Почина преди десетина години от емфизема, но всъщност толкова отдавна не я бях виждала, че смъртта ѝ не ме разстрои особено, макар сигурно да звучи жестоко. Обаче татко... — Тя преглътна, отхапа от хляба и пийна малко шоколад. — О, божичко.

Харди я почака да се нахрани и да събере сили.

— Татко съжаляваше, че не си е взел за съпруга чистокръвна китайка. Вместо това се оженил за мама, чернокожа жена, която семейството му веднага намразило. И ето че се появявам аз, досущ като нея, поне по цвят...

— Тя млъкна. — Не че не се опитваше да бъде мил с мен, но човек усеща, когато родителите му не го обичат. С нищо не можеш да им угодиш. Предполагам, че ми писна да се старая да му се харесам и да не получавам нищо в замяна, затова му се разсърдих, а после... — Ву избърса с пръст невидима сълза. — После умря, преди да успея да оправя нещата. — Поклати глава. — Съжалявам, нямах намерение да ви товаря с историята си.

— Няма нищо. Знаех си, че нещо те тревожи. Самият факт, че си загубила баща си, е достатъчно тъжен. А това допълнително бремене... Защо не си вземеш малко отпуска, докато нещата се уталожат?

— Отпуска ли? Не, за Бога. Само работата ми помага да не полудея.

— Въобразяваш си, че като си толкова заета, не се налага да мислиш за личния си живот?

Тя понечи да отговори нещо, после бутна стола си назад и се загърна по-плътено в халата. Наведе глава и започна да я клати бавно — отляво надясно и отдясно наляво.

Те останаха край масата, като отместиха съдовете настрана. Нескуикът, който повторно си бяха сипали, изстиваше в чашите пред тях.

Харди не искаше точно сега да усилива мъката на Ву, като критикува работата ѝ по случая Андрю Бартлет, но тя сама засегна темата, буквално засипвайки го с порой от думи. Радвала се, че натрила носа на Бранд и разиграла Боскачи. Тези арогантни мъже се уверили, че може да е равностоен противник.

— Все пак трябваше да си сигурна как ще пледира Андрю, преди изобщо да започнеш преговори с Боскачи.

— Знам. Сега го осъзнавам. Но някак ми се изплъзна в суматохата. А и не можех да си представя, че като види доказателствата, Андрю няма да се пречупи и да разбере, че ще загуби.

— Освен ако за него доказателствата не са били от такова значение.

— Но доказателствата винаги са от значение.

— Не. Не винаги. Спомни си някои известни прецеденти от съдебната практика. Ами Марк Доуър, знаменития случай на Уес? Питай го дали въпросът е бил в доказателствата. Не, въпросът е бил в страстната всеотдайност на защитата. Външната страна на нещата.

— Но нямаш нужда от такава защита, ако ти е предоставен изход. Андрю имаше изход.

— И ти наричаш това изход? Осемгодишна присъда?

Тя зае отбранителна позиция.

— Другите алтернативи бяха прекалено рисковани. Все още вярвам, че е лудост да го оставим да отиде на процес.

— Не и ако е невинен.

Ву затвори очи и докосна с пръсти миглите си.

— Моля ви, сър. Не започвайте и вие. Работата не е дали го е извършил или не. Работата е дали биха успели да го докажат. А те вероятно биха успели, защото той най-вероятно е виновен.

Харди подскочи.

— Аха! Ти каза „най-вероятно“. Най-последно. Заглождите съмнение.

Ву поклати глава.

— Не съвсем. Във всеки случай не съмнение, което да почива на разумни основания. И недостатъчно голямо съмнение, за да заложи живота му на карта.

— Което ни връща на изходната точка. Добре — каза Харди. — Дори да приемем, че е виновен. Какво друго знаеш за него? В личен план?

— При цялото ми уважение, на кого му пука? Въпросът не е кой е, а какво е направил.

— Не, понякога е важно кой е. Кого виждат насреща си съдебните заседатели. Ако можеш да ги убедиш, че е човек, който не би убил и муха, те никога не биха повярвали, че е отнел човешки живот. Или ако успееш да изнамериш достатъчно основателна причина...

— Става дума за ревност, сър. Диз. Имам предвид, в онзи миг причината му е изглеждала достатъчно основателна, но никое жури на

света, дори в Сан Франциско, няма да я окачестви като такава и да го оправдае. Не тръгваш да убиваш хората, които ревнуваш.

— Добре. Ами домашният му живот?

— Разглезен богат хлапак. Няма за какво да се хванеш.

— Но изоставен от родния си баща преди много години, нали? И *потиснат* от този факт. Не спомена ли нещо за терапия за овладяване на гнева? Ако е извършил убийствата, то е, защото не е можел да се контролира. Самата ти си била изоставена от майка си. Сигурно си способна достатъчно убедително да опишеш на съдебните заседатели какво е гняв. — Харди като че ли едва сега забеляза чашата си с шоколад, надигна я към устните си и направи гримаса. — Вземи случая Дан Уайт. Един прекрасен следобед се вмъкнал в общината и застрелял кмета и един градски съветник, а журито, съставено от негови подобия, буквално го пуснало да си ходи с аргумента, че същата сутрин бил изял прекалено много шоколадови десертчета „Туинки“.

— Не го пуснало да си ходи.

— Все едно, минал с по-малка присъда от осемте години, които Андрю не иска да излежи по никакъв начин. Моето мнение е, че 707 ти предоставя добра възможност да проучиш какво биха казали свидетелите на един евентуален процес...

Тя го прекъсна.

— Как бих могла? Процедурата не се отнася за доказателства, а...

— Ву. Чуй ме. Отнася се за каквото ти поискаш. Ти си в правото си да представиш свидетели, за да се определи до каква степен Андрю подлежи на превъзпитание в системата за непълнолетни. Съдията не може да ти попречи да призовеш когото ти решиш. Няма да допусне тази грешка и да ти даде повод да обжалваш. И така, ще призовеш най-добрия приятел на Андрю. Ще призовеш онзи човек, който го е идентифицирал в процедурата за разпознаване. Ще призовеш училищния му директор, терапевта му, родителите му, сестра му. Ще се опиташ да разбереш какво е станало с Андрю. Не само през онази нощ, а изобщо. Ти не знаеш какво се е случило онази нощ. Андрю също не знае. *Той не е бил там по време на убийствата!* Как би могъл да знае? По дяволите, та той се е обадил на полицията! Защо му е било да го прави? — Харди се облегна, скръсти ръце и се подсмихна. — С

риск да прозвуча като Дейвид Фрийман, ще ти кажа, че би могла истински да се позабавляваш с този случай.

Той се наведе напред, изведнъж придобил напрегнат и съсредоточен израз.

— Но трябва да се *ангажираш*, Ву. Дали в действителност е виновен или не, твоята работа е да го измъкнеш, като се възползваш от всяка вратичка в закона, която успееш да намериш. Ако те беше послушал и си беше признал — чудесно, щеше да му издействаш сделката. Но той не го направи. Запита ли се защо?

— Сигурно си е мислел, че ще му се размине.

— И защо да си го мисли пред лицето на всички доказателства, събрани срещу него? Да не би да е глупав? Да не би да си е въобразявал, че съдебните заседатели все някак ще го оправдаят?

— Не, не мисля, че е глупав.

— Тогава? Възможно ли е да е смятал, че понеже е невинен, системата непременно ще работи в негова полза? Има ли изобщо такава вероятност?

— Ако е така, той просто е момче без късмет.

— Съгласен съм. И какво означава това без късмет?

Тя се намръщи и сви рамене.

— Предавам се, какво означава?

— Означава, че някой друг е убил жертвите.

Тя извъртя очи към тавана.

— Този прословут друг. Но...

— Не го казвай. Не е нужно да има такъв човек. Просто трябва да поднесеш някаква *правдоподобна* история на съдебните заседатели като алтернатива. Да вземем например учителя. Как му беше името?

— Муни.

— Добре, Муни е имал друга приятелка, преди да се появи тази... Лора, нали?

— Да, Лора.

— Така. Значи тази друга приятелка също може да е ревнувала. Да е ревнувала колкото Андрю. И на свой ред да го е споделила със своя близка приятелка. И гледай ти, нейният баща също притежава пистолет и тя също няма алиби за онази нощ. — Ву понечи да отговори, но Харди я спря. — Не казвам, че е станало така. Но има нещо, гарантирам ти. Винаги има нещо. — Той замълча и я погледна

право в лицето. — Във всеки случай, Ву, аз смятам да проуча тъкмо това.

Отне ѝ една минута да осмисли чутото. После изправи рязко гръб.

— Вие ли? Какво искате да кажете?

— Аз, твоят шеф. Ще бъда втори адвокат по делото.

— Но...

— Страхувам се, че няма никакво „но“.

Челюстта на Ву увисна. Тя преглътна тежко, сведе и отново вдигна поглед.

— Ако смятате, че не мога да се справя с тази работа, защо направо не ме уволните?

— Не. Макар че, честно казано, обсъждахме и тази възможност. Нали осъзнаваш, че всяко твое решение до момента относно клиента ти се оказваше погрешно? Че в значителна степен компрометира репутацията на фирмата?

Тя кимна, неспособна да отрече. Остави я за минута да свикне с новата сурова действителност, после се опита да я смекчи малко.

— Всеки допуска грешки, Ейми. Всеки. Не искаме фирмата да те загуби. Освен това аз също нося вина. И аз не си свърших работата както трябва.

— Каква работа?

— Да те наблюдавам. Да те посъветвам още в първия момент да не сключваш сделката. И после да не те оставям да продължиш. Искаш ли още? Мога да продължа да изброявам, повярвай ми. Но сега и на двама ни се предоставя шанс да поправим грешките си. — Той се наведе към нея. — Слушай, като отхвърли петицията, Андрю всъщност ни даде ясно да разберем, че не го е извършил. Искане ми се да вярвам, че все още можем да измъкнем това хлапе.

— Вие и аз? Заедно?

— Да.

— Да постигнем оправдателна присъда?

— Защо не. Понякога се случва. Ти се подготви за 707 — опиши какъв човек е Андрю, докажи, че е страдал от временна невменяемост, имал е отвратително детство или пък е получил органично мозъчно увреждане вследствие на неправилно поставена зъбна шина. Или пък че, ако е изпаднал в неконтролируема ярост, мястото му е в някоя

терапевтична програма, а не в затвора. Аз на свой ред ще се опитам да скалъпя добра история като алтернатива. Докато дойде време за процеса, вече ще знаем позицията на областния прокурор от делото и ще приложим най-подходящата стратегия.

— Значи все пак ще има процес? Надявах се, че на 707 ще получа възможност поне да го задържа в системата за непълнолетни.

— Малко вероятно е — рече Харди. — За убийство първа степен автоматично те съдят като възрастен. Виж, ако ставаше дума за друг вид убийство — например за нещастен случай, за умствено изостанало дете, за дете, убило баща си, който го е изнасилвал... Такива неща. Но при доказано 187 — това беше кодът за убийство първа степен — хлапето се третира като възрастен, ако ще и да е четиринайсетгодишно.

— Щом резултатът е предопределен, защо изобщо им е нужна тази процедура 707?

Харди се усмихна тъжно.

— Защото ти ги накара да прибегнат до нея, Ву. Може и да не си го замисляла предварително, но ги накара.

Още преди да вдигнат тялото, на паркинга „Ол-Дей“ се изредиха високопоставени представители на всички градски власти. Освен Глицки дойдоха неговият шеф Франк Батист и подчиненият му от отдел „Убийства“ лейтенант Марсел Лание. Разбира се, появи се и Кларънс Джакман: в края на краищата жертвата беше неговият главен заместник. В лимузината си пристигна, облечен в смокинг, и самият кмет, когото бяха повикали от някаква официална вечеря.

Всички се съгласиха, че това не е обикновено убийство — филизите на кариерата на Боскачи бяха плъзнали поне в половин дузина посоки. Директно или индиректно, приживе той бе водил дела срещу много и най-различни правонарушители — членове на банди, босове на престъпни групировки, наркотрафиканти, художници фалшификатори, изнасилвачи и убийци. Но той бе участвал извънредно активно и в бурните, понякога ожесточени преговори с градските профсъюзи. В политически план бе избран да ръководи предизборната кампания на Джакман и с безцеремонния си нападателен стил си бе създал не един неприятел сред съмишлениците на шестимата или осмината конкуренти на областния прокурор.

Преди да се разотидат, видните личности единодушно решиха да отпуснат за следствието извънредни средства. Полицейското управление, като всички градски институции, имаше бюджет, към който трябваше да се придържа. Но когато се случваше нещо необичайно — земетресение или папска визита, например, кметът нареждаше да се отпуснат извънредни средства от Общия фонд. На практика това означаваше, че парите щяха да бъдат неограничени. Инспекторите не биваше да се безпокоят за наднормените си часове, полицейската лаборатория можеше да прави всякакви, дори най-сложни проби и тестове и целият апарат — за разнообразие — работеше в синхрон в името на общата цел. Що се отнася до разследването на конкретния случай, изборът за негов ръководител логично се спря върху Ейб Глицки — не само в качеството му на

заместник-началник на полицията, но и на бивш шеф на отдел „Убийства“.

Сега, още преди сградата да се е събудила за живот и преди да е пристигнал който и да е от персонала, Глицки се бе усамотил кабинета си с Джеф Елиът, влиятелния журналист от *Кроникъл*, който списваше рубриката „Градът говори“. И Елиът, и Глицки бяха членове на неформалния клуб на Джакман и бяха преживели много неща заедно. Без да са близки приятели, те се разбираха толкова добре, колкото можеха да се разбират ченге и репортер.

Може би това се дължеше отчасти на факта, че въпреки принципната си ненавист към любопитните журналисти, Глицки не можеше да не се възхищава на храбростта, с която Елиът понасяше заболяването си — множествена склероза. Братият репортер живееше и работеше така, все едно не трябваше да се придвижва с инвалидна количка или патерици или със специално приспособената за него кола. Нямаше и следа от самосъжаление в поведението на Елиът, макар че той повече от мнозина други имаше право да го изпитва. Беше истински борец и Глицки го уважаваше.

— Поне — тъкмо казваше Елиът — не се налага да говорим за ЛеШон Броуди, каквато беше първоначалната цел на това интервю.

Глицки сърбаше от чая си, седнал зад бюрото си.

— Все пак бих искал да чуя мнението ти по въпроса, просто така, от любопитство.

— Не е ли ясно? Твоите действия бяха напълно разумни. И всъщност, преди онези клоуни, които го заловиха, да му позволят да избяга... — Той не довърши изречението си. — Какво трябваше да направиш, да щурмуваш автобуса ли?

— Очевидно. Но това, което не разбирам, е цялата тази злоба, прибързаността, с която се хвърлят обвинения. Не че се чувствам лично засегнат, разбира се. Аз съм ченге, следователно нямам чувства.

— То е ясно — каза Елиът. — И за какво ли ти трябва? Но знаеш по-добре от всеки друг как се раздухва масова истерия. Имаш късмет, че не си на изборна длъжност. Броуди щеше да ти коства службицата.

— Независимо от факта, че взех правилно решение? Не, не ми отговаряй. Всъщност не беше въпрос. Но извън протокола, всичко това ме кара да мисля, че не съм създаден за лавиране. Гените ли са ми сбъркани, що ли...

— Не знам. Някои от нас, неандерталците от медиите, намират това твое качество за освежаващо. Каквото ти е на сърцето, това ти е на езика и в повечето случаи казаното дори има смисъл. Обществеността или трябва да го приеме, или не. — Елиът се размърда в инвалидния си стол. — Ако не внимаваш, може да се превърнеш в герой от комиксите.

Глицки прокара пръст по белега на устните си.

— Малко вероятно е — каза той, — но ако ми дадеш извънбюджетни средства и убийство, в което да ги инвестирам, може и да не бъде съвсем безполезен.

— Което ни връща към Алън.

Отривисто кимване.

— Несъмнено. Макар че е още рано за коментари — не бих могъл да ти кажа нищо, което да използваш. Още сме наникъде. Миналата нощ изпратих двойка инспектори да разпитат обитателите на съседните сгради. Никой нито е чул, нито е видял нещо. Всъщност се надявах ти да имаш информация за мен.

Елиът се поколеба за миг, после поклати глава.

— Не беше всеобщ любимец, но не съм чувал някой да му е имал зъб до такава степен, че да го убие. Дано успея да поговоря с Кларънс, той сигурно е съкрушен.

— Така е. Но и той е толкова озадачен, колкото всички останали. Алън беше непоклатим като скала. Идваше на работа рано, оставаше до късно, страхотен администратор, верен като куче.

— Да е уволнявал някого напоследък? — попита Елиът.

— Двама души. Проверяваме ги.

Прочистването на предишната администрация на областния прокурор от излишния баласт беше постоянна, макар и не приоритетна политика през изминалите три години. Но на засегнатите страни едва ли им се струваше толкова маловажна, колкото на останалите, Глицки можеше да се обзаложи.

— Истината, Джеф, е, че смятаме да преровим целия живот на Алън. Това е нещо, което умея да правя, не е като ходенето по срещи и

обедите с бизнесмени. И този път, за разнообразие, разполагаме и с хората, и със средствата, за да си свършим работата както трябва. Ако това убийство не е чиста случайност, в което се съмнявам, ще открием кой го е извършил. — Той вдигна очи, леко изненадано. — Не казах ли току-що нещо, което може да се цитира?

Тъй като паркингът „Ол-Дей“ бе ограден с полицейски кордон и не можеше да паркира там, Джейсън Бранд трябваше да остави колата си почти на шест преки от Съдебната палата и да измине останалото разстояние от пътя пеша. В осем и половина вече се въртеше в коридора пред кабинета на областния прокурор, когато се появи Трея Глицки.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита тя, като се представи ненужно. Всички помощник областни прокурори, дори онези, които работеха предимно извън палатата, я познаваха.

Бранд измъкна ръцете от джобовете си и се представи на свой ред. Опита се да се усмихне не принудено, но си личеше, че е нервен.

— Питам се дали господин Джакман може да ми отдели една минута.

Тя направи гримаса на съжаление.

— Не си спомням да имате уговорена среща...

— Отнася се за Алън.

Трея си пое дълбоко дъх.

— Ами тогава... — Тя отключи вратата и каза. — Бедният човек. Изглежда толкова... толкова невероятно. — Тръсна глава, сякаш да проясни мислите си и отново се обърна към него. — Не знам кога — и въобще дали — господин Джакман ще дойде тази сутрин. Знаем, че е останал на местопрестъплението дълго след полунощ, после отишъл в дома на Алън. Затова може да се забави или изобщо да не дойде. Почакайте го, ако желаете.

Бранд ѝ благодари и седна на стол близо до вратата на Джакман. Трея вдигна транспарантите, включи компютъра си, провери гласовата поща, накрая погледна стенния часовник. Телефонът иззвъня и тя го вдигна.

— Кабинетът на областния прокурор — Трея сниши гласа си. — Здравей. Не, не още. Ще ти се обадя веднага, щом се появи. Всъщност

не. — Пауза, после по лицето ѝ пробяга усмивка. — Аз също. Чао.

Когато затвори, Бранд я попита:

— Това съпругът ви ли беше?

— Много сте проникателен.

— Прочетох, че е натоварен с разследването.

— И аз прочетох същото. Излезе, преди да съм се събудила тази сутрин. Не мога да си представя кой го е извършил. А вие? Да не би затова да искате да се видите с Кларънс?

Бранд поклати глава.

— Не. — Той се поколеба. — Малко е нелепо да говорим за работата на Алън, вместо за смъртта му, но след като вече не е между нас... Не знам, изглежда ми важно да уведомя господин Джаксън за развитието на случая, за да не го научи от клюките. Няма нищо общо с убийството на Алън.

— За какъв случай става дума?

Леко смутен, Бранд започна да извърта, после все пак каза:

— Ами за този в МВЦ... — Той я осведоми накратко. — Андрю Бартлет, съдът за непълнолетни, прецаканата сделка, Ейми.

Трея едва ли не подскочи при споменаването на името.

— Чакайте малко. Ейми Ву?

— Да, госпожо.

— И тази сделка е била между нея и Алън?

— Правилно. Беше дошла да му обяснява как хлапето — Андрю, клиентът ѝ — я преметнало или по-точно преметнало двамата. — Забелязал нещо странно в изражението ѝ, той попита. — Какво има?

— Нищо. Сигурна съм, че не е нищо. — После, след кратка пауза, допълни. — Знаете ли, че именно Ейми откри тялото?

— Моля?

Тя кимна.

— Наистина. Ейб — съпругът ми — го спомена снощи, когато се прибра, защото и двамата я познавахме донякъде. Всички са били на местопрестъплението.

Докато осмисляше информацията, очите на Бранд хлътнаха навътре.

— И тя ли е била ранена? — В гласа му прозвуча истинска загриженост. — Добре ли е сега?

— Кой?

— Ейми. — По изражението на Трея личеше, че не го е слушала.
— Искам да кажа, наблизо ли е била, когато са простреляли Алън?
Добре ли е?

— Мисля, че й няма нищо. Дори съм сигурна.

Бранд изпита такова облекчение, че за момент главата му олекна.
Чувството го изненада и вероятно му пролича.

— Ейми приятелка ли ви е? — попита Трея.

— Не — отвърна той, може би прекалено бързо. — Просто колега. И двамата работим по случая, но от противоположните страни. Знам, че вчера имаше намерение да говори с Алън. Затова си помислих, че може да са били заедно, когато това се е случило.

— Не — каза Трея. — Била е с някакъв друг мъж при Гърка и двамата са го открили, когато отивали до колите си.

— Кой е бил другия мъж?

— Нямам представа. Някакъв случаен, струва ми се. Ейб ще ги разпита и ще разбере.

Харди слезе от асансьора в преддверието на офиса си. На рецепцията седеше Филис със страдалческо изражение, преплела нервно пръсти на бюрото пред себе си. Тя се изправи и каза:

— Извинете, сър, казах му, че не може да нахлува така, но той отвърна, че няма да имате нищо против. Каза, че ако не ви се поправело, сте можели да повикате полицията.

— За кого говориш, Филис?

— За лейтенант Глицки.

Харди разкри зъби в дяволита усмивка.

— Сега той е заместник-началник, Филис. Мисли си, че правилата вече не важат за него.

Заместник-началникът се бе разположил на канапето в кабинета му, подпрял лакти на коленете си. Веднага щом Харди затвори вратата след себе си, Глицки започна:

— Защо снощи не ми каза, че вчера следобед Ейми Ву е имала сериозен конфликт с Алън Боскачи? Около три часа, преди да умре? В Съдебната палата, която, ако не ми изневерява паметта, е на няма и двеста метра от мястото на убийството? Според теб този факт не е ли

важен за разследването? Или си се страхувал, че ще я подложим на кръстосан разпит, което вероятно трябваше да направим?

— И аз се радвам да те видя, Ейб — каза Харди. — Как беше сутринта ти?

— Дълга.

— Искаш ли чай?

— Искам отговори.

— И ще ги получиш. Чакай да си направя кафе.

— Разбира се. Къде е Ву сега?

Застанал на бара, където се суетеше около кафе машината, Харди се обърна.

— Току-що я оставих до палатата. Посъветвах я да се отбие при Лание, за да може той да я приклепти и да ти развали репутацията, която и без това достатъчно пострада напоследък. Кой ти пушна мухата за нея?

— Джейсън Бранд казал на Трея за разправията. Очевидно се е развихрил грандиозен скандал.

— Не го познавам. Този Бранд.

— Питай Ейми Ву, тя го познава.

— О, почакай — каза Харди. — Представителят на областния прокурор в МВЦ? Случаят Бартлет?

— Сега е случаят Боскачи.

— Хм. — Той натисна бутона на машината за еспресо и отново се обърна. — Виж какво, Ейб. Съжалявам, че забравих да го спомена снощи, но ако си спомняш, много неща ми бяха на главата. Нали видя Ейми на паркинга? Едва се крепеше на краката си, толкова беше пияна. Десет минути, след като ни освободи да си ходим, тя вече спеше в колата ми на път за вкъщи.

Той си взе чашата и седна до Глицки.

— Знаеш ли как се напила? След скандала с Алън отишла при Лу и започнала да се налива с водка. Правила го без прекъсване до момента, в който си тръгнала заедно с някой си Бари или Лари или Джери, пет минути преди да открият тялото на Алън. При Лу е имало поне десетина типа, които си точели лигите за нея в продължение на четири часа и всичките вкупом или поотделно ще се закълнат, че през това време не е напускала заведението и следователно не е могла да застреля Алън. Аз лично също мога да се закълна в това.

— Все пак трябваше да ми го кажеш още снощи. Кого и как ще разпитваме, не е твоя работа, Диз.

Харди отпи от кафето си.

— Мисля, че вече ти се извиних за това, но ако не съм, отново ти поднасям най-тържествено своите извинения.

— Искам и аз да говоря с нея. В най-скоро време. Да запиша показанията ѝ на лента.

— Тя без съмнение ще бъде очарована да ти сътрудничи всячески. Да не би господин Бранд да я обвинява в убийство? Посочи ли някакъв мотив?

— Не. Той дори не знаел, че тя го е открила, докато Трея не му казала. Но когато разбрах за скандала, поразпитах из палатата. Някои хора са чули Алън да крещи след нея в коридора. Това било няколко часа, преди да го убият.

— Сигурно е вярно. Но ти гарантирам, че напразно си губиш времето. Ву не е убила Алън, Ейб. Тя ли е най-вероятният ти заподозрян?

Глицки се облегна и кръстоса крака.

— Все още не разполагаме с нищо. Никакви улики на местопрестъплението с изключение на куршума, прекалено деформиран, за да може да бъде сравнен, дори с помощта на компютъра. Не че имаме с какво да го сравняваме. Нито помен от гилза. Един свидетел казва, че май някаква кола потеглила от паркинга точно преди да се стъмни, но дори не си спомня цвета ѝ.

— Ами семейството на Алън?

— Какво за него? В момента съпругата е на успокоителни. Кларънс ѝ съобщил новината и тя припаднала. Две деца, на осем и на десет. Всички са съсипани.

След кратка пауза Харди попита:

— Над какво работеше той?

— Само едно активно дело. За убийство. — На въпросителния поглед на Харди Глицки поясни. — Откакто стана главен помощник-прокурор, прехвърляше повечето дела на подчинените си.

— И какво беше това убийство?

— Нали си спомняш — оня старец Матюсън, дето отровил съпругата си, а после и себе си, но по чудо оживял?

Важното обаче е, че около този случай няма свидетели, които биха пожелали смъртта му. Иначе, през всички тези години Алън е допринесъл за осъждането на хиляди хора. Но нали знаеш, никога не обвиняват прокурора. Той просто си върши работата.

— Почти никога.

Неохотно кимване.

— Знам. Така или иначе, ще разровим всичко.

— Тогава все ще откриете нещо.

— Да се надяваме — каза Глицки. — Макар че навярно само ще си изгубим времето, би ли казал на госпожица Ву, че искаме да говорим с нея? Можеш ли да го уредиш?

— Вероятно. Наистина я оставих до палатата преди един час, за да си прибере колата. Имаше намерение да се прибере след това вкъщи и да поспи, но може и да те очаква пред кабинета ти с надеждата да си побъбри с августейшата ти особа. Макар че на твое място първо бих поразпитал в бара на Лу Гърка. Със сигурно е била атракцията на вечерта снощи. Хората трябва да са я запомнили.

— Не се съмнявам. Мислиш ли, че може да е политическо убийство?

Харди сви устни.

— Не знам, Ейб. Едва ли. Кампанията дори още не е започнала, пък и ако трябва да се убива някого, по-логично е да е кандидата, а не евентуалния организатор на кампанията, не смяташ ли? — Той остави чашата си и погледна Глицки. — Но няма физически улики, така ли?

— Един сплескан куршум.

— Някога искало ли ти се е да изпсуваш, ей така, от сърце?

Глицки стана, бръсна някаква въображаема пращинка от униформата си и отвърна.

— През цялото време, Диз. През цялото шибано време.

Светлото полирано дърво на вратата към стария кабинет на Харди на горния етаж беше облепено цялото с пъстри стикери: „Убий телевизора си“, „Бъди любезен за разнообразие“, „Нямаше ли да бъде страотно, ако училищата имаха всичко, от което се нуждаят, и правителството трябваше на организира продажба на курабийки, за да построи бомба?“, „Подкрепете правата на белите мечки“, „Иисус идва

и олеле, Боже, колко е кисел!“ Може би имаше още двайсетина от този сорт, всички в унисон с колекцията на Уес Фарел от тишъртки.

Не за първи път, когато гледаше този паметник на Първата поправка в защита свободата на словото и на изразяването, Харди се питаше дали бяха постъпили умно, като взеха Фарел за старши партньор във фирмата. Навремето, когато бизнесът им прохождаше, този ход изглеждаше оправдан, Фарел бе извървял трудния път на адвокатската професия, поемайки един сърцераздирателен случай след друг, често безплатно, дори когато сам беше на ръба на банкрута.

Но едва ли не напук на себе си, бе успял да си изгради солидна практика, занимаваща се предимно с имуществени дела. Освен това беше състрадателен. Помагаше на клиентите си, грижеше се за тях, черпеше мотивация от техните интереси. В редица случаи, като се оставеше настрана повърхностната липса на професионализъм, той бе дори перфектният адвокат. Обличаше се добре в съда, съобразяваше се със съдиите и уважаваше съсловието на чиновниците. И не ще и дума, че си тежеше на мястото във фирмата.

Но ако Филис смяташе, че Харди се разминава леко с представите за адвокат, то според нея Фарел направо беше луд, макар че благодарение на добрите му обноси още не бе имала повод да го захапне. И за щастие на Уес, а може би и на цялата фирма, работният периметър на Филис се ограничаваше с рецепцията и краткото разстояние до дамската тоалетна. Тя се хранеше и прекарваше почивките си на стола си в преддверието, заобиколена от своите телефони и ниския полиран махагонов шкаф, който Фрийман беше поръчал за нея още през 1985 година, когато беше купил и реновирал сградата.

Доколкото беше известно на Харди, Филис никога не бе изкачвала четиринайсетте стъпала до стария му офис, сега владение на Фарел. Беше сигурен, че ако го бе направила, щяха да разберат, защото с положителност щеше да се разпищи от ужас, преди да умре намясто от покруса и унижение.

Харди чу Фарел да разговаря по телефона. Почука веднъж и отвори вратата. Беше прекарал на това място повече от десетилетие и преместването му го накара най-малкото да се почувства странно, ако не и потиснат. Беше пожертвал старото си писалище, металните си шкафове за папки, гарнитурата от изкуствена кожа. Беше се върнал

още веднъж, след като нещата му бяха разчистени, и, застанал наред празната стая, обърна нова страница в живота си.

Сега, с мебелите на Фарел, кабинетът до голяма степен отразяваше характера на новия си стопанин. Първата промяна — бюрото — беше толкова фундаментална, че Харди остана поразен. За него мястото на едно бюро беше в средата на стаята, обърнато към вратата. Беше подиумът, от който човек ръководеше бизнеса си. Създаваше чувство за дистанция или етикет. А основното му предназначение беше да побира нещата, нужни за работата ти. Фарел явно не мислеше така. Неговото бюро беше разположено в един от ъглите, под прозорците с изглед към Сътър Стрийт. Зад него имаше стол, на който Фарел почти не се задържаше. В момента столът, както и повърхността на бюрото, бяха отрупани с безразборно нахвърлени книжа — папки, писма, някои от тях неотворени, бележници, вестници и какво ли не още.

Така се отваряше доста голямо пространство, което Фарел беше превърнал в един вид всекидневна. Когато Харди влезе, той се бе изтегнал на едно от канапетата от зелената си гарнитура, свалил вратовръзката и обувките си. Огромното каучуково дърво в един от ъглите разстиляше листата си върху облегалката на въртящия се стол. В друг ъгъл, кацнал върху бамбукова масичка за списания, имаше малък телевизор. На стената, където по-рано Харди държеше мишената си за стрелички, Фарел беше монтирал малък баскетболен кош. Край барплота, зад канапетото имаше достатъчно място, за да могат четирима души спокойно да играят на джагито. На стената до бюрото Фарел имаше навик да използва амбалажна хартия, върху която чертаеше диаграми, проследяващи развитието на различните му дела. Фарел му направи знак да почака една минута. Харди заобиколи канапетото, вдигна от земята две топки и се прицели в коша веднъж, втори път. След малко Фарел се сбогува с човека на другия край на линията и се обърна към Харди.

— Какво има? Давай накратко, защото очаквам клиент след десет минути.

— Значи си разтребил за него?

Фарел огледа помещението, търсейки някакъв проблем, но очевидно не намери никакъв.

— Човекът е прекарал десет от последните дванайсет години в затвора и се страхувам, че въпреки усилията ми, скоро пак ще се върне там. Това ще бъде най-хубавата стая, която някога е виждал. Обичам клиентите ми да се чувстват удобно. Та с какво мога да ти помогна?

Харди му подхвърли топката, която държеше.

— Не мога да си намеря стреличките. Питам се, дали не си ги взел без да искаш.

Фарел стреля в коша и потупа джобовете си.

— Не вярвам. — Той отиде при сакото си и симулира претърсване. — Не, и тук ги няма. Кога забеляза липсата им?

— Сега. Преди няколко минути. Тъкмо размишлявах, както аз обичам...

— Провери ли в бюрото си?

— Навсякъде. Нищо не разбирам. Къде ли са се дянали?

Фарел си погледна часовника.

— Сигурен съм, че ще изскочат отнякъде. И за какво размишляваше?

Харди приседна на крайчеца на канапето.

— Алън Боскачи, предимно. Малко за Ейми. Включих се в онзи случай с непълнолетния, над който тя работи, и тъкмо навреме, струва ми се.

— Какво отношение има тя към Боскачи? — Фарел беше седнал и си завързваше връзките на обувките. — Гадна работа, това убийство, нали? Сигурно съм от малцинството — а аз обикновено съм, — но някак си харесвах този тип. Строг и праволинеен, но не гадняр.

Харди кимна сериозно.

— Знам, и аз изпитвах същото.

— Някой има ли идея кой може да го е извършил? Или защо? Или нещо друго?

— Още не. Ейб беше тук сутринта. Разменихме няколко приказки. — Харди се поколеба. — Той, изглежда, храни съмнения, че може да е била Ейми.

Фарел спря да се занимава с обувките си и вдигна рязко глава.

— Я стига!

— И аз му казах така. Нали знаеш за провалената сделка? Алън й се разкрещял и хората чули. Но за късмет или не, Ейми била в бара на

Лу Гърка, където здравата се натряскала, горе-долу по времето, когато Алън трябва да се е преселил на оня свят.

— Значи сега е чиста?

— Не смятам, че въобще има нещо общо. Но Ейб настоява да запише показанията ѝ, защото такава му е работата. — Той още държеше една от топките и я метна в коша. — Обаче, като говорим за Ейми, обади ми се и Кларънс. Беше любезен, както обикновено, но ми даде ясно да разбере, че предвид развитието по случая Бартлет дотук и цялата тази история с Ейми и Алън, ще придвижи по най-бързия начин процедурата 707, за да върне Бартлет обратно в съда за възрастни. Не можел да допусне хората — било то моите приятни и добронамерени съдружници — да разиграват безнаказано офиса му.

— Кога? — попита Фарел.

— Какво сме днес? Четвъртък? — попита Харди. — Следващия вторник. Пет дни.

— Пет дни?

— Чу ме добре.

— Не може да го направи. Трябва да ни даде време за обжалване.

— И аз му казах същото, но току-що проверих и се оказа, че може. Нямаме право да подаваме жалба въз основа на някаква непълнота в дело, което сами сме предизвикали.

— Но никой не може да се подготви за каквото и да било дело за пет дни. Просто е невъзможно.

— Малко или много, той цели точно това, Уес. Кларънс иска да тикне момчето при възрастните, където му е мястото, и иска да го направи веднага, за да изтрие петното, както деликатно се изрази. В края на краищата по-нататък бихме могли да отложим предварителното изслушване и да разполагаме с колкото време ни е нужно, за да се подготвим за процеса. Но доколкото зависи от Кларънс, другата седмица Андрю ще излезе от системата за непълнолетни. И ще го заплашва доживотна присъда без право на предсрочно освобождаване.

— Нали няма да допуснеш това?

— Не — отвърна Харди. — Вече съм мислил по въпроса. Останалото е малко мътно.

Фарел се изправи, закопча си ризата и грабна вратовръзката си.

— Значи така. Още ли ще вдигаме веселбата с шампанско за добрия си приятел Кларънс?

Харди не се усмихваше.

— Не е лесно — каза той.

— Стига си се кахърил. Все ще ти хрумне нещо.

Интеркомът избръмча и Филис събщи на Фарел, че клиентът му се качва по стълбите.

— Съжалявам, но трябва да си вървиш — рече Уес. — Този симпатяга, клиентът ми, наистина мрази адвокатите.

Ву се събуди в къщата на Харди с още по-жесток махмурлук. Остра болка раздираше всяка клетка и става от тялото ѝ. В периферията на зрението ѝ играеха светли точки. Колко чаши беше изпила при Лу? Спомняше си за шест, но може би бяха седем или осем, дори девет. Повече, отколкото би я почерпил някой мъж с надеждата да го ощастливи, а Лу беше известен с щедрите дози, които разливаше.

Девет питиета? Петстотин или шестстотин грама водка? Та тя тежеше не повече от шейсет и пет килограма. Трябваше да се радва, че е останала жива.

След като Харди я закара на паркинга „Ол-Дей“, за да прибере колата си, той ѝ препоръча да си вземе свободен ден, да се прибере и да се наспи. Това и направи. Към три часа, след шестчасов сън, тя се обади в офиса и остави съобщение, че ще се яви на работа утре.

После, облечена в джинси и поло, излезе от апартамента си и се отправи към залива. Слънцето блестеше ярко и макар ветрецьт да беше слаб, ѝ стана хладно. Тя се провря през няколко грамадни скали на вълнолома и се настани на една от тях, почти невидима сред камънаците, загледала във водата и гушейки се, за да се стопли. После хубаво се наплака.

Когато се върна вкъщи, откри, че Харди ѝ е оставил съобщение. Глицки на всяка цена настоявал да я разпита още сега. Процедура 707 била насрочено за вторник, след пет дни.

Пет дни.

Тя отново прослуша съобщението, за да се увери, че е разбрала правилно. Но втория път чу съвършено същото. Седна на стола си и се загледа с празен поглед през прозореца. Пет дни бяха безумно малко. В никакъв случай нямаше да успее да се подготви.

Но явно не разполагаше с повече време. Областният прокурор, а може би и съдията, ѝ изпращаха много ясно послание, давайки справедлив отдушник на засегнатото си честолюбие. Вече нямаше място за избор или предпочитания, нито за сделки с Бранд или Джакман. Докато часовникът неумолимо отброяваше минутите, тя

трябваше да се срещне със семейство Норт, да съгласува действията си с Харди и преди всичко да събере повече сведения за Андрю, да открие що за човек е в действителност. Щом имаше само пет дни, трябваше още сега да започне да работи върху защитата си, но такава защита, която да заслужава името си. Махмурлукът още не ѝ беше минал — в главата ѝ пулсираше тъпа постоянна болка — но не можеше да си позволи лукса да страда. Трябваше да се залови за работа. Като вдигна телефона, тя набра номера на Норт.

Показанията, за които настояваше Глицки — доколкото изобщо бяха важни — в момента не бяха сред приоритетите ѝ.

Линда Норт посрещна достатъчно радушно обаждането ѝ. В края на краищата, Ву отчасти ги беше убедила, че е изиграла важна роля за задържането на Андрю в системата за непълнолетни — засега. Поне не трябваше още да се явява пред съда за възрастни и не го грозеше доживотен затвор. Стратегията на Ву беше опънала нервите им до крайност, ала в последна сметка се бе оказала успешна. Все още имаха доверие в нея.

Но когато Ву позвъни, Линда тъкмо се готвеше да ходи на фризьор. Затова ѝ каза, че моментът не е подходящ. Това било редовното ѝ седмично посещение в салона и ако пропуснела часа си, Майкъл просто щял да го даде на друга и щяло да ѝ се наложи да преустройва цялата си програма. Много жалко, но просто нямало как. Всички тези модни стилисти били едни и същи. Била сигурна, че Ву я разбира.

Така или иначе Хал нямало да може да се прибере веднага. Вече бил пропуснал много служебни ангажименти заради този проблем с Андрю. А когато не бил в офиса си, довери ѝ Линда, винаги изниквали някакви неприятности. Но ако било толкова важно и спешно, Ву можела да позвъни на Хал в работата и да си уговорят среща там. По-късно той щял да осведоми Линда подробно за разговора им.

Ву, опитвайки се да бъде търпелива, бе предложила да се срещнат в дома им, когато Хал се прибере от работа, а тя се върне от фризьор. Но не. Вечерта също не било удобно. Хал имал някаква делова вечеря само за мъже, а самата Линда смятала по-късно да посети Андрю в МВЦ, но ако Ву настоявала да говори с някого от тях

веднага, наистина можела да се обади в офиса на Хал и да отиде при него. Нали не се задавала някаква криза, която непосредствено да застрашава Андрю? Ако не, тогава по-добре да говорела с Хал, той се оправял по-добре от нея с детайлите. По-късно той щял да я информира за всичко, което според Ейми било важно. Централата на Норт Синемас се намираше на Батъри Стрийт, близо до Ембракадеро. Триетажното здание беше голямо, цялото от тухли и стъкло, с модерен дизайн. Ву паркира в подземния гараж, на едно запазено място, до което я упъти пазачът.

Все още облечена в джинсите и полото си — Норт може и да не бързаха да се срещнат с нея, но тя бе напуснала апартамента си презглава, все едно някой я гонеше — Ву взе асансьора до последния етаж, после зави вдясно и тръгна по дълъг коридор, покрит с мек зелен мокет. Стените от двете страни на коридора бяха украсени с десетки филмови плакати в рамки. Любезната млада жена с къса руса коса на рецепцията провери в бележника си и я уведоми, че господин Норт я очаква и ще я приеме след малко. Тя седна в просторното хладно фоайе и зачака, прелиствайки едно списание. През високия от пода до тавана прозорец с тъмни стъкла се откриваше гледка към Трежър Айланд отвъд залива и чак до Бъркли. Прозрачният въздух и безоблачното небе навън създаваха илюзията, че са на една ръка разстояние.

След като прегледа бегло списанието, тя си погледна часовника и се намръщи. Почака още една минута, после загуби търпение и отново се запъти към бюрото на рецепционистката.

— Извинете, господин Норт посетител ли има?

Младата жена вдигна поглед.

— Зает е. Каза, че веднага ще се освободи.

— Да, но бихте ли го попитали пак, ако обичате? Вече минаха петнайсет минути.

Жената сниши глас и каза заговорнически:

— Петнайсет минути са нищо.

Ву се насили да се усмихне учтиво.

— За мен обаче са нещо, боя се. Ще пробвате ли още веднъж, моля? Ейми Ву.

Рецепционистката пукна един балон с дъвката си и сви рамене.

— Разбира се. Помня.

Като натисна няколко бутона на таблото пред себе си, заговори в слушалките на ушите си.

— Хал? Госпожица Ву още чака. — Пауза. — Добре. Естествено, ще ѝ предам.

Тя прекъсна връзката и погледна Ву.

— Каза още две минути. — Но като вдигна длан, бавно разпери и сви пръсти два пъти. Посланието беше ясно: по-скоро десет.

Минаха осем минути.

Излъчващ власт и енергия, Хал изникна сякаш от нищото и изведнъж се озова на мястото срещу Ву.

— Ейми, съжалявам, че ви накарах да чакате. Тук е същинска лудница. Както обикновено. Тази вечер откриваме новия Дисни, а някакъв идиот на Уолнът Крийк загубил шест ролки. Кажете ми как, по дяволите, могат да изчезнат шест ролки. Започвам да мисля, че някой ги е откраднал.

Тя стана и двамата се ръкуваха.

— Както и да е, вече съм тук. Какъв е проблемът?

Мислех, че сме изчерпали всички правни въпроси, докато назначат следващото дело. Всичко наред ли е с Андрю?

Ву беше благодарна, че и двамата родители поне се бяха осведомили за здравето на Андрю.

— Да, сър. Струва ми се, че е добре. Имам намерение да го посетя, след като си тръгна оттук.

— Чудесно. Той казал на Линда, че май сте разтревожена от онова, което направи. Ще се радва да ви види.

— Значи Линда вече е била при него днес? Каза ми, че ще отиде и тази вечер.

— Така ли? Не знаех. Какво сме днес, четвъртък? Четвъртък сутрин обикновено играе бридж, ако не се лъжа, но може би го е отменила. Трябва да я попитате. Та защо е толкова неотложно да разговаряме? Нали нямате нищо против да останем тук? Можем да влезем и в кабинета ми, ако предпочитате. Все едно.

— Тук е добре. Искрах само да ви кажа, че вече насрочиха следващото дело. — Тя замълча. — Ще се състои следващия вторник.

Лицето му доби шокирано изражение.

— Следващия вторник? — Той преброи наум. — Пет дни. Със същия успех можеше да бъде и утре. Мислех, че съдилищата обичат да протакат делата.

— Често наистина го правят. Но в случая областният прокурор е бесен, че Андрю не призна, както се бяхме разбрали. По този начин изразява недоволството си.

— Ама че свинщина. Да си го начука.

— Да, сър.

Той се навъси, гласът му стана груб.

— А аз си мислех, че тази промяна в последния момент е част от стратегията ви. Ето че сега пак тъпчем на едно място. Какво става?

Ву, която очакваше подобна реакция, беше готова с отговора.

— Това е, защото убиха Алън Боскачи, сър. С него щяхме да се споразумеем някак си, сигурна съм, но сега Кларънс Джакман пое нещата в свои ръце. Той просто налага авторитета си. Все пак ще се опитам да обжалвам датата, но шефът ми смята, че е малко вероятно да издействам отлагане.

— Шефът ви?

Тя кимна.

— Дизмъс Харди, трябва да сте чували за него. Много е добър. Което е хубаво, защото, ако делото се проведе в тези скъсени срокове, той ще се притече на помощ.

— И ще иска да му се плати отделно?

— Не. Фирмата ще покрие времето и разходите му. Смятаме, че не е редно да ви караме да плащате, макар да не сме виновни за този проблем с областния прокурор. Аз също ще работя извънредно. Казвам ви го само за сведение. Но трябва да уговорим друг хонорар, ако съдят Андрю като възрастен.

— Обаче ние ще се борим това да не стане.

— С нокти и зъби. Да, сър. Но с Линда трябва да сте подготвени за най-лошото, затова се налага да обсъдим как ще процедираме по-нататък.

— Божичко — простена Хал. — Това няма край. — Той хвърли поглед през рамо — толкова работа го чакаше зад една от тези врати — и отново се обърна към Ву. — Може би трябва да седнем. — Когато седнаха, каза: — Така. Слушам ви.

За двадесетина минути Ву му обясни в какво се състои процедура 707.

Макар да беше привидно сложна, тя всъщност се занимаваше с един-единствен въпрос: „младежът поддава ли се на превъзпитание“ в качеството му на непълнолетен? От гледна точка на съдилищата и правосъдието това определяне беше много важно. Макар някои да настояваха, че една от целите на лишаването от свобода е рехабилитация на пълнолетния затворник за окончателното му връщане в обществото, на практика времето, прекарано в затвора, беше наказателна мярка. Обратно, етиката на системата за непълнолетни имаше далеч по-оптимистичен и вдъхващ надежди облик. Въпреки че лишаването от свобода беше част от процеса, целта бе предимно да се рехабилитира, а не да се наказва непълнолетният.

Ако си в системата за непълнолетни, бюрокрацията цели ресоциализацията ти. Все още имаш шанс да се поправиш, да станеш добър гражданин и пълноценен член на обществото и младежките ти грехове да бъдат опростени. Затова системата се грижеше за превъзпитанието, психическото ти здраве и професионалната ти ориентация, включваше те в различни социални програми. Заради тези програми и това по-специално отношение всеки непълнолетен в системата непрекъснато контактуваше с множество съветници, възпитатели и социални работници, а не само със стражата и охраната.

Но този огромен бюрократичен апарат на надеждата не биваше да се хаби за онези, на които не може да се помогне, които „не се поддаваха на превъзпитание“. Такива младежи, заради своето безсърдение, жестокост, минали и сегашни престъпления, трябваше да бъдат разглеждани от правосъдието като възрастни. Обществото справедливо ги третираше като непоправими и отказваше да пилее ограничените си ресурси за такава обречена и безнадеждна кауза, каквато беше рехабилитацията им. Освен това не биваше да им се позволява да заразяват останалите деца, които още можеха да бъдат спасени, с престъпното си мислене и поведение. Но първо, съдилищата се нуждаеха от обективна формулировка, за да определят на кои младежи може да се помогне и от кои трябва да вдигнат ръце.

За тази цел, при тежки престъпления, бяха изработени пет критерия за податливост на превъзпитание. Ако съдът преценише, че непълнолетният се е провалил на теста за който и да било от тези

критерии, тогава решаваше, че въпросното лице не подлежи на превъзпитание в системата за непълнолетни и го предаваше на Върховния съд, за да бъде съден като възрастен. Критериите бяха следните: 1. Степен на криминален умисъл; 2. Вероятност за рехабилитация на непълнолетния преди изтичането на юрисдикцията на съда за непълнолетни т.е. преди навършването на двайсет и пет години; 3. Минали криминални прояви на непълнолетния; 4. Успехът на предишни опити на системата за непълнолетни да рехабилитира младежа и 5. Обстоятелствата и тежестта на обвинението, по което непълнолетният е задържан.

— Добре — каза Норт. — Какво означава всичко това?

— Означава, че ще трябва да поговорим — вие, аз и Линда — за да видим кой от тези критерии приляга към Андрю. Всъщност точка пета, тежестта на обвинението, е ясна. Става дума за убийство, значи е сериозно. Все пак ще я оспорваме, когато стигнем до нея. Междувременно искам да обсъдим останалите критерии, така че ако е уязвим по някой от тях, да изработим защита или поне обяснение за пред съда.

Норт седеше облегнат на канапето с ръце в скута и изпънати напред крака с кръстосани глезени. Лицето му беше мрачно.

— Не го ли направихме вече? Спомнете си втората ни среща у дома, когато искахте да узнаете всичко за издънките му — тогава говорихме за психотерапевта му и всичко останало.

— Естествено, че си спомням. Сега обаче трябва да задълбаем много по-надълбоко. Личностни прояви. Причини защо всъщност не бива да бъде смятан за възрастен.

— Черти на характера?

— Точно така.

Той я погледна.

— Но не казахте ли онзи ден, че не бива да засягаме тази тема? И че ако го направим, обвинението може да изложи собствената си версия и да ни натика в кучи задник?

— Слушали сте ме внимателно — Ву не изглеждаше особено щастлива от този факт.

— Дяволски внимателно. Аз съм добър слушател. А сега твърдите, че трябва да се занимаваме с характера му?

— Може би е малко рисковано. Но ситуацията със сигурност е различна. Главното е да оборим тези критерии. Всеки един поотделно, иначе Андрю ни се изплъзва.

Норт въздъхна тежко и зарея поглед през прозореца.

— Ще поговоря с Линда. Може би двамата ще се сетим за нещо. Ще ми запишете ли петте критерия?

— Веднага.

— Добре. Дайте ми ги и ако ни хрумне нещо конкретно, за което сме пропуснали да ви осведомим, ще ви се обадим. Става ли?

Ву пристигна преди клиента си в студената тясна стая с надрасканата маса, старите столове и миризмата на антисептици. Внезапно забеляза слънчевите петна по отсрещната стена и осъзна, че през целия ден е била будна не повече от три часа и че дневната светлина вече почти се е скрила.

Щеше ли да се гордее баща ѝ с нея заради това? Че е пропиляла целия си ден? Или предишните седмици? Тя захлупи лице в дланите си, когато я заля пристъп на гадене и световъртеж. От устните ѝ неволно се изплъзна стон.

— Добре ли сте?

Не беше чула ключа, нито отварянето на вратата. Пристав Котрел — младият пристав с очи на старец — стоеше на изхода и възпираше Андрю с ръка, очаквайки знак, че разговорът може да започне. След като не получи отговор, попита отново:

— Добре ли сте, госпожо?

Най-последно тя кимна, приставът отпусна ръка и клиентът ѝ влезе.

Вратата се затвори след него.

Андрю придърпа стола си, седна на ръба и я погледна напрегнато:

— Сърдита ли сте ми?

Устата на Ву беше пресъхнала, лицето ѝ лепнеше от пот. Тя затвори за миг очи и избърса челото си.

— Не. Не съм ти сърдита, Андрю.

— Мислех, че ми се сърдите, задето не направих това, което искахте от мен. — Той пхна ръце между коленете си. — Но не можех да кажа, че съм го извършил.

— Знам — рече тя. — Не се тревожи. Станалото, станало. Сега целта ни е да убедим съдията, че мястото ти е в системата за непълнолетни.

— Но аз мислех, че това е безспорно. — По лицето му се изписа объркване. — Нали точно затова всички толкова се вбесиха.

— Не е съвсем така. Вбесиха се, защото сега ще трябва да се мъчат да те върнат в съда за възрастни.

— Значи казвате, че сделката ви, макар да не се съгласих на нея, ми предоставя нов шанс?

— Да.

Изведнъж объркването изчезна и клиентът ѝ колебливо се усмихна.

— Знаете ли, щом работата ви е да ме защитавате, къде може да сте сбъркали? Може би онзи човек, с когото сте сключвали споразумението, е трябвало да бъде по-внимателен. Мислили ли сте за това? Може би вината изобщо не е ваша?

Това не ѝ беше минавало през ума, особено днес. Но доводите на Андрю отнеха част от напрежението, което чувстваше.

— Е — каза тя, — поне малко съм виновна и аз. Но това, което казваш, е много мило. — И Ву за първи път изпита нещо като съпричастност с Андрю.

Но се налагаше да говорят по работа. След като му обясни подробно петте критерия, отнасящи се до податливостта на превъзпитание, тя се облегна и скръсти ръце.

— Трябва да обсъдим всеки от тях поотделно, Андрю — каза тя. — Ако съдът намери, че не се поддаваш дори само по един от тях, отиваш на съд за възрастни.

— По един?

— Такива са правилата. Страхувам се, че разполагаме с по-малко от седмица, за да се подготвим.

— Но тези критерии — Андрю започна да драска с нокът по масата, — на повечето от тях изобщо не отговарям. Дори не знам какво е криминален умисъл или дали мога да бъда рехабилитиран. Рехабилитиран от какво?

— От престъпното ти минало.

Той я погледна въпросително.

— Аз нямам такава.

— Знам. Обаче не мисля, че умисълът е проблемът, нито рехабилитацията.

— Тежестта на обвинението.

По това нямаше спор.

— Да.

— Но ако не съм го извършил... — И той вдигна очи обнадявано.

Тя обаче не искаше да подхранва у него напразни надежди. Наведе се напред и докосна ръката му.

— Това дело няма нищо общо с вината или невинността ти, Андрю. Искам добре да го разбереш. Става дума само дали да те третират като възрастен или не. И много ще се потрудят, за да докажат критерия за тежестта, бъди сигурен.

— И им е достатъчен само един?

— Боя се, че да.

— Значи ще загубя?

— Може да загубим, да. Засега. Но ще имаме големи шансове пред съда за възрастни.

— Ами тогава да ме пратят направо там. Щом процедурата е само формалност...

— Не — каза тя. — Трябва да опитаме. Много е важно да останеш колкото може по-дълго тук, от значение е всяка минута. — Ву прочете истинска тревога в очите му: навярно бе започнал най-после да осъзнава какво си бе навлякъл с отказа си да признае. Какво бе навлякъл и на двамата. — Налага се да поговорим за тези неща сериозно, Андрю. Моят партньор, господин Харди, има някои идеи относно тежестта. Няма да им се дадем лесно. Но другите критерии, не искам да има никакви изненади по тях.

— Не знам какви изненади би могло да има.

— Аз също не знам. Но нали затова са изненади.

Той прояви умерен ентузиазъм, когато започнаха да обсъждат евентуалните свидетели по различните критерии — психиатъра, когото бе посещавал за овладяване на гнева, училищния психолог, един от

социалните работници в МВЦ. Но само след малко се оклюма, притиснат от бремето на онова, което му предстоеше.

Започна да се разсейва, накрая съвсем се отнесе и Ву, самата тя не във върховна форма, не намери сили да го ободри. Според нея главното чувство, което го ръководеше, бе самосъжаление. Спираше на всяко изречение, гледаше втренчено пред себе си или се взираше в масата. На няколко пъти с мъка преглътна сълзите си.

— Защо си губим времето с това? — казваше той. — Никога няма да спечелим.

Или:

— Аз съм такъв неудачник. Това няма да промени нищо.

Или:

— За всички ще бъде по-добре ако се самоубия, нали?

Последната реплика стресна Ву.

— Защо би искал да го направиш, Андрю? На кого ще помогнеш?

— Ще сложа край на тази глупост. Така или иначе ще ме тикнат в затвора.

Ву призова на помощ цялото си търпение.

— Точно това ще се постареем да избегнем.

— Няма да успеем, нали?

— Не и ако не се опитаме.

Но и на самата нея думите ѝ прозвучаха снизходително, все едно увещава за стотен път малко дете да си изяде кашичката.

— Дори и да се опитаме — каза той.

Напредваха бавно и мъчително, докато накрая го повикаха за вечеря. След излизането му тя се почувства на края на силите си и остана да седи с облежнати на масата лакти. След малко вдигна ръце и притисна очите си с пръсти.

Някой почука.

— Извинете. Госпожице Ву? — На прага стоеше пристав Котрел, който беше дошъл да заключи стаята. Задрямала ли беше? — Добре ли се чувствате?

— Да. Добре съм.

— Не ми изглеждате добре. Да ви донеса ли нещо? Вода?

Тя се облегна бавно назад.

— Какво ще кажете за нова глава? А може би и ново тяло към нея.

— Не би могло да се намери по-хубаво лице — каза той. — И определено не се нуждаете от ново тяло.

В момента тя се чувстваше толкова привлекателна, колкото боклукчийски камион, затова едва не се изсмя на комплиментата. Но, помисли си Ву, младежът просто се опитва да бъде любезен.

— Благодаря — каза тя. — Съжалявам, че ви карам да чакате. Имах дълъг ден. — Започна да събира папките и книгата, разпилени върху масата.

— Нека ви помогна, госпожице Ву — каза той.

— Няма нужда, благодаря. Ще се оправя. Можете да ме наричате Ейми.

— А аз съм Рей, както навярно си спомняш. — Приставът почака, докато си прибере документите и ги натъпче в коженото си куфарче. Когато се наведе да го вдигне, той каза: — Това нещо сигурно тежи цял тон. Поне дай да ти го нося. Изтощена, с пулсираща от махмурлука глава, тя най-последно кимна:

— Много мило от твоя страна.

Той пристъпи в стаята, вдигна куфарчето и я подхвана под лакътя.

— Сигурна ли си, че можеш да ходиш?

Всъщност тя хранеше известни съмнения, но направи една крачка, после още една и след минута вече вървяха към изхода. Котрел я придружи навън до телената ограда и отвори портала. Остави куфарчето ѝ на земята и когато Ву се обърна да се сбогува, очите им се срещнаха за миг. Тя си помисли, че долавя в тях същото дебнещо изражение, което ѝ беше направило впечатление в съдебната зала. Очите му отново ѝ се сториха някак празни, но изведнъж — сякаш имаше дистанционно, с което да ги контролира — в тях проблесна искрица живот.

— Клиентът ти изглежда доста съкрушен — каза той.

Тя издиша шумно въздух.

— Не го обвинявам. Сам се прецака.

— Как така?

— Бях му издействала осем години в исправителен дом, а той отказа. Сега го заплашва до живот без право на обжалване.

— Ще го преместят при възрастните?

— Още не, но е много вероятно. Опитвам се да го накарам да ми помогне, но той, изглежда, не знае смисъла на думата „съдействие“.

— Може би е просто уплашен.

— Сигурна съм в това. И има защо. О, Боже! — Тя вдигна ръка и притисна слепоочието си. С другата се опря на портала за опора. Котрел пристъпи бързо и я сграбчи за раменете.

— Имаш вид, все едно всеки момент ще припаднеш.

Трябва да поседнеш.

Тя кимна и се облегна на него. Като я подкрепяше, двамата се отправиха обратно към бараките.

От фойето на административната сграда Джейсън Бранд видя приставът да ѝ носи куфарчето и да я придружава до портала, където се спряха и поговориха една минута. Не искаше тя да го види, поне докато не беше сама, затова остана на мястото си.

Ву не беше напускала мислите му от нощта, която бяха прекарвали заедно, и сега Бранд бе неспособен да откъсне очи от нея. Бе я харесал от мига, в който я видя, още от университета. Но все се случваше така, че единият от двамата или имаше друга връзка, или пък се занимаваше с някой голям процес и образът ѝ повече или по-малко избледня от съзнанието му, докато не се появи в съдебната зала миналата седмица, когато най-последно — поне така си помисли — нямаше никаква пречка.

После наистина повярва, че случайната им среща в Балбоа е знаменателна. В онази нощ между тях се получи не само химия, но нещо наистина необикновено, дори магическо. По правило той избягваше случайния секс и за него срещата им означаваше нещо, може би дори нещо важно.

Тази сутрин, когато за миг му мина през ума, че само защото е била близо до Боскачи, когато са го убили, може и тя да е ранена, разбра, че е бил прекалено суров с нея същия ден. Е добре, беше допуснала грешка, като не му каза, че случаят Бартлет не е уреден докрай, но това едва ли беше толкова сериозно и трябваше да ѝ даде възможност да му обясни. Може би, когато се бяха видели в Балбоа, имаха да споделят толкова лични неща, включително секса, че

професионалните им отношения бяха останали на заден план. Поне за него със сигурност беше така.

Той не искаше враждебността между тях да продължава. Искаше да ѝ се извини за избухването си. И сега, когато я видя да излиза от бараките, си помисли, че случаят е удобен да говори с нея. Знаеше, че по един или друг начин делото Бартлет ще приключи до няколко седмици, поне що се отнасяше до участието на Ву. Ако Бартлет отидеше на съд за възрастни, повече нямаше да бъдат противници в съдебната зала. Може би щяха да продължат оттам, докдето бяха стигнали. Само да поискаше да го изслуша. Защото, ако тя се бе отнесла така грубо към него, той не беше сигурен, че щеше да ѝ проговори някога.

И после изведнъж, докато Бранд ги наблюдаваше, приставът я хвана за раменете, после тя се облегна на гърдите му и той я прегърна. Двамата закрачиха обратно към бараките, докато изчезнаха от погледа му.

Усети, че му прималява. Обърна се и тръгна по дългия коридор към централния вход на административната сграда, където имаше по-малка вероятност да се натъкнат неволно един на друг.

Котрел постоя с Ейми, докато се почувства по-добре, после я посъветва да се грижи за себе си и се върна обратно на работа. Но Ву не помръдна още няколко минути. Остана на пейката точно до вратата, водеща към килиите, като се опитваше да събере достатъчно сили, за да стане и да тръгне към колата си. Когато клетъчният телефон в куфарчето ѝ иззвъня, тя реши да не отговаря, но после се сети, че може и дори е много вероятно да са Норт. След всичко станало тя чувстваше, че колкото и да е изтощена, трябва да е на тяхно разположение — поне това им дължеше. Вдигна телефона при третото иззвъняване.

Не бяха Норт, а шефът ѝ.

— Ейми? Значи вече си накрак. Къде се намираш?

— В МВЦ. Току-що разговарях с Андрю.

— Браво та теб. Как е той?

— Потиснат. Обсъждахме идеята дали да не си основем клуб. Всъщност, шегувам се.

— Е, аз пък не се шегувам. Получи ли съобщението ми, че Глицки иска да те разпита?

В ума ѝ проблесна светкавица.

— О, по дяволите.

— Точно така — рече Харди. — Той още е в кабинета си и току-що ми се обади у дома — макар че отдавна се опитвам да му втълпя да не ме търси по служба въкъщи. Питаше ме как може да се свърже с теб, при това веднага. И понеже малко или много му обещах, че ще го посетиш днес, той се чудеше какво става. Искаш ли да ти дам директния му телефон?

— Предполагам, че се налага.

— Позна.

Вече наближаваше седем вечерта. Нямаше никой на рецепцията в офиса на Глицки в Съдебната палата, затова Ву прекоси конферентната зала и свърна по късия коридор към вратата на заместник-началника, която беше откряната.

През спуснатите щори проникваха последните отблясъци на дневната светлина, но тъй като електрическото осветление беше запалено, стаята изглеждаше замъглена. Глицки седеше на един от столовете пред бюрото си. Беше леко наведен напред, с лакти, опрени на коленете, и клюмнала глава. Като че ли дремеше. Ву се изненада, че не беше чул приближаването ѝ. Остана за миг на прага в очакване да се обърне и да я познае. Когато това не стана, тя тихо почука на вратата.

Той едва не подскочи, очевидно мислите му витаеха някъде другаде. Върнал се в настоящето, Глицки стана и се насочи към Ейми, като двамата едновременно си погледнаха часовниците.

— Доста бързо се придвижихте от МВЦ дотук — посрещна я той. — Оценявам това.

— По някаква случайност нямаше задръстване — каза тя. — Съжалявам за недоразумението, сър. Трябваше да дойда по-рано. Грешката е моя, а не на господин Харди. Той ми остави съобщение въкъщи, че искате да ме видите, но имам клиент, който здравата е загазил, и първо отидох да го посетя. Не бях осъзнала, че е толкова спешно, макар господин Харди да ми каза.

Изглежда Глицки не намери обяснението ѝ за особено забавно.

— Когато следващия път говоря с него, ще го уведомя, че се опитвате да го прикривате. Но знам каква е истината. Забравил е да ви каже, нали?

— О, не. Наистина не. Той...

Обаче Глицки вдигна ръка, за да я спре.

— Просто се шегувам. — Но не му личеше. Той сви непохватно рамене, полуизвърнат. — Е, сега, след като вече сте тук — рече Глицки, сочейки един стол, — защо не седнете и да започваме.

Ву седна, а той взе касетофона от бюрото си, изпробва го, остави го обратно и изрецитира стандартното въведение, като идентифицира себе си, значката си, номера и темата на следственото дело и мястото, където се намираха. Преди три-четири години, през първата ѝ година след завършването на университета и още преди Трея и Ейб да се оженят, Ву бе изиграла малка роля, помагайки на Харди и Трея да открият убиеца на голямата дъщеря на Глицки. Двамата не бяха общували много — снощи се видяха за първи път оттогава на мястото, където беше убит Боскачи, — но между тях определено имаше някаква нотка на фамилиарност и дори на симпатия. Все пак Глицки беше педант по отношение на процедурите и протокола, а това беше официален разпит във връзка със смъртта на видна личност. Затова не искаше да го провежда по телефона.

— Госпожице Ву — започна той. — Кога и къде видяхте Алън Боскачи за последен път жив?

— Вчера следобед, тук, в Съдебната палата. В кабинета му.

Разполагайки с версията на Харди за събитията и с информацията от Джейсън Бранд, получена чрез Трея, той я преведе през лабиринта на случая Бартлет. После допълни:

— Господин Бранд спомена, че заради провалената сделка Алън ви е намразил.

— Не точно намразил. Не знам защо е казал това. Не беше лично.

— Но срещата ви е била бурна?

— До известна степен, да.

— С повишаване на тон?

— Той викаше. Да, сър. Тъй като се чувствах виновна, аз предимно го слушах и си мълчах.

— Заплаши ли ви? — физически?

— Не. Но в професионален план ми даде да разбере, че повече няма да сключва с мен подобни сделки за петиция.

— А вие как го приехте?

— Не бях особено изненадана след това, което се случи. Оставих го да си излее яда и всъщност не мога да го виня.

— Не реагирахте ли по някакъв начин?

— Разбира се. Бях разстроена и сърдита. Но повече на себе си, отколкото на Алън.

— Добре. И какво направихте след този разгорещен разговор с господин Боскачи?

Тя му описа с подробности, доколкото си ги спомняше, остатъка от следобед и ранната вечер в заведението на Лу Гърка.

— И сте била там през цялото време? Не сте напускала нито за миг заведението?

— Не, сър. Чак докъм осем, осем и петнайсет.

— Придружена от господин Бари Хес, правилно ли съм разбрал?

— Така мисля. Имам предвид, така мисля, че се казваше. Но да, той беше с мен, когато излязохме от Лу и се отправихме към паркинга.

— Каква е връзката ви с господин Хес?

— Нямаме връзка. Запознахме се при Лу и му позволих да ме целуне един или два пъти, докато вървахме към паркинга. Наистина не си спомням съвсем ясно.

— Добре. Съдейки по мястото, където е бил убит, много е вероятно господин Боскачи да се е отбил при Гърка.

Случайно да сте го забелязали там?

— Не.

— Помните ли да сте чули изстрел?

— Не.

— Добре. След като открихте тялото, какво направихте?

— Обадихме се на 911 от клетъчния телефон на Бари и повикахме полиция.

— А после? Обадихте ли се на някой друг?

— Позвъних в дома на господин Харди, но той не си беше вкъщи. Децата му ми казаха къде е и аз го открих в ресторанта.

— Защо му се обадихте?

— Защото ми е шеф и си помислих, че ще иска да узнае за Алън веднага.

- В случая действаше ли и като ваш личен адвокат?
— Мой личен адвокат?
— Да.
— Не ви разбирам. По какъв въпрос?
— Смъртта на господин Боскачи.
— Не. Защо ще ми е нужен адвокат... — Тя млъкна.
— Снощи той доста успешно ви предпази да не водите подобен разговор нито с мен, нито с друг. Разисквахте ли това на четири очи?
— Не. Аз бях пияна. Затова не говорих снощи. Вие бяхте там. Разменихме няколко думи, не помните ли? Разбрахме се да ме разпитате днес.
— Така е. Обсъдихте ли с господин Харди показанията си днес?
— Само, че се готвя да дойда и да ги дам.
— Нищо за съдържанието им?
— Не.
— Значи снощи не се обадохте на господин Харди с цел да присъства на местопрестъплението в качеството на ваш адвокат?
— Не, разбира се, че не. Не ми трябваше адвокат.
— Добре, госпожице Ву. Благодаря ви за съдействието.

Приставът предложи на Линда да се срещне със сина си в централната зала за посетители, много по-голяма от стаята, която бяха използвали последните два пъти. Тя му каза, че предпочита малката стая, тъй като иска да разговаря със сина си в по-интимна обстановка. Но той ѝ отвърна, че е невъзможно, защото стаята за срещи на адвокатите с клиентите им в момента е заета. Тук държаха много деца и всичките си имаха адвокати и родители. Затова тя зачака права — имаше само дванайсет стола — и закрачи до гимнастическия салон и обратно. Най-после се освободи един стол и тя седна между две жени, едната латиноамериканка, другата афроамериканка. Изведнъж си даде безпощадна сметка, че е единствената бяла жена тук.

Със сведен надолу поглед Андрю влезе с провлечената си, леко разкрачена походка, кършейки малко пресилено рамене. Тя се запита каква е тая мода сред тийнейджърите да се държат враждебно и предизвикателно, после се опита да си спомни кога Андрю беше възприел тази походка. Според нея беше по времето, когато престана

да ѝ говори — всъщност престана да говори с всички в семейството — преди три или четири години.

Но какво можеше да стори тя? Родителите не бяха в състояние да контролират децата си или да налагат дисциплина. Не и в днешния свят, когато всички порастваха толкова бързо, когато телевизията, филмите и интернет заливаха хлапетата с една и съща култура, караха ги да се обличат по един и същи начин, да говорят на един и същи жаргон, дори да се движат еднакво. Линда смяташе, че е неспособна да наложи влиянието си срещу такава неумолима и вездесъща сила. Ако се опиташе да ги научиш на обноски, да ги възпитаеш и дисциплинираш, да моделираш поведението им, те просто не те допускаха до себе си. Дори нямаше смисъл да опитваш, щяха да те намразят още повече заради това. Трябваше да бъдеш техен приятел, ако ти разрешаха, а иначе да ги оставиш намира. Можеше да се надяваш най-много, че накрая ще го надраснат и отново ще влязат в пътя. Но Линда беше сигурна, че това е извън контрола ѝ.

Вътрешната преграда ѝ попречи да го прегърне. Липсваше и контактът. Може би се дразнеше, но слава Богу, още ѝ позволяваше да го прегръща от време на време. Наистина, правеше го неохотно и отговаряше на прегръдката ѝ без всякакъв ентузиазъм. Но все още беше нейното малко момченце и тя не знаеше друг начин да стигне до сърцето му.

Андрю придърпа стола си и седна срещу нея. Не му бяха сложили белезници. Можеха да си държат ръцете през парапета, който ги делеше, макар че Андрю сигурно нямаше да иска.

— Здравей — каза тя.

— Здравей.

Мълчание.

— Не се ли радваш да ме видиш?

— Разбира се. — Пауза. — Благодаря, че се отби.

— Хал и Алиша ти пращат много здраве.

— Не се съмнявам.

— Не искаш ли и ти да им изпратиш поздрав?

Очите му бяха безизразни.

— Защо не.

За миг тя се уплаши, че повече нямат какво да си кажат. Направи нов опит.

— Всичко наред ли е?

— Да.

— Наистина ли?

Вдигане на рамене. Отново мълчание.

— Изглеждаш ми малко уморен. Хранят ли те добре?

— Аха. — Той въздъхна дълбоко и най-после каза нещо съществено. — Адвокатката ми беше тук преди малко.

— Знам. Обади ни се.

— Какво ви каза?

Линда се опита да звучи жизнерадостно, но новината не беше особено оптимистична.

— По твоя случай ще работи още един адвокат от нейната фирма. Казва, че бил наистина добър.

— Ти какво очакваш да каже, че е лайнар ли?

— Ами... — Тя предпочиташе да не използва такъв език, но не искаше да казва нищо, което би могло да прозвучи като поучение. Не и при тези обстоятелства, с всичките неприятности, които му се бяха струпали на главата.

— Разказала на Хал и за тези критерии, според които могат да те задържат тук.

— Да — отвърна той. — Хотел „Риц“.

Линда въздъхна.

— Харесваш ли я?

— Кого?

— Ейми. С Хал мислим, че си върши работата чудесно, а сега води на помощ и този старши партньор. Но ако не я харесваш...

— Всъщност не ме интересува. Наред е, струва ми се.

Няма значение.

— Разбира се, че има, Андрю. Не губи надежда.

— Добре.

— Наистина, недей — повтори тя.

Той поклати глава.

— Да, да, прекрасна идея, мамо. Само дето започва да ми се струва, че никога няма да ме освободят от ареста.

— Не говори така. — Тя протегна ръка през преградата. — Ето, хвани ми ръката.

— Това няма да помогне с нищо.

— Моля те, заради мен.

Той отново въздъхна и пъхна ръка в дланта ѝ.

— Значи във вторник ще се разглежда онова дело, за да се реши дали да ме задържат тук. Тя не ви ли каза, че нещата не са много розови?

— Не точно. Каза, че това щяло да бъде един вид генерална репетиция за процеса, ако се стигне дотам. Коеето е предимство.

— Обзалагам се, че е.

— Наистина.

Той пак сви рамене.

— Така или иначе, мамо, не съм извършил нищо и въпреки това ме държат затворен. Щом могат да направят това, не мисля, че някога изобщо ще ме пуснат да изляза.

Линда не искаше да спори с него и каза:

— Да изчакаме до вторник и да се надяваме на най-доброто.

— Мамо, най-доброто, дори да спечелим във вторник, са *осем години*.

— Не, ако те съдят като непълнолетен, *най-лошото* са осем години.

— Страхотно — каза той. — Може би трябва да празнуваме по този случай.

— Андрю.

— Добре де, добре.

— Да видим какво ще стане. Не падай духом. — Тя му се усмихна съучастнически и му стисна ръката.

Настъпи дълго мълчание. Най-после тя каза:

— Искам да те попитам нещо.

— Давай.

— И искам да ми кажеш съвсем откровено мнението си.

— Добре.

Тя напълни дробовете си с въздух.

— Нали знаеш Нюпорт Оупън... — Това беше тенис турнир в Южна Калифорния, на който присъстваха последните няколко години.

— Започва утре и...

Той издърпа ръката си от нейната.

— Вървете.

— Сигурен ли си? — Тя се вгледа в лицето му, за да открие евентуални признаци на колебание, но не забеляза нищо. — Нямах ли нищо против?

— Защо да имам?

— Ами няма да можем да те посещаваме.

— Всичко е наред. И без това през повечето време ще работим с Ейми. Няма значение.

— Все това повтаряш.

— Защото е вярно. Няма значение.

— Няма да заминем, ако за теб би имало значение, знаеш добре. *Дори и най-малкото.* Категорично.

— Знам.

— Имаме тези билети от месеци. Наистина са скъпи, но с радост ще ги оставим да пропаднат. Наистина.

— Няма нужда.

— Но дори и да заминем, ще се върнем в понеделник и ще имаме много време до делото.

— Мамо, казах вървете. Най-сериозно. Не е кой знае какво.

— Сигурен ли си? Искам да кажа, напълно сигурен?

— Напълно — отвърна той. — Сто процента. Вървете и се забавлявайте.

Не беше се стъмнило съвсем, но Ву спусна щорите в апартамента си и запали лампите. Чувстваше се като сдъвкана и изплюта и бе много разстроена от мисълта, че Глицки може наистина да я подозира в убийството на Алън. Когато най-после се прибра у дома след разпита, глътна още няколко аспирина, изми си зъбите и си взе душ.

Главата още я болеше, но вече не толкова непоносимо. Когато се събудеше утре сутринта, щеше да се почувства почти като човешко същество. Срути на леглото и едва успя да се завие презглава, да се обърне настрана и да затвори очи, когато на вратата се позвъни. Този път наистина нямаше да обърне внимание на звъна. Денят ѝ беше ужасен и тя искаше по-скоро да свърши, а единственият начин това да стане бе да заспи. Който и да беше, щеше да си отиде.

Отново се позвъни.

Оставете ме намира! Тя се уви по-плътно в завивките. Но чуването, което последва, прозвуча властно. Три силни удара.

— Ейми, отвори! — Бранд.

Тя отметна одеялата, зашляпа боса към вратата по дъбовия паркет и каза, без да отваря:

— Какво искаш, Джейсън? Опитвам се да спя. Не се чувствам добре.

— Искам да говоря с теб.

— Утре.

— Само две минути.

— Можеш да ми се извиниш и през вратата.

— Не е само това.

— Нима? — Тя се поколеба, после въздъхна. — Ох, добре. Чакай малко да си облека нещо.

Натисна ключа на лампата до вратата, obu си джинсите и напъха в тях жълтата памучна тениска, с която спеше.

Помисли дали да не употреби още трийсет секунди, за да си сложи сутиен — не желаше да изпраца каквито и да било сексуални сигнали — но щом разговорът щеше да трае само две минути, не си заслужаваше. После веднага щеше отново да се мушне в кревата. Освен това нямаше грим, косата ѝ бе още влажна, а очите ѝ сигурно изглеждаха опустошени. Приличаше на истинска развалина.

Отвори вратата.

Облечен в сив делови костюм, бяла риза и червена вратовръзка, Бранд пристъпваше неловко от крак на крак. Ръцете му бяха пъхнати в джобовете. Той прочисти гърлото си.

— Може ли да вляза?

Като отстъпи безмълвно назад, тя го пусна да мине и затвори вратата.

Той се запъти към голямата маса, която служеше за всичко, придърпа си стол и седна. Огледа се, за да се ориентира, сякаш виждаше стаята за първи път в живота си. Онази нощ бяха толкова нетърпеливи да се озоват в леглото, че не бе имало време да го разведе наоколо. След това той дори не запали лампата — навлече си дрехите в тъмното и просто си тръгна.

Тя се облегна в очакване на плота до мивката със скръстени ръце.

— Бях долу на улицата и видях силуета ти да се движи, после светлината угасна. Помислих, че ако искам да те хвана, трябва да е сега.

— Добре, хвана ме. — После се сепна, спомняйки си какво беше казал. — Бил си на улицата? Какво правеше там?

— Просто си стоях. — Той сви рамене. — Опитвах се да реша дали да се кача и да се опитам да говоря с теб.

Нещо в тона му я накара да преглътне резкия отговор, който ѝ беше на езика. Тя наклони глава.

— Добре. Говори.

— Първо — започна той, — искам да ти се извиня.

— Приема се.

— Но освен това ми е трудно да разбера какво всъщност става. — Той си пое въздух. — Първо миналата нощ тук, после сутринта в кабинета ми...

Тя го прекъсна.

— След това ме обвиняваш в убийство. Не ми излизай с тия приказки, че не разбираш какво става.

— Ейми, кълна се в Бога. Никога не съм те обвинявал в убийство. Изобщо не съм те обвинявал в нищо.

— Колко странно. Аз пък току-що се връщам от Съдебната палата, където Ейб Глицки ме уведоми, че си му казал, че между мен и Алън е имало неприязън. Изглежда това го кара по някакъв начин да ме подозира.

— Не е възможно да съм бил аз.

— Казваш, че не си говорил с него?

— Не. Говорих с него, но само му разказах как се развиха нещата с Бартлет.

— И с мен и Алън.

— Да. Но дори не съм намекнал... Имам предвид... О, я стига, Ейми. Ако Глицки сам е стигнал до този извод... Ако искаш, ще му се обадя утре. Съжалявам, не съм предполагал... — Той я погледна и повтори. — Съжалявам. Тонът ѝ се смекчи. Беше прекалено изтощена за втори рунд.

— Добре, вече казах, че извинението ти се приема. Сега, ако нямаш нищо против, съм уморена, а и твоите две минути свършиха.

Той обаче не помръдна.

— Не исках само да се извиня. — Той наведе глава и си пое дъх.
— Исках да те попитам за нас.

— За нас ли? — Тя също си притегли стол и седна до масата. — Първо ме обвиняваш, че съм те прецакала в съда, за да натрупам точки в своя полза. После отиваш при Глицки и някак си успяваш да му пробуташ идеята, че може да съм убила Алън. В цялата тази картинка няма място „за нас“. — Тя млъкна и издиша дълбоко въздух. — Виж, не очаквам нищо от теб, Джейсън. Беше само една нощ. Няма да кажа на никого за нея, така че служебното ни положение не е застрашено. А сега можеш да си вървиш. Всъщност трябва да си вървиш.

— Не е така — каза той.

— Не е ли? Тогава ти ми кажи как е. — Като въздъхна отново, тя поклати глава. — Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, за мен също беше игра, както за теб.

— Не. Е, добре, може би започна като игра. — Той отиде до прозорците и застана с лице към нея. — За миг ми се стори, че нещо става между нас. Имам предвид в личен план. — Той се потупа по-гърдите. — Тук, вътре. — Почака, вперил очи в нея. — Но сигурно съм се излъгал.

Тя не направи опит да му противоречи. Наистина ли очакваше, че ще му повярва? Ако беше казал нещо подобно онази нощ, може би. Защото всъщност беше прав. Между тях се бе промъкнало нещо истинско. И двамата го бяха усетили. Освен физическото привличане, тя почувства някаква дълбока връзка помежду им. А на сутринта той си беше отишъл.

Веднъж ме избудалка, добре. Но два пъти? Не, без мен.

Тишината натежа от напрежение, докато най-последно тя я наруши.

— Мисля, че е най-добре веднага да си тръгнеш. Говоря сериозно.

На Харди не му се щеше да излиза от къщи след вечеря, но процедурата 707 приближаваше със застрашителна бързина и той чувстваше, че няма избор. След като сама го бе посъветвала отново да вложи сърце в работата си, Франи нямаше как да възрази. И двамата знаеха какви белези бе оставила върху брака им в миналото трудовата етика на Харди и съзнаваха иронията на позицията, която съпругата му бе заела. Ако Харди наистина искаше да се отдаде телом и духом на този случай, това означаваше, че непрекъснато ще му се налага да работи извънредно. Такава беше цената. Затова, когато ѝ каза, че трябва да излезе и да поговори със съседа на Майк Муни, на нея не ѝ оставаше нищо друго, освен да го целуне за довиждане, като дори успя да се пошегува.

— Съпрузи — каза тя. — Какво да ги правиш, нито да живееш с тях, нито да ги убиеш.

Той беше обмислил една стратегия, която, макар и дръзка, не бе невъзможна, и им предоставяше шанс да надхитрят съда на процедурата 707, ако всичко се наредеше според плановете. Вече беше казал на Ву, че може съвсем спокойно да призове всички свидетели, които намери за добре. Независимо от равнодушното поведение, което демонстрираше Джакман, съдия Джонсън нямаше да иска да рискува делото да бъде върнато за обжалване. Той едва ли можеше да засегне защитата повече, отколкото вече го беше направил. А Ву щеше прекрасно да се възползва от това предимство, за да разбере как някои от свидетелите биха се държали на процеса.

Но Харди реши, че може би ще му се удаде да направи още една стъпка, като убеди Джакман, че е в интерес на правосъдието да бъдат допуснати свидетели на самото престъпление. Това определено щеше да е необичайно, тъй като на този вид процедури обвинението трябваше само да докаже, че става дума за случай, който може да се представи на съда, че е налице престъпление и че няма никакво съмнение, че *някой* е убил Муни и Лора. Но в предишната си кариера Кларънс Джакман никога не бе практикувал наказателно право и дори

след три години на поста областен прокурор бе някак смущаващо некомпетентен относно винтчетата и болтчетата, които движеха сложния механизъм на съдебната система. Харди се надяваше също, че Бранд, самият той млад и сравнително зелен, бе тласнал Джакман към тактическа грешка, като избърза толкова със 707 след смъртта на Боскачи.

Съдия Джонсън щеше да се нервира, че на защитата са предоставени само пет дни, за да се подготви за процедурата. Без съмнение ядосан и чувствайки се лично оскърбен, той щеше да е склонен да задоволи желанието на областния прокурор да обяви Андрю за възрастен — повече от Бранд или Джаксън имаше интерес да постави Ву на мястото й — но Харди и Ву щяха да се постараят до понеделник съдията да научи, че защитата смята това неприемливо бързване за въпрос, подлежащ на обжалване. И ако въпреки всичко Джонсън не отменеше датата, поне щеше да се стресне от заплахата за обжалване и можеше да позволи на защитата да призове свидетели, свързани с главното дело като функция от петия критерий за податливост — тежестта на обвинението.

Ако Харди и Ву успеяха да постигнат това, Андрю щеше да се сблъска не с обикновена административна процедура, а де факто със съдебен процес. И ако загубеше на 707, в най-лошия случай Харди и Ву щяха да получат два шанса да изслушат тезата на обвинението. И да я оспорят. И дори Андрю да загубеше отново на процеса за възрастни, Харди все още можеше да обжалва, като се обоснове, че са били принудени да се явят на 707, преди да са се подготвили както трябва.

Харди знаеше, че това е не само смело и рисковано, но щеше да предизвика истинска бомба в съда. Знаеше обаче, че понякога върши работа.

Затова, когато свърна по Бомон Авеню, първата пресечка след булевард Гиъри, той бе обзет от умерен ентузиазъм. Отдясно зееше огромно празно пространство, където зави и паркира. Беше шофирал със свален покрив на своето кабрио — нямаше мъгла и вятърът, който духаше през последните дни, най-после беше отслабнал. Остана в колата си, под открито небе, като се опита да се проникне от сцената на престъплението. Нямаше закъде да бърза, затова реши да чака, да

наблюдава и да слуша. Ако искаше идването му тук да има смисъл, трябваше да си даде време.

Пресечката беше къса. Единайсет сравнително малки двуетажни здания се гушеха между главната артерия на Гиъри и съседната улица, която беше Анза. Търсеният адрес беше четвъртата сграда откъм Анза — най-малката на улицата, поне отвън. Разположена малко по-назад, тя беше и единствената сграда с морава отпред, с алея за коли и с отделен гараж отстрани. Прозорците на горните етажи светеха, а на долния, където беше жилището на Муни, тънеха в мрак.

Най-сетне той дръпна ръчната спирачка, взе бележника си от седалката до него, излезе от колата и се облегна на една от уличните лампи откъм неговата страна. Общо шест на брой, като по чудо всичките работеха и осветяваха изненадващо ярко мястото. Това не бе най-необикновеното нещо на света, помисли си Харди, но на неговата собствена улица, намираща се в подобен гъстонаселен квартал от предградията, това почти никога не се случваше.

Той си отбеляза да провери дали от общината не са инсталирали нови лампи след убийството на Муни. Понякога някой участъков капитан или квартално ченге, повикани на местопрестъпление в някой от тези кокетни квартали, се възползваше от възможността да уведоми съответните власти за установена неизправност. Ако преди два месеца улицата е била значително по-тъмна, това можеше да има значение за свидетелските показания на очевидеца. Застанал на тротоара, Харди дочу някакво постоянно ритмично бучене. Той започна да си тактува просто от любопитство — не смяташе, че наистина е нещо, което си заслужава да отбележи. Наоколо всеки четири секунди уличният шум от Гиъри, отдалечена на не повече от шейсет метра, се усилваше драматично, когато зелената светлина отприщваше трафика в източна посока. Шумът не можеше да се нарече оглушителен, но веднъж доловил го, Харди започна да се ослушва по-внимателно, опитвайки се да установи максималната му сила.

Достатъчно висок ли беше, за да заглуши звука от изстрел? Не му се струваше вероятно. Най-близките съседи пак щяха да чуят нещо. А по-късно през нощта ставаше още по-тихо.

Въпросът за изстрелите трябваше да се изясни и той си го записа.

Разходката на Андрю играеше много важна роля във версията му и Харди реши да я провери. Той засече времето и тръгна на юг, като измина няколко пресечки до Търк, където свърна на изток покрай периферията на Лоун Маунтин Колидж. По това време на нощта пътят беше достатъчно тих и вероятно човек можеше да си запамети репликите, разхождайки се по него. Във всеки случай предоставяше за целта по-добра възможност от която и да било друга отсечка в близост до Гиъри. Имаше и много малко място за паркиране край улицата — точно там Андрю беше казал, че е паркирал колата си в нощта на убийствата.

Вместо да изминава целия път до другата оживена улица, Масоник, Андрю каза, че отново е свил на юг, прекосил е кампуса на университета на Сан Франциско при бейзболното игрище и е излязъл през малка задънена улица. Когато описвал маршрута си на детективите, Андрю не си спомнил името ѝ, но Харди с радост констатира, че описанието му съвпада — по една павирана пътека можеше да се стигне пеша до кампуса в края на улицата.

Когато тръгна обратно на запад през Фултън, той откри, че се върви малко по-бавно по нанагорницето. Трафикът също бе значително по-оживен — за Андрю навярно е било по-трудно да се съсредоточи върху наизустяването на репликите в тази част от разходката, а може би и не. Просто нямаше начин да разбере.

Мина покрай черквата „Св. Игнасий“ на върха на хълма, продължи надолу две пресечки до Станиън, после зави надясно и стигна до колата си. Погледна си часовника. Без да бърза особено, бе успял да извърви разстоянието за осемнайсет минути — доста по-малко от половиния час, който бе изразходвал Андрю. Макар че не бе изключено да е спирал веднъж, два или повече пъти, за да си повтори някоя реплика или просто да помисли, той не бе споменал изрично, че си е почивал по пътя. Тези дванайсет минути разлика никак не се харесаха на Харди. Той направи нова отметка в бележника си.

Когато прекоси улицата, спря под уличното осветление и вдигна поглед към прозорците на Саларко. От прочетеното в полицейските доклади Харди знаеше, че този важен свидетел не бе съдействал охотно на следствието. Той беше градинар, който си имаше проблеми с имиграционните власти — не притежаваше зелена карта. По някаква ирония съпрузите Саларко бяха привлечени като свидетели, само

защото Андрю бе споменал за тях на полицията. Сержант Тейлър го беше попитал дали има някаква представа кой може да се е обадил на 911 преди него — някакъв мъж с мексикански акцент.

Андрю услужливо ги бе уведомил за съседите отгоре — обзалагал се, че били те, а и бил сигурен, че същата вечер са си били вкъщи. Бебето им ревяло непрекъснато и им пречело да репетира. Андрю бе казал на сержант Тейлър, че това била една от причините да излезе навън, където било достатъчно тихо, за да се съсредоточи, вместо да учи репликите си в една от задните спални на Муни.

Тогава Тейлър попитал Саларко дали не е видял или чул нещо или дали не е звънял на 911. Отначало съседът отговорил отрицателно. Бебето им било болно и със съпругата му били загрижени единствено за него. Но Тейлър се сетил да го попита за статута му на пребиваване, после обяснил, че няма нищо общо с имиграционната служба и че показанията на Саларко могат да се окажат извънредно важни за разследването на едно убийство, което фактически би го поставило в по-изгодно положение пред ла мигра. Харди знаеше, че това вероятно е било цинична лъжа от страна на Тейлър, но бе постигнала целта си — Саларко бе проговорил.

На тротоара пред къщата Харди си пое дълбоко дъх, надявайки се, че ще успее да разговори мъжа отново.

Вратата, която водеше до жилището на Саларко на горния етаж, беше откъм страната на алеята за коли отзад. Малка открита камионетка заемаше по-голямата част от пространството между тази и съседната сграда. Над вратата нямаше лампа и Харди не чу нищо, когато натисна звънеца, но след няколко секунди долови звук от стъпки, слизаци по стълбището. После се разнесе женски глас:

— Si? Que es?^[1]

— Senora Salarco?^[2]

— Si. Pollcia?^[3]

— No. Habla ingles?^[4] — Харди се напъна да изрови от паметта си малкото испански думи, които знаеше. — Soy abogado de Senor Bartlet^[5].

— Momento.^[6]

Стъпките се оттеглиха. Харди имаше време да разгледа камиона и сградата. От двете страни на празната камионетка имаше дървени подпори. Не видя инструменти. Прозорците на кабинката бяха спуснати. Къщата беше стара, паянтова и много малка — два пъти по-малка от другите постройки на улицата. Харди се запита как така един нелегален работник може да си позволи наема дори за кучешка колиба в този квартал и си отговори сам, че всъщност къщата едва ли е по-голяма от кучешка колиба и поне отвън — не по-красива.

По стълбите се чува други стъпки. Този път се обади мъжки глас на английски, макар и със силен акцент.

— Да?

— Господин Саларко? — каза той през вратата. — Казвам се Дизмъс Харди и съм адвокат на Андрю Бартлет. Онзи случай на убийство, помните ли? — Никакъв отговор. — Бих искал да поговоря с вас, ако ми отделите няколко минути.

Саларко не се забави да отвори. Може би, помисли си Харди, в лицето на всеки замесен в случая той виждаше чиновник, който може да му помогне да получи мечтаната зелена карта. Ако беше така, Харди нямаше нищо против да го остави с блажената заблуда.

С червендалестото си голобрадо лице той се стори на Харди много по-млад от двайсет и осемте години, които бяха записани в протокола. Малко над среден ръст, по тениска и джинси, Саларко можеше да мине за щангист със своите масивни ръце, силно развити рамене и тънък кръст. Но лицето — Харди отново се върна на него — беше момчешко.

— *Tardes senor...*^[7] — Как беше името ви, моля?

— Харди. Дизмъс Харди.

— Дизмус. Не съм чувал това име.

Харди отвърна жизнерадостно:

— Никой не го е чувал. На ваше място не бих се безпокоил.

Те се качиха по тясното стълбище, което свършваше при друга врата, водеща към хола на семейството. Малко по-голяма от бокс в обща спалня, но спретнато обзаведена от Армията на спасението. На масичката за кафе, в кошничка от мъниста, се мъдреше бутилка вино „Модело Негро“, а до нея — джобно издание на „Сто години самота“. Значи градинарят обичаше да чете, при това сериозна литература. Беше хубаво да го разберат предварително.

Телевизорът беше включен на испански канал. Саларко го изключи, покани Харди да седне на канапето.

— Бира? — попита той и Харди кимна. Когато се върна с напитките, Саларко седна на другия край на канапето. — Та какво искате да знаете?

Харди остави бирата си на масата и се настани по-удобно.

— Просто искам да прехвърлим събитията от нощта на убийството, когато сте позвънили на полицията. Имам копие от показанията ви и се питах дали ще се съгласите да ги повторите със свои думи.

— Разбира се. Няма проблем.

— Но преди да започнем, искам да ви попитам дали сте разговаряли с някой адвокат от кабинета на областния прокурор за показанията си или за идентифицирането на Андрю Бартлет.

Той размисли за миг, после поклати глава.

— Не, никакви адвокати. Говорих само с полицията, три или четири пъти. Но не с адвокати.

Това прозвуча на Харди правдоподобно. При нормално развитие на събитията този случай нямаше да стигне до съд преди да е минала поне година. Който и да бъдеше обвинител на Андрю в един евентуален процес за възрастни, още не беше имал възможност да се запознае дори със собствените му показания. С всички тези преговори за сделки, а после с цялото това бързане да се извади Андрю от системата за непълнолетни, Харди се съмняваше, че дори Бранд си бе направил труда да се запознае с всички факти около престъплението. В края на краищата, той нямаше да бъде страна по делото.

Следователно теренът пред Харди беше чист. Но преди да започнат разговора, бе важно Саларко да разбере позицията му. Той му връчи визитната си картичка, както беше редно, и започна:

— Искам да знаете, че аз представлявам Андрю Бартлет, момчето, което сте идентифицирали като убиеца на господин Муни и на момичето, Лора Райт. Аз съм негов адвокат. Искам да чуя вашата версия, защото се опитвам да открия какво всъщност се е случило.

Сериозността, с която бе произнесена тази кратка реч, имаше ефект. Саларко смъкна ръка от облегалката на канапето и я положи в скута си. Веждите му леко се смръщиха.

— Ще говоря само истината — каза той. — Както досега.

— Моля ви само за това. Благодаря. — Харди извади портативен касетофон от джоба си и го постави на масата. — Ще възразите ли, ако запиша изявленията ви?

На Салерко не му беше ясно дали трябва да се съгласи или има право да откаже. Кимна, после зачака.

— С какво искате да започна?

— Разкажете какво се случи онази нощ.

Ново кимване.

— Най-важното е, че тогава Карла, бебето ни, беше болно. С висока температура. Плачеше ли плачеше, но накрая, някъде към девет часа, най-после успяхме да я приспим. — Той се пресегна за бирата си и отпи. — Но точно тогава отдолу, нали разбирате, точно под нас, чухме това... *разправията*.

— Физическа?

— Не знам. Не можех да видя, но чувах силни крясъци — един мъж, двама мъже и една жена. *Силни, наистина силни!* И разбира се, те събудиха Карла. Тя отново се разрева... Имате ли малки деца?

— Две — отвърна Харди. — Но вече са големи.

— Е, тогава знаете как е... когато плачат. Поне мен ме прави... Не знам как е думата. *Impaciente*. Подлудява ме.

— Нетърпелив — рече Харди и си помисли: при това най-меко казано.

— *Si*. Нетърпелив. Та значи Карла отново започва да реве, а мен ме изкарва от търпение шумът отдолу. И започвам да тропам по пода, ето така. — Той заудря с пети. — Бум, бум и за няколко минути шумът утихва, после крясъците започват отново и Карла реве.

— Какво стана след това? — попита Харди.

— След това слязох долу да ги помоля да престанат.

— Почакайте малко — Харди се напрегна. Никъде не беше прочел такова нещо. — Казвате, че сте слезли долу малко след девет часа и сте говорили с хората?

— *Si*.

— Кой беше там?

— Момчето, сеньор Майк и момчето.

— Андрю? Момчето, което идентифицирахте в процедурата за разпознаване?

— *Si*.

Харди си пое дъх. Това никак не беше хубаво. Ако Саларко беше видял Андрию в къщата отблизо, шансът да го сбърка на процедурата за разпознаване беше минимален. Той сръбна малко бира, за да прикрие безпокойството си и следващият въпрос уж небрежно се изплъзна от устните му.

— Какво стана после? Те обещаха ли да спрат да се карат?

По лицето на Саларко се изписа смущение.

— Какво има? — попита Харди.

— Нищо — каза Саларко. — Не знам. Но да, казаха, че ще престанат.

— И после стана тихо?

— Да.

— За колко време?

— No se^[8]. Когато бебето плаче, не усещаш как минава времето, нали знаете. Но пак успяхме да го приспим и с Ана си пуснахме телевизора, тук, в тази стая, съвсем тихо, но тогава... Този вик, момичето, а после... Трясък. Тук се чу съвсем ясно, все едно нещо тежко се строполи. Цялата къща се разтресе. Веднага след трясъка — шум от трошене, от чупене на стъкло. А няколко секунди след това — изведнъж отново бам, къщата пак се разтресе, някой затръшна външната врата под нас.

Саларко се беше изправил, имитирайки сцената.

— Ана се приближава до този прозорец тук, аз съм зад нея, а долу момчето бяга. Спира под лампата, ей там, обръща се и Ана започва да отваря прозореца, за да... за да му се разкреци, мисля, но тогава Карла започва пак да плаче. Madre de Dios^[9]! — Саларко сякаш отново преживяваше всичко, обърна се към Харди и се хвана за главата. — Няма ли край това?

— А после?

— После... Спомням си, аз... Не мога да спя, бебето ми плаче вече от десет часа. Хукнах надолу. Отивам да им вдигна скандал, но когато стигам входната врата, удрям по нея с юмрук, а тя... се отваря. — Ръцете му увиснаха край тялото. — И тогава ги виждам.

— Муни и момичето?

— Si. На пода, много кръв около тях. Влизам. Момичето е простреляно, мисля, че в гърдите, и е облегло на задната стена. Там има голям лампион, който е съборен на пода, счупен, направо

натрошен до нея, но свети лампата на тавана, а също и в *cosina*^[10] А сеньор Майк лежи по гръб с дупка на лицето. Никога няма да го забравя.

— Разбирам — отвърна Харди. — Съжалявам.

Саларко се върна до канапето и приседна на ръба.

Изглежда си спомни за бирата си и надигна бутилката, изпразни я и погледна Харди:

— *Otros*^[11]?

Харди не беше доизпил първата си бира и не искаше друга, но страхувайки се, че Саларко може да спре да приказва, отвърна:

— *Gracia. Si*^[12].

Когато се върна с две нови студени бири, той ги остави на масичката за кафе и започна без подканяне.

— Та значи там е телефонът и аз го вдигам и звъня на 911 и казвам какво виждам, къде съм. И докато говоря, забелязвам пистолета на малката масичка пред канапето. — Той се наведе напред и почука по дървото. — Същата като тази тук.

— И какво направихте после?

— После разбирам колко зле изглеждат нещата — аз в тази стая с пистолета. Мисля си, че момчето може би ще се върне. Ако ме види там, може да каже, че съм бил аз.

— Че сте били какво?

— Че аз съм убил тези хора.

— Защо ви е било нужно да го правите?

Саларко разпери ръце.

— Шумът. Веднъж вече бях слизал да се оплаквам. Може би следващия път съм взел пистолет за по-сигурно. А и жената на телефона, опитва се да узнае името ми, а по петите ми е *la migra*. Знам, че трябва да се махна. Не бива да съм там, когато дойде полицията. Затова се връщам тук и гледам през прозореца, докато момчето се връща, а после идва полицията.

— Имате предвид Андрю?

— *Si*.

— Видяхте го на светлината на лампата от прозореца?

— *Si*.

— Същото момче? Сигурен ли сте?

Саларко остави бутилката си, обърна се и погледна Харди право в очите.

— Съжалявам, сеньор, но беше той. Същата коса, същите дрехи...

— Какви бяха дрехите?

— Като тези, дето всички ги носят. Не знам как им викат... Торбести?

— Смъкнати?

Саларко кимна.

— Si. Смъкнати панталони. Освен това... — Той направи жест, като че ли навлича нещо през главата си. — Като Еминем в онзи филм.

— Имате предвид качулка? Суитшърт с качулка?

— Si. Точно така.

— И дори под качулката сте разпознали лицето му? И беше същото?

След съвсем кратка пауза Саларко кимна.

— Si. Разбира се. Беше същото момче, да.

Харди му вярваше. Всъщност трябва да е бил Андрю, който се е връщал от разходката си или откъдето е ходил. Може би е избягал, а после се е сетил, че е забравил пистолета, който могат да го свържат с него. Като вдигна поглед, Харди съзря някаква искра в очите на Ана, която бе застанала на кухненската врата. Може би някой ден трябва да си поговори и с нея, но за тази вечер беше достатъчно. Отпи за последен път от бирата си и се изправи.

— Благодаря, че ми отделихте време. Много ми помогнахте.

— Съжалявам за момчето, сеньор. Наистина съжалявам.

— Благодаря — каза Харди. — Аз също съжалявам.

[1] Да? Кой е? (исп.) — Бел.прев. ↑

[2] Госпожа Саларко (исп.) — Бел.прев. ↑

[3] Да. От полицията ли сте? (исп.) — Бел.прев. ↑

[4] Не. Говорите ли английски? (исп.) — Бел.прев. ↑

[5] Аз съм адвокат на господин Бартлет (исп.) — Бел.прев. ↑

[6] Един момент (исп.) — Бел.прев. ↑

[7] Добър вечер, господин... (исп.) — Бел.прев. ↑

[8] Не знам (исп.) — Бел.прев. ↑

[9] Света Богородице! (исп.) — Бел.прев. ↑

- [10] Кухня (исп.) — Бел.прев. ↑
- [11] Още? (исп.) — Бел.прев. ↑
- [12] Благодаря. Да. (исп.) — Бел.прев. ↑

Вече минаваше девет, когато Глицки най-последно седна да вечеря на малката кухненска маса.

Трея се бе специализирала в ястия, чието приготвяне отнемаше не повече от петнайсет минути; само чакаше да чуе стъпките му по алеята, водеща към къщата им близнак, и бързаше да пхне аламинута в микровълновата фурна. Днес имаха камбала с гарнитура от варени аспержи, подправени със зехтин, малко оцет и морска сол. Към вечерята имаше домашно приготвен чеснов хляб и италианско сирене, а за десерт щяха да си разделят чиния замразено грозде.

Глицки беше нахранил Рейчъл във високото ѝ столче, като я залисваше с фокуси. През това време Трея подреди малката дървена маса, като постави в средата кристална ваза с жълти нарциси. Украси порциите със стръкчета пресен розмарин.

Глицки натисна с пръст носа на дъщеря си и се зае със собствената си вечеря.

— Кажи, благодаря ли ти достатъчно за всичко, което правиш?

Трея го целуна по челото.

— Всеки ден. — Докосна бузката на детето. — Ти ме дари с нея, нали? — Заобиколи масата и седна на мястото си. — А сега мълчи и си яж рибата. Полезна е за мозъка.

— Толкова по-добре, защото ще ми е нужно. — Той сдъвка и преглътна една хапка. — Тази история с Боскачи.

— Е, поне забравиха за ЛеШон Броуди. Вече гледах новините тази вечер по телевизията и като никога не присъстваше в тях.

— Ново убийство — каза Глицки. — Но сигурно ще се радваш да научиш, че подозренията от Ейми Ву почти отпаднаха.

— Всъщност едва ли изобщо е била сериозно заподозряна, нали?

— Не, макар че можеше да избере по-удобен момент за последната си среща с Боскачи. Истината е, че заради нея се счепкахме с Диз.

Трея се усмихна.

— Нищо ново.

— Да, но този път му скроих и номер. Когато се отбих в офиса му, за да излея отгоре му праведния си гняв, се наложи да го почакам и измислих начин да му отмъстя за глупашката шега с чекмеджетата.

— Мислех, че не си сигурен кой е виновникът.

— Не бях, но после разбрах, че не може да е друг освен Диз. Никой не е толкова недозрял.

— Сещам се за още един човек — каза тя.

Ъгълчетата на устните му трепнаха в подобие на усмивка.

— Благодаря ти много — рече той. — Освен това никой в палатата не би рискувал да го заловя, защото знае, че жив ще го одера, преди да го изхвърля. Докато Диз, дори да го хвана на местопрестъплението, само би ми се изсмаял: „Ха-ха, пипна ме, голяма работа“. Не, сигурен съм, че е бил той.

— Добре. И какво му направи?

— Първо трябва да се закълнеш, че няма да кажеш на никого. Под страх от смъртно наказание.

— То се знае.

— Нито на Диз, нито на Франи. Изкушението е прекалено голямо.

— Ще устоя, обещавам. Казвай!

В очите му блеснаха дяволити пламъчета.

— Откраднах му стреличките. Искаш ли да чуеш най-хубавото?

— Още ли има?

— Когато отида следващия път, ще ги върна незабелязано на мястото им. После пак ще ги открадна. Надеждата ми е, че най-накрая ще откачи.

— Значи смяташ да му го върнеш тъпкано? — Трея остави вилицата си, нейните очи също искряха издайнически. Обърна се към Рейчъл. — Знаеш ли колко си щастлива, че не разбираш нищичко от това? — попита тя.

Един час по-късно бебето беше в креватчето си, а двамата пиеха чая си във всекидневната.

— Горкият човек — Трея говореше за Боскачи. — Разполагате ли изобщо с нещо?

— С нищо, освен дето вече сме сигурни, че не го е извършила Ейми.

— Но ние го знаехме още тази сутрин, преди да разговаряш с нея.

— Така е. Сега обаче го знаем с още по-голяма сигурност — рече той. — И то не защото работи за Диз. А защото няма как да го е извършила.

— Тогава кой може да е?

Глицки подръпна белега на долната си устна.

— Засега най-доброто ми предположение е, че е човек, когото е уволнил през последните три години. Може някой от тях да го е приел прекалено лично.

— И колко души е уволнил Алън?

— Седемнайсет.

Трея подсвирна.

— Доста са.

Глицки опипа несъзнателно корема си.

— За щастие — продължи той, — за разлика от друг път разполагам с достатъчно хора. Двама инспектори от отдел „Престъпления от общ характер“ проучват алибитата, а Белу и Ръсел от „Убийства“ ще разпитат всички, които Алън е уволнил. Марсел също пожела да се включи в разследването, ако трябва, да излезе и на улицата. И, разбира се, аз.

— Ти какво ще правиш?

Глицки рязко си пое дъх.

— Ами, като се има предвид липсата на каквито и да е улики, главно ще развивам теории. Но не се оплаквам.

Поне става въпрос за убийство. Нещо, в което ме бива.

Трея остави чашата си, протегна се и сложи ръка на рамото на Глицки.

— Пак ли те боли стомахът? Може би трябва да отидеш на лекар.

— Не.

— Не на кое?

— И на двете.

— Не искаш да отидеш на лекар?

Глицки изсумтя.

— Обиколил съм достатъчно лекари. Започнеш ли веднъж да ходиш по доктори, няма край. Нямам намерение да им позволя да ме разрежат пак, само за да разберат какво е.

— Но каквото и да е, продължава да те боли.

— Знам защо — Глицки смекчи тона си. — Пренапрегнат съм. Чакам да щракне капанът и докато това стане — или разбере, че няма да стане — ще бъда нащрек.

— За какъв капан говориш?

— Имам чувството, че се занимавам с нещо, в което не съм толкова добър.

— Въобразяваш си. Ти вършиш страхотна работа като заместник-началник. Всички го признават.

— Вчера не изглеждаше така, когато ме награкаха заради ЛеШон.

Трея махна с ръка.

— Бяха само лешоядите от медиите, Ейб. Знаеш го. Не можеш да ги приемаш сериозно. Аз говоря за хора като Кларънс и Франк Батист. Кмета. Кати Уест. Чувам само хубави отзиви за теб, а там, където работя, това означава нещо.

Глицки сви рамене.

— Правя, каквото искат от мен. Дрънкулките, с които са ме накичили, лъщят. Но отвътре аз не съм като тези хора.

— Кои хора? — Франк, Кларънс, кметът — всички онези, с които се срещам — той отново притисна корема си. — Те са политици. Освен това си имам моята малка тайна и не мога да престана да мисля, че някой ден ще я разкрият.

Трея заговори загрижено:

— Може би трябва да поговориш с някого?

— Какво имаш предвид, психиатър ли? — Той избухна в безрадостен смях. — Та да тръгнат приказки, че съм превъртял? И без това половината ме мислят за луд, а другата половина ще решат, че симулирам. Ще се простя завинаги с репутацията си.

— Не е нужно да бъде психиатър. Може би психолог.

— И как този човек ще смъкне бремето от душата ми?

— Той улови ръката ѝ. — Освен това, нали говоря с теб.

Трея не се предаде.

— Но аз не мога да ти помогна. *Не можах*. Просто казвам, че навярно някой друг би могъл.

— Но как, ако не му разкажа за онова. А аз не мога. Знаеш, че не мога.

— Непрекъснато повтаряш това. Но нали съществува такова нещо като лекарска етика. Информацията, която споделя пациентът, е поверителна.

— Да, на теория. Но в истинския живот те дрънкат през цялото време. Плъзне ли веднъж слух, а ти знаеш какви са ченгетата, ще започнат да ми задават въпроси. И докъде ще ни доведат те?

— Но поне ще ти олекне.

— Прекрасно. Само дето кариерата ми ще е съсипана, а може да попадна и в затвора. Как ти звучи това? Няма оправдание за убийство.

— Не беше убийство. Беше самозащита. Все повтаряш, че е било убийство, но не е вярно.

— И така да е, но едно ченге беше убито. А аз станах съучастник в прикриването на престъплението. И ако това излезе наяве, дори да не ме затворят, край с кариерата ми. — Той си пое мъчително въздух. — Ще трябва да си нося кръста, това е. Не е толкова страшно.

Ала като каза това, стегна челюсти и белегът, пресичащ устните му, побеля от напрежението. Трея, самата тя притеснена, постави ръка на бедрото му и той я покри с длан, като я стисна силно. Когато спазъмът премина, отпусна хватката си.

— Не е толкова страшно — повтори той.

Когато влезе в спалнята, Трея остави книгата си.

— Кой беше?

— Марсел.

Тя погледна часовника на нощното шкафче: 10:42.

— Толкова късно?

— Разрешил съм му да ми звъни по всяко време.

Тя му се усмихна.

— Разбира се — и потупа леглото до себе си. — Ела, седни тук. Какво е открил Марсел?

— По-скоро какво не е открил. Никой не е чул нищо.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че Марсел изпрати екип да почука на всяка врата в радиус две пресечки от паркинга Ол-Дей. Това прави общо четирийсет и четири адреса, което е джакпотът. Никой не е чул

никакъв изстрел, включително обущарят на ъгъла на няма и петнайсет метра от мястото на убийството, който още бил отворен по това време.

— Може би просто не искат да кажат.

— Може би. Голям процент хора не биха си нарушили спокойствието, за да тръгнат да спасяват човечеството. Но все се надявах, че между тези четирийсет и четири души ще се намерят поне двама съвестни граждани. Обаче не. Макар повечето да признавали, че са си били вкъщи, никой не бил чул нищо.

Трея седна в леглото.

— Толкова ли е необичайно това?

Глицки вдигна рамене.

— Знаеш ли как звучи изстрелът от деветмилиметров пистолет? Като черешово топче. Чуваш го през една пряка, спираш се и си казваш: „Какво беше това?“

— И никой не е чул нищо? Може убиецът да го е застрелял от кола, през смъкнатото стъкло на прозореца?

— Възможно е — каза Глицки. — А може да е имал заглушител.

— Какво означава това? Освен че е притъпил шума от изстрела?

— Означава, че може да е бил професионален убиец. В такъв случай най-вероятно вече е избягал в друг щат. Но ако е бил професионалист, това означава също, че някой го е наел. И трябва да търсим другаде.

Харди притежаваше четвърт дял в един от най-старите барове на Сан Франциско, „Литъл Шамрок“, на ъгъла на Девета улица и Линкълн, точно срещу парка Голдън Гейт. Мажоритарният собственик беше братът на Франи Моузес Макгуайър, още една емоционална жертва на паметната престрелка. Прекият път от къщата на Хуан Саларко до дома му минаваше точно през бара и Харди можеше да се отбие при шурей си за едно малко преди лягане.

Беше станало късно. След като пожела лека нощ на Саларко, Харди се отправи към колата си и, докато разговорът беше още пресен в паметта му, прослуша касетата два пъти едно след друго. Освен че си бе водил бележки по време на самия разговор, той записа и идеите, които му хрумваха след всяко прослушване, и така неусетно мина един час, който му се стори като пет минути.

Барът, дълго и тясно помещение, което леко се разширяваше в дъното, бе претъпкан и на Харди му стана ясно от пръв поглед, че няма шанс да си намери място на самия плот. А дори и да успееше, навалицата нямаше да позволи на Моузес да размени няколко думи с него. В нощи като тази Харди понякога събличаше сакото си, грабваше парцала и помагаше на шурей си. Едно време и той беше барман, при това добър.

Но тази вечер не беше в подходящо настроение. Беше прекалено претъпкано, прекалено шумно, прекалено горещо. От джубокса ехтяха някакви стари парчета на Маршал Тъкър. Може би трябваше да се прибере у дома.

Тъкмо се канеше да си тръгне, когато съзря Уес Фарел и приятелката му Сам Дънкън да си проправят път навътре. Сам беше красива, дребна тъмнокоса жена, някъде към четирийсетте, която ръководеше консултация за жени, станали жертва на изнасилване, недалеч от Хейг Стрийт.

— Нали не си тръгваш? — каза Фарел. — Тъкмо когато ние пристигаме.

— Мина ми през ума. Ще трае цял час, докато получиш едно питие.

— Лесно ще го уредим — рече Сам. — Познаваме собственика. Хайде, ела.

Сам улови Харди за ръка и тримата се запровираха през тълпата. Когато се измъкнаха от „гърлото на бутилката“, се отвори достатъчно място и дори можеха да се движат свободно, стига на някого да не хрумнеше да танцува полка. Харди забеляза, че Фарел бе захвърлил официалното си облекло и надянал запазената си марка, една от тишъртките, на която пишеше: „Бъди повече или по-малко специфичен“. Зад рамото на Харди Сам тъкмо казваше, че стига той да черпи, тя би искала уиски „Чивас“ с лед, а Уес — една халба тъмна бира. Харди можел да си поръча каквото иска.

— Благодаря — каза й той. Провря се под бара, вдигна ръка, за да поздрави Моузес, и му извика да не се безпокои, сам щял да си вземе питиетата.

Когато се върна с чашите, Фарел смушка Сам и рече:

— Кажи му.

— Какво да ми каже? — попита Харди.

Сам опита уискито си и кимна одобрително.

— Не помня как стана дума.

— На вечеря — опресни паметта й Фарел. — Започнах да ти разправам за историята с Ейми.

— Точно така. — Тя се обърна към Харди. — Той спомена това момче, Андрю Бартлет, и аз казах, че знам нещичко за него. Бях го прочела във вестниците. Интересуваше ме, понеже когато бях млада и глупава, понякога се мотаех с Линда. — И поясни, като видя недоумяващия поглед на Харди. — Майка му.

— Какво искаш да кажеш с това, че си се мотаела?

Тя сви рамене.

— Ами точно това. Обикаляхме баровете, запознавахме се с разни типове. Беше преди да срещна истинската си любов, разбира се. Но ако на някое момиче много му се искаше да му излезе късметът, трябваше да се държи за Линда. Тя привличаше мъжете като магнит. Сигурно си мислиш „и какво от това?“ Нали?

Всъщност Харди си мислеше тъкмо това. Сега волното дете Линда Бартлет бе омъжената Линда Норт и освен факта, че Сан Франциско продължаваше да бъде едно малко затворено клюкарско село, нямаше нищо кой знае колко забележително в това, че тя и Сам Дънкън се бяха впусkali в лов на мъже на младини. Но Харди каза:

— Продължавай.

— И тъй като става дума за право, а то, по дефиниция, би трябвало да е безкрайно завладяваща материя, казвам аз на любимия: „Нищо чудно, че хлапето е загазило. С баща, който е избягал, и с майка, която не му е обръщала никакво внимание“.

— Значи Андрю се е навъртал наоколо, докато вие с Линда сте се мотаели?

— Наоколо в смисъл, че съществуваше. По онова време трябва да беше тригодишен. Но Линда беше готова веднага да го зареже, щом се появеше някой мъж. Дори го взимах у нас няколко уикенда, когато тя хукваше с някого. Беше най-сладкото момченце, ако обичаш тригодишни хлапета, а те, общо взето, не са моята слабост. Но дори и така, Линда беше жена, която не е трябвало да става майка. За нея момчето беше единствено неудобство. Искаше да си гледа кефа, а той само й се пречкаше.

Сам отново отпи от уискито си.

— Всъщност това е една от причините да спра да излизам с нея. Просто ми стана ясно що за човек е. Сигурно и аз съм доста повърхностна — затова Уес ме обича, — но това нейното никъде го нямаше, да пренебрегва до такава степен собствения си син. Накрая вече направо не можех да издържам да гледам това.

Фарел се намеси:

— Този факт може да се окаже важен за теб, Диз, защото...

— Хей! — Сам го перна по ръката. — Извинявай много, но ще ме оставиш ли да продължа? Много добре схванах какво имаше предвид на вечеря.

— Слушам — каза Харди.

— Благодаря. Та въпросът е — тя хвърли отровен поглед на Фарел, — че фактически момчето е имало труден живот, особено в ранните си години. Затова въпреки представата за повиваното в памперси богаташко синче, каквато навярно създава, всъщност той е изоставено дете, възпитано — ако мога да употребя тази дума — от една емоционално нестабилна, ако не и открито тормозеща го майка.

— Мислиш, че го е тормозела?

— Не знам дали го е малтретирала в смисъл, че го е биела или нещо такова, но мога да гарантирам, че в душата му са останали дълбоки белези. И накрая, въпросът е там, че...

— Аха — каза Фарел. — Въпросът.

— ... че в много правораздавателни системи, но особено в Сан Франциско, умният адвокат на защитата — като моя многоуважаван съквартирант тук — би се възползвал незабавно от всяка възможност да представи криминално проявения си клиент като жертва на нещо — и злоупотребата с дете е може би на първо място.

— Добро попадение — каза Харди.

— Андрю съвсем законно попада в този клуб.

— Ако можеш да го впишеш в досието му — каза Фарел, — може и да не го отърве, но със сигурност няма и да навреди.

— Не — отвърна Харди. — Не си представям как би могло.

— Имаме проблем.

Седнал зад бюрото си, Харди покани Ву да влезе. Тази сутрин тя се бе облякла и гримирала много грижливо. Често го правеше и само по себе си не беше нещо необичайно. Но в тъмносиния си костюм на фини райета изглеждаше толкова различно от жената с тежък махмурлук, увита в хавлията на дъщеря му, че Харди примигна при вида на тази метаморфоза. Той бе прослушал отново касетата, записана в дома на Хуан Саларко — нещо в нея продължаваше да го смущава, — и сега свали слушалките от ушите си, като се обърна към Ву.

— Давай.

— Той е писател.

— Кой? Андрю?

Тя кимна.

— Компютърът му. Вчера, докато ме е нямало, са донесли още доказателства. Този диск — тя го вдигна, — никак не ми харесва. Искаш ли да видиш?

— Тъкмо ще си запълня деня. — Той взе диска от нея и го пхна в компютъра си.

— „Перфектен убиец“ — прочете Харди.

— Чудно заглавие.

Пръстите на Харди пробягнаха по клавиатурата. Ву застана зад него, докато текстът запълваше екрана. Бавно и внимателно двамата прочетоха краткия разказ на Андрю за някакъв млад мъж, който, полудял от ревност, убива приятелката си и учителя си по английски. През следващите десет минути единственият звук, който изпълваше стаята, беше щракането на мишката.

Когато стигнаха до края, сърцето на Харди се разтуптя и по челото му изби пот. Той бутна стола си назад, стана и отиде да отвори един от прозорците, за да влезе чист въздух. След минута се обърна към Ву.

— Най-добре да отида и да се видя с клиента.

— Мога ли да ти задам един въпрос? — попита Ву. Двамата пътуваха в колата на Харди към МВЦ, със спуснат покрив. — Приличам ли ти на чудовище?

— Съвсем не — Харди се смути. Погледна я. Светлината на светофара се смени и той потегли. — Защо питаш? Някой ти го каза ли?

— В известен смисъл. Че съм безчувствена. Че у мен няма нищо истинско.

— Кой го твърди? Някой от фирмата?

— Не. Един колега.

— Който и да е, прати го при мен. Беше доста истинска миналата вечер, докато ми разказваше за баща ти.

— Но тогава бях пияна и бях свалила гарда.

— По този въпрос съм особено сведущ. Пак се зачита.

— Не знам. — Тя се извърна на седалката. — Но си мисля, че ако хората ме виждат такава, сигурно и баща ми е виждал в мен само това.

Харди се опита да омаловажи нещата.

— Може вината да не е била твоя. Може би баща ти е бил неспособен да изрази онова, което изпитва.

— Не, той наистина не ме одобряваше. И не ме харесваше особено.

— А може би се е ужасявал от идеята да разкрие истинските си чувства, затова е бил прекалено суров с теб. За да не можеш да се възползваш от влиянието си върху него и да го нараниш. — Като се опита да я разведри, той добави: — И ако случаят е такъв, най-добре внимавай. Тези неща са генетични, да знаеш. — Харди й хвърли бърз поглед.

Ву рязко се обърна напред и се вторачи в пътя.

— Добре ли си? — попита той.

Тя кимна със стиснати устни. Но не каза нищо.

По време на цялото му обучение в най-добрите учебни институции на Сан Франциско на Андрю бе налагана модерната парадигма за здравословно хранене на подрастващите. „Сътроу“ разполагаше със столова, където се сервираха пресни сокове и салати, и именно там, само за четири долара и четирийсет и пет цента той си

купуваше всекидневния обяд. През годините, подобно на повечето от съучениците си, принудени да гледат на видеокасети в училище бруталното клане на животни, той бе започнал да вярва, че човешките същества не бива да ядат месо. Няколко дни след ареста си той бе отказвал да се храни, но гладът го принуди да преодолее скрупулите си. Освен това вегетарианската алтернатива в МВЦ бе същинска помия.

Ву обаче не смяташе, че храната е причината за днешната му летаргия и бледност. Беше се избръснал, сресал и изкъпал, но в затворническите дрехи — сини дочени панталони и сива памучна блуза — не показваше никакви признаци, че се е отърсил от депресията, завладяла го вчера следобед. Дори изглеждаше по-зле.

Поздрави Харди намусено и отегчено. Едва-едва докосна протегнатата ръка, която адвокатът вече се канеше да отдръпне — толкова дълго се проточи колебанието му. Ву се зае да обяснява присъствието на Харди — имал повече опит в делата за убийство и...

— Вече ми казахте вчера. Значи отивам на съд за възрастни?

— Не непременно — отвърна Ву. — Надяваме се, че това дело...

Но той отново я прекъсна:

— Не е вярно. Вчера казахте, че е безнадеждно. Дори да се заловят само за един от критериите, и е свършено, нали?

Андрю отново се бе натъпкал в стария ученически чин. Ву седеше на масата, а Харди се бе облегнал на стената в ъгъла, със скръстени ръце. Говореше делово:

— Винаги можеш да признаеш. Сигурен съм, че ако поговоря с Джонсън, той ще приеме, че си решил да промениш мнението си. Искаш ли да го направиш?

Андрю бе забил поглед в чина.

— Това означава автоматично осем години.

— Правилно — каза Харди.

Той вдигна очи.

— Не съм го извършил.

— Тогава — започна Харди, — не искаш да излежиш тези осем години, така ли?

Не последва отговор.

— Което, независимо дали ни харесва или не, ни изпраща на процес за възрастни, освен ако не спечелим делото другия вторник —

рече Харди.

Андрю посочи Ву.

— Тя казва, че не можем.

— Имаме известни проблеми — призна Харди, — обаче сме развили и някои стратегии. Но за да проработят, ни е нужна помощта ти. Стига да смяташ, че си заслужава да опитаме.

Андрю сви рамене.

Харди пристъпи напред и заговори рязко:

— Смяташ ли? Или не смяташ? Не разчитам ясно сигналите ти. Може би ще благоволиш да използваш думи?

Беше очевидно, че Андрю не бе свикнал да му говорят толкова грубо.

— Добре — каза той най-после. — Какво трябва да направя?

— Нека започнем с това да ми разкажеш за пистолета — рече Харди.

— И какво за него?

— Любопитен съм да разбере защо си го взел със себе си на репетицията онази вечер.

Андрю беше готов с отговора.

— Той просто беше в задния ми джоб. Носех го от седмици.

— Но си го извадил от джоба онази вечер. В апартамента на господин Муни. Така ли е?

— Да.

— Как се случи?

Той вдигна рамене.

— Беше само за реквизит, това е всичко. Знаете, че поставяхме „Вирджиния Улф“. Това беше пиесата. И Майк — Муни — реши, че ако на сцената има пистолет, може би ще допринесе за засилване на напрежението. Няма го в сценария, вярно, но той искаше да види как ще е с него.

— Значи той те помоли да занесеш пистолет на репетицията?

— Не. Така или иначе го носех постоянно със себе си, затова просто го извадих. Идеята беше моя. Мислех, че ще е страхотно.

Харди си помисли, че моментът е удобен да раздвижи малко нещата. Той изобрази на лицето си развеселена усмивка, приближи се до масата и погледна Ву.

— Момчето си го бива, Ейми — каза той. — Тази версия направо е блестяща. Вече разбирам защо са го избрали за главната роля.

— Какво общо има това? — попита Андрю.

Харди запази небрежния си тон:

— Говоря за актьорско майсторство, Ейми, за какво друго.

— Аз не играя. Това е, което наистина се случи. — Мълчание. —

Наистина.

Харди кимна, подсмихна се отново и се обърна към Ейми:

— По дяволите — каза той. — Много впечатляващо. Говоря сериозно. Ако бях съдебен заседател, щях да съм страшно разколебан.

— Аз също — рече Ву. — Ще го привлечем като свидетел.

Харди погледна момчето.

— Винаги е много трудно да се реши дали подсъдимият да се призове като свидетел или не. Но в случая си имаме работа с актьор от световна класа и ще е срамата да не се възползваме.

— Защо говорите така? Не играя никаква роля. Казвам ви истината.

Харди отново се обърна директно към Ву.

— И наградата печели...

— *Казвам истината, дяволите да ви вземат!*

Харди не отвърна на предизвикателството. Оттегли се обратно в неутралния си ъгъл и пак се облегна на стената, като скръсти ръце.

— Кажу ми ти, Ейми.

— Андрю — подхвана тя. — Андрю, погледни ме.

Той откъсна измъчения си поглед от масата.

— Господин Харди е скептичен, защото в „Перфектен убиец“ ти описваш същата история, която...

Андрю скочи като ужилен.

— Откъде знаете за разказа? Аз никога... — Той хвърли поглед към ъгъла, където Харди стоеше като паметник на безгрижието. Никаква помощ оттам. Обърна се отново към Ву. — Никога дори не съм го разпечатвал.

— Знаем — отвърна Ейми. — Но го имаш запазен на диска.

Харди заговори:

— Процедурата е стандартна, Андрю. Полицията извършва обиск и преглежда файловете в компютъра ти, прочита електронната ти поща. Това е единственото ми възражение срещу историята ти.

Иначе е написана добре. Напомня ми малко Холдън Колфийлд^[1], но не си взел предвид последните технически постижения. Не ти ли хрумна, че ще обискират дома ти? Че ще преровят всичко, за да се доберат до някоя улика?

Андрю се сви на чина с наведена глава и безпомощно увиснали рамене. Оставиха го минута-две да осмисли новата информация, доста дълго време при дадените обстоятелства. Най-накрая той въздъхна и вдигна глава.

— Вижте — каза той. — Не играя роля. Казвам ви истината, разберете. Разказът ми е измислен. Героят ми е измислен.

— Тревор — обади се Ву.

— Точно така, Тревор. Този Тревор...

Харди го прекъсна:

— Андрю, това е най-изобличителният документ, който някога съм чел, а съм доста дълго в тази игра. Никой съдия на света не би те оправдал, ако прочете това, а той с положителност ще го прочете. Колко разказа, подобни на този, имаш в компютъра си?

— Нито един.

— Слава Богу — каза Ву. — Какво, по дяволите, си мислеше, че правиш, Андрю?

Той й се озъби:

— Мислех си, че пиша разказ. Нали знаете? Плод на авторовото въображение.

— Всички сме чували за авторовото въображение — каза Харди. Не беше помръднал от мястото си в ъгъла до вратата. — Но това просто... Изобщо не вярвам, че е измислица.

— Вярвайте каквото си щете. Не сте ли чели „Престъпление и наказание“? Или „В дан на удоволствието“ от Джон Ланчестър?

— Чела съм и двата романа — каза Ву. — И какво от това?

— Ами, току-що бях прочел „В дан на удоволствието“ в началото на годината, когато започнаха проблемите с Лора. — Очите му шареха между адвокатите му. — Когато започнахме да репетираме с Майк, тя... също като Джули от разказа ми толкова се прехласна по него, че ме накара да се усъмня. Всъщност заради това скъсахме.

— Това го няма в разказа — каза Харди. — Скъсването.

— Не — отвърна Андрю. — Точно затова историята е измислена. Споменах ли го вече? Струва ми се, че да.

Устните на Харди се усмихваха, но не и очите.

— Не знам кой ти е втълпил, че сарказмът представлява мощно оръжие в един дебат, Андрю. Който и да е бил, не ти е направил услуга. Разбирам, че си измислил историята си. Не е толкова трудно да се схване. Но трябва да признаеш, че много неща вътре изглеждат така, сякаш са почерпани от собствения ти опит. Искаш ли да ни разкажеш по-подробно за това или не?

Андрю се размърда неспокойно. Обърна се за подкрепа към Ву, която като че ли бе по-склонна да му съчувства, но физиономията ѝ остана каменна. Най-после проговори:

— Когато написах това, ревнувах Лора от Майк. Искях да се поставя на мястото на онзи странен тип от книгата на Ланчестър.

— И си успял — каза Ву и добави, като се обърна към Харди. — „В дан на удоволствието“.

— Трябва да я прочета — рече Харди с привидно безразличие.

— Накрая — продължи Андрю — тъкмо по тази причина не изпратих разказа никъде. Беше прекалено банален. Искам да кажа, един наистина умен тип, който всъщност е побъркан. Сюжет, експлоатиран милион пъти. Освен това смятам, че краят не ми се удаде. Искях Тревор да измисли наистина уникален начин, по който да извърши убийствата, но в последна сметка пак прибягнах до пистолет.

Харди усети, че го обхваща някакво сюрреалистично чувство за дезориентация. Пред него седи клиент, обвинен в убийство, а единственото, което прави, е да обсъжда сюжета на разказа си, който може да го окачи на бесилото.

— Имаш ли публикувани творби? — попита той.

— Не. Но съм ги пращал на много издатели. Получих много любезен отказ от списание „Максуини“ за една от тях, всъщност поощрение.

— Радвам се за теб. — Най-после Харди си придърпа един стол и седна до масата. — Слушай, Андрю, при всички положения трябва да поразчепкаме малко този разказ. Не можеш да отречеш, че той те представя във възможно най-неблагоприятна светлина.

— Но разказът не е толкова лош — каза Андрю.

— Не, той е превъзходен — отвърна Харди. — Само че не говоря за литературните му достойнства. Говоря за събитията и мотива около тези две убийства, които действително са били извършени, за които си

обвинен и които доста точно са отразени в разказа, написан от теб два месеца по-рано. Две убийства — на учителя и на приятелката ти. Пистолетът на баща ти. Дори алибито ти.

— Не забравяй любимия ми момент — каза Ейми. Тя извади текста, който бе принтирала в офиса си, отгърна на нужната страница и почете на глас: — Става дума за оръжието. Ето какво казва твоят герой. *Ами ако се отърва от оръжието? Дори да открият по-късно куршумите, няма да бъдат в състояние да направят балистично сравнение. Проверявам, за да се уверя, че пистолетът не е произведен в Израел, където стрелят с оръжията, преди да ги продават. После информацията от балистичната проба се вкарва в компютъра заедно с името на купувача, така че дори да не открият оръжието, могат да идентифицират притежателя му.*

— Вярно е — заинати се Андрю. — Така постъпват. Открих този факт, докато правех проучванията за разказа си.

— Браво на теб — каза Харди. — Но това не е най-важното. Дай на мен, Ейми.

Тя му подаде страниците и той ги прелисти към края.

— Какво ще кажеш за тази част, Андрю? Как, мислиш, ще погледнат на теб съдебните заседатели, ако прокурорът им прочете на глас този откъс, а той несъмнено ще го направи? *Връщам се и откривам телата. Обаждам се на 911. Те ще си помислят, че няма начин да съм се върнал, ако аз съм ги застрелял. Ще ме заподозрат ли ченгетата? Да. Обаче аз съм се отървал от пистолета и от ръкавиците. Нощта, в която го извършвам, взимам дрехи за смяна — същите като тези, с които съм облечен — и ги прибирам в найлонова торба в камионетката си. Също и обувки. Изхвърлям целия комплект, преди да се върна и да намеря труповете. Ченгетата ме оглеждат, но аз съм чист. А Майк и Лора са мъртви.*

— Хей! Няма такова нещо! — Андрю понечи да стане. — Не съм написал Майк и Лора, а Джули и Майлс. Имената на героите ми.

— О, прав си, извинявай! Сигурно ми се е сторило, че имаш предвид Майк и Лора, затова го прочетох така. Грешката е моя. — Харди остави листовите на масата и погледна клиента си. — Слушай, Андрю. Всичко това не само много се доближава до случилото се в действителност, но говори за умисъл и предварително планиране.

Освен това е изпитано хитро. Нали си спомняш, това беше един от критериите, които се готвим да опровергаем.

Андрю отново се сви на чина и скръсти ръце. Като се имаше предвид надигналата се катастрофа, изражението на лицето му беше почти спокойно.

— Добре — Харди смени темата. — Нека се върнем към ревността ти.

— Никога преди не бях изпитвал подобно чувство. Беше толкова... завладяващо. Щом Лора заговореше за Майк, веднага я прекъсвах. Не можех да търпя да я слушам. Предполагам, че започнах да се държа като пълен идиот.

Ву наостри уши.

— Как по-точно?

— О, по всевъзможни начини. Свалях приятелките на Лора. Нагрубявах я пред другите. Апострофирах Майк...

— Но не си прибягвал до физическо насилие?

— Не.

— Никога? — натърти Харди. Този факт беше от онези, които в никакъв случай не биваше да остават недоизяснени. — Никога ли не си я удрял? Никой ли не те е виждал да го правиш?

— Никога не съм я удрял — каза той. — Не бих я наранил. Аз я обичах.

— Добре. — Харди забарабани с пръсти по масата. — Нека се върнем пак на разказа. Как смяташ, че трябва да постъпим с него?

Андрю въздъхна.

— Това е измислена история. Не знам какво друго да кажа. Героят не съм аз. Джули не е Лора, Майлс не е Майк. Има десетки факти, които не отговарят на действителността.

— Назови ми някой съществен — подкани го Харди. — Нещо, което би се отразило върху преценката на съдебните заседатели.

— Ами, главното е, че в разказа Тревор спи с много други момичета. А аз не съм го правил.

— Да не би да си девствен? — попита Харди. — Разказът не звучи, сякаш го е писал девственик.

— По онова време бях — каза Андрю и в гласа му се промъкна нотка на гордост. — Представях си какво би чувствало и правило момче като Тревор.

— Чудесно — Харди продължаваше да дълбае. — Но е малко пресилено да наричаш това главното, Андрю. Може би ще ни кажеш нещо за престъплението, по какво убийството в историята се различава от истинското.

Момчето потърси погледа на Ву за подкрепа, но тя също очакваше отговора му.

— Добре — каза той най-накрая. — Добре. В разказа си пиша, че Тревор почти е решил да не използва пистолета на баща си, нали? Той разбира, че ако го стори, ченгетата ще го свържат с престъплението. Щом съм разбрал това достатъчно ясно, когато съм го писал преди четири или пет месеца, какъв смисъл би имало да си послужи с пистолета на Хал?

Харди сви рамене.

— Може да си открил някакъв начин.

— Обаче не съм. Значи не съм го направил. Не в действителния живот.

Ву се намеси.

— Но пистолетът на Хал е бил там, Андрю.

— Вижте, идеята ми хрумна от разказа — да има пистолет на сцената...

Харди го прекъсна:

— Вече говорихме за това. Нека се спрем на нещо по-лично. Най-добрият ти приятел — Лани, нали? Та Лани е свидетелствал, че си смятал, че Муни и Лора са интимни. Затова си занесъл пистолета в училище и...

— Аха! — викна Андрю тържествуващо. — Моят герой Тревор никога не е показвал пистолета на никого в училище. Аз също не бих го показал на Лани, ако смятах да го използвам. Помислете само, това би било безсмислено. Може ли момче, достатъчно умно да измисли герой като Тревор, да бъде толкова тъпо, че да размахва пистолета наляво и надясно?

— Умните момчета непрекъснато вършат глупости — отбеляза Харди. — Въпросът е дали си вярвал, че Лора и Муни са правили секс. Победен, Андрю се облегна назад.

— Може и да съм вярвал. Затова и написах разказа. Но после се сдобрихме...

— Ти и Лора? — попита Харди. Спори му се уместно да направи разграничение между измислицата и действителността. — Мисля, че пропусна скъсването. По кое време беше това?

— Преди Коледа. Две седмици, след като започнаха репетициите на пиесата.

— И защо скъса с нея?

— Тя скъса с мен. Заради ревността ми.

— Но след Коледа се събрахте отново?

— Точно така.

— Как се случи?

Пак тази нотка на гордост.

— Тя ме убеди, че нямам повод да ревнувам.

— С други думи — вметна Ву, — сте започнали да правите секс.

Андрю кимна.

— Но в разказа — настоя Харди — това, че Джули прави секс с Тревор, е без значение. Всъщност само подклажда ревността му.

— Правилно. Обаче с нас не беше така. — Изведнъж лицето му се проясни. — Можете да питате Лани, той ще ви каже.

— Какво? — уточни Ву. — Че с Лора сте правили секс?

— Не — въпросът го засегна. — Не съм му разказвал за това. — Андрю прочете съмнение по лицата им. — Това е истината! Не съм се перчил. Лора и аз... То беше нещо лично. Нямахме нищо общо с разказа. Това беше още една причина да не го пращам никъде — всички тези описания щяха да обидят Лора, да наранят чувствата ѝ. Ние не бяхме такива. Тревор беше такъв. Толкова ли не проумявате?

Харди го подкани:

— Бяхме стигнали до Лани.

— Не съм казвал нищичко на Лани. Всъщност досега не бях разказвал на никого за това. Никой не подозира, че сме го направили. Знаехме само ние двамата.

— Да допуснем. — Без да се впечатли от представата на Андрю за собствената му добродетелност, Харди продължи инквизицията. — Какво тогава трябва да питаме Лани?

— Дали съм продължил да ревнувам, след като се сдобрихме. Искам да кажа, не съм му обяснявал как и защо, не съм споменавал за секса. Но му казах, че ревността ми е история.

— Обаче си продължавал да носиш пистолета в джоба си? И като говорим за това, нека те попитам как тази празна гилза — предполагам, че е от пистолета на баща ти — се е озовала в колата ти?

— Просто лош късмет. Като взех пистолета, исках да разбера как се чувства човек, когато стреля. Затова отидох една нощ на брега и гръмнах няколко пъти.

— От вътрешността на колата?

— Не, отвън. Някоя гилза трябва да е рикоширала и да е влязла обратно през прозореца.

— Възможно е — каза Харди. — Но си остава фактът, че си носил оръжието със себе си поне няколко седмици, след като казваш, че вече не си имал намерение да го използваш. Освен, разбира се — Харди направи пауза, — ако истината е друга.

— Трябваше да го върна на мястото му. Сега осъзнавам това. О, и още нещо, току-що си спомних...

— Току-що си спомни? — каза Харди. — Не започвай да си спомняш разни неща сега, Андрю.

— Не, става дума за разказа, нещо, което определено е трябвало да направя, което Тревор направи, когато излезе да се разхожда. Той намери за уместно да влезе в онзи магазин и да разговаря с продавача, спомняте ли си?

— Съвсем живо — отвърна Харди. — И какво?

— По време на моята разходка, на истинската ми разходка онази вечер, аз не направих нищо подобно. Не съм се отбивал в никакъв магазин. А би трябвало, не намирате ли? Тревор е помислил за това, значи трябваше и аз да помисля.

— Страхотно — рече Харди. — Това се казва напредък. Все пак проблемът, до който стигнахме, е че не си върнал пистолета в чекмеджето на баща си. И господин Саларко случайно го е забелязал у Муни. — Той направи три крачки към стената и се обърна. — Андрю, уверявам те, че съм много по-мек от всеки друг, който би те разпитвал в съдебната зала. Искам да упражним отговорите ти, така че да имаме възможност да... може би... да им придадем по-позитивно звучене, когато и ако се изправиш пред съдията. Ще ми съдействаш ли?

— А имам ли друг избор?

Харди отвърна остро:

— Вече ти казах. Другият ти избор е да пледираш виновен, както Ейми ти предложи още в самото начало, ако — и тук има едно голямо „ако“ — прокурорът още е склонен на споразумение. Това ли искаш? Не? Добре, тогава ето последният ми въпрос. Лора оставаше ли понякога в апартамента на Муни, след като ти си тръгваше? Известно ли ти е, дали после изобщо я е закарвал до вкъщи?

— Да.

— Също като в разказа ти?

— Освен ако не са... — Той се поколеба.

— Правили секс? Сигурен ли си? — Андрю забави отговора си и Харди го атакува. — Да! Отговорът е да, Андрю. Ти си сигурен в това. Ако застанеш някога на свидетелската скамейка, няма да има абсолютно никакво съмнение. Ясно ли ти е?

Укротен, клиентът му кимна.

— И да не съм сигурен, съдебните заседатели пак ще решат, че имам мотив.

Стиснал устни, Харди кимна.

— Добре, Андрю. Правилно. А ти си убеден, че не са правили секс, защото двамата с Лора сте го обсъждали, така, както сте обсъждали всичко останало, нали?

— Да, сър, точно така.

— И понеже сте си казвали всичко, ти си знаел всичко важно за нея и за живота ѝ, така ли е?

Андрю изведнъж застана нащрек.

— Да, горе-долу всичко — отвърна той. — Всичко важно.

— Андрю — Ву не можа да издържи. — Господин Харди ти намеква, че Лора е била бременна. Знаеше ли го?

— Съобщиха ми след аутопсията.

— Но преди това? Не знаеше ли, че тя носи твоето дете?

Харди попита:

— Помниш ли онази ДНК проба, която са ти взели, когато са те арестували? Обадиха се да ни съобщят резултатите, малко преди да дойдем тук днес. Бебето е било твое.

— Така и трябва — отвърна Андрю. — Няма начин да е другояче.

— Но не го знаеше, докато Лора беше жива? — попита Ву. — Че е била бременна? Не ти е казала?

— Не. Не е.

Очите на Андрю помръкнаха. Той току-що бе уверил адвокатите си, че с Лора си споделят всичко — най-интимните си тайни — а ето че не бе имал ни най-малка представа за бременността ѝ. Харди, убеден, че никога досега не бе имал по-ненадежден клиент, хвърли бърз поглед на Ву.

Андрю изглежда го забеляза.

— Положението е лошо, нали?

Харди разтърка с длан челото си.

— Може би е време да направим кратка почивка — каза той.

[1] Главният герой от романа на Селинджър „Спасителят в ръжта“ — Бел.прев. ↑

Харди имаше среща за обяд, а Ву остана с Андрю, за да изготви списъка на свидетелите си и да преговорят алибито му, както и всички слаби пунктове, по които смяташе, че Бранд ще я атакува на предстоящото дело. Напредваха бавно и мъчително. Да измъкваш информация и — или — да получаваш съдействие от Андрю бе все едно да вадиш зъб без упойка. Привършиха в ранния следобед.

Рей Котрел вървеше нагоре по хълма към бараките, когато Ву излезе на слънчевата светлина. Той стигна портала малко преди нея и го отвори. Благодарни му и Котрел се възползва от възможността да завърже разговор.

— Как мина днес? — попита той.

Тя направи гримаса и сви рамене.

— Добре, предполагам.

— Не изглеждаш особено въодушевена.

— В интерес на истината, той е доста потиснат.

— Все пак го заплашва доживотна присъда. И ти би била потисната на негово място.

— Сигурно. — Тя замълча за миг. — Може ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

— Ти присъства в залата, когато Андрю отказа да се признае за виновен. Когато заяви, че не го е извършил. Именно това го изложи на риска от доживотна присъда.

— Да. Какъв е въпросът?

Тя внимателно подбра думите си, преди да започне:

— Ти знаеш добре как стоят нещата тук. Виждал си много деца като него. Според мен Андрю трябваше да се съгласи с осемгодишната присъда. Той просто не разбира, че каквато и да е истината, *отстрани изглежда така, сякаш е извършил тези убийства*. Почти всяко жури би го намерило за виновен. Не проумявам защо не иска да разбере, че още има шанс да се измъкне. Джонсън вероятно ще се съгласи да му го даде. Не е нужно Андрю да се страхува от доживотна присъда.

— Може би според него фактът, че е невинен, има значение. Ако наистина е невинен.

Разстроена, тя поклати глава.

— Въпросът не е в това.

— Той вероятно си мисли, че е.

— Искях да те попитам следното. Защо Андрю не осъзнава, че най-важното е да се възползва и от най-малкото предимство? Има си система, която функционира по определен начин и той в никакъв случай не е в негова полза. Защо просто не приеме най-добрата сделка, която му се предлага? Дали само понеже съм адвокат виждам нещата толкова ясно?

Котрел впери очи в някаква точка зад нея.

— Може би.

— Добре. Но виж какво — каза тя. — Дори ако е невинен, пак би могъл да се съгласи на споразумението, а през това време баща му да наеме екип от частни детективи, които може би ще открият нещо, което ще му помогне да се отърве.

— „Би могъл“, „може би“, нищо сигурно. За хлапе на неговата възраст осем години са цяла вечност. Единственото му желание е да излезе веднага. Не го интересува как функционира системата.

Тя стисна челюсти.

— Тя обаче функционира, Рей. Има едно правило, и ако двамата си поговорите, навярно ще успееш да му го обясниш.

— Какво е то?

— Че трябва да слуша адвоката си. В деветдесет и девет процента от случаите това е най-вярното решение.

— Но остава един процент — рече Котрел. — И ако човек си мисли, че точно *той* е този един процент, му е трудно да се примири.

— Това е хазарт. А сделката си е сделка.

За миг мнението ѝ като че ли го ядоса, но после вдигна рамене.

— Както и да е — каза той. — Струва ми се, че днес се чувстваш по-добре.

Тя се стъписа, неподготвена за забележката му.

— О, имаш предвид в сравнение с вчера? — Ву се усмихна леко. — *Винаги* се чувствам по-добре в сравнение с вчера. Но още по-хубаво ще е, ако спра изобщо да пия.

— Проклятие — по лицето на Котрел се изписа разочарование.
— Тъкмо щях да те попитам дали мога да те поканя на едно питие някой път.

Ву не реагира веднага. Като хвърли бърз поглед на осеяното му с белези от шарка лице, тя въздъхна, опитвайки се да прозвучи искрено.

— Поласкана съм, Рей. Наистина. Но си имам своя политика за хората, с които съм в служебни отношения. Затова мисля, че идеята не е добра.

— Разбира се — каза той. — Не се притеснявай.

— Съжалявам. Нищо лично.

— Знам — отвърна той и посочи бараките. — Трябва да се връщам на работа. Пак ще се видим.

Ако си мислеше, че такситата са рядкост в центъра на града, то тук, горе на хълма, изглежда бяха застрашен от изчезване вид. Тя стоеше на ъгъла на Маркет Стрийт, като се упрекуваше, задето е била толкова глупава да си бърбри приятелски с пристава. Но ето че отново бяха изтълкували поведението ѝ погрешно. Това започваше да се превръща в традиция и на нея взе да ѝ писва.

Никакво такси на хоризонта.

Погледна си часовника. Два без четвърт. Чакаше вече почти петнайсет минути. По-добре да си беше поръчала такси по телефона. Бръкна в куфарчето си, извади клетъчния си телефон и отвори капачето му. Изведнъж пред нея се закова един червен круизър РТ. Отстъпи назад, когато прозорецът откъм страната на шофьора се спусна и отвътре се показа Бранд.

— Нямахте как да не забележа, че стоиш тук, когато напуснах сградата преди пет минути. Чакаш ли някого?

Къде отиваш?

— В центъра.

— Аз също. Искаш ли да те закарам? — Той отвори предната врата и добави. — Обикновена колегиалност.

Тъкмо започна да се колебае, когато осъзна, че се държи глупаво. Нямахте да ѝ стане нищо, ако пътува с него до центъра.

Рей Котрел не беше дежурен и отиде да гледа баскетболния мач между затворниците. Игрището бе далече от бараките, на най-високата

точка на хълма. Оградата, допълнително подсилена с бодлива тел, минаваше по протежение на едно било, под което се отваряше дълбока около трийсет метра пропаст към Маркет Стрийт.

Погледна надолу и жената, която стоеше на ъгъла, му се стори позната. Примижавайки на яркото слънце, той мина напред, за да я огледа по-добре. Наистина беше тя.

Шибани адвокати. Как можа да забрави. „Не се *срещам* с хора, с които съм в служебни отношения“.

Въпреки това не откъсваше поглед от нея. Дори от това разстояние тя бе най-хубавото, което вероятно щеше да му се удаде да види днес. Сега бе облечена официално, но джинсите и пуловерът вчера прилепваха плътно по тялото ѝ и той знаеше какво крие под деловия си костюм.

Човече.

Топката се удари в оградата пред него и разлюля телта — сигурно някой от играчите бе разбрал, че е престанал да ги наблюдава и се възползваше от възможността да го предизвика. Хвърли поглед към игрището, но реши да не обръща внимание. Отново погледна надолу към Ву. Още стоеше там.

Тогава изведнъж забеляза колата на Джейсън Бранд — не можеше да сбърка возилото на това нафукано копеле — да се задава иззад ъгъла и да спира пред нея. Видя я да отстъпва назад, да разговаря с него през прозореца и накрая да се качва в колата.

Не се *срещала* с хора, с които била в служебни отношения, така ли?

Курва, помисли си той.

Няколко минути никой от двамата не проговори. Най-после Бранд попита:

— Къде ти е колата?

— Оставих я пред офиса. Тази сутрин дойдох с господин Харди, но той си тръгна по-рано, защото имаше среща. Казах му, че ще си взема такси.

— Не се навъртат много таксита тук.

— Вече забелязах.

Изминаха още една пресечка в мълчание. Накрая Бранд го наруши:

— Какво искаше шефът ти?

— Да се види с Андрю. Ще бъде втори адвокат по делото.

Бранд ѝ хвърли кос поглед:

— Как приемаш това?

— Не сме го подлагали на гласуване — тя се насили да се засмее.

— Истината е, че напоследък не съм му давала много поводи да е доволен от мен.

Той се въздържа от коментар. След минута тя каза:

— Бях много разсеяна. — Ву гледаше право пред себе си, с ръце, оплетени върху обемистото дипломатическо куфарче, което почиваше в скута ѝ. — Може би знаеш, че баща ми умря преди няколко месеца и оттогава не съм на себе си.

— Много съжалявам — рече той. — Трябваше да ми кажеш, когато... — и се запъна.

— Това не е от нещата, които споделяш, когато се каниш да правиш секс с някого. Особено ако то е, което те подтиква към такива случайни авантюри.

За миг думите ѝ увиснаха във въздуха помежду им.

— Все пак можеше да ми кажеш — повтори той.

— Вероятно — каза тя. — Но не ми се искаше да разбера.

— Да разбереш какво?

— Дали си готов да понасяш допълнително бреме.

— По принцип се старая да го избягвам.

— Аз също.

— Значи си приличаме. — След малко той ѝ протегна ръка през седалката. — Приятели? — каза Бранд. — Временно.

Тя се поколеба за секунда, после кимна.

— Добре. Защо не.

И те си стиснаха ръце.

При предишната администрация на областния прокурор предпочитаният метод за уволнение беше розов слип, който оставяха на стола на нарочения, докато отиваше на обяд или отскачаше до съда. И това, само за да се избегне директната дискусия или конфронтация. Работиш вече шестнайсет години на тази служба, имаш три деца, две от тях току-що постъпили в колеж, отдалечаваш се от мястото си за петнайсетина минути и хоп — изненада! Превърнал си се в чиновник, изгонен без предупреждение. Благодаря за чудесните спомени. Понякога потърпевшият приемаше това толкова зле, че известно време областният прокурор държеше въоръжен детектив на пост пред офиса, в случай че на някого му хрумнеше да изрази протеста си, упражнявайки насилие.

В това отношение Боскачи имаше по-пряк стил на управление, което значително улесняваше Глицки и Лание. Беше провеждал разговори очи в очи с всички заместник областни прокурори, които подлежаха на уволнение при Джакман. От тези разговори се пазеха протоколи, както и други лични данни, подредени по азбучен ред в кантонерката му за документи. Това стесняваше списъка на отявлено недоволните бивши заместник областни прокурори от седемнайсет на трима и Глицки беше предал тези три имена на инспекторите Белу и Ръсел.

Останалите четиринайсет щяха да бъдат разпитани и проверени от служителите в отдел „Престъпления от общ характер“, макар да не хранеха големи надежди, че тези разследвания ще доведат донякъде. Последният служител Боскачи бе освободил преди почти година. В едно от сепаретата на Лу Гърка Глицки тъкмо обясняваше на Марсел Лание защо според него е малко вероятно след толкова време някой да се вбеси толкова на Алън, че да го убие.

— ... но въпреки това смятам, че трябва да проверим. Да елиминираме най-очевидните, после да продължим надолу по списъка.

Лание нагъваше днешния специалитет — пържени тестени топчета с много подправки в млечен сос с чесън и лютив ориз.

— Дори не съм убеден, че тези момчета са най-очевидните заподозрени — каза Лание. — Макар че вчера ми се сториха добра отправна точка. Щом никой не е чул изстрела, вероятно е бил използван заглушител. А в такъв случай най-вероятно става дума за професионалист.

Глицки пиеше чай с лед.

— От лабораторията казаха, че по куршума има следи от одрасване, които биха могли да са от заглушител. Не със сигурност, но с голяма вероятност. Ако е бил професионалист — съгласен съм, тогава губим.

Дълги години Лание беше работил като инспектор в отдел „Убийства“ под ръководството на Глицки и сега двамата разискваха неща, които им бяха до болка познати.

— Явно не е било грабеж — рече Лание. — Затова трябва да е някой, когото Боскачи е познавал. Следователно е налице мотив.

— Правилно. Можем ли да елиминираме семейството?

— Да.

— Съгласен съм. И не е водил никакъв процес, който си заслужава да споменем. Само едно убийство, чиито обстоятелства са доста ясни. Повечето дела е прехвърлял на подчинените си. Такава му е била работата.

— Да, но е възможно с някое свое действие да е разбунил духовете. Изправяше пред съда и типове, които отдавна са в системата, в очакване на процесите си. Беше непопулярен заради тази програма.

Лание извади бележник и си записа нещо.

— Вярно е — каза той.

Глицки кимна.

— Може би трябва да разберем кой е бил наред. Някой, свързан с подземния свят — с руската, китайската, вьетнамската или нашенската мафия. Не съм в течение на последните събития. Някоя от тях известна ли е с това, че използва заглушители по-често?

— Всяка от тях. Част от бизнеса.

— Добре. Като говорим за бизнес, как стоят нещата с профсъюзите?

Лание набоде на вилицата си едно тестено топче и кимна:

— Не мисля, че техен човек би се разбеснял до такава степен заради преговорите, та да поиска да очисти Алън. Той просто пазеше

гърба на Кларънс. Затова е по-вероятно да им е отстъпил дори повече, отколкото трябва.

— Съгласен. Не си струва да ровим там, след като не разполагаме със следа.

— Тогава кой остава? С мотив, имам предвид.

— Нашият професионалист? На него му плащат. Това също е мотив. — Глицки поклати глава. — Но засега го изключваме като ненадежден. Някой друг.

— Целият останал цивилизован свят?

Изкушен да се усмихне и да си развали репутацията, Глицки отпи от чая си. Той вдигна поглед към Лу, който застана до масата им.

— Ейб, ти няма ли да ядеш специалитета?

Глицки бе опитал една хапка и беше установил, че не е гладен.

— Страхотен е, Лу, но има кисело мляко, а аз съм алергичен към него.

— Ей, защо не каза веднага? Ще накарам Чуй да ти забърка нещо друго. Отзад има цяла тава с тестени топчета, още топли, може да ти ги залее със соев сос или оцет. Ще си оближеш пръстите.

— Благодаря ти, Лу, но двамата с Марсел вече си тръгваме. Отиваме на среща. Всъщност, тъкмо се канехме да поискаме сметката.

— Добре. Веднага ще я уредя. — Той посочи недокоснатото блюдо. — Но това не ми харесва. Ако пак се случи, моля те да ми съобщиш незабавно. Аз пък ще кажа на Чуй. Тя винаги използва кисело мляко, защото придава на ястието онзи типично гръцки вкус, който всички обичат, но за теб е готова по всяко време да приготви нещо специално, Ейб. Съвсем сериозно.

Когато се оттегли, Глицки каза:

— Най-ужасното е, че наистина би го направила, знам си. Та докъде бяхме стигнали? До целия цивилизован свят? Какво ще кажеш да провериш всички, които е тикнал зад решетките? Като прокурор, имам предвид.

— За последните двама и пет години? Къде се е чуло и видяло подобно нещо?

— Всъщност не знам. Но пак е по-малко от целия цивилизован свят. Освен това ни помагат и хората от отдел „Престъпления от общ характер“. Те вече започнаха да нищят всички, които са излезли наскоро.

— Значи смяташ, че може да е някой бивш затворник?

— Точно така.

Лание поклати глава.

— Но те обикновено не постъпват така, Ейб.

— Разбирам. — Глицки помисли за секунда. — Добре, ще зарежем тази работа за няколко дни и ще обходим изложбите на оръжия.

— За какво?

— За да разберем кои производители продават заглушители. — Глицки изпревари отговора на Лание. — Човек никога не знае. Може да извадим късмет. Поне ще се занимаваме с нещо. Сам ще проверя някое от тези местенца.

— Смяташ, че изложителите ще се разприказват?

— Или трябва да се заемем с тях, или да преровим досиетата от последните двацет и пет години и да извадим всички дела, които Боскачи е спечелил. А изложителите ще говорят с мен, бъди сигурен. Няма да нося униформата си.

— Да бе — подхвърли Лание. — Това ще ги заблуди.

По план този петък следобед Глицки трябваше да открие някакъв музикален фестивал, организиран от Пакистанската асоциация на Сан Франциско в парка Голдън Гейт. Когато се върна в кабинета си, той прекара пет минути в душевна борба, преди да вдигне слушалката и да се обади на Франк Батист.

Каза на шефа, че са постигнали малък напредък по случая Боскачи и че той лично иска да провери някои факти. Дали някой от пресслужбата не би могъл да го замести на пакистанската веселба, като каже няколко трогателни приказки — със сигурност щели да се приемат по-добре от което и да е негово изказване. Вече бе на вратата, когато го повика заместник-началникът на административния отдел Брайс Джейк Лонгориа. Макар че и той като останалите заместник-началници трябваше непрекъснато да тича нагоре-надолу, днес Лонгориа отново седеше зад бюрото си и работеше на компютъра.

— Тъкмо излизах, Брайс. Какво мога да направя за теб?

— Няма да те задържам. Просто се питах дали има някакво развитие по онзи твой въпрос за съдебните заседатели.

— Онзи мой въпрос?

— По който говорихме миналия път. Търсеше човек, който е бил съдебен заседател горе-долу преди сто години.

Глицки затвори очи и прерови паметта си. Поклати глава, готов да се откаже, когато името изплува в ума му.

— Елизабет Кеъри — рече той.

— Може би. Не съм сигурен, че спомена име.

— Точно за нея ставаше дума. Застреляна на прага на къщата си миналата седмица.

— И още не разполагаш с нищо?

— Дори нямах време да се занимавам с нея. Пет минути след като говорихме с теб, научих за бягството на ЛеШон Броуди, а после убиха Боскачи. Така ме завъртя шайбата, че госпожа Кеъри съвсем ми изскочи от главата и все още няма никакъв шанс да се върне обратно там. Защо питаш? Да не би да имаш някаква идея?

— Не — Лонгориа поклати глава и вдигна рамене. — Просто ми замириса на истинска полицейска работа и привлече вниманието ми.

— И ти ли? — В гърлото на Глицки заклокочи смях.

Лонгориа махна с ръка, сочейки наоколо.

— Този кабинет — каза той. — Нали знаеш как е.

— Слушам те.

— Та накъде си се запътил?

Глицки пристъпи една крачка напред.

— Между нас казано, Брайс, бягам от училище. Отивам да разгледам някои изложби на оръжие.

— За какво?

— Да видя кои продават нелегално заглушители. Никой не е чул изстрел, когато са убили Боскачи.

Лонгориа вдигна пръст, обърна се към компютъра си и натисна няколко клавиша.

— Виж първо това — каза той. — Може да ти спести разходката.

Глицки, който не гореше от желание да си спести разходката, се приближи и се облегна на бюрото.

— Какво трябва да гледам?

— Току-що въведох търсене за „заглушители на оръжие“. Знаеш ли колко сайта излязоха? — Той придвижи курсора. — Пет хиляди осемстотин двавет и един. А ти се каниш да обикаляш изложби.

— Може да стане по-бързо, отколкото да преравам всичко това.

— Пък и няма да си затворен в кабинета си.

— Най-вече. — Глицки се залепи за екрана. — Откога заглушителите станаха законни?

— О, няма такова нещо — оживи се Лонгориа. — От тези сайтове става ясно, че продажбата на заглушители е разрешена само за правителствени агенции и полицейски звена.

— Полицейски звена ли? Ние не ги използваме.

— Напротив. ТАС разполагат с няколко. Тактическото звено. Не го ли знаеше?

— Не съм имал много вземане-даване с ТАС.

— Когато кацнат на покрива на сграда със зложници, като слизат надолу по етажите, те гърмят по лошите момчета, изпречили се на пътя им, без да искат да будят цялата улица. Това е легално, поне според федералните закони. Но разгледай тези сайтове.

И Лонгориа щракна няколко пъти с мишката.

— Гледай. Има списания с инструкции как да си направиш сам симпатичен малък заглушител с подръчни средства. Разбира се, те са с гриф „Само за сведение“ или „За академични цели“. Сигурен съм обаче, че едва ли някой си е купил такава книжка, за да си измайстори заглушител.

— Не — каза Глицки. — Това би било грешен ход. — Той вече бе решил, че все пак ще предприеме своята обиколка, колкото и малко изгледы за успех да имаше. Сбогува се с Лонгориа, но на вратата се обърна още веднъж.

— Все пак, ако откриеш нещо за Елизабет Кеъри, ще се радвам да го науча.

— Ще запомня.

Всеки уикенд в Северна Калифорния се състояха изложби базари на оръжия. Глицки бе проверил в интернет, после проведе два телефонни разговора и узна, че този уикенд щеше да има изложения в няколко окръга — Санта Роза, Сан Хосе, Фримонт, както и в Сан Франциско Кау Палас, който беше в Брисбейн, окръг Сан Матео. Колкото повече обмисляше идеята — при положение, че нямаше да си губят времето да търсят някакъв професионален стрелец — толкова

повече му харесваше. Всъщност заглушителят наистина можеше да го отведе до някаква следа. Или поне, както бе казал на Лонгориа, щеше да му помогне да се откъсне за малко от офиса и от безкрайните срещи в първия истински хубав ден тази година.

С туристическите боти и камуфлажното облекло се чувстваше далеч по-удобно, отколкото с униформата. Освен това така не приличаше много на ченге — в случая камуфлажът бе от предимство. Докато пътуваше към Кау Палас, той уреди негови хора под прикритие да присъстват на останалите шоута и да му докладват резултатите в понеделник. Ако изскочеше нещо, Глицки можеше да подбере интернет доставчиците и да вземе от тях списъците с адресите на клиентите. Дори ако успееше да склони „Алкохол, тютюн и огнестрелни оръжия“ да им сътрудничи, щеше да отнеме толкова време, колкото да прероят ръчно всички наказателни дела от двайсет и пет годишната практика на Боскачи. Но сега, в ранния следобед, той бе на път към изложбата, возен от личния си шофьор. Паганучи насочи черния таурус към паркинга на Кау Палас и Глицки го освободи за два часа.

Дясната половина на огромната, подобна на хангар конструкция помещаваше над триста щанда, претъпкани с всевъзможни видове оръжие, както и със съответните помощни облекла, екипировки, амуниции и литература. Можеше да се намери всичко — от най-малкия въобразим пистолет с един куршум до ловджийски пушки, снайпери, винтовки, както и всякакъв тип барабанни револвери с шест патрона и полуавтоматични оръжия. Разбира се, изложбата не се ограничаваше само до огнестрелни оръжия — производителите бяха изложили забележително богат асортимент от паравоенни и приспособления за лична употреба, включително арбалети, ловджийски и бойни ножове, прашки с дървени чатали и кожени аксесоари. А имаха по един щанд на края на всяка пътека. Изглежда бизнесът им процъфтяваше. Глицки нямаше как да не констатира, че въпреки непрестанните нападки на антиоръжейното лоби Втората поправка си бе взела своето, дори в такава либерална Мека като Сан Франциско. Това му достави радост.

Като ченге, макар да бе загрижен от факта, че все повече заредени пистолети попадаха в ръцете на деца и — или — престъпници, той нямаше нищо против идеята хората да притежават

лично оръжие за самоотбрана и за защита на домовете си. По-малко очарован остана от страховитите снайпери и ножовете със зловещ вид — оръжия, чието единствено предназначение можеше да бъде военно и чиито единствени мишени бяха човешките същества.

Но не видя никакви заглушители.

Във всичките петдесет щата заглушителите бяха незаконни, но същото се отнасяше и за марихуаната. Глицки не вярваше, че заглушителите се намираха по-лесно от дрогата, но един от информаторите му, два пъти осъжданият Уолтър Флегър, на когото бе позвънил по мобилния телефон, го упъти вярно. В Кау Палас трябвало да потърси някой си Морт. Нужно било само да си приготви стодоларова банкнота и да има подръка още една хилядарка в брой.

През първия час Глицки обиколи изложбата, като на пет щанда спря да си побъбри с продавачите, дребни производители. Дълго време не беше излизал на улицата и сега чувстваше, че плува в свои води. Усещането беше приятно.

След престрелката миналата година Моузес Макгуайър беше прибрал всички оръжия, които бяха използвали, включително двата му револвера „Колт 357“. Не му бяха липсвали особено — той носеше своя „Глок 40“ автоматик на колана на униформата си всеки ден. Сега обаче нещо го подтикна да спре пред щанда на „Колт“. Имаше още двама клиенти, но мъжът зад тезгяха веднага се обърна към Глицки.

— Как сте, сър? — Джери, както можеше да се прочете на табелката с името му, беше в средата на трийсетте.

Под ризата си носеше кожена жилетка, имаше малки рижи мустачки и беше подстриган като морски пехотинец. — Желаете ли да си купите някакъв пистолет днес?

Глицки бавно се огледа наоколо. Оръжията бяха навсякъде, докъдето се простираше погледът му. Той се обърна към Джери и кимна.

— Така изглежда, нали?

— Запознат ли сте с „Колт“?

— Горедолу. Едно време притежавах два. Някой ми ги открадна. — Технически погледнато, не беше лъжа. — Искам да видя дали някоя от тези играчки ще ми пасне. — Той посочи под тезгяха. — Този „Питон“ изглежда като братчето на онзи, който загубих. Триста петдесет и седем.

— Да, сър. — Мъжът го извади и го постави на тезгяха.

— Може ли? — попита Глицки и го взе.

Претегли го в едната, после в другата си ръка, завъртя барабана, махна го, сетне вдигна пистолета на височината на очите си и се прицели.

— В кой бранш работите?

Глицки върна барабана на мястото му.

— В охранителния. — Като се усмихваше само с устните, но не и с очите си, той сниши глас и попита заговорнически. — Какъв вид заглушител приляга на този, Джери?

Джери не чуваше въпроса за първи път. Обърна се, порови в едно чекмедже на бюрото зад него и след няколко секунди постави пред Глицки цветна гланцова брошура.

— Проблемът, сър, е, че що се отнася до заглушителя, „Колт“ препоръчва модел M1911 с патрони калибър 45 АСР. Той, разбира се, е полуавтоматичен и към него върви заглушител SOS-45...

Глицки го прекъсна:

— Пистолетите, които ми откраднаха, бяха модел 357 и имах заглушители и към двата. Тях също ми задигнаха.

— Да, добре, сър. Но...

— Май се опитвате да ми кажете, че ако не си взема полуавтоматичен, не можете да ми помогнете.

— Не. Съвсем не. Макар че нямаме право да продаваме никакви заглушители, нито дори да ги излагаме, както сигурно разбирате. Но ако проявявате интерес...

— Може би не ме слуша внимателно, Джери. Проявявам интерес точно към този пистолет, точно сега и точно тук и случайно имам хилядарката, за да го купя. Не искам да използвам полуавтоматичен. Те дават засечка, разбираш ли? Да не би да искаш да ме убедиш, че не мога да си избира заглушител от тази лъскава брошурка точно за този патлак, в който искам да вложа малко долари? Защото ако е така, може би ще намеря друг продавач наоколо, който ще ми услужи с по-голяма охота. Той остави револвера на стъкления тезгях.

— От друга страна, ако ме снабдиш с един заглушител екстра качество за *това оръжие*, ще ти дам кредитната си карта и ще намина пак след този смешен срок от петнайсет дни за „охлаждане на страстите“. Ще те препоръчам и на неколцина приятелчета. Чуваш ли

какво ти казвам? — Той се наведе и отново сниши глас. — Някой ме посъветва да попитам за Морт, ако срещна проблеми.

Това без съмнение беше магическата дума. Джери метна поглед на другите си клиенти, които почти не им обръщаха внимание.

— Изчакайте две минути — каза той.

Минаха по-скоро двацет, през които Глицки се помота наоколо и през пет минути се връщаше на щанда на „Колт“. Четвъртия път Джери разговаряше с нисък и набит плешив мъж и посочи Глицки.

— Това е, ъ-ъ...

— Ейб — Глицки протегна ръката, в която стискаше стодоларовата банкнота.

— Морт. — Ръкостискането на мъжа бе вяло и потно, но прибра банкнотата като фокусник, бързо я погледна и очевидно остана доволен. — Да вървим — рече той.

Запътиха се към главния изход, като Морт вървеше на няколко крачки пред Глицки, без да се обръща. Поставиха печат върху билета на Глицки, за да може пак да се върне. Навън двамата завиха надясно и тръгнаха под яркото слънце към паркинга. Притиснат плътно към телената ограда, един бял ван се бе разплул в мършавата сянка на самотен евкалипт. Морт почука веднъж, после втори път на задната врата, обърна се и без да каже дума или да направи знак на Глицки, се запъти обратно през паркинга.

Когато вратата най-после се отвори сред завеса от цигарен дим, Глицки пристъпи напред. Ако си бе мислил, че Морт е дебел, то човекът, който седеше на въртящата се седалка в задната част на вана, бе направо огромен. Тежеше поне сто и петдесет килограма, въпреки че набраната хавайска риза навярно добавяше най-малко още десет кила към теглото му. Продължаваше да пуши и пухтеше като ковашки мях при всяко вдишване и издишване. Присви очи към слънцето през дима и каза:

— Деветстотин долара. Кеш.

Глицки размаха ръка, за да пропъди дима. Във вана нямаше никакво проветрение.

— Така разбрах и аз. Трябва ми за Колт, модел 357. — Той извади портфейла си и започна да отброява банкнотите, като ги оставяше на

мръсната разръфана постелка.

Грамадният мъж отново изпъхтя, загаси цигарата си, после се извърна и се пресегна за едно от дебелиите черни кожени куфарчета, наредени на един рафт зад предните седалки. Постави го в скута си и го отвори, изследва съдържанието му за момент и извади дълъг и тежък метален предмет.

— Този заглушител не е фалшив — каза той, като му го подаде. — Може да елиминира шум от порядъка на седемдесет и пет децибела. Мога да ви го монтирам на пистолета срещу сто долара или си го вземете и си го инсталирайте сам. Съветвам ви обаче да оставите тази работа на мен. Както виждате, имам всички необходими такъми. А вие като нищо можете да се гръмнете по невнимание.

Лявата част в дъното на вана представляваше нисък метален работен тезгях с менгеме и цял арсенал спретнато подредени инструменти. Той грабна една метална кутия от тезгяха, избърса веждите си и запъхтян от усилието се наведе, за да прибере банкнотите на Глицки. След като ги преброи отново, ги пъкна в металната кутия. Сложил я обратно на тезгяха, мъжът измъкна от джоба на панталоните си малък тефтер със спирали.

— Ще ми дадете ли телефонен номер? За предпочитане на клетъчен. Променям седалището си, а обичам да държа клиентите си под око.

Дланите на Глицки се изпотиха от напрежение. Дотук цялата операция протичаше според сценария, описан от информатора му, но ако този тлъст мъж имаше партньор, който седеше в някоя от стотината коли наоколо, за да го прикрива, нещата щяха да загрубеят. Той остави заглушителя на рогозката и мушна ръка отзад на колана си, сякаш се кани да извади портфейла или мобилния си телефон. Вместо това измъкна своя Глок от кобура му.

Отначало по лицето на тлъстака се изписа слаба изненада, сякаш предполагаше, че Глицки му показва оръжието, за което бе купил заглушителя. После, осъзнавайки как и накъде е насочен пистолетът, той отпусна ръце на скута си, сетне ги вдигна бавно.

— Можете да си вземете обратно парите — каза той. — Както и всичко, което си харесате. Въобще не ми пука. Вземете и камиона, все ми е тая.

— Дръж си ръцете така, че да ги виждам, и се измъквай оттук.

Той се дръпна назад, когато мъжът тронаво се надигна от въртящия се стол и с жалък вид запълзя на четири крака по пода на вана. Тъмната му коса висеше на мазни кичури около лицето.

— Излизай — каза Глицки. — С лице към оградата, ръцете над главата. Сега бавно си вдигни ризата — искам да видя колана ти — и се обърни. Панталоните. Покажи си глезените.

— Не съм въоръжен.

— Всички казват така. Предпочитам да се уверя с очите си.

Глицки го накара да отстъпи от оградата и, все още с лице към нея, да се облегне на длани и да разкрачи широко краката си. След като го претърси, Глицки му позволи да се изправи и да се обърне.

— Какво искаш? — попита мъжът.

Като не преставаше да се цели в гърдите му, Глицки каза:

— Покажи ми някакъв документ за самоличност.

От шофьорската книжка на мъжа стана ясно, че се казва Джеймс Мартин Юинг и живее в Редуд Шорс, на около десет километра южно оттук. Глицки пхна портфейла му в задния си джоб.

— Какво искаш? — попита отново мъжът.

— Все още се опитвам да реша — отвърна Глицки. — Струва ми се, че днес е щастливият ти ден. Аз съм от полицията на Сан Франциско.

Мъжът реагира необуздано.

— Дявол да го вземе!

Глицки запази спокойствие.

— Всичко, което искам от теб, е онова малко тефтерче с телефонните номера на клиентите ти. Него и парите си, естествено. Мислиш ли, че можем да го уредим мирно?

Очите на Юинг се бяха превърнали в цепки, докато обмисляше трескаво отговора си.

— Какво друго?

— Колко заглушителя си продал тук през последните няколко месеца, помниш ли?

— Не знам.

— Джеймс — Глицки насочи пистолета към капачката на коляното му, гласът му бе тих, но заплашителен. — Не се прави на ударен. Изработваш сам повечето от тези заглушители, нали?

— Да. У дома имам железарска работилница.

— Така. Виждаш ли? Вече започваш да ми сътрудничиш. Затова те питам пак, докато още си в настроение. Колко от тези джаджи си продал, да кажем, последния месец?

— Примерно десет.

— Десет за един месец. Това ли е средният им брой?

— Горедолу. Виж, човече, ако наистина си ченге, си играеш с огъня.

— Оценявам загрижеността ти — каза Глицки. — Сега дай да видя тефтерчето. Хвърли го на земята до краката ми. — Глицки се наведе да го вземе и го разтвори. Беше съвсем малък бележник, с по десетина реда на страница. Една трета беше запълнена с телефонни номера. Явно Юинг беше в бизнеса отскоро. Глицки пъкна бележника в джоба на ризата си. — Добре, Джеймс, ето какво искам от теб. Дай ми ключовете от вана си. Сега искам да тръгнеш през паркинга към ей онзи изход, най-далечния. Тръгвай, малко движение ще ти е от полза.

— Ще ме застреляш в гръб.

— Не мисля, но при всички положения върви и не се обръщай. Хайде.

— Портфейлът ми е у теб.

— Точно така. Ще го оставя в колата.

Юинг огледа паркинга за помощ, но в петък следобед тук не беше оживено. Най-после тръгна. Когато измина стотина метра, Глицки затвори задните врати, покатери се на седалката на шофьора, отвори прозорците и запали мотора. Като погледна в огледалото за обратно виждане — Юинг продължаваше да върви — той се обърна, взе металната кутия от тезгяха и извади парите си. Прегледа останалите банкноти и прецени, че са някъде към две хиляди долара, после затвори кутията с парите и я остави на мястото ѝ.

Подкара вана към изхода, до който бяха паркирани две празни коли на полицията от Брисбейн. Нарочно спря така, че да блокира пътя им, и слезе, като остави мотора включен, а портфейла на Юинг — на предната седалка. После напусна паркинга и скочи на задната седалка на очакващия го автомобил — Паганучи беше точен, като му нареди да натисне газта и ако трябва, да пусне сирените и светлините. Имаше среща със съпругата си и не искаше да закъснява.

— ... най-голямото удоволствие, което съм изпитвал като ченге.
Трея го докосна нежно по лицето.

— Колко е хубаво, че отново те чувам да говориш за удоволствие.

— Смяташ, че е хубаво да говоря за това? Представи си какво е да го *изпиташ*. Мислех, че повече никога няма да ми се случи.

— Каза мъжът, който неотдавна открадна стреличките на най-добрия си приятел за забавление.

— Това беше отмъщение, не забавление. Честта ми беше засегната.

— Аха.

Двамата бяха хапнали сандвичи и борш в един деликатесен безименен бар на Клемънт, и сега бутаха количката на Рейчъл, като се наслаждаваха на мекия сумрак и необичайната за сезона топлина.

— Най-хубавото е, че разполагам с номерата от тефтерчето на господин Юинг и най-късно до понеделник ще имам списък с имената на клиентите му. Това са реални хора, с които ще се заловим, всеки от тях е нарушил закона за притежаването на заглушител и аз ще насъскам ченгетата по петите им.

— Наистина ли вярваш, че някой от тях е убил Алън?

— Не, малко вероятно е. Но поне ще проверим. Може някое от имената да изскочи в друга част от разследването.

— А междувременно ти ще се ровиш в убийството и светът пак ще е хубав.

Глицки не отговори, но знаеше, че Трея има право. Той я прегърна през рамо и я притегли към себе си.

— Не искам да изглежда така, все едно танцувам върху гроба на Алън, но като търся убиеца му, смятам, че си запълвам времето с нещо наистина полезно. Не е като да ходя по разни срещи. — Някаква мисъл му се мярна и той се прекъсна. — Какво ще кажеш за това? Ще опитам да привлека „Алкохол, тютюн и огнестрелни оръжия“, за да ни помогнат. Те имат достъп до списъци на хора, поръчали заглушители по интернет. Сигурно няма да са склонни да споделят информацията, но след като разполагам с имената от списъка на Юинг, може би ще успея да сключя сделка, нали?

— Това ти липсва, нали Ейб? Разследването на случаи.

Той измина още няколко крачки, после спря, обърна се и я целуна.

— Така ли мислиш?

Родителите на Лора Райт не пожелаха да се срещнат с Харди. Не се поддадоха на уверенията му, че работят за една и съща цел — да открият убиеца на Лора. Не искаха да разговарят и с никого, който имаше нещо общо със защитата на убиеца на тяхната дъщеря. Родителите на Лани Ропк също проявяваха недоверие, но най-после склониха да се видят. Джун държеше на разговора, който Харди щеше да проведе със сина ѝ, да присъства и съпругът ѝ Марк, затова уговориха срещата за шест и половина.

В определения час Харди позвъни на входната врата.

Четиримата седнаха около маса от ковано желязо в едно патио^[1], отделено с параван от кухненската врата на къщата, издържана във викториански стил. Подобни внушителни сгради се издигаха на цялата Ървинг Стрийт. Задният двор бе ограден от всички страни с висок и спретнато подрязан жив плет, а върху моравата в дъното падаха дълги сенки. Дворът беше достатъчно просторен, та да побере цяла детска площадка — люлка, пързалка и пясъчник, както и половин баскетболно игрище. Отляво на Харди имаше покрита веранда от секвоя с голямо джакузи. Представиха Харди на останалите членове от семейството — две сладки и добре възпитани девойчета на име Ким и Сюзън, които обаче веднага изчезнаха, щом Марк предложи да се настанят в патиото. Джун наля на всички студен чай с лимон от висока глинена кана.

Бяха красиво семейство, в което момичетата много приличаха на майката, а момчето — на бащата. Двете дъщери бяха наследили чипия нос и атлетичната фигура на Джун, а Марк и Лани, и двамата дългурести, с едър кокал и изпъкнала адамова ябълка, с млечносини очи и румени страни, спокойно можеха да минат за братя. Харди носеше копие от показанията на Лани, извади го от куфарчето си и премина направо на въпроса.

— Положението е следното. Лани, при разпита си казал на полицаите, че Андрю е носил в училище пистолета на баща си и се е колебаел дали да не го използва срещу Лора и господин Муни. Няма да

те карам да се отмяташ от думите си, но искам да ти задам няколко въпроса, които може би ще изяснят някои неща за защитата. Предполагам, че нямаш нищо против да подкрепиш усилията ни да отървем Андрю.

— Разбира се. Той беше най-добрият ми приятел. Искам да кажа, още е.

Джун каза:

— Искаше да посети Андрю в затвора, но полицията сметна, че не е добре двамата да разговарят, след като Лани вероятно ще бъде свидетел на обвинението.

— Не бих променил показанията си, мамо. Нямам намерение да лъжа.

— Разбира се, че не, Лани. Никой не допуска подобно нещо — успокой го майка му.

— Просто ни се стори, че доводите им са разумни, това е всичко — допълни Марк.

Харди се усмихна търпеливо на родителите. Вече започваше да разбира защо настояваха да присъстват на разговора му с Лани.

— Според мен — започна той, — срещата им не би могла да навреди на никого, но, разбира се, вие си решавате. — Той се обърна към момчето. — Е, Лани, това, което ни предстои във вторник, е дело, на което да се прецени дали Андрю трябва да бъде съден като възрастен или не. Бих искал да те призова като свидетел, за да опишеш Андрю пред съдията.

— Ще го направя.

— Добре. Сега да поговорим за пистолета. Как реагира, когато го видя за първи път?

Лани размисли за момент.

— Не знам какво точно имате предвид. Доста се стреснах. Искам да кажа, не е особено умно да разнасяш пистолет в училище.

Джун се намеси:

— Не разбираме защо не е съобщил... Не е съобщил веднага на някого.

— Не исках да създавам неприятности на Андрю. — Очите му умоляваха Харди да не обръща внимание на майка му. — Обсъждахме това хиляди пъти. Вече казах, че не вярвам Андрю да е възнамерявал да го използва.

— Защо не?

— Той просто не е такъв. Когато говорих с полицаите, те се интересуваха само откъде Андрю е взел пистолета и за какво му е бил. Той наистина каза, че може би ще го използва, не отричам. Но това беше през декември, дълго преди Коледа, докато двамата с Лора бяха скарани. След това повече изобщо не стана дума за пистолета.

— Но е продължавал да го носи?

Лани хвърли бърз поглед към родителите си, преди да отвърне на Харди:

— Ако познавахте Андрю, щяхте да знаете, че понякога е малко... драматичен. Обича да си играе с разни, знам ли... — Той затърси вярната дума. — ... идеи? Харесваше му всички да го мислят за скучен зубрач, докато всъщност носи у себе си пистолет. Не беше нужно да го използва. Просто го изпълваше с някакво чувство за превъзходство. Ако искате да знаете истината, мисля, че Муни има нещо общо с всичко това.

Марк се прокашля.

— Чакай малко, Лани. Струва ми се, че се разбрахме по този въпрос — господин Муни не е виновен, че някой го е застрелял.

Джун го подкрепи:

— Откъде да знае, че ще стане така.

Лани въздъхна горчиво и се обърна към Харди:

— Но Муни одобри идеята на Андрю да носи пистолета на репетициите. Мисля, че в противен случай Андрю нямаше да го прави. Беше започнал да се страхува, че ще го разкрият.

Харди се облегна.

— Значи не е имало скандали последните един-два дни?

— Не, доколкото знам, не.

— И връзката на Андрю и Лора е била стабилна.

— Повече от всякога, мисля. — Той погледна бегло родителите си. — Сега всички знаят, че тя е била бременна.

— Андрю твърди, че не е знаел, докато е била жива.

— Вярно е — отвърна Лани. — Иначе щеше да ми каже.

Марк се наведе напред, осенен от идея.

— Хей, ами ако Лора е съобщила същата вечер на Андрю, че е бременна, а той си е помислил, че бебето е на Муни?

Лани се обърна към него и повиши тон:

— Не е могъл да си помисли подобно нещо, татко. Лора не спеше с всеки срещнат. Тя беше с Андрю и той го знаеше.

— Може би все пак детето е било от Муни — каза Джун. — Може би са имали връзка, когато Андрю ги е заподозрял...

Харди сложи край на спора.

— Дори да е било така, бебето е било от Андрю. Доказва го ДНК експертизата. Той е бил бащата.

— Муни не би могъл да спи с Лора, мамо, за Бога. Просто не би могъл!

— Откъде знаеш? — попита Джун. — Не разбирам как може да си толкова сигурен.

— Ако ми позволите — намеси се Харди, — госпожо Ропк, имате ли някакви основания да допускате, че Лора и Муни са имали интимни отношения?

Възцари се мълчание. Очите на Джун Ропк се разшириха от изненада и тя се изсмя смутено.

— Ами не, разбира се, че не. Имам предвид... — Погледът ѝ се спря на съпруга ѝ, после на Лани и накрая на Харди. — Освен ако не вярваме на слуховете... Че и преди е спал с ученички.

Харди покри устата си с длан. Това бе основната тема в разказа на Андрю, но за първи път чуваше нейно потвърждение в реалния живот. По-рано същия ден беше разговарял с директора на „Сътроу“ и господин Уагнър отхвърли с присмех тази идея. Господин Муни бил сравнително млад и много привлекателен учител и момичетата несъмнено въздишали тайно по него, но никога не бил чул да е имал някаква афера. От гледна точка на Харди, ако се бяха носили клюки за Муни, дори и непотвърдени, те биха допринесли за теорията на обвинението относно мотива на Андрю.

— Никога не съм чул подобно нещо — отсече Марк. — Ако в това имаше дори частица истина, щяха незабавно да го изритат от „Сътроу“. Убеден съм.

— Затова и аз не повярвах на слуховете — рече Джун.

Харди обаче не беше сигурен, че казва истината.

Обърна се към младежа:

— Ами ти, Лани? Чувал ли си такива слухове? Шушукаше ли се сред учениците, че Муни спи с момичетата?

— Не — отвърна Лани. Според Харди обаче Лани съзнаваше каква вреда би нанесъл на Андрю, ако признае такова нещо. Той искаше на всяка цена да защити най-добрия си приятел и затова нямаше как да каже друго.

Харди знаеше, че ако иска да представи пред съдебните заседатели или пред съдията приемлива алтернативна теория за убийствата, трябва да се разрови по-дълбоко в живота на двете жертви. Ако можеше някак да установи, че някой друг е имал силен мотив да убие единия или и двамата от тях, може би щеше да всее известни съмнения във вината на Андрю. На този етап беше готов да се улови за всичко. Но родителите на Лора вече му бяха затръшна вратата.

Оставаше Майк Муни. Той се надяваше, че Лани Ропк ще обрисова учителя в различна светлина от тази, в която Андрю го беше представил в проклетия си разказ, но Лани само бе подсилил очевидния мотив на Андрю — което беше толкова по-жалко, защото явно това бе последното, което целеше.

Харди бе планирал да се присъедини към Франи и децата през уикенда — щяха да отидат на ски за последен път, преди пистите да затворят — но сега неотложността на случая осуетяваше всичките му намерения. И ето че в тази топла петъчна вечер той бе на път за Поплар Авеню в Бърлинггейм, на десетина километра южно от града. Паркира — доста рисковано! — на една празна алея за коли и се отправи по застланата с камъни пътека през моравата към верандата на едно кокетно бунгало. Тя беше осветена и той натисна звънеца, който отекна във вътрешността.

Вратата се отвори.

— Господин Харди? — Заучена, неутрална усмивка. — Заповядайте, моля. — Мъжът му подаде ръка. — Аз съм Нед Муни.

Бащата на Муни живееше в имот на Баптистката църква, където служеше като пастор, макар че тази вечер не носеше свещеническата си якичка, а черен пуловер с остро деколте и широки черни панталони. Харди го последва в сумрачна, но приятно обзаведена всекидневна с малък роял в единия ъгъл и голяма вградена библиотека от тъмно дърво с книги и списания, събирани сякаш цял живот. Седна на единия от двата тапицирани с червена кожа столове, който му посочи Муни.

Свещеникът седна на другия, облегна се и отново се усмихна със служебната си усмивка, праметна крака един връз друг и скръсти ръце

на скута си.

Под очите му личаха дълбоки торбички, а кожата му имаше жълтеникав оттенък, което не се дължеше само на слабото осветление. Няколко кичура посивяла коса покриваха голото му теме. Преподобният Муни изглеждаше поне на седемдесет години. Макар ръкостискането му да бе здраво, а походката — уверена, на Харди му се стори много уморен, все едно бе на края на силите си.

— Казахте, че защитавате момчето, обвинено в убийството на Майкъл — започна той с овладян глас, — така че не си представям с какво мога да ви бъда полезен.

— Нито пък аз, преподобни, но ви уверявам, че съм не по-малко заинтересован от полицията да открия истинския убиец на сина ви. И не вярвам, че това е моят клиент.

— Така ли? И защо? Доколкото разбрах, доказателствата срещу него са необорими.

— Всъщност в тях има доста пролуки, не на последно място липсата на физическа връзка между него и оръжието на убийството. Няма следи по ръцете му, които да сочат, че в онази нощ е стрелял с пистолет. Тепърва трябва да го докажат.

Муни разтърка уморените си очи.

— И още не са го доказали?

— Не, сър.

— Ами крясъците? Не свидетелства ли съседът отгоре, че цялата вечер са се карали?

Харди се намести на стола си.

— Тази сутрин разговарях с Андрю точно за това. Знаете ли коя пиеса са репетирали?

— Да. Мисля, че беше „Кой се страхува от...“ — Той замълча. — Пиеса, в която героите си крещят почти през цялото време, нали?

— Да, сър. — Харди направи пауза. — Не са се карали. Само са репетирали.

Муни се свлече в стола си. Със затворени очи той затисна устата си с шепи и издиша в тях. Най-накрая отвори очи.

— Всъщност няма значение — каза той. — Това няма да го върне.

— Не. Но виновникът трябва да бъде наказан. Синът ви сигурно би го искал. А вие?

Свещеникът почти лежеше на стола си.

— Прекарал съм целия си живот в служба на Бога, господин Харди. Не разбирам защо Той ми причини това. След като ми отне Маргарет, остана ми единствено Майкъл. — Искреността на мъжа беше покъртителна. — Той беше моята радост и гордост. — Муни посочи с несигурна ръка. — Виждате ли онова пиано? Трябваше да чуете как свири на него Майкъл. Свиреше и пееше като ангел, още от дете. Имаше огромен, даден му от Бога талант. Такова чудесно момче. А онези касети, виждате ли ги? На втория рафт? Това са записи на актьорските му изпълнения — в телевизията, дори в киното. Мислех си, че ако някой е роден с такава дарба, Господ няма да иска да го прибере толкова бързо при себе си. Мислех си...

Харди го разбираше много добре. Самият той бе загубил невръстен син преди повече от трийсет години, също на име Майкъл, както внезапно осъзна, но нямаше намерение да се разчувства. Беше тук заради своя клиент.

— Преподобни Муни — гласът му прозвуча неканен сред тишината на стаята. — Ако оставим настрана артистичните му изяви, какъв беше животът му? Опитвам се да разбера дали някой не би имал причина да иска да го нарани.

Старецът поклати глава.

— Той нямаше врагове. Всички го обичаха.

— Знаете ли дали не е имал конфликт с някой от учениците си? Например затова, че му е писал слаба оценка?

— Вие наистина не сте го познавали, нали? Той пишеше най-хубавите оценки в цялото училище. Понякога го питах дали не трябва да е по-строг с тези деца, дали не им оказва лоша услуга, като е толкова мек. Той не бе подготвен за истинския живот. Но винаги ми повтаряше, че не разбирам важността на оценките в днешно време. Дори да имаш само една оценка „добър“, можеш да се сбогуваш с колежа. А той не искаше да проваля шанса на децата.

— Виждахте се често, нали?

— Най-малко веднъж седмично. Идваше на неделната служба и оставаше за обяд. Всяка седмица. Бяхме много, много близки.

— Значи сте осведомен за социалните му контакти. Говореше ли ви за тях? Знаем, че е живеел сам...

Муни се изправи на стола си, горящ от желание да говори за Майкъл.

— Почти се беше отказал да се среща с жени. Имаше два брака, но нито един от тях не излезе сполучлив. Мисля, че това бе най-голямото му разочарование в живота, особено след прекрасния живот, който водеше семейството ни, докато беше малък. Нашият брак с Маргарет беше образец за него, сигурен съм. И когато неговите се провалиха... Звучи малко странно, но това го пречупи някак си, сигурен съм. След като се разведе втория път, си науми, че никога вече няма да създаде семейство. Казваше, че ако му е писано, Господ ще се погрижи.

— Преди колко време бяха тези бракове?

— И двата, преди да навърши трийсет. Продължиха по две години. А жените бяха чудесни — Тери и Катрин. Изглежда просто се стремяха към различни неща. Освен това, разбира се, животът на артиста не е лесен. Не изкарваше много пари. — Муни въздъхна. — Мисля, че тези провали и постоянните му финансови затруднения го накараха да се захване с учителската професия, която най-после му донесе удовлетворение. Знам, че си обичаше работата — децата, пиесите, всичко това. Беше си неговият живот, може би не онзи, който бе избрал като млад, но този, който Бог му бе отредил. Беше хубаво.

Харди огледа за последен път сумрачната, красиво подредена стая. Ако имаше нещо в живота на Майк Муни, което бе изиграло роля за смъртта му, Харди бе сигурен, че баща му не знае нищо за него.

Докато шофираше по магистралата с вдигнат покрив, заслушан в новините, за да разбере къде има задръствания и да реши дали да поеме към дома по шосе 101 или 280, Харди изведнъж се наведе напред и усили звука на радиото.

— Полицията на Сан Франциско разследва две убийства, станали през петнайсет минути тази вечер в окръг Туин Пийкс. Двете жертви са били застреляни в домовете им, очевидно близко разположени един до друг. Смъртта им е настъпила незабавно. Полицията още не е установила някаква непосредствена връзка между жертвите — мъж на средна възраст и възрастна жена, но не изключва възможността двете убийства да са дело на един и същи стрелец. Убийствата не са

свързани с организираната престъпност. Полицията съветва жителите на района да бъдат особено предпазливи, когато отворят вратата на непознати. Досега не са се появили свидетели, които поне приблизително да опишат заподозрения.

Харди превключи на музикалната си уредба и след минута вече слушаше компактдиска на Никъл Крийк, завладяващата и прекрасна песен „Приказка за фара“. Беше му писнало от убийствата в този град, макар някакво смътно чувство да му подсказваше, че месецът щеше да се окаже необичайно кървав. Така или иначе задачата му с Андрю беше достатъчно тежка, а за момента бе лишен от всякакви идеи.

Ву не се прибра вкъщи.

Имаше да навакса осем работни часа от предишния Ден и след като Бранд я остави пред службата, тя влезе в офиса си и затвори вратата след себе си. До шест часа нахвърля паметната записка от шестнайсет страници, за която я беше помолил Фарел: ставаше дума за това дали е изтекъл или не срокът на давност на жалбата на един клиент, подал оплакване за небрежно отношение срещу лекаря на жена си, който, въпреки че я бе преглеждал няколко пъти, не ѝ беше поставил правилната диагноза — рак на гърдата — докато не бе станало прекалено късно. Ву се задълбочи в проблема — необходим беше много тънък анализ, за да се установи кога започва да тече срокът на давност — дали от момента на първоначалната диагноза или когато щетата е била „забелязана“. Освен това Фарел ѝ бе отпуснал двайсет хонорувани часа и този път, за разнообразие, тя смяташе, че се е справила успешно.

Малко след това ѝ доставиха китайската храна, която беше поръчала, и тя я излапа на бюрото си, докато преглеждаше досиетата на два случая, придвижени на етап предварително разглеждане — единия за кражба на компютърен софтуер, а другия за продажба на метамфетамини, усложнен от подозрението за прикрита търговия с оръжия. И по двете дела тя не хранеше ни най-малко съмнение, че клиентите ѝ са извършили онова, в което бяха обвинени.

Нито пък някой от тях го отричаше. Тя дори още не ги беше разпитала — преди предварителното изслушване щеше да бъде ненужно и дори малко грубо да ги притиска прекалено, за да ѝ

разкажат какво се е случило. По-добре първо да се запознаят с доказателствата и после да решат какви версии ще представят. Ако бъдеше осъден, клиента с амфетамините го заплашваше доживотен затвор, тъй като това щеше да е третото му провинение. Компютърният тарикат си мислеше, че правилата не важат за него. Той беше досаден и упорит и непрекъснато се оплакваше, че датата за явяването му в съда му била неудобна и защо Ву още не била успяла да свали обвиненията от него. Явно още не бе готов да се сблъска със суровата действителност.

Беше вече десет часа и тя остана съвсем сама в офиса. Вчерашният махмурлук се бе превърнал в смътен спомен. Тя се отмести от бюрото си, като си помисли, че е петък вечер и е работила повече от цял един ден, за да изкупи вината си. Беше време да празнува, да забрави, да докаже отново колко е желана, колко е чаровна, забавна и достойна за любов.

Очите ѝ се спряха на бащиния ѝ портрет, поставен в рамка на бюрото ѝ. Запита се дали сега може да я види, дали я наблюдава оттам, където се намира. Като седна отново, тя придърпа снимката. Доколкото знаеше, баща ѝ никога в живота си не беше „гулял“. Вършеше си работата, изпълняваше отговорностите си, възпита и отгледа трудната си дъщеря съвсем сам.

Втренчи се в образа му. Ако не я беше харесвал, сега щеше да му покаже. Повече нямаше нужда от него. Това бе най-голямото наказание, което успя да му измисли. Можеше да бъде напълно независима, финансово осигурена и емоционално недосегаема. Сама.

Сама.

— Хайде, татко. Каж ми нещо — произнесе на глас тя.

Но не беше бащиният ѝ глас, а гласът на Бранд, който прозвуча в главата ѝ: *За миг си помислих, че между нас има нещо. Имам предвид, нещо лично.* Тя го видя да се потупва по гърдите. *Тук вътре.*

Облегна се и затвори очи, опитвайки се да се овладее. Когато ги отвори, погледът ѝ попадна върху картонената кутия с папките по делото Бартлет. Тя се пресегна и я придърпа към себе си. Все още под въздействието на двата случая, които бе преглеждала току-що, изведнъж я порази разликата между тях и този тук. Всъщност, между всичките ѝ досегашни клиенти и Андрю.

Била е съвършено сляпа в началото, когато смяташе, че момчето е виновно подобно на предишните ѝ клиенти. Но сега, докато разгръщаше страниците в папките — полицейските доклади, аутопсиите, снимките от мястото на престъплението, стенографски записи от разпитите на Андрю и всички свидетели по делото — тя се опита да погледне нещата в нова светлина, този път обаче с презумпцията, че действително може да е невинен.

Разбира се, Андрю не се бе отклонил от първоначалната си версия, дори когато го бяха запознали с новите факти, които се предполагаше, че трябва да го заковат: намираше обяснение за всеки от тях. Андрю бе интелигентен млад човек — „Перфектен убиец“ го илюстрираше достатъчно ясно. Имаше нещо перверзно в упоритото му придържане към собствената му версия, дори когато нещата изглеждаха толкова зле за него, че вече не можеше да храни никакви илюзии. Ву намери мястото в разказа му:

Би ли допуснало умно момче като мен тези идиотски грешки, ако наистина беше виновно? Не, щеше да излъже и за тях. Щях да измисля по-правдоподобна история. В това нямаше ли да има повече смисъл?

Всъщност наистина щеше да има, тя трябваше да го признае.

Отвори жълтия си бележник и написа най-отгоре на първата страница: „Първи критерий: Степен на криминален умисъл“. Като извади останалите страници на „Перфектен убиец“ от папката, тя задъвка края на писалката си, опитвайки да се сети за всеки момент от разказа на Андрю — *измислица, съчинена от него*, изрично си напомни това — който говореше повече за невинността, отколкото за вината му.

Утре, събота, щеше да напише възражението до съдия Джонсън заради неуместното избързване с процедура 707. Още не бяха започнали истински, а вече имаха повод за обжалване. Може би дори щяха да получат писмена заповед, като въвлекат и Апелативния съд, преди 707 още да се е състояла.

Тя вече си бе уговорила срещи, за да подготви седмината свидетели, които двамата с Харди бяха избрали да дадат показания по

различните критерии.

Отчаяно ѝ се искаше да поговори отново с Джейсън Бранд — ръката ѝ бе посегнала към телефонната слушалка вече десетина пъти, докато работеше. И всеки път я отдръпваше. Но чувстваше, че трябва да му се извини. Трябваше да му каже какво мисли за всичките си грешки, за безкрайната върволица от грешки, които беше допуснала. Искеше да му каже, че е започвала да разбира какво я бе тласкало към тях. Призраците, които я преследваха. Ръката ѝ отново посегна към телефона. Ако вдигнеше, щяха да говорят. И разговорът нямаше да е за Андрю.

Тя натисна цифрите, чу сигнала свободно, после се включи телефонният секретар. Разбира се. Беше петък вечер. Разбира се, че не си е вкъщи. Тя затвори, преди съобщението да свърши, въздъхна и отвори друга папка.

Очертаваше се дълъг уикенд.

[1] Вътрешен двор — Бел.прев. ↑

Сам вкъщи в събота сутринта, Харди взе душ, облече джинси и синя памучна риза и слезе в кухнята на долния етаж. Наля си огромна чаша кафе и отпи първата благодатна глътка. Откачи черния си чугунен тиган, тежък поне четири килограма, от куката, на която висеше, и включи газта на печката. Обаче бяха привършили яйцата — бе използвал последните за среднощната вечеря с Ейми. Това го забави за миг, но понеже умираше от глад — предишната вечер не бе вечерял — отрязва парче масло и го хвърли в тигана да се разтопява.

Сложи в тостера една кифла, отвори хладилника, намери малко шунка и я нарязва на парченца заедно с консерва млади картофи, половин глава лук и една червена чушка. След като сместа се позапържи, добави супена лъжица брашно и кубче бульон, разбърка всичко, докато се получи тъмен пастет, сипа кафена чаша вода и отново разбърка. Когато кашата се сгъсти, опита я, прибави сос „Уорчестър“ и „Табаско“, после пак разбърка. Изключи котлона и отиде да вземе вестника.

Като разполови препечената кифла и я заля със сместа, установи, че закуската му е поне толкова хубава, колкото повечето от специалитетите на Лу Гърка. Може би трябваше да запише рецептата и да му я предложи. Чуй щеше да сервира ястието върху ориз, вместо върху препечена кифла, и навярно щеше да използва соев сос вместо „Уорчестър“, но храната беше евтина и — поне за Харди тази сутрин — достатъчно питателна. Можеше да кръсти ястието „Енергиен миш-маш“. На Ейб щеше да му хареса. Двете убийства от предишната вечер заемаха първата страница на вестника. Съвпаденията, за които бяха споменали по радиото, бяха развити в хипотеза — убиецът е бил един. Бяха намерили на местопрестъпленията деветмилиметрови куршуми и полицията бе извършила балистични проби, за да установи дали са от едно и също оръжие. Но и в двата случая не бяха открити следи от проникване с взлом. Жената, Идит Монтроуз, беше на седемдесет и две години и живееше сама на Белведере Стрийт, а мъжът, Филип, петдесет и петгодишният собственик на „Уонг Файн Продюс“,

живееше в къща близък на булевард Туин Пийкс със съпругата си Мае Ли. В статията пишеше, че двата апартамента се намират на по-малко от четири пресечки един от друг. Имаше и други сходства: и двете жертви бяха застреляни в гърдите от съвсем близко разстояние. На пръв поглед нямаше нищо откраднато и от двете къщи.

Харди дочете статията, после се върна на първата страница и откри съобщение за развитието на случая Алън Боскачи. Очевидно Глицки и неговите специални части не бяха постигнали особен прогрес до този момент.

Той изми съдовете и си сипа нова чаша кафе. Беше малко след седем, прекалено рано, за да звъни на някого в събота сутрин. А и на кого ли искаше да се обади всъщност? Вече започваше да си мисли, че трябваше да замине със семейството си за Нортстар. Посещенията, които беше извършил предишната вечер, с нищо не бяха допринесли за напредъка по случая на Андрю Бартлет. Може би не беше твърде късно. Можеше да скочи в колата си още сега, а ако вземеше самолета, щеше да кара ски не по-късно на обяд.

Но вместо това се върна на масата и прочете целия вестник. Все пак можеше да свърши още малко работа. Имаше няколко души, с които му се щеше да поговори, особено с Хал и Линда Норт и с дъщеря им Алиша. Каза си, че може да успее да убеди и родителите на Лора Райт да го приемат. Но навярно трябваше да заложи преди всичко на Хуан Саларко — беше отзивчив момък, а разговорът им онази вечер остана някак недовършен, нещо не съвпадаше, макар Харди все още да не можеше да определи какво. Ако се отбиеше пак да поговорят, ако поприказваше и със съпругата, може би...

Харди отвърна на обаждането на Глицки в девет и петнайсет.

— Къде беше? Звъня ти от цял час.

— Оставил си само едно съобщение.

— Защото ако чуеш едното, останалите биха били излишни — отвърна Глицки. — Очевидно съм бил прав, щом ми се обаждаш.

— Абсолютно. Бях на разходка, за да си проветря мозъка. Но май не ми помогна много. Какво има?

— Искам да чуеш вчерашните ми приключения. На Трея малко ѝ писна, след като ѝ ги разказах за четвърти път, но ще видиш, че си

заслужава.

— Давай, срази ме — каза Харди и изслуша историята на Ейб за самостоятелната му акция в Кау Палас: как оставил вана, натъпкан с незаконни заглушители и други партакешки, плюс шофьорската книжка с адреса на Юинг, със запален мотор и блокирал пътя на празните патрулни коли на полицията от Брисбейн.

Когато приключи разказа си с това как се е качил на колата си и е отпрашил, Глицки зачака отговора на Харди. След като не последва такъв, Глицки пръв наруши мълчанието:

— Казах, че номерът е страхотен, не мислиш ли?

— Да.

— Да? И това е единствената ти реакция на един от най-забележителните моменти в цялата ми кариера?

— Невероятно — каза Харди. После добави със слаба нотка на интерес. — Извинявай, Ейб, пропуснах края. Та какво казваше?

Веднага щом остави слушалката, Харди грабна указателя и потърси номера на Хуан Саларко. Имаше го. Телефонът иззвъня четири пъти, преди да се включи секретарят със съобщение на испански.

— Хуан — започна Харди след сигнала. — Soy Dismas Hardy, abokado de Andrew Bartlett. Importante, por favor^[1] — След това продиктува номера си на испански и на английски.

Беше престанал да слуша Глицки горе-долу на половината на сагата му, когато му се стори, че приятелят му неволно му е поднесъл на тепсия онова, което го глождеше и не му даваше мира в показанията на Саларко. Вероятно беше дреболия, но можеше да се окаже и нещо важно.

Той беше прослушал записа на Саларко вече няколко пъти, но за по-сигурно извади касетата от куфарчето си и я постави на масата за хранене заедно с бележките си. Забеляза с известно разочарование, че вече е коментирал факта дали един изстрел би могъл да бъде чул въпреки уличния шум. Пусна касетата и този път заслуша съвсем целенасочено, знаейки какво търси.

Гласът на Саларко:

„... и си пуснахме телевизора съвсем тихо, но тогава... Този вик, момичето, а после... Трясък. Тук се чу съвсем ясно, все едно нещо тежко се строполи. Цялата къща се разтресе. Веднага след трясъка — шум от трошене, от чупене на стъкло. А няколко секунди след това — изведнъж отново бам, къщата пак се разтресе, някой затръшна външната врата под нас“.

Възбуден, Харди превъртя записа отначало.

Трясък. „Тук се чу съвсем ясно, все едно нещо тежко се строполи“.

Трошене. „... шум от трошене, от чупене на стъкло“.

Отново бам. „... някой затръшна външната врата под нас“.

Трясък, трошене, бам. Не и изстрел.

Стени, тънки като хартия, при които дори звукът от гласовете на репетиращите Лора и Андрю можеше да събуди бебето на горния етаж, и въпреки това Саларко не беше чул или поне не беше коментирал в показанията си гърмежа от деветкалибровия автоматик, проехтял, може би, на няма и три метра от него? Възможно ли беше да го е пропуснал?

Телефонът извъня и Харди вдигна слушалката — може би Саларко се обаждаше и въпросът му най-после щеше да получи отговор.

— Татко — имаше нещо странно в гласа на момчето.

Нещо, което не предвещаваше нищо добро.

— Вин? Какво се е случило?

— Не е толкова лошо. Искам да кажа, всички сме живи...

— Боже мой, Вин, какво има?

— Мама. Не искаше да те тревожи, но...

— Вин, какво е станало с майка ти?

— Претърпя злополука. Някой я блъсна.

— С колата?

— Не, на пистата. Докато караше ски.

— Добре ли е? Къде е сега? Мога ли да говоря с нея?

— Казва, че е добре, чуваш ли? Не бива да се тревожиш. Но не можете да говорите. Вдигнаха я на носилка и линейката я закара в

спешното отделение. Бек чака отвън за всеки случай... Тя ми каза да ти се обадя.

— Къде си?

— Болницата в Тръки. Спешното отделение.

— Веднага тръгвам. Ще държа мобилния си телефон включен през цялото време.

— Добре. И, татко...

— Какво, момчето ми?

— Побързай, моля те.

Франи щеше да се оправи. Както го бе уверил Вини, никой нямаше да умре. Ала „добре“ беше относително понятие.

Позволиха му да я отведе у дома в неделя, но му казаха, че трябва да остане на легло, докато домашният лекар не й разреши да стане. Имаше сериозни контузии. Франи беше човек, който издържа на болки, но този път не се залови да спори с него. Трябваше да носи шина на врата и превръзка на рамото поне шест седмици. След това трябваше да й направят още някои изследвания, за да разберат дали няма по-тежки поражения на гръбначния стълб и — или — на шията. Имаше и две пукнати ребра отляво и фрактура на лявата ключица.

След като я нахрани с малко супа и я настани в леглото, се бе стъмнило съвсем, а Бек още я нямаше. Тя ги бе следвала плътно в малката му спортна кола, но някъде след Сакраменто се бяха изгубили и сега си бяха вкъщи повече от час, а от нея нямаше и следа.

За вечеря си стоплиха с Винсънт консерва говеждо — пак в черния тиган, но този път без всякаква романтика — и си приготвиха салата от маруля с кетчуп и майонеза. Дватамата се забавляваха да измислят мъчения за човека, блъснал Франи на пистата, който, разбира се, дори не бе спрял и никога нямаше да го открият. Така скриваха тревогата си за Бек.

Най-накрая чуха вратата да се отваря. Харди остави вилицата си и си напомни да не бъде много строг. Но докато минутите се точеха, той бе почти неспособен да преглъща храната, толкова се притесняваше. Неговата умна, красива, седемнайсетгодишна дъщеря нямаше навик да закъснява и ако се би случило нещо и с нея... Тя застана до масата за хранене.

— Съжалявам, татко, но спухах гума в Сакраменто, а у теб бяха и двата мобилни телефона и наблизко нямаше бензиностанция, за да ти се обадя. После не можах да намеря резервната гума...

— В каросерията под одеялото е — обади се Винсънт.

— Благодаря, скъпи ми братко, вече го зная. И дори вече знам как се сменя спукана гума. Но виж, татко, някакъв мъж спря и ми помогна, обаче когато ми поиска номера, аз... Помислих си, че ще ме проследи...

— Чакай, чакай — Харди вдигна ръка. — Проследи ли те?

— Не, струва ми се. Но ме беше страх, когато паркирах...

Той отново я прекъсна:

— Добре ли си? Колата наред ли е? Добре. Гладна ли си? Седни, ще ти приготвя нещо. — Той стана, прегърна я и я целуна по бузата и по главата. — Обичам те. Всичко ще се оправи. Майки ти спи горе. Благодаря ти, че докара колата ми дотук. Съжалявам за спуканата гума. Случва се.

Бек се окопоти и лицето ѝ внезапно разцъфна в усмивка.

— Обаче, татко, колата ти е страшна!

Най-после децата се поуспокоиха и се заловиха с домашните си, а той се зачете в неделния вестник. По време на отсъствието им събитията около двете убийства се бяха развили с главоломна бързина. Заглавието с огромни дебели букви гласеше: „Екзекутор дебне по улиците на града“. Балистичните проби бяха потвърдили, че Двете жертви в петък вечерта са убити с един и същи пистолет. Заради характера на нападенията — изстрел право в сърцето, напомнящ екзекуция — Марсел Лание от отдел „Убийства“ бе казал на неколцина репортери, че се бои, че си имат работа с някакъв вид екзекутор и съдейки по заглавието, изглежда му бяха лепнали този идиотски прякор.

Докато децата не си легнаха, Харди дори не погледна телефонния си секретар. Не беше близнал капка алкохол поне от четвъртък вечерта и с изненада установи, че изобщо не му липсва. Все пак реши, че може да си позволи една бира. Отвори бутилка „Сиера Невада“ и най-после забеляза мигащата светлинка в далечния край на кухненския плот.

Саларко го беше търсил.

Вече бе единайсет и петнайсет, неделя вечер. Градинарят несъмнено ставаше в ранни зори и Харди не искаше да го безпокои толкова късно.

За миг се прокле, че не е свършил нищо през уикенда. Делото на клиента му беше след два дни, а той не бе постигнал никакъв напредък. Наистина, вината не беше негова, но знаеше, че други адвокати на негово място щяха да намерят начин да продължат работата по случая, въпреки мъчителните два дни. Щяха да се обадят на партньорите или съдружниците си, да наемат частни детективи, дори да известят съдията за затруднението си. При всички положения трябваше да предприеме нещо, но бе неспособен да мисли за друго, освен за страданието на съпругата си, за тревогите на децата си, за нуждите на семейството си.

— Ами обесете ме — произнесе той гласно. Остави недопитата си бира и отиде да си легне.

[1] Обажда се Дизмъс Харди, адвокатът на Андрю Бартлет. Важно е, моля (исп.) — Бел.прев. ↑

Харди вдигна телефона, още преди да е заглъхнал първият звън. До него Франи простена, но не се събуди. Беше някъде посред нощ, ако се съдеше по непрогледния мрак навън.

— Ало — обади се с пресипнал от съня глас. Прочисти гърлото си и повтори. — Ало.

Гласът отсреща бе настойчив, думите се застъпваха една с друга.

— Извинете, че ви събуждам, сър. Ейми е. Току-що ми се обадиха от МВЦ. Андрю е направил опит да се самоубие.

— Почакай за секунда. — Той стана и мина в банята, затвори вратата и запали лампата, примигвайки на острата светлина. — Какво искаш да кажеш с това, че е направил опит? Жив ли е? Какво се е случило?

— Знам само, че ми позвъниха преди десетина минути. Казаха, че се е опитал да се обеси в килията, но охраната чула шум и влязла тъкмо навреме, за да го свали. А може би ризата, която използвал, се скъсала, не можах да разбера. Няма значение.

— И къде е сега?

— Закарали са го във Военната болница. Сега пътувам към нея.

— Добре, ще се срещнем там.

В кухнята намъкна същите дрехи, с които беше облечен и вчера, и в събота, после надраска набързо една бележка на Ребека и Винсънт, за да им обясни какво е станало. Молеше ги да си приготвят сами закуската и сандвичите за обяд — с това знанията на Харди за обичайните им занимания в понеделник сутрин се изчерпваха, но той бе сигурен, че ще се оправят. Освен това им напомняше да нагледат майка си, преди да тръгнат за училище, да ѝ дадат да хапне и пийне нещо, както и да се уверят, че си е взела болкоуспокояващото. Той се надявал да се върне още преди обяд, но ако имало проблеми, да го търсят на клетъчния телефон.

Грабна куфарчето си и хвърли поглед на стенния часовник, който показваше четири и половина.

Спря на тротоара пред къщата си в утринната мъгла и осъзна, че не знае къде Ребека е паркирала колата му снощи. Е, за щастие, разполагаха с два автомобила. Сега оставаше само да си спомни къде е паркирал големия джип тойота. След минута размисъл се сети, че е завил по Клемънт. Измина двете пресечки до Трийсет и втора почти на бегом и свърна надясно — колата беше в дъното на улицата, под една лампа с изгоряла крушка. Предната седалка беше хладна и мокра от росата. Всъщност във вътрешността на колата беше необичайно студено, но той не разбра каква е причината, докато не погледна през рамо, преди да потегли. Задният прозорец липсваше, а също й — както внезапно осъзна — ските, които бяха оставили там снощи.

Спомни си като в проблясък действията си от предната вечер. Беше спрял джипа пред къщата и той и Винсънт бяха помогнали на Франи да влезе. После, както обикновено, тръгна да търси място за паркиране и откри това, през две пресечки — не толкова зле, като си помислиш. В бързината да се върне при пострадалата си съпруга той, разбира се, заключи, но не разтовари багажа, като смяташе да отиде по-късно със сина си. После обаче Ребека не се прибра и...

Предчувствайки какво ще открие, той слезе, мина зад колата, където счупените стъкла заскърцаха под краката му. Отвори вратата и впери очи през задната седалка към багажното отделение, уверявайки се, че са откраднали не само ските, но и щеките, обувките и пътната чанта, където държаха останалите си принадлежности — ръкавици, очила, резервни дрехи, изобщо всичко.

Сърдит на целия свят, Харди седна зад волана, запали мотора, включи фаровете и потегли по още тъмната улица.

Ву носеше тъмносин екип за джогинг, обувки за тенис и черно-оранжево яке на „Джайънтс“. Не беше гримирана. Косата й бе опъната назад на конска опашка. Харди си помисли, че изглежда на възрастта на Андрю.

— ... защото грешката е моя, затова — казваше тъкмо тя.

— От къде на къде ще е твоя? — На Харди му беше дошло до гуша от болници през този уикенд, но ето че кошмарът продължаваше и той се намираще в спешното отделение на Военната болница,

сполучливо кръстена от адвокатската гилдия в Сан Франциско „Клуб пушки и винтовки“.

Двамата с Ву седяха на червените пластмасови столове и той пиеше кафе от автомата в хартиена чашка.

— Вчера прекарах с него почти целия ден — обсъждахме критериите и евентуалните начини да ги оборим. Обстановката не беше особено ведра. Когато си тръгнах, той съвсем се беше умърлушил.

— Каза ли му за плана ни да призовем свидетели по самото престъпление?

Тя кимна.

— Разбира се, но зациклихме на пета точка. Той беше сигурен, че няма да спечелим и по останалите четири, не и след като разказът му излезе наяве. Затова смяташе, че непременно ще го прехвърлят при възрастните и че няма начин да го предотвратим. — Тя оброни изтощено глава, сетне продължи: — Все си мисля, че ако не бях отишла да говоря с него, това нямаше да се случи. Но какво трябваше да направя? Кой друг освен Андрю би могъл да...?

Млада азиатка в опръскана с кръв синя манта и със стетоскоп на врата приближаваше към тях. Ву млъкна и двамата се изправиха.

— Служителят, който го доведе, ми каза, че вие придружавате жертвата — рече тя. — Известно време ще има трудности с говора и ще изпитва лек дискомфорт, но за щастие ризата му, с която очевидно се е опитал да се обеси, не го е издържала и когато е паднал, не си е счупил врата. Ще оживее. Хората от охраната искаха да го върнат в МВЦ, обаче аз казах, че се налага да го държим поне един ден под наблюдение.

— Благодаря ви — каза Харди. — При дадените обстоятелства мисля, че трябва да го следите особено зорко.

— Така и ще направим — отвърна лекарката. — Впрочем, знаете ли къде са родителите му? Има ли изобщо родители?

— Те са в Палм Спрингс, струва ми се. На тенис турнир — каза Ву и добави, обръщайки се и към Харди. — Но съм загрижена за сестра му. От МВЦ позвънили първо в дома му, обаче никой не отговорил. След това се обадиха на мен.

— Значи родителите ги няма — установи лекарката. — А после хората се чудят защо децата вършат толкова глупости. — Лицето на

младата жена бе разстроено.

— Може ли да поприказваме с него? — попита Харди.

Тя поклати отрицателно глава.

— Той се затруднява да говори. Освен това е на успокоителни. Ще спи поне два часа. И наистина няма да може да говори нормално няколко дни. — Жената замълча, после тонът ѝ се смекчи. — Знаете ли защо се е опитал да се самоубие?

— Скоро ще се гледа делото му — отвърна Ву. — Той смята, че го очакват дълги години затвор.

Лекарката кимна.

— Какво е извършил?

— Обвинен е в убийство — каза Ву. — Но има доста въпросителни.

Това беше първият път, когато Харди чуваше Ву да казва нещо подобно, затова ѝ хвърли озадачен поглед.

Но тя само кимна утвърдително.

Харди и Ву вървяха през паркинга. Слънцето още не бе огряло хълмовете над залива отсреща и във въздуха се стелеше тънка мъгла, но вече не беше толкова хладно. Небето бе ясносиньо, не духаше и вятър.

— Какво искаше да кажеш одеде? „Има доста въпросителни“ — когато започна работа по случая, пееше друга песен. Да не би междуременно да се е случило нещо?

— Нищо специално. Просто реших, че е необходимо да нагодя поведението си, ако искам да продължа да го защитавам. Неговата позиция си остава твърда — невинен. — Тя сви рамене. — Затова смятам, че трябва да се опитам да му повярвам. Това поне ще ме настрои на вълната, че в крайна сметка може наистина да се окаже невинен. Иначе защо би упорствал да се заплита в тези налудничави противоречия? Докато не прочетох разказа му, си мислех, че може би все пак не е толкова умен, но сега знаем, че не е така.

— Да. Знаем, че не е така.

— Ето защо отидох в другата крайност — да си мисля, че е прекалено умен, за да измисли такава тъпа история. Той не би ги застрелял и оставил пистолета на масата, например. Точка. Просто не

би го направил. И щом реших веднъж, че може би не лъже за всичко, се обнадеждих.

— Странно. — Харди й обясни, че и през неговата глава са минали подобни мисли, откакто бе прозрял, че съседът отгоре, главният свидетел на обвинението, всъщност не е чул никакви изстрели. Но щом изрече гласно съмнението си, се сепна. — Всъщност не е съвсем сигурно. Ще трябва да говоря още веднъж със Саларко за пистолета. Как е изглеждал, дали е бил снабден със заглушител. Ако е бил, не може да не го е забелязал. Но в противен случай ще се наложи да разпитам ченгетата дали не са открили в дома на Муни някакъв импровизиран заглушител — може да е стреляно през възглавница или нещо подобно.

Двамата спряха.

— Огледът на местопрестъплението не показва нищо такова, иначе щях да го прочета в полицейските доклади.

— Знам. Аз също проверих, за да се уверя. А и Саларко — вероятно щеше да спомене, ако бе съзрял нещо подобно на заглушител. Той представлява голяма изпъкнала тръба, прикрепена към края на дулото. Не е нещо, което можеш да пропуснеш.

— Ти какво мислиш?

— Най-простото обяснение, което винаги е и най-доброто, е че ако пистолетът на Андрю не е имал заглушител и той не е използвал нищо друго, за да заглуши звука, тогава с пистолета — предполагаемото оръжие на убийството — изобщо не е стреляно онази нощ. Ако успея да накарам Джонсън да ме изслуша или ако принудя Саларко да свидетелства, че е огледал добре пистолета и е изглеждал нормално... — ... тогава... Чакай малко.

— Какво?

— Ами, бидейки адвокат на дявола, Андрю може да е използвал заглушител, да е убил Муни и Лора, после да е свалил заглушителя и да го е изхвърлил, примерно в канавката, преди да се върне и да се обади на 911.

— И чак тогава да се е отървал от пистолета? Да се е разходил два пъти? Не ми се вярва. Не допускам Андрю да е постъпил така.

— Нито пък аз. Но Джейсън Бранд ще го допусне, нашият аргумент ще бъде отхвърлен и ще се върнем на изходната точка.

— Не е точно така — каза Харди. — Аз поне няма да се върна.

— И каква ще е разликата? — попита Ву.

— Имаш предвид, ако всичко е било така, както току-що ти го описах? Саларко не е чул изстрелите, в апартамента не са открити никакви предмети, които са могли да заглушат звука, и на пистолета не е имало заглушител?

— Да. Тогава какво?

Докато идеята си проправяше път към мозъка му, за да се загнезди трайно там, очите на Харди се разфокусираха. После бавно се обърна към Ву.

— Тогава няма да е нужно да се преструвам повече. Ако Саларко не е чул изстрелите, значи Андрю не е стрелял. А сецаш ли се какво означава това? В какво започвам да вярвам?

— В какво?

— Че е невинен. Някой друг ги е убил.

ТРЕТА ЧАСТ

Грижите на Харди по Франи — да я заведе на лекар, да я върне вкъщи, да я сложи в леглото и да я нахрани — бяха по-важни от всичко останало, включително от повторната среща с Хуан Саларко, и му отнеха по-голямата част от сутринта. Милата Ребека бе казала на майка си, че след като татко бил взел голямата кола, нямала друг избор, освен да закара на училище Винсънт и себе си с кабриото. Затова, след като се преоблече в деловия си костюм и си уговори по телефона среща с директора на „Сътроу“, той запраща към гимназията на децата, откри колата си на паркинга и остави бележка на Ребека, уведомявайки я за случения прозорец на джипа, за да не си помисли, че инцидентът е станал пред училището.

Вече в собствения си спортен автомобил, той подкара към жилището на Саларко, установи, че камионетката му не се вижда никъде и реши да се върне отново след края на работния ден. Доколкото му бе известно, жената на Хуан, Ана, говореше само испански. Освен това се съмняваше, че тя ще знае къде точно работи съпругът ѝ във всеки момент от деня. Колкото и да бе нетърпелив да разпита отново Саларко, явно се налагаше да почака. Искаше да му зададе още няколко въпроса, отговорите на които можеха да се окажат решаващи.

До „Сътроу“ не бе далеч и той стигна преди края на голямото междучасие за обяд. Административната част беше празна и Харди се запъти право към директорския кабинет. Директорът преглеждаше някакви книжа на бюрото си, но стана, когато Харди надникна вътре.

— Господин Уагнър? Извинете, че се натрапвам така, но отвън няма никой, а аз не разполагам с много време. Дизмъс Харди, адвокатът на Андрю Бартлет.

Уагнър, представителен, контешки облечен мъж с папийонка и тиранти, протегна ръка през бюрото.

— Разбира се. Как е той? — Когато му се обади по-рано, Харди му разказа за опита за самоубийство.

— Жив е — отвърна Харди. — Засега това е достатъчно добра новина.

Уагнър се завъртя на стола и хвърли поглед през прозореца към училищния двор, който още гъмжеше от ученици.

— Ужасна трагедия за училището ни — рече той. — Като си помисля, че е идвал тук ден след ден, седмици след като... — Той въздъхна. — Нашите психолози са доста разстроени. В края на краищата, сред децата се е разхождал убиец, седял е заедно с тях в час.

— Предполагам убиец — поправи го Харди.

— Все едно. — Уагнър се завъртя обратно и каза без заобикалки: — Моля ви, господин Харди, наистина ли вярвате, че е възможно Андрю да е невинен?

— Да, възможно е. Макар че сигурно ще ми бъде доста трудно да го докажа.

— Окуражаващо е да научиш, че някой мисли така. Всичко, което чух след арестуването му, недвусмислено сочи за вината му.

— И аз самият чух същото. Всъщност, продължавам да го слушам.

Уагнър премести някакви документи на бюрото си.

— Знаете ли, ще бъде чудесно за училището, ако се окаже невинен. Достатъчно неприятно е, че двете жертви бяха членове на малкото ни общество. Така или иначе, ще мине дълго време, докато раните заздравеят.

— Всъщност, сър, това е причината да ви посетя. Утре Андрю има насрочено дело и се питах дали няма да ми направите една услуга. Разбрах, че сестра му също учи при вас.

— Точно така.

— Знам, че молбата ми е малко необичайна, но бих искал да й задам няколко въпроса, а също и на другите двама ученика, които са участвали в пиесата с Андрю. Наистина ще ми бъде от полза. Разбира се, бих могъл да се видя с тях довечера в домовете им и в присъствието на родителите им — а може би и на адвокатите им, помисли си Харди, — но съм притиснат от времето. Възможно ли е да ми отделите една свободна стая и да повикате тримата ученика от час за няколко минути? — Когато видя, че Уагнър не остана очарован от идеята му, побърза да добави: — Господин Норт ме увери, че ще

проявите готовност да ми сътрудничите всячески за защитата на сина му.

Уагнър се поколеба за миг.

— Вероятно ще мога да го уредя. — Прозвуча училищният звънец и той погледна стенния часовник. — Петият час — каза той. — Заедно ли искате да ги разпитате или поотделно?

— По-добре поотделно — отвърна Харди.

Но не беше толкова просто. Желанието на Уагнър да изчисти името на Андрю за доброто на „Сътроу“ навярно го накара да забрави факта, че при никакви обстоятелства не бива на допуска неговите ученици да разговарят с адвокат без разрешение на родителите. Очевидно обаче не можеше да остави Харди и сам в стая със свой ученик.

Харди бе принуден да приеме предложението на Уагнър разговорите да се проведат в неговия кабинет. Помисли си, че това страшно ще обърка плановете му — бе възнамерявал едва ли не да подложи на кръстосан разпит всяко от децата, ала нямаше избор. Ако искаше срещите изобщо да се състоят, трябваше да се примири с присъствието на директора.

Алиша се появи първа. Харди не знаеше почти нищо за нея, освен онова, което беше чул от Ву или от Андрю. Подозираше само, че навярно тя е прототипът на сестрата в разказа на Андрю, която се заключваше в стаята си, за да слуша транс музика и да пуши трева. Първото му впечатление от нея — много красива, с разкошна дълга тъмна коса, чиста кожа и ясни очи — го сепна леко и го накара да затаи дъх. Историята на Андрю, напомни си, беше измислена. Ако съдията упорстваше и откажеше да приеме тази концепция, Харди щеше да призове Алиша за свидетел и да спечели рунда без всякакви по-нататъшни дебати.

Тя пристъпи доверчиво в кабинета, хвърли поглед на Харди, когото не познаваше, и се обърна към Уагнър:

— Искали сте да ме видите, сър?

— Алиша, това е господин Харди. Той е един от адвокатите, които представляват Андрю, и иска да размени няколко думи с теб, ако нямаш нищо против.

Лицето ѝ стана сериозно, тя кимна първо на Уагнър, а после на Харди.

— Разбира се. Добре. Защо да имам нещо против? Макар да не бих казала, че с Андрю сме близки.

— Защо? — попита Харди.

— Ами не знам. Той просто... Предполагам, че нямаме много общо.

— Значи не си в течение на събитията около него?

— Само в общи линии. Знам онова, което ми казаха татко и Линда. Мислех, че е станало някакво недоразумение и татко трябва да се справи с него.

Начинът ѝ на изразяване се стори интересен на Харди.

— Ще се изненадаш ли, ако научиш, че Андрю опита да се самоубие тази сутрин? — попита я той.

Тя зяпна. Цветът се изтегли от лицето ѝ. Погледа Уагнър.

— Вярно ли е това? Мъртъв ли е?

— Опитал е да се обеси — каза Харди. — Но не е успял.

Краката ѝ сякаш омаляха и без да поиска позволение, тя седна на един стол.

— Типично за Андрю — каза Алиша. — Винаги е бил толкова емоционален и толкова... нещастен. А после, когато Лора... беше убита, стана още по-лошо. — Тя се обърна и погледна Харди право в очите. — Но не вярвам, че той я е убил. И вие не вярвате, нали?

Харди поклати отрицателно глава.

— Има някои факти от онази нощ, които не съвпадат.

— Виждате ли? Така си и знаех.

Харди не ѝ възрази. Стана и се заразхожда из стаята с ръце в джобовете.

— Проблемът обаче е, че не знам дали нещо не се е случило в живота на Андрю, нещо, което да има връзка с господин Муни или с Лора и да е дало основание на някой друг да ги убие.

— Със сигурност не е наш ученик — обади се Уагнър.

— Не намеквам това. Няма никакви доказателства, че е замесен някой друг от „Сътроу“. — Харди отново се обърна към Алиша. — Но ти си му сестра. Може да си чула Андрю да казва нещо, което тогава да ти се е сторило несъществено, но сега, когато размислиш, да ти изглежда важно.

Знаеше, че вероятността Алиша да му предложи някаква алтернативна теория за престъплението е нищожна, като се имаше предвид, че двамата се движеха в различни компании, но поне можеше да започне да гледа по друг начин на положението на брат си. Харди знаеше от опит, че училищата — подобно на мъжките клубове или затворените женски общества — си имат своите тайни. Ако Андрю не беше убил Муни и Лора, тогава истинският извършител може би имаше някаква връзка със „Сътроу“. Най-малкото, можеше да узнае някакви клюки от Алиша или от някой от другите ученици, които Да му дадат основа, върху която да стъпи в съда — за разлика от сведенията, с които разполагаше сега.

А той не разполагаше с никакви.

Ник и Хъни са имената на героите от младата двойка в пиесата „Кой се страхува от Вирджиния Улф“, принудени да слушат цяла вечер нападките и язвителните реплики, които си разменят Джордж и Марта, чиято връзка е пред разпад. Муни бе поверил главните роли на Андрю и Лора, а второстепенните роли се изпълняваха от Стив Рандъл — като Ник, и Джери Крофт като Хъни. Ако Алиша отговаряше на представите за онова, което в гимназията наричат „популярно“ момиче, то Джери беше нейната противоположност. Косата ѝ бе боядисана с тъмна къна, а очите ѝ — драматично очертани с черен туш. Слаба като безпризорно дете, обува в някакви шалвари, толкова смъкнати на хълбоците, че откриваха ивица срамни косми на корема ѝ под черната тишъртка. В допълнение към сребърните обеци, които украсяваха двете ѝ уши, тя бе пробила и накичила с халки и носа, веждите и езика си. Когато влезе в кабинета, поздрави Уагнър и Харди със зле прикрита досада. Вдигна шалварите си с няколко сантиметра.

— Та за какво съм ви?

Уагнър повтори същото обяснение за втори път. Момичето измери с поглед Харди от главата до петите, явно виждайки в негово лице още един дърт натрапник от калъпа на Уагнър. Костюм и вратовръзка. Зализан тип, който си отвори устата, за да каже:

— Опитвам се да разбере истината за събитията през онази нощ. Тя извъртя очи към тавана, същинска актриса.

— Какво значение има? Ако сте адвокат на Андрю, при това добър, ще пробвате да го отървете и без да знаете истината. Затова ме оставете намира, ясно ли е? А за онази нощ — нямам представа какво е станало. Не съм била там.

— Добре — каза Харди. — Благодаря, че си направи труда да се отбиеш. — И я отпрати, като махна с ръка.

Той също умееше да играе тази игра.

Тя погледна объркано първо Харди, после Уагнър.

— Това ли беше всичко?

С каменна физиономия Харди сви рамене.

— Очевидно нямаш желание да говориш за това. Аз искам да помогна на Андрю и съм сигурен, че в „Сътроу“ ще се намерят и други ученици, които искат същото. Затова нека не си губим взаимно времето. Съжалявам, че ти прекъснах часа.

Тя пристъпи от крак на крак, после се напери.

— Кой казва, че не искам да помогна на Андрю?

Без да я удостоява с отговор, Харди вдигна очи от бележника, в който си драскаше нещо, сякаш изненадан, че още е тук.

— Останах с такова впечатление. Но няма проблем. Още веднъж благодаря. — Върна се към записките си и каза на Уагнър. — Нека да дойде Стив Рандъл.

— Чакайте малко! Стив също не знае нищо.

Харди рече търпеливо:

— Е, ако е така, сигурен съм, че той самият ще ни го каже.

— Какво може да ви каже? И той не е бил там.

— Ще видим, Джери. А ти? Какво знаеш, например, за Лора?

— Имате предвид за нея и Муни?

— Да речем, като за начало.

— Ами най-важното е, че между тях нямаше нищо. В сексуално отношение.

— Но Андрю е мислел, че е имало?

— Може би. Искам да кажа, през първите две седмици от репетициите Лора наистина си беше паднала по него. Аз също, ако искате да знаете истината. Той беше такъв... разбирате ли?

Харди си позволи насърчителна усмивка.

— Какъв е бил господин Муни? Искаш ли да ми разкажеш?

Джери въздъхна.

— Виждали ли сте родителите на Лора?

— Не. Те не искат да ме видят.

— Ето на. И нея не я виждаха много. Ох, ще седна. — И тя се тръшна на пода. — Та за Майк... за господин Муни, при него нямаше бариери. В училище се държеше като учител и така нататък, но когато играехме, правеше така, че да се чувстваме равни. Абсолютно равни. Направо ти влизаше под кожата. Цареше пълно разбиране.

— Разбиране за какво по-точно? Можеш ли да ми обясниш?

Тя помълча, размишлявайки.

— Разбираше кой си, какво чувстваш.

— А Лора? Как реагира тя на това?

— Вие как мислите? Както пустинята попива водата. Тя разцъфна, човече. Всички разцъфнахме.

— Тогава ли Андрю започна да ревнува?

Джери не отговори веднага.

— Добре — заяви най-после тя. — Нека изясним това веднъж завинаги. Първо, да, Андрю наистина превъртя.

Но не забравяйте, че това беше през ноември, четири месеца преди убийствата. Четири месеца. Знаете ли колко дълго е това? Колкото половината учебна година.

— Ясно. Но ти каза, че Андрю превъртял? Какво имаше предвид?

— Как да ви кажа, трябваше да познавате Лора.

— Вие двете бяхте ли приятелки?

— Най-добрите. — Както бе седнала на пода с кръстосани крака, Джери се наведе напред и се протегна. Движението беше несъзнателно, но й даде достатъчно време, за да овладее емоциите си. — Знаете ли, че тя бе в тежка депресия?

— Не. Не бях чул за това.

— То е ключът към всичко. Откакто се помни, все ходеше по разни терапевти. Преди две години направи опит за самоубийство. Това известно ли ви е?

Харди и Уагнър размениха погледи. Уагнър кимна утвърдително.

— Знаеш ли защо? — попита Харди.

— Поради милион причини. Но най-вече домашната обстановка. Тя направо вонеше.

— В какъв смисъл вонеше?

— Ами, главното, безхаберни родители. Те са големи тежкари, да знаете. Чували ли сте за Райт? Пътно строителство Райт? Както и да е, имат огромна къща и едно крило бе само нейно. Връща се вкъщи от училище, прибира се в стаята си и се зарежда. Слуша онази безумна транс музика, хевиметъл и тем подобни.

— Кои състави?

Джери поклати глава.

— Едва ли ги знаете. Не свирят за хора като вас. Нека кажем просто, най-тъмната страна на музиката. Та тъпче се тя с валиум и други боклуци, с всичко, до което може да се докопа, но никой не забелязва. Искам да кажа, нали родителите ѝ я виждат всеки ден? И Лора е добре, носи само шестици и петици. Мама и татко са доволни, стига да не им досажда, за да могат да препускат от парти на парти. Същото като при Андрю, разбирате ли?

— И по отношение на дрогата, така ли?

— Не. Андрю не се дрогира, но хавата вкъщи е същата. Отсъстващи родители. Ето какво ги свързваше.

Мислите на Харди отново се върнаха към разказа — сестрата в „Перфектен убиец“ не беше Алиша, а приятелката му. *Той беше описал нея.*

След това се запита дали родителите на Лора не бяха разбрали за бременността ѝ и, поддали се на слуховете за похожденията на Муни, не бяха приписали бебето на него. И дали това не ги бе подтикнало към определени действия. Записа си нещо в бележника и пак се обърна към Джери:

— Какво общо има това с господин Муни? — попита той.

Тя сгърчи лице в недоумение. После думите излязоха колебливо от устата ѝ:

— Мисля, че Лора се нуждаеше от някого, който да забележи, че е жива. Може би Андрю се е нуждаел от същото. Това беше основното, схващате ли?

Харди не схващаше съвсем, но кимна, защото се боеше да не я отблъсне.

— Е добре. Значи имаме две хлапета, две изгубени души — Андрю и Лора — вкопчили се едно за друго. Нали? После едното от тях внезапно се събужда изведнъж тя е... не знам дали щастлива е точната дума, може би... *оценена*. Майк, господин Муни, я е накарал

да се почувства по този начин, само тя, без Андрю. Ако ме питате, тъкмо затова превъртя Андрю. Лора беше добила тази нова самоувереност и му се изплъзна. Не заедно с Майк, а сама. Но Майк я бе стимулирал и Андрю не знаеше как да се справи с това.

— А как се сдобриха? — попита Харди.

— Точно това е смешното. Същото, струва ми се, се случи и с Андрю. Майк наистина го смяташе за много добър актьор. Даде му главната роля. И Андрю най-накрая омекна. Бил постъпил глупаво и се извини. Когато пак се събраха с Лора, беше... не знам как да се изразя... като че ли беше на друга плоскост.

— Значи според теб Андрю вече не е ревнувал от господин Муни, не и когато са станали убийствата?

— В никакъв случай. Не ревнуваше. Познавах ги много добре, връзката им беше здрава.

— Но не му е казала, че е бременна? Ти знаеше ли за това?

Джери впери очи в пода.

— Да. Обаче тя смяташе да абортира. Не искаше пак да прецака нещата с Андрю, като го въвлича в тази история. Беше по-добре той да не научава. Затова оставаше до късно с Майк онези вечери, да обсъждат подробностите около аборта. Майк щеше да ѝ помогне да го уредят. Тя просто не можеше да го сподели с родителите си.

— Съгласен съм. Но възможно ли е Андрю все пак да е разбрал за бебето и да е настоял да го задържи? И да се скарали заради това?

— Съмнявам се. Понеже иска бебето му да живее, да го убива? Не, не мисля. И като говорим за това, Андрю не е убивал и Лора. Нито Майк. Няма начин. Той просто не е такъв.

Харди се наведе напред.

— Тогава имаш ли някаква представа кой може да е бил?

— Знам, че ще ви прозвучи налудничаво — каза тя и тъмните ѝ очи заблестяха, — но не смятам, че е бил някой, който ги е познавал. — Една сълза, черна от туша, се търкулна по бузата ѝ. — И двамата бяха страхотни.

Първата работа на Глицки в понеделник сутринта бе да се срещне с Лание, за да разбере какво бяха свършили през уикенда хората, които разследваха случая Боскачи. Заради убийствата в Туин Пийкс в петък вечер самият Лание не бе успял да се включи в акцията, но Пат Белу, Линкълн Ръсел и инспекторите от отдел „Престъпления от общ характер“ бяха посетили всички изложения на оръжия в зоната на залива този уикенд с изключение на изложбата във Фримонт. Вероятно защото тези ченгета не разполагаха с надеждни информатори в по-отдалечените райони на Сан Франциско, никой от тях не се бе добрал до нищо, което дори бегло да наподобява тефтерчето с телефонни номера от караваната на господин Юинг, с което се беше сдобил Глицки.

Разстроен от тази липса на данни, Глицки все пак вярваше, че е попаднал на единствената възможна следа, макар и далечна, която водеше към убийството на Боскачи. Затова, преди да свика оперативката в осем часа, той се обади на филиала на „Алкохол, тютюн и огнестрелни оръжия“ — или съкратено АГО — за Сан Франциско, изслуша автоматичния запис и на свой ред остави съобщение. Даде на момчетата от „Престъпления от общ характер“ ксерокопие от тефтерчето на Юинг и им нареди да вземат от телефонната компания имената и адресите на всички. Надяваше се да ги получи, докато от АГО се свържат с него, за да има какво да изтъргува — имената и адресите на известни купувачи на заглушители — в замяна на сътрудничеството на АГО, изразяващо се в това да ги снабдят с нови, разширени списъци на подобни купувачи. По изключение този път разполагаше с необходимия персонал и бюджет и сега търсеше връзката — ако изобщо съществуваше такава — между купувачи на заглушители и хора, които са имали вземане-даване с Алън Боскачи.

След оперативката той се срещна с представителката на кмета Силия Бонам в Градския съвет, за да обсъдят някои свързани с юрисдикцията въпроси между полицейското управление на Сан

Франциско и чиновниците и администраторите от Службата за вътрешна сигурност на САЩ. След това Паганучи го откара във Филмор, което бе на половината път до дома му, за да се срещне с новия изпълнителен директор на Културния комплекс за африканско-американско изкуство във връзка с използването на най-добрата частна охрана за комплекса на разноски на градската управа. Когато се върна в Съдебната палата, той отговори на репортерски въпроси по трите най-важни събития от неговата област — развитието по случая ЛеШон Броуди, убийството на Алън Боскачи което един репортер бе нарекъл политическо убийство и двойното убийство от петък вечер, дело на Екзекутора. Тъй като нямаше какво ново да съобщи и по трите, пресконференцията премина вяло.

Най-после се добра до кабинета си. Момчетата от „Престъпления от общ характер“ бяха свършили добра работа, докато той се разкарваше по срещи, и бяха съставили списък с имената и адресите на хората от тефтерчето на Юинг. Спретнато напечатан, той лежеше под купчина други документи на бюрото му. За обяд Глицки омете два оризови сладкиша с една диетична кола. Когато секретарката му съобщи по интеркома, че са пристигнали двама агенти от АТО, той с основание се почувства подготвен.

Но приятното чувство не продължи дълго.

Двамата агенти — Ейткин и Дру — поразиха Глицки с вида си; сякаш не идваха от кабинетите си, а направо от улицата и по-точно от някаква полицейска акция. Още носеха черните си бронезилетки с големите инициали „АТО“ на гърба, а кобурите на пистолетите видимо издуваха подмишниците им. Дру представи и двамата и без излишни приказки се настаниха на столовете пред бюрото на Глицки.

Глицки бе възнамерявал да започне разговора, като им изрази благодарността си, че са се озовали толкова бързо и така нататък, но Дру го прекъсна безцеремонно.

— Питаме се, сър — започна той с делови тон, — дали сте запознат с отряда със специално назначение, чрез който работим с местните власти на всички окръзи и координираме съвместните си действия?

— Разбира се — каза Глицки. — В петък се обадох на сержант Трона и той ме увери, че ще ме свърже с някой от агентите ви в началото на другата седмица, което е днес. Оглавявам следствена група

по убийството на Алън Боскачи и не разполагам с много време. — Той се пресегна за списъка си. — Мисля обаче, че ще останете доволни от резултатите ми.

Ейткин, който досега не бе произнесъл нито дума, се наведе напред и взе листа хартия. Дру му хвърли бегъл поглед, без да показва особен интерес.

— Какво е това? — попита той.

— Имената и адресите на хората, закупили нелегално заглушители от човек на име Джеймс Мартин Юинг в Кау Палас. Или поне там се подвизаваше миналия петък.

— И как стигнахте до него? — поинтересува се Дру. — До този Юинг?

— Имах си информатор. Стана по-лесно, отколкото си представях.

Най-после Ейткин проговори, като се обърна към Дру:

— Виж ти.

— Моля за извинение — намеси се Глицки, на когото тонът никак не се хареса. — Имате ли някакъв проблем, господа?

— Да, сър, боя се, че е така — отвърна Дру, като скръсти ръце на колана си.

Ейткин, който носеше със себе си плоско дипломатическо куфарче, го отвори на скута си, измъкна отвътре една снимка и я подаде на партньора си. Дру, на свой ред, я подаде на Глицки.

— Бих искал да ви попитам, сър, дали това тук ви изглежда познато.

На снимката беше Глицки. Тя бе направена миналия петък, без съмнение с камера, скрита някъде във вана на Юинг.

— Юинг е ваш информатор? — досети се той.

Дру кимна.

— Не ви ли се стори странно, че се свързахте толкова лесно с него? С човек, когото го заплашват двайсет години, ако го пипнат с целия този арсенал? Споменавате едно име на някакъв случаен дилър на изложба на оръжия и след петнайсет минути вече разговаряте с човека. Не завъняха ли в главата ви предупредителни камбанки?

— Помислих си, че просто имам щастлив ден.

Двамата агенти се спогледаха като по команда, сетне Дру отново се обърна към Глицки:

— И какво точно търсите?

— Информация. Трябва да знам дали някой от тези типове не е свързан по някакъв начин с Боскачи — и той посочи списъка. — Дълга и широка, но за съжаление не разполагаме с много факти.

Проблемите на което и да било местно полицейско управление не бяха грижа на АТО.

— Вече сме арестували две трети от хората на Юинг — каза Дру. — Останалите наблюдаваме, за да проследим контактите им. Знаете как е, затова ви молим да не се занимавате повече с... тази работа.

Глицки върна снимката на Дру. Стомахът му изпълняваше някакъв див латиноамерикански танц и той го притисна с ръка.

— Все пак ме интересуват подробности за хората, закупили заглушители. Може да ни помогне да достигнем до нещо.

Дру и Ейткин отново размениха погледи и кимнаха.

— Можем да го уредим — каза Дру. — Ще отнеме два дни.

— Колкото по-рано, толкова по-добре.

— Разбира се.

Когато двамата мъже станаха да си ходят, Ейткин проговори за втори път:

— Винаги сме се старали да работим с районните управления, сър. Затова създадохме отряда със специално назначение — за взаимна комуникация и сътрудничество. Ето защо, ако за в бъдеще ви хрумне да упражнявате самодейност извън юрисдикцията си, най-напред се обърнете към местните власти, може би те ще ви дадат нужните сведения.

— Ще го запомня — рече Глицки.

Докато излизаха през вратата, той чу единият от тях да промърморва:

— Проклети аматьори.

— Трябва да говоря с теб. — Ву не се беше преоблякла след болницата. Още носеше синия екип за джогинг, обувките за тенис и якето на „Джайънтс“. Стоеше на прага на кутийката, която минаваше за кабинет, на Бранд в МВЦ. Устата ѝ бе пресъхнала, а дланите — влажни. Дори и след като я беше качил в колата си онзи ден и ледът между тях се бе разчупил малко, тя не знаеше как ще я приеме. Но

чувстваше, че идването ѝ тук можеше да се изтълкува като вид извинение. Сега тя играеше открито с него, като държеше противника си по делото в течение на събитията. Знаеше, че е дошла при него, водена от най-добри намерения. — Това няма да ти хареса. Бранд бе хванал в ръка телефонната слушалка, канейки се да я поднесе към ухото си, но я остави при появата на Ву. Изражението му беше неутрално.

— Вече чух — каза той. — Оживя ли?

— Ще прескочи трапа.

— Радвам се. Наистина се радвам.

— Кое то ни отваря малко работа. — Тя се облегна на рамката на вратата. — Ще изискам отлагане на делото утре. Искан да те уведомя предварително.

— Така и предположих — каза Бранд, — когато разбрах за опита за самоубийство. След като сме честни един към друг, трябва да знаеш, че тази сутрин чух Уарвид да говори с помощника си по този въпрос. На твоето място не бих възлагал големи надежди.

— Казал е, че няма да разреши отлагане?

— Това чух от помощника. Стига Андрю да се държи на двата си крака, отиваме на дело.

— Може и да не се държи.

— Това тепърва ще се изясни. Но нека те попитам нещо. Ако сега Уарвид отстъпи, тогава какво ще спре всички, на които им предстои дело, да хукнат да се самоубиват в навечерието му? — Бранд се облегна на стола си, сложи ръце зад тила си и качи краката си върху бюрото. — Нека си говорим направо, става ли? Тази процедура е само една формалност. Ти го знаеш, аз го знам, Уарвид го знае.

— Клиентът ми е излязъл от равновесие, Джейсън. На теб никога ли не ти се е случвало?

— Разбира се. През цялото време. Но точно сега единственото, което иска Уарвид, е да възстанови световния ред, и за да го направи, трябва да изпрати Бартлет на съд за възрастни. Кое то и ще стори. Утре.

Ву се премести от другата страна на вратата, скръсти ръце.

— Ще призова свидетели, вече съставих списъка.

Бранд смъкна крака от бюрото. Намести се на стола си и каза:

— Няма ли да оспорваш критериите?

— Всеки един поотделно.

— На мен ми стига и един, нали знаеш?

— Разбира се.

Бранд въздъхна.

— Предполагам, че си прочела разказа му.

— Прочетох го — отвърна тя. — Мога да представя смекчаващи обстоятелства.

— Представяй каквото си щеш. Но смяташ ли, че двойното убийство няма да е достатъчно сериозно обстоятелство за съда?

— Не и ако не го е извършил.

Бранд остана със зяпнала уста. Когато проговори, гласът му преливаше от загриженост.

— Ейми, чуй ме. Последния път в съда ти беше готова да пледираш вина. Сега караш един от най-честните съдии на света сериозно да се безпокои за теб. Какво се каниш да доказваш? Че убийствата не са се състояли? Не, тук няма какво да се доказва и ти отлично го знаеш. Веднага ще ти спретна случай *prima facie*^[1], налице е и тежестта на престъплението, и мотивът. Само да дръзнеш да оспорваш основните факти, и Уарвид ще те разбие на пух и прах.

Тя се усмихна.

— Чудесно. Разтревожен си.

— Не съм — каза той. — Или по-точно, тревожа се за теб. Не можеш да изтъкнеш никакви аргументи. Уарвид ще влезе в съдебната зала с предварително съставено мнение и така трябва да бъде.

— Може би ще го промени като чуе исканията ми.

— Но Ейми... Бартлет не е непълнолетен!

— Как да не е? Той е на седемнайсет, още момче.

Бранд отметна глава назад, покри лицето си с длани и я погледна през разперените си пръсти.

— Не мога да повярвам, че ще го направиш.

Ву пристъпи навътре, доколкото ѝ позволяваше тясното пространство.

— Виж какво, Джейсън. Нали помниш какво каза Андрю в съда? Че не го е извършил? Може би говореше истината.

— Не е възможно.

— Ами ако е възможно?

— Тогава вървете на процес и го отървавай. Но, за Бога, първо го изкарай от съдебната зала на Уарвид.

Тя поклати глава и заговори разпалено:

— Той е склонен към самоубийство, Джейсън. В състоянието, в което е сега, си мисли, че ще прекара в затвора остатъка от живота си.

— Там му е мястото. Убил е двама души, Ейми.

— Може, обаче е невинен до доказване на...

Бранд се изсмя презрително.

— О, я престани, по дяволите!

— Прочел си разказа му и знаеш, че...

— Знам, че е опасен. Има извратено престъпно съзнание и си мисли, че може да те манипулира. Всъщност е на път да го докаже.

— Опитал се е да се самоубие, за да ме манипулира? Това ли искаш да кажеш?

Бранд сви рамене.

— Разбрах, че ризата, която е използвал, се е скъсала. Може първо да я е разпрал малко.

Ву избухна:

— Глупости, Джейсън! Отвратителни глупости!

Изведнъж зад тях изплуваха внушителните — и според Ву зловещи — очертания на пристав Нелсън, който почука на вратата.

— Всичко наред ли е при вас, хора? — Той се примъкна по-близо и сниши гласа си. — Тук, в коридора, звуците отекват доста силно, да знаете.

Бранд заговори над рамото на Ву с приветлив и успокояващ тон:

— Добре сме, Рей. Просто малка приятелска дискусия между двама областни адвокати.

Очите на Ву изпускаха искри, лицето ѝ бе зачервено. Тя се извърна рязко и се промъкна покрай Нелсън.

— Извинете ме. — И като се затича с обувките си за тенис, изчезна зад ъгъла на коридора.

Бранд откри колата ѝ, последната в дългата редица паркирани коли до бордюра срещу главния вход на МВЦ.

Тя седеше на шофьорското място, обхванала волана с двете си ръце и положила глава върху тях. Застанал на тротоара, Бранд се поколеба, после почука с кокалчето на показалеца си по стъклото на съседното място, като се наведе, за да може да го види. Ву се пресегна

и отключи вратата. Когато я затвори след себе си, двамата останаха няколко секунди в мълчание. Най-после Бранд я погледна и изпусна дълга въздишка.

— Не биваше да казвам това одеде. Не смятам, че момчето ти е симулирало.

Вперила поглед пред себе си, тя отново стисна кормилото с ръце.

— Дойдох при теб от колегиалност, Джейсън. Вече не играя игрички. — Тя направи пауза. — Нито с делото, нито с теб. Онази нощ... — Ву се запъна и го погледна.

— Няма нужда да говорим за това.

— Напротив. Ти беше прав. В мен има нещо сбъркано.

— Не съм твърдял подобно нещо.

— Не беше необходимо. — Тя махна едната си ръка от волана, сякаш се канеше да го докосне, но се спря и я отпусна в скута си. — Може ли да ти кажа нещо?

— Разбира се.

— Онази нощ, в „Балбоа“... Не мислех за Алън или за Андрю, нито за споразумението, което смятах, че съм склучила. Бяхме само ние двамата. Беше истинско.

— Добре.

— Исках да ти кажа само това.

— Добре, добре. Но щом е било толкова истинско, защо ме изрита?

— Не съм те изритала. Ти сам си тръгна.

— След като започнахме тази тема, ще цитирам точно думите ти. „По-добре да те няма до сутринта, иначе ще си имаме неприятности“. Не си ли спомняш, че каза това?

Ву бавно поклати глава.

— Нямах предвид неприятности в правния смисъл. Имах предвид... Имах предвид, че след като беше само за една нощ и никой от нас нямаше намерение да се задълбочава, беше по-добре да си тръгнеш, преди да сме стигнали по-далече.

— Но ние вече бяхме...

Тя го погледна.

— Нямах предвид секса.

Бранд въздъхна тежко.

— Знам. Знам какво имаш предвид. — Настъпи дълго мълчание, преди да продължи: — Мислила си, че си играя с теб. — Той се подсмихна. — Това ми харесва.

— На мен също. Идеално е.

— Микрокосмос на самия живот — каза Бранд. — Което ме навежда на мисълта, че може би трябва да влезем вътре и да се отървем от Бартлет още сега.

Ву поклати глава.

— Не можем. Не мога да го изоставя, а ако ти се откажеш от случая, 707 ще се състои и без теб, само дето ще се наложи да даваш обяснения и накрая най-вероятно ще те уволнят.

Изведнъж Бранд зърна нещо през рамото на Ву и изруга. От другата страна на улицата Рей Нелсън се бе облегнал на покрива на колата си и палеше цигара. Като забеляза, че го гледат, вдигна ръка за поздрав, после отвори вратата на колата и влезе вътре.

— Видя ни — каза Ву.

— Да, и какво от това? Седим си в колата и разговаряме.

— Мислиш ли, че ни е проследил?

— Не знам. Защо би го направил?

— Кой знае. За да ни изнудва, може би. — Ву погледна след отдалечаващата се кола на Нелсън и добави: — Този тип ме кара да настръхвам.

— Рей? Той е същинско агънце, трябва само да го опознаеш — отвърна Бранд.

— Не желая да го опознавам.

— Честно казано, не е и нужно. Но в края на краищата не е толкова лошо, че ни видя.

— Защо?

— За да свикнат да ни виждат заедно и извън съдебната зала.

[1] На пръв поглед (лат.) — Бел.прев. ↑

С вдигнат покрив на кабриото, свалил самото и вратовръзката си и разкопчал най-горното копче на ризата си, Харди, с надянатите на ушите си слушалки, можеше да бъде сбъркан със стресиран мениджър, който слуша магнетофонен запис на упражненията си за релаксация. Всъщност той прослушваше отново ролката с показанията на другия актьор в пиесата, Стив Рандъл, с когото бе разговарял в „Сътроу“, след като приключи с Алиша Норт и Джери Крофт. Беше паркирал срещу къщата, станала сцена на убийствата.

Когато малко след три часа камионетката на Хуан Саларко се зададе, Харди пъкна касетофона в джоба си, спусна гюрука и излезе от автомобила. На отсрещната страна на улицата Саларко тъкмо отваряше вратите на малкия си гараж. Докато се обърне, Харди вече стоеше до калника откъм страната на шофьора. Вдигна ръка с преувеличено нехайство — чувство, каквото всъщност далеч не изпитваше.

Той съзнаваше, че бе започнал да храни съмнения във вината на Андрю, откакто беше изслушал няколко пъти внимателно записа от разговора си с Хуан. Но, напомни си той, дали тези съмнения щяха да се потвърдят или разсеят, зависеше от онова, което Саларко щеше да му каже през следващите десетина-петнайсет минути. Ако наистина беше чул два изстрела или дори нещо, което би могло да се изтълкува като изстрели, надеждите на Харди щяха да рухнат. До този момент не бе осъзнал колко много се беше вживял в случая.

— Здравей! — поздрави небрежно той.

Момчешкото лице на Саларко разцъфна в усмивка.

— Деезмус — проточи той и пристъпи напред да стисне ръката му, която без проблем можеше да размаже. — Опитвам се този уикенд да се свържа с вас, след като се обадохте, si?

— Si, обаче съпругата ми претърпя злополука със ски. Добре е, но бях зает с нея. Сега бих искал да поговорим, ако нямате нищо против.

Саларко помълча, навярно превеждайки си думите му наум, после каза:

— Разбира се. Само първо разтоварвам камиона, нали?

Слънцето грееше ярко, но лекият ветрец бе хладен и Харди реши да му помогне, за да се сгрее. Като че ли бе най-естественото нещо на света да сваля греблата, лопатите и машината за подкастриране на дървета от дървените им гнезда от двете страни на камионетката, докато Хуан търкаляше косачката и по-тежките съоръжения надолу по саморъчно изработената дървена рампа към гаража. Когато привършиха, Хуан заключи гаража и камионетката и те влязоха заедно в къщата.

На вратата Хуан се провикна „Hola“^[1], отговори му женски глас и той прекоси всекидневната покрай телевизора, по който вървеше американски сапунен сериал, насочвайки се към кокетната кухничка. Ушитите на ръка пердета — яркожълта басма на червени и оранжеви цветя — хвърляха сянка върху плота и масата, но закриваха само наполовина прозорците и позволяваха на силното слънце да наднича вътре.

Ана се обърна при влизането им. Отправи на съпруга си сияйна усмивка, която обаче незабавно се изтри от устните ѝ, щом съзря Харди. На газовата печка къкреше голяма тенджера — зехтин и чесън — докато тя режеше зеленчуци на плота: лук, зелени и червени чушки и домати, а Карла, бебето, си играеше доволно в кошарката с някакви пластмасови букви.

Саларко вдигна детето и го гушна. После целуна съпругата си, прошепна нещо в ухото ѝ и отиде при хладилника, за да извади две бири. Харди пое своята, отпи и отправи комплимент на домакинята, опитвайки се да стопи леда.

— Тук ухае страхотно.

Тя кимна учтиво и се върна към зеленчуците си. Все още държейки Карла под мишница като футболна топка, Саларко се доближи до масата и седна на един стол, канейки Харди с жест да заеме другия. Той извади касетофона от джоба си и го включи, след като получи безмълвно съгласие.

— С какво мога да ви помогна? — попита Саларко.

Харди бе чакал толкова дълго да зададе въпроса си, че заговори още преди да е седнал.

— Има нещо, което не доизяснихме последния път, а може да се окаже наистина важно.

Саларко премести бебето на коляното си и започна да го друса.

— Добре.

— Шумът от изстрелите.

— Какво за него?

— Докато разговаряхме, а и когато прослушах записа от разговора ни, ми направи впечатление, че говорите за шум от разправия долу, след като вече сте слизали веднъж да им направите забележка. Помните ли?

— Si.

— Така. Ако нямате нищо против, бих искал да повторим заедно с вас тези няколко минути. От първия шум, който отново е разбудил Карла. Смятате ли, че ще успеете да се върнете мислено назад и да си припомните точно какви звуци сте чували? И какво ви е минало през ума?

— Добре.

— Можете да помислите малко — каза Харди. — Не бързаем за никъде. Искам отново да си представите всичко. Карла е имала висока температура и е плакала цяла вечер, после най-накрая е заспала. Тогава сте отишли с Ана във всекидневната и сте си пуснали тихо телевизора. Помните ли всичко това?

Саларко се беше съсредоточил — идеалният свидетел, който се стреми да пресъздаде цялата истина.

— Да — каза той. — Представям си го.

— Чудесно. Последния път ми казахте, че сте чули вик, вик на момиче. — А после първия шум, който сте чули — нарекохте го бам, е разтресъл къщата, все едно се е строполило нещо тежко.

— Si.

Саларко слушаше внимателно. Той бе престанал да друса Карла и пъхна един от пръстите си в устата ѝ вместо биберон. Лицето му доби далечен израз.

— Дотук вярно ли е? — попита Харди. — Първите шумове са били вик и после бам, нещо като тъп удар или разтърсване.

Саларко кимна.

— А сега да видим втория шум. Казахте, че е звучал, все едно нещо се чупи и се троши стъкло. — Харди забеляза, че Ана бе престанала да реже зеленчуците, макар да не се обърна.

— Да, точно това чувам — отвърна Саларко. — Чупене на стъкло. Така беше.

Харди хвърли още един бърз поглед на Ана. Тя не бе помръднала.

— И накрая — каза той, — последният шум отново е бил трясък. Не казахте, че *е звучал, сякаш* някой затръшва входната врата. Казахте, че някой *е затръшна* вратата.

— Si. Окей.

— Искате да кажете да? Така ли?

— Точно така. Да.

— А сега бихте ли описали всеки от тези звуци? Припомнете си ги съвсем точно и ми кажете дали някой от тях е приличал на изстрел от пистолет.

В очите на Саларко пробяга изненада, а може би нещо друго — признание за допуснатата грешка или просто страх. Той облиза устните си. Младежкото му лице внезапно се състари.

— Няма нищо — каза Харди. — Никога не сте свидетелствали, че сте чули изстрели. Казали сте, каквото сте казали и хората са го изтълкували. Сега аз ви питам. Имаше ли изстрели? — За момент му се стори, че го е уплашил, щраквайки невидим капан. Но не можеше да си позволи да загуби доверието на Саларко. Ако това се случеше, Андрю щеше да бъде съден като възрастен и навярно осъден. Самият Харди навярно никога нямаше да узнае истината за случилото се през онази нощ в долния апартамент.

През цялото време на разговора си с Хуан бе долавял подсъзнателно говора от телевизора в съседната стая — на английски. Сега, изпитвайки нужда да пренасочи енергията и да накара тези свидетели да проговорят, той се възползва от шанса.

— Госпожо Саларко?

Раменете на Ана се стегнаха, после въздъхна и се обърна.

— Si?

— Ще потвърдите ли разказа на мъжа си? Начина, по който описа шумовете? Някой от тях прозвуча ли ви като изстрел?

Без дори да се замисли, тя отговори:

— Не. Досега не бях помислила, но никой от звуците не приличаше на изстрел от пистолет. Само другите шумове. — Тя се обърна към съпруга си. — Carino? Si? Es verdad^[2]?

Той кимна, сякаш черпеше сили от нея. Като си пое дъх, се обърна отново към Харди:

— Сега като се връщам назад, не мога да кажа, че някой от тези шумове звучеше като изстрел.

От облекчение на Харди почти му се зави свят. Не само че бе изкопчил това толкова важно признание, но го беше записал и на лента, беше записал и двамата съпрузи. Сега, вместо да бъдат главните свидетели на обвинението, с показанията си Саларко ако не оневиняваха, то поне помагаха на Андрю.

Ана приближи, взе бебето и се облегна на съпруга си.

— Говорите отлично английски, госпожо Саларко — забеляза Харди.

В момента тя не изглеждаше нито доволна, нито горда от този факт.

— Три години — каза Ана. — Хуан и мен — аз се упражняваме вкъщи.

— И научавате по нещичко от телевизията?

Тя хвърли поглед към хола, после сложи нежно бебето обратно в кошарката му.

Харди ги остави да свикнат с новия развой на събитията. Сръбна от бирата си и каза:

— Както ви обясних и преди, аз не съм от имиграционната служба. Няма да ви замесвам с тях, независимо какво кажете или направите. Ако дойдат да ме разпитват за вас, няма да им отговарям. Единственият човек, който ме интересува, е Андрю. Започвам да вярвам, че може би не той е убиецът.

— Но аз... — заекна Хуан. — Той беше. Видях го с очите си.

— Да, видели сте го — потвърди Харди. — Всъщност видели сте го два пъти. Веднъж, когато сте слезли да се оплачете, и втория път, когато се е върнал, след като сте позвънили на 911. Така ли е?

— Да. Но имаше и трети път.

Харди се сепна, преплете пръсти и се облегна назад. После стисна бутилката бира, сякаш търсеше опора. Не искаше да рискува да отблъсне Саларко, но се налагаше да засегне темата, опасявайки се от нещо много по-лошо, отколкото погрешната интерпретация на Хуан или липсата му на прецизност относно изстрелите.

— Именно за този трети, или по-точно втори път, искам да поговорим — започна той. — Когато вратата долу се е затръшнала, двамата с Ана сте изтичали до прозореца и сте видели някой да излиза на улицата.

— Не беше някой — каза Хуан. Той се изправи на стола си със скован гръб и праметна крак връз крак. Разбра накъде бие Харди и това не му хареса. — Беше момчето. Андрю. Видях го.

Страхувайки се да не го загуби, Харди надигна бутилката и отпи една глътка.

— Не казвам, че не сте го видели, Хуан. Щом твърдите, че сте го видели, значи сте го видели и точка по въпроса.

Саларко кимна отривисто. Изведнъж сякаш взе да му писва от всичко това, а също и да се страхува от последиците. Когато взе бутилката си и отпи, Харди се възползва от възможността.

— Само че когато говорихме миналия път... Лентата от разговора ни е тук, ако искате, може да я чуете... Но аз си записах и точните ви думи. — Той извади сгънат лист жълта хартия от джоба на ризата си, разгъна го пред тях и каза: — Ето. Слушайте. „Ана се приближава до този прозорец, тук, аз съм зад нея, а долу момчето бяга. Спира под лампата ей там, обръща се и Ана започва да отваря прозореца, за да... за да му се разкреци, мисля, но тогава Карла започва пак да плаче.“. Ето какво сте казали, Хуан. Това ли е, което си спомняте?

Саларко остави бутилката си и се втренчи навън през пердетата.

Харди го притисна.

— Причината, поради която всичко това е толкова важно, Хуан... Причината, поради която това *разпознаване* е толкова важно... — Той включи с поглед и Ана — е, че съществува съвсем малко съмнение човекът, когото сте видели двамата през прозореца, да не е човекът, убил господин Муни и момичето. Съвсем малко съмнение.

Саларко се намуси, лицето му забележимо потъмня.

— Беше Андрю — повтори той.

— Не споря с вас. Може и да е бил Андрю. Със сигурност е изглеждал като Андрю, със същия суитшърт с качулка, с който е бил облечен онази вечер. Но чуйте какво сте ми казали, с вашите собствени думи. Казали сте, че Ана отишла до прозореца, а вие сте били зад нея.

— Излиза, че вие самият не сте били точно до прозореца, така ли? Възможно ли е да сте били на няколко крачки зад нея?

Мълчание.

— После момчето бяга надолу по алеята. — Харди забърза ритъма. — Спира под лампата и се обръща. В този момент вие го виждате. Той е под светлината, обръща се, с качулката на главата...

Харди погледна Ана, която стоеше като препарирана.

— Тогава Ана понечва да отвори прозореца, да му извика. Тя е ядосана, вие сте ядосан, и точно в тази секунда бебето отново се разревава. Вие сте зад съпругата си, която стои до прозореца и се опитва да го отвори, и изведнъж бебето започва да плаче, вие се обръщате и, проклинайки и ругаейки, отивате при него.

— Да — рече меко Саларко. — Да. Точно така беше.

— В такъв случай — каза Харди, — след като сте били зад съпругата си, на няколко крачки от прозореца, а тя е стояла пред него, опитвайки се да го отвори, пък момчето с качулката на главата е било отдалечено на петнайсетина метра, в мъждивата светлина на една от уличните лампи, моля ви да ми обясните как е възможно да сте видели лицето му?

Саларко се втренчи в една точка по средата на масата, отбягвайки погледа на Харди. Най-после вдигна очи.

— Съжалявам, сеньор, но беше Андрю — каза той.

[1] Здравей (исп.) — Бел.прев. ↑

[2] Скъпи? Нали така? (исп.) — Бел.прев. ↑

В понеделник следобед Лание съобщи на Глицки, че моментът е подходящ да разговаря с инспекторите му. Лание направо не можеше да насмогне на скоростта, с която ставаха убийствата напоследък, и се чувстваше угнетен. Беше свикнал с гангстерските войни и касапници, но съвсем друго беше, когато убиваха мирни граждани. А през последните две-три седмици именно такива мирни граждани бяха станали жертва на убийства: първо Елизабет Кеъри, после Боскачи, а от петък вечер вилнееше и този Екзекутор.

След телефонния разговор с Глицки Лание закрачи напред-назад из стаята на инспекторите. Бюрата на дванайсетте му подчинени бяха разположени по двойки, с лице едно към друго. С годините редицата метални шкафове с досиета постепенно се бе разпростряла като пълзящо растение и сега разполовяваше пространството подобно на стена, отделяйки помещението на инспекторите от кабинета на лейтенанта. През последния половин час хората му бяха започнали да се връщат по местата си, за да свършат някоя изостанала писмена работа или просто да разчистят бюрата си за следващия ден.

Лание си взе чашка кафе и още преди да отпие първата глътка, Глицки се появи. В следващата минута осем ченгета от „Убийства“ бяха заели небрежни пози около бюрата на партньорите Дан Кунео и Глен Тейлър.

Лание не загуби излишно време:

— Знам, че всички сте много заети със случаите си, а неколцина от вас са в групата, която разследва убийството на Боскачи, но предвид убийствата на онзи Екзекутор заместник-началник Глицки смята, че ще е полезно да си раздвижите още малко мозъчните клетки. Ейб?

Глицки огледа лицата на инспекторите, осъзнавайки с известно учудване, че почти никой от тях не бе работил под негово пряко ръководство. От събралите се единствено Сара Евънс и Дарел Брако бяха в отдела, докато той го оглавяваше. От останалите четирима — Белу, Ръсел, Глен Тейлър и Дан Кунео — двама му бяха почти напълно непознати. Другите двама, Кунео и Ръсел, всъщност бяха разследвали

Глицки през седмиците преди миналогодишната престрелка. Беше общоизвестно, че те и сега не бяха сред почитателите му. Ето защо групата не му беше толкова по вкуса, колкото се бе надявал. Въпреки това се нуждаеше от съдействието им.

— Първо, тук съм, единствено защото Марсел ме помоли да дойда. Работя с малък екип по убийството на Боскачи и, честно казано, не сме постигнали особен напредък. Марсел ми каза, че горе-долу същото е положението и с ударите на този Екзекутор, въпреки че балистичната експертиза доказва връзка между жертвите.

Въпросът ми е дали не сте открили и друга връзка.

Сара Евънс се обади:

— Не сме попаднали на никаква следа, сър. Възрастната жена, Идит Монтроуз, е живяла сама и няма живи роднини тук, макар че и синът, и дъщеря ѝ пристигнаха от друг щат за погребението. Никой от тях не е чувал нищо за другата жертва, Филип Уонг. От своя страна, съпругата на господин Уонг, Мае Ли, не познава Монтроуз.

Партньорът на Евънс, Дарел Брако, добави:

— На път сме да елиминираме и грабеж. Не сме сигурни за жената, Монтроуз, но Мае Ли не е открила нищо липсващо. И двете убийства приличат, извинете за изрази, на екзекуции.

— Да не би да пропускам нещо? — Това беше Дан Кунео, който седеше на бюрото си и барабанеше на някакъв въображаем тъпан между краката си.

— Какво има, Дан? — попита Лание.

Инспекторът спря да барабани.

— Ами, от една страна имаме тази история с Боскачи, а от друга — двете екзекуции. — Той се обърна към Глицки. — Като изключим факта, че знаем твърде малко за тези случаи, не виждам абсолютно никаква връзка между тях.

— Аз също — каза Глицки. — Освен съпадението между двата куршума. Иначе — никакви свидетели, никакви отпечатъци, никакви мотиви. Нищо. Прав ли съм?

— Да, сър — призна Евънс от името на останалите.

— Да ви прещракват някакви идеи? — попита Глицки.

— Какви идеи може да ни прещракват? — рече Кунео.

— Нищо плюс нищо е равно на нищо.

— Чакай малко — Белу се показа зад гърба на партньора си, Ръсел. — Имаме друг неразрешен случай, който се вмести в този профил.

— По дяволите, Пат — каза Кунео. — Аз самият имам една дузина, а ти говориш за един.

— Да — намеси се Лание. — Но някой от тях на обикновен гражданин ли е?

— Елизабет Кеъри — отвърна Белу.

— Точно така — каза Глицки и поясни за другите, които не бяха в течение. — Преди две седмици Елизабет Кеъри, домакиня на средна възраст, бяла, е била застреляна на вратата на къщата си с един куршум в сърцето. Стрелецът не оставил никакви следи освен гилза от девети калибър.

— А куршумът? — попита Кунео.

Белу поклати глава.

— Не. Претърсихме всичко, включително зидарията и гипсовата мазилка от задната страна на къщата. Експертите търсиха целия ден. Не можах да го намерят.

— Значи не знаем дали е бил Екзекуторът? — попита Ръсел.

— Правилно — отвърна Глицки. — Не ни е оставил нищо. А сега въпросът ми към всички ви е: защо това звучи познато?

— Извинете, сър — Кунео се изпъна на стола си. — Значи според вас тези случаи са свързани, само защото не разполагаме с нищо по нито един от тях. При цялото ми уважение, но фантазията ви изглежда е доста развинтена. — Той получи одобрително кимване от Ръсел и Тейлър и продължи. — Това е все едно да твърдиш, че понеже бирата не е вода и млякото също не е вода, следователно бирата е мляко.

— Това ми е ясно — каза Глицки, който беше дошъл в отдела с определена цел и не искаше да губи самообладание. — И, разбира се, в него има смисъл. Обаче от друга страна, след като не разполагаме с нищо по тези четири убийства за последните две седмици, може би единственият начин да постигнем някакъв обрат, е като изпълим от дупките си. Можем да очакваме, че Екзекуторът ще нанесе нов удар и докато бъде така любезен да ни остави някаква следа, ще се наложи да работим с това, което имаме.

— Което — каза Евънс — струва ми се, е нищо.

— Не, Сара, не съвсем — отвърна Глицки. — Ако разглеждаме убийствата в Туин Пийкс отделно, разполагаме само с балистичната връзка. Но ако допуснем, първо, че Боскачи също може да е станал жертва на Екзекутора...

Кунео едва не подскочи на стола си.

— Чакайте, чакайте, чакайте! Без мен, сър! Казвате че Екзекуторът може да е убил Боскачи? А защо не и Кенеди, а?

Лание се обади в защита на Глицки.

— Никой не отрича, че това е само предположение, Дан — Ако имаше за какво друго да се заловим при жертвите на Екзекутора — каза Глицки, — нямаше да губи времето на всички, като говоря за това. Но факт е, че не разполагаме с нищо.

— Нито пък по случая Боскачи — вметна Кунео.

— Не съвсем — повтори Глицки. — Смятаме, че ща вероятност да е бил застрелян с пистолет със заглушител Всъщност — той се обърна към Лание, — затова трябва да направим повторно лабораторно изследване на куршумите от Туин Пийкс.

— Те вече направиха балистична експертиза — каза Лание. — Но куршумът от убийството на Боскачи е токова деформиран, че е невъзможно да се направи сравнение — Знам — отвърна Глицки. — Не говоря за балистична експертиза. — Той се обърна към групата. — По куршума на Боскачи има доста отчетливи следи от протриване Понякога, ако заглушителят не е поставен правилно куршумът се протрива, докато излиза от цевта. Обикновената балистична експертиза не е в състояние да установи това, особено ако куршумът е деформиран. Обаче — допълни той, — ако визуално следите съвпадат с тези на куршумите от Туин Пийкс, може би сме напипали нещо — Значи трябва да е работа на професионалист — каза Тейлър.

— Възможно е — съгласи се Глицки. — Във всеки случай си струва да установим дали някой в Туин Пийкс е Чул изстрели. Или — той се обърна към Белу — близо до дома на госпожа Кеъри?

— Да, но какво от това? — възрази Кунео. — Всички свидетели, които съм разпитал досега, казват, че не са чули нищо. Нищо не са чули, нищо не са видели, доколкото си спомнят и ако паметта не им е изневерила точно по това време и точно на това място от полукълбото, където са станали инцидентите. И какво? Следва ли да заключим от това, че имаме положителни доказателства?

Глицки остана невъзмутим.

— Поне положителни дотолкова, че АТО ще ни снабди с имената на хората, които са купували заглушители. Ще ги разпитаме и ще се опитаме да открием връзка между някого от тях и някоя от жертвите. Най-малкото, ще се занимаваме с нещо, вместо да чакаме със скръстени ръце следващия удар.

— А междувременно — рече Тейлър, — какво ще правим, ако Екзекуторът удари отново?

— Тогава, ако благоволи да ни остави следа, ще се хванем за нея, естествено. Но докато не разполагаме с нещо по-сигурно, трябва да елиминираме другите възможности, най-добрата от които е, че оръжие със заглушител е убило четирима души вместо двама.

— Освен това — каза Лание — можем да получим отговор на този въпрос до довечера, ако излезем и обиколим къщите още сега, когато е най-вероятно свидетелите да са си у дома.

Евънс възнегодува слабо:

— Това беше подло, Марсел.

Лание й се усмихна лъчезарно:

— Благодаря. Харесва ми да си мисля, че съм намерил ключа към ефикасното управление.

— Ще получим ли допълнително възнаграждение за извънредните часове? — попита Ръсел.

Това бе един от най-трънливите въпроси. Лание се поколеба, погледна Глицки, който кимна.

— Пишете ги към разследването на случая Боскачи — каза той.

— И още нещо — обади се Кунео. Всички обърнаха погледи към него. — Когато говорихме за Боскачи, вие казахте първо, изхождайки от предположението, че е една от жертвите на Екзекутора. Имаше ли и друго?

Един мускул заигра по челюстта на Глицки.

— Казал съм *първо*?

— Така мисля. Да, сър.

— Съжалявам — каза Глицки след кратко мълчание. — Вече не помня.

Когато Хал и Линда Норт излязоха от охраняваната болнична стая на сина си, Ву и Харди ги очакваха в коридора. След като Ву представи Харди, Линда се усмихна и каза:

— Дизмъс? Не се ли казваше така добрият крадец^[1] от Голгота?

Харди се насили да се усмихне. Не беше ни най-малко приятелски настроен.

— Да, точно така. Малко хора го знаят. Той е и светецът покровител на убийците.

Тялото на Линда се стегна.

— Андрю не е убиец.

— Не, госпожо, не е.

Хал се обади:

— След всичко, което ни мина през главата, приятно е да чуем някой да го казва. Значи мислите, че имаме шанс?

— Не ме разбирайте погрешно. Предстоят ни трудни дни, но има основание за предпазлива надежда. Във ваше отсъствие събитията претърпяха известно развитие. Освен, разбира се, този опит за самоубийство. — Той ги фиксира със студени очи.

Линда схвана посланието им.

— Мислите си, че сме ужасни родители, задето не бяхме тук, нали?

— Няма значение какво мисля аз — отвърна Харди. — Може би малко се учудих.

— На какво? — Хал застана пред съпругата си, сякаш да я защити. — На какво? — повтори той. — Защото заминахме на юг ли?

Харди не отговори.

— Аз *попитах* Андрю и той каза, че няма нищо против. Знаеше, че сме направили резервациите преди месеци и беше категоричен, че трябва да отидем. Бе само за три дни. Увери ни, че ще е добре. Беше започнал да свиква с МВЦ. Нямахме представа, че ще извърши подобно нещо. Откъде можехме да знаем?

— Госпожо Норт — рече Харди, — господин Норт. Не ви обвинявам за нищо. Начинът ви на живот не ми влиза в работата. Но заради Андрю щеше да е добре да знаем къде можем да ви открием, когато това се случи. Обаче...

— Той знаеше къде сме — разгорещи се Хал и се обърна към Ейми. — Бях сигурен, че ви е казал.

— Не, сър. Не ни каза.

— Той можеше да се свърже с нас по всяко време — добави Линда. — И двете ни деца можеха. Хал и аз винаги сме на тяхно разположение, когато се нуждаят от нас.

— Виждате ли — Хал, който се държеше все така агресивно, се обърна към Ву. — Можехте да се обадите на Алиша вкъщи. Имате номера. Тя лесно щеше да се свърже с нас.

— Как разбрахте? — попита Харди. — За това?

— Обадох се в МВЦ, за да говоря с Андрю, веднага след като се прибрахме тази сутрин. Оттам ми съобщиха. После се обадох на Хал и веднага дойдохме тук.

Но Хал продължи да говори на Ву.

— Все още не разбирам как така не ви е минало през ума да позвъните у дома. Алиша щеше да ни се обади и щяхме да се върнем много по-рано.

Ву издържа на погледа му, стисна устни и се обърна към Харди, който каза в нейна защита:

— Дъщеря ви не си беше вкъщи, сър.

— Какво? Разбира се, че си е била. И двамата говорихме с нея.

— Така е — потвърди Линда. — Беше си вкъщи. Определено. Тя ни се обади.

— На мобилния ви телефон? — попита Харди.

— Да, струва ми се — Линда премести погледа си от Харди на Ву, после отново на Харди. — Искате да кажете, че е могла да позвъни отвсякъде?

— Искам да кажа — започна Харди, — че когато са открили Андрю в килията му тази сутрин, са се обадили първо в дома ви, после са изпратили патрулна кола — било е четири часа след полунощ, не забравяйте — но е нямало никой. Първият човек, с когото са се свързали след това, е била Ейми, намерили са я в апартамента ѝ.

— Не вярвам нито дума — каза Хал.

— Може да проверите — отвърна Харди. — Ще ви отнеме пет минути.

— Изкарвате дъщеря ми лъжкиня, така ли? — Хал насочи яростта си към Харди. — Знаете ли какво? Повече не ми се слушат тези идиотщини, нито от вас, нито от когото и да било. — Той се обърна към Линда и я сграбчи за лакътя. — Да си вървим. Край.

Тя обаче не помръдна.

— Искам да разбера истината за Алиша.

— Току-що я чухте — каза Харди.

— Няма значение — озъби се Хал. — Още една маневра, за да ни накара да се почувстваме виновни и в крайна сметка, сигурен съм, да му платим повече.

— Да ми платите повече ли? Имам новина за вас, приятелю, ако още не сте разбрали: аз работя безплатно. — Харди беше вече толкова вбесен от заслепението и арогантността на този мъж, че се изкушаваше да го цапардоса. Кръвта запулсира в ушите му. Почувства, че трябва да повиши глас, за да изпусне парата. — А защо не уволните Ейми? Каква блестяща идея! Няма значение, как ще се почувства Андрю, ако единственият човек, който е неотлъчно до него, откакто го арестуваха, също го изостави. Смятате ли, че това ще подобри душевното му състояние? Че ще повиши самочувствието му? Разбира се, не ви е първа грижа да се интересувате от чувствата на Андрю. Линда се изстъпи пред съпруга си.

— Как можяхте да го кажете? Аз обичам момчето си.

Наистина го обичам.

Харди положи усилие, за да се успокои.

— Знаете ли, госпожо Норт, сигурен съм в това. Но случилото се миналата нощ не ви ли кара да мислите, че може би той не го знае? Че може би се чувства самотен и изоставен, сам-самичък на света?

— Грешката не е наша — каза Хал. — Децата ни имат всичко, каквото си пожелаят, имат всички възможности. — Той погледна съпругата си, хвана я за ръката и се обърна към Харди. — Искате да ни стоварите цялата отговорност. Но тук ние нямаме вина. Всичко е заради Андрю — лъжите, които наговори и така нататък. Винаги е бил трудно дете. Ние с Линда не сме виновни. Бяхме дяволски добри родители.

Харди осъзна, че това няма да ги отведе до нищо продуктивно.

— Вижте какво — каза той. — Аз самият имам две деца. Тийнейджъри. Знам за какво говорите. Когато на мен и съпругата ми се предостави шанс да бъдем сами, ние също се възползваме от него. Но смея да отбележа — и това важи както за мен и жена ми, така вероятно и за всички брачни двойки на планетата — че може би не сте чак

толкова запознати с чувствата на сина си, колкото си мислите. Та в края на краищата той посегна на собствения си живот.

След кратък миг на напрежение Линда наруши мълчанието:

— Ще се върна при него — каза тя. — Ще стоя при него, докато се съвземе. Хайде, Хал. Идваш ли?

Като хвърли кисел поглед на Ву и Харди, без никакъв коментар Хал улови ръката на жена си и двамата влязоха обратно в стаята на Андрю.

[1] Името на единия от крадците, разпънати заедно с Христос, единственият, който поиска благословията му. По-късно канонизиран за светец. — Бел.прев. ↑

— ... И после хората се чудят къде бъркат във възпитанието на децата си — каза Франи. Вече ѝ бе омръзнало да търка чаршафите и смяташе да наруши лекарската забрана, като слезе долу за вечеря. Харди обаче я беше надхитрил, като ѝ занесе в спалнята подноса с храната — италианския специалист фетучино Алфредо. Сега седеше до леглото ѝ, напъвайки собствената си порция спагети на масичката до телевизора.

— Не съм сигурен, че Хал и Линда се чудят — отвърна той. — Ако ги питаш, не са сбъркали никъде. Те са страхотни родители. Труднили са се здраво и сега имат право да си гледат спокойствието.

— Е, не можеш да оспориш основната концепция.

— Добре, но извоюването на това право коства известна енергия. Все пак трябва да наглеждаш децата си и да предугаждаш нуждите им; и понякога, опазил Бог, се налага да казваш не. Постоянно трябва да се уверяваш, че се чувстват обичани, дори когато ги мразиш.

— Особено когато ги мразиш.

— Това също. Виждаш ли, не е толкова сложно.

— Макар да съм те чувала да казваш неведнъж, че възпитанието на малките съкровища е най-трудното нещо на света.

— Само защото се придържам към клишето — отвърна Харди и отново забодя нос в чинията си.

Франи като че ли се натъжи. След известно време каза:

— Може би просто са уморени. Имам предвид Норт.

Харди остави вилницата си.

— А кой не е? Въпреки това трябва да присъстваш в живота на децата си, поне малко. Не че голям процент от тях не биха се справили, дори ако ги изоставиш. Но момче като Андрю, което и без това е преживяло много, е застрашено и родителите са длъжни да го забележат, не мислиш ли? — Той поклати глава, набодя на вилницата си няколко спагети и задъвка замислено. — Едно от хлапетата, с които разговарях в „Сътроу“ днес, беше онова момиче, Джери, надупчена навсякъде, където може да се промуши игла — нали знаеш, викат му

пиърсинг — и осеяна с татуировки. Не съм моден експерт, но ми се стори наистина добро дете. Стабилно, мотивирано, готово да помогне. Тя е участвала в пиесата заедно с Андрю.

— И какво за нея?

— Ами когато се появи, сякаш беше излязла от някоя брошура за проблемни деца. Но трябваше да я чуеш как говори за Андрю и Лора, младежи, които на пръв поглед са задоволени и си имат всичко. Тя обаче знаеше отговора. Нарече родителите им отсъстващи. Отсъстващи, даже когато са си у дома. А за Хал и Линда дори не може да се каже, че се свъртат много вкъщи. Франи се пресегна и покри с длан ръката на Харди.

— Какво ще стане сега? Имам предвид с Андрю?

— Утре сутринта ще го върнат обратно в МВЦ. Ейми ще го придружи.

Франи си пое дъх и от гърдите ѝ неволно се изтръгна стон. Като затвори очи, тя се облегна на възглавниците.

— Ами ти?

— Не аз, а ти. Това не ми прозвуча добре.

— Просто малко ме боли, това е всичко.

— Това е всичко, а? Да не би случайно да си забравила да си вземеш болкоуспокояващото?

Тя поклати глава, доколкото ѝ позволяваше шината на врата.

— Не е толкова лошо. Не желая да се дрогирам.

— Ако и без това не беше ранена, щях да те тупна по главата. — Харди стана и отиде в банята, намери шишенцето с лекарството и се върна. — Ето. Веднага изпий една таблетка и си почини. Утре можеш да станеш и ако искаш, да страдаш целия ден.

— А ти какво ще правиш?

— Ще измия съдовете, ще видя децата и ще легна да спя.

— В навечерието на делото? Сигурно се шегуваш.

— Да — каза той.

— Не, наистина, какво ще правиш?

— Наистина? Не знам точно. Ще проведе няколко телефонни разговора. Трябва да открия начин да помогна на хлапето. Особено след онова, което се опита да направи миналата нощ. — Наведе се над нея и тя обви шията му с ръка, после го целуна продължително. Когато се изправи, каза: — От друга страна, бих могъл да разчистя тези

глупави съдове от леглото и напук на здравословното ти състояние да се отдадем на обичайната акробатика.

— Мило предложение, но с това сътресение на мозъка, главата наистина ме боли. — Тя му се усмихна слабо. — Не ми е приятно да го казвам.

— Няма нищо. Все пак трябва да свърша малко работа. — Той приседна на ръба на леглото. — Но само за сведение, целувката беше невероятна.

— Благодаря ти. И аз мисля така. Знаеш ли защо?

— Защо какво?

— Защо изведнъж ми се прииска да те целуна.

Харди сви рамене.

— Предполагам, че е обикновеното животинско привличане.

— И това също — каза тя. — Но главно защото харесвам човека, който напоследък се навърта наоколо. Проявява загриженост за клиентите си, общува с децата си. Всички тези неща, които са свързани с чувствата, нали се сецаш. — Тя докосна ръката му. — И ще бъде чудесно, ако си остане такъв и занапред.

— Той ще си помисли. Но без обещания.

— Разбира се. И без натиск. Просто искам да го знае.

Харди се наведе и двамата се целунаха нежно за втори път.

— Ще го има предвид — каза той.

Както си му е редът, Харди бе дал на всички, с които беше разговарял днес, визитната си картичка с домашния и служебния телефон. Беше взел и техните телефони и ги бе предупредил, че може да се наложи да ги призове като свидетели по делото на Андрю, но за момента това не изглеждало много вероятно. Никой от тях не му бе предоставил дори най-незначителното доказателство, което би си заслужавало да представи в съда и което би му позволило да развие и най-изсмуканата от пръстите алтернативна теория за убийствата. На Харди му трябваше нещо реално, но даже за себе си нямаше никаква догадка, камо ли разумно обяснение.

Последният факт, при положение че почти бе повярвал в невинността на Андрю, го огорчаваше най-много. Ако някой друг беше убил Муни и Лора Райт, той нямаше представа кой и по каква причина

го е извършил. Може би най-потискащото беше, че сега Харди бе убеден, че Хуан Саларко — или по-точно Ана Саларко — е видял истинският убиец да бяга от местопрестъплението.

Но тъй като полицията му бе обещала да ходатайства за него пред имиграционната служба — обещания, за които Харди знаеше, че са празни — Саларко не можеше да признае, че е допуснал грешка при идентифицирането. А нищо чудно и сам да си вярваше. Вероятно за него всички англосаксонци изглеждаха горе-долу еднакво, особено младежите, облечени в суитшърти с качулки.

Той довършваше телефонния си разговор с Кевин Бролин, психиатъра, лекувал Андрю от проблемите му с гнева като по-малък, и когато Харди искаше да призове на следващия ден като свидетел по втория критерий, а именно — потенциала на Андрю за рехабилитация. Норт се бяха обадили на Бролин веднага, след като бяха научили за опита за самоубийство, и самият Харди бе имал възможност да поговори с него в болницата по-рано тази вечер, веднага след малкото си спречкване с Хал и Линда. Бролин изглеждаше компетентен и съпричастен, и, което бе по-важно, убеден, че Андрю е преодолял проблемите с гневните си изблици — по мнението на психиатъра той нямаше склонност към физическо насилие. Бе се научил да обуздава негативната си енергия и да я преобразува в творческа — като писането или актьорството. Бролин дори тълкуваше вегетарианството му като съчувствие към животните, чието месо се използва за ядене. Харди не му спомена за разговора си с Андрю в затвора по въпроса за вегетарианството, нито пък остана особено убеден от професионалното мнение на Бролин, че момчето е неспособно на насилие. Той познаваше хора, също насочили „негативната си енергия“ към творчески изяви, и въпреки това способни на отвратителни актове на насилие. Двете неща не се изключваха взаимно. Но ако като психиатър и експерт Бролин вярваше в обратното и бе готов да свидетелства в съда — срещу хонорар от хиляда долара — Харди нямаше нищо против. Навярно нямаше да успее да убеди съдията, но Бролин със сигурност щеше да изтъкне дяволски сериозен аргумент, при това трудно оборим, особено ако Джейсън Бранд не разполагаше със свидетел, който да го опровергае.

Харди още говореше от телефона в кухнята, когато входният звънец иззвъня. Стенният часовник показваше десет без двамайсет.

— Някой ще отвори ли вратата? — провикна се той.

— Само секунда! — обади се Винсънт от стаята си.

Ребека изтъкна вечното си оправдание:

— Уча си уроците!

Звънецът прозвуча отново. Харди се извини на доктора и като закри с ръка микрофона, кресна:

— Веднага!

— Бек! — изрева Винсънт.

— Казах, че уча! — не отстъпи Ребека.

— Аз също! Не е честно! — оплака се от стаята си Винсънт.

Чу се трясък от захвърлена книга — израз на протест, а после като че ли се преобърна стол. Гняв, навсякъде гняв. Синът му изтича към вратата.

Харди се върна към разговора си.

— Работите по цял ден с деца, докторе. Как успявате?

— Аз съм един старец на четирийсет и пет години — отвърна Бролин.

Откъм входната врата долетя гласът на Винсънт:

— Татко! За теб е!

Като закри отново микрофона, Харди извика:

— Кажи, че ще се освободя след минута!

Харди чу стъпките на момчето да се връщат, после четиринайсетгодишният му син мина покрай него, без да го удостои с поглед.

Харди приключи набързо разговора с Бролин, каза му, че ще се видят в МВЦ сутринта и прекоси трапезарията на път към всекидневната. Там не го очакваше никой, а входната врата все още беше затворена. Възможно ли беше, почуди се той, Винсънт да е оставил човека да мръзне навън и да му е затръшнал вратата под носа? Беше сигурен, че с Франи са научили децата си на елементарна учтивост, която включваше да се канят посетителите вътре.

Но очевидно не беше така.

Зад стъклото на вратата се мярна сянка и Харди отвори.

Младият човек му се стори познат. Беше го виждал съвсем скоро, но не можа да си спомни веднага.

— Господин Харди — каза той. После, като видя колебанието на Харди, добави: — Стивън Рандъл от „Сътроу“.

— О, да, разбира се. Извинявай. Синът ми не те ли покани?

— Каза, че ще дойдете след минута.

Харди въздъхна и отвори вратата по-широко, като отстъпи крачка назад.

— Ще влезеш ли? Мога ли да ти предлага нещо? Някаква топла напитка, може би?

— Не, благодаря, няма нужда — каза той и се насочи към пейката до прозореца.

Спретнато издокаран, висок колкото Харди, с кестенява коса и хубава кожа, гладко избръснат, той явно беше представител на модния лагер, противоположен на онзи, към който принадлежеше партньорката му от пиесата Джери. Носеше светлокафяви памучни панталони и черно кожено яке върху синя риза. По време на разговора им по-рано през деня в „Сътроу“, не бе особено словоохотлив, като се оправда с факта, че не е бил близък нито с Андрю, нито с Лора. Но ако все пак Андрю бил убил господин Муни, Стив се надявал да бъде наказан. Харди му бе изложил проформа теорията си, че Андрю може и да е невинен, но остана с впечатление, че това мина покрай ушите на момчето. Очевидно обаче сега, след като бе дошъл, нещо го бе загложило.

— Откъде знаеш къде живеея? — попита Харди.

Рандъл сви рамене при този, според него, безсмислен въпрос.

— Нали имах телефонния ви номер. Беше лесно да открия адреса в Мрежата.

— Можеш да направиш това?

Ново свиване на рамене. Харди изобщо беше ли излязъл от ерата на кроманьонците?

— Разбира се — отвърна той. — В Мрежата можеш да намериш всичко.

На Харди му се искаше да попита как се бе добрал точно до това нищожно късче информация и дали няма начин да го махне от публичната сфера, но реши, че няма смисъл. Пък и момчето не бе дошло да си бърбят за киберпространството.

— Та какво мога да направя за теб, Стивън? — попита той.

Стив седеше сковано, с ръце на скута. Макар и постлана с възглавници, пейката не бе особено удобна и нямаше облегалка. А

сега, когато стигнаха до целта на посещението му, Рандъл изведнъж стана резервиран, дори се смути.

— Ами... — започна несигурно той.

Харди му се притече на помощ:

— Да не би да си спомни нещо, което искаш да споделиш с мен?

— Нещо такова.

Харди зачака търпеливо в проточилата се тишина. Вън на улицата префучаха две коли, а откъм Гиъри се чу вой на сирена. Градски шумове. Най-сетне Харди наруши мълчанието:

— Стивън.

— Да, знам. — Той въздъхна дълбоко, пое си шумно въздух. — Но преди да ви кажа каквото и да било, трябва да ми обещаете, че ще си остане между нас.

Харди присви очи и вдигна глава.

— Знаеш ли кой е убил Муни и Лора?

— Не. Но знам нещо. Не зная какво може да означава и дали изобщо означава нещо. Замалко да ви го кажа в края на разговора ни днес. Обаче тогава Уагнър щеше да разбере и да сметне, че трябва да уведоми родителите ми. Все едно, то не ми излиза от ума и затова дойдох. Може да няма никаква връзка с убийствата, но определено е важно за мен и за много други хора. Лични неща. Разбирате ли ме?

— Не искам да ме помислиш за бавно загряващ, Стивън, но би ли ми обяснил? Имаш думата ми, че каквото и да е, ще си остане между нас.

Нова въздишка.

— Изглежда наистина вярвате, че Андрю може и да не ги е убил, нали?

Харди избегна директния отговор:

— Вярвам, че е възможно някой да е отишъл в апартамента на Муни, докато Андрю се е разхождал. Ако е така, бих искал да знам кой и защо или и двете.

— Добре. Това, което ще ви кажа... То е тайна. Как ще реагирате, ако разберете, че господин Муни беше гей?

Това прозвуча толкова първерзно и същевременно бе толкова очевидно, че на Харди му се зави свят. Той стоеше прав до камината, но сега прекоси стаята и седна на отоманката до фотьойла си.

— Ще кажа, че доста се е постарал да го скрие.

— Да, при това съвсем умишлено. Познавате ли баща му?

— Срецнах се с него, да.

— Майк го обичаше повече... повече от всичко на света, бих казал. И не можеше да допусне той да научи. Щеше да разбие сърцето му, направо нямаше да го понесе.

— Бащата, християнският пастор, е нямало да го понесе?

— Южнобаптистският свещеник, да.

— Но как е възможно? Искам да кажа, това е Сан Франциско, живеем в двайсет и първи век. Бащата на Муни трябва да е виждал стотици такива хора.

— Да, но не и собствения си син. Не и Майкъл. Освен това той не е свещеник от Сан Франциско, който изповядва болни от СПИН. Предполагам, че е мил човек, но неговата църква е по-консервативна. Синовете и дъщерите на Гомора ще се превърнат в сол и така нататък. Справедливо възмездие за грешниците. Чувал съм го. — Стив заговори с писклив глас: — „Хомосексуалността винаги е грях и винаги е въпрос на избор. Не е въпрос на генетика, както на някои им се иска да вярват, а упадъчен начин на живот на онези нещастници, които нямат нито сили, нито смелост да го отхвърлят.“ Все едно е от петдесетте години, нали? Но става дума за бащата на Майкъл.

Дали бащата на Майкъл или не, Харди моментално осъзна огромното стратегическо значение на тази информация за Андрю. Ако можеше да я изложи в съда утре — или на процеса, ако се стигнеше дотам — тогава всичко, което трябваше на направят той и Ву, бе да не позволяват на подзащитния си да свидетелства, а това винаги бе избор на защитата. Междувременно съдебните заседатели, особено в Сан Франциско, естествено щяха да предположат, че както Андрю, така и всеки друг в „Сътроу“ е знаел, че Муни е бил гей. А това от своя страна щеше автоматично да елиминира първия мотив на обвинението — ревност.

Това не само щеше да открие пътя към алтернативна теория за престъплението — а именно, защита, основаваща се на „някой друг го е извършил“, — но щеше да позволи на Харди и Ву да подложат на съмнение първоначалното полицейско разследване, довело до арестуването на Андрю. Полицията несъмнено е трябвало да разпита и хора, запознати с този аспект от личния живот на Муни; пропускът й дори да идентифицира Муни като гей говори само колко небрежно е

било водено следствието още от самото начало. И ако Харди успееше да изкопчи от Саларко признанието, че не е чул изстрели, и дори да хвърли сянка на недоверие върху показанията му на очевидец, тогава на клиента му се предоставяше най-малкото шанс да се изправи пред едно раздвоено жури, а после може би да пледира за по-леко обвинение. Новината наистина беше много, много голяма.

Стига да бе вярна.

Стига да можеше да я съобщи на съдията или на съдебните заседатели.

Но най-важното, стига да не беше просто поредната клюка.

— Стивън — произнесе Харди. — Трябва да те питам нещо и мисля, че вече се досещам за отговора, но пред закона има голяма разлика между това да си чул еди-какво си и да си го изпитал. Имахте ли връзка с господин Муни?

Стивън не отговори веднага.

— Да — каза най-накрая.

Само с тази единствена дума цялата представа на Харди за Майк Муни се преобърна с главата надолу. Щом си бе позволил да прави секс с един от учениците си, независимо дали от женски или от мъжки пол, тогава той не бе онази нежна и чувствителна душа, онзи състрадателен човек, за какъвто повечето го мислеха. Беше хищник.

— Готов ли си да свидетелстваш за това пред съда? — попита той.

Нямаше как да не зададе този въпрос. Това беше много важна информация и макар че самият факт изпълваше Харди с гняв, той нямаше друг избор.

Въпросът едновременно изненада и уплаши момчето. То се замисли за миг, преди да отвърне:

— Не.

— Защо не?

— Не, освен ако това не е единственият ви шанс да спасите Андрю, а аз не намирам, че то може да му помогне с нещо. Затова ви помолих да обещаете, че ще си останете между нас.

— Въпреки това ще те попитам пак: защо не?

Рандъл издържа погледа му.

— Вие подигравате ли се с мен?

— Не, защо да се подигравам?

— Защото ме питате дали бих свидетелствал. — Той се изсмя горчиво. — Няма да се разкрива, господин Харди, никога.

— Добре.

— Не и докато уча в „Сътроу“. Няма начин.

Харди се наведе напред и облегна лакти на коленете си.

— Толкова ли е лошо? Винаги съм смятал, че ако си гей, няма по-подходящ град за живеене от Сан Франциско.

— Може би за възрастните гейове, но не и ако си тийнейджър. Направо ще те линчуват. Искате ли да чуете една история?

— Казвай.

— Имах един приятел, Тони Холис, можете да проверите. Миналата година излезе на светло и беше пребит от хулигани в Ное Вали — четири пъти за шест месеца, винаги, когато на някоя улична банда ѝ доскучаеше. Накрая, струва ми се, на Тони му писна и се нагълта с цяло шише хапчета. — Той млъкна, сякаш да събере мислите си. — Затова няма да призная нищо публично. А вие ми обещахте, че също ще мълчите. Ако проговорите, ще отрека. Това се отнася и за господин Муни.

— Защо и за господин Муни?

— Обещахте да не говорите и за него.

— Да, но това беше, когато... — Харди направи пауза. — Не съм сигурен, че разбирам защо е толкова важно да не се разчува за него, след като вече е мъртъв.

— По същата причина, по която и докато беше жив. Не искаше баща му да знае. За него това беше най-важно нещо. Живееше този потаен живот, само и само старецът да не узнае истината. Щом той не е искал да му причини тази мъка, как бих могъл аз да го направя? Не мога. Когато разговаряхме днес, ми казахте, че ако знам нещо, трябва да постъпя правилно. Е добре, според мен не е правилно да ви оставя да разкажете всичко на бащата на Майк.

— Тогава как да се възползвам от тази информация, щом не мога да я разглася?

— Не знам. Това не е мой проблем. — Той се изправи. Приличаше на възпитано дете, което без да иска е изтърсило някаква глупост и сега се чуди как да си вземе думите назад. — Вижте, наистина съжалявам. Мислех, че е важно да ви кажа, за да знаете с какво си имате работа.

— Не ме разбирай погрешно, Стивън. Наистина го оценявам, но...

Младежът го прекъсна:

— Но от вас зависи как ще постъпите.

Харди поседя известно време във фотьойла си, потънал в размисъл. После стана, прекоси трапезарията и отиде в кухнята. Поспря за малко в тъмната и празна всекидневна и се полюбува на тропическата си риба. После запали осветлението и почука едновременно на вратите към стаите на двете си деца, разположени перпендикулярно.

— Само секунда!

— Уча си уроците!

Той почука отново.

— Искам да видя незабавно и двама ви.

Последва познатото мърморене. Докато се отвори първата врата и се появи Бек, той вече стоеше наред, хола, пъхнал ръце в джобовете си, привидно спокоен и нехаен. Винсънт също се показва, видя намусената физиономия на сестра си и погледна баща си. Подозирайки какво ще последва, той заличи от собственото си лице всички следи на недоволство и попита услужливо:

— Какво има?

Харди ги наблюдава изпод вежди цели десет секунди, преди да продума с най-сдържания тон, на който беше способен:

— Вероятно ви е убягнало от вниманието, че майка ви лежи горе в леглото си, пострадала доста зле. И макар да осъзнавам, че домашните, над които и двамата се трудите толкова усърдно, са далеч по-важни от работата, която върша аз, за да ви храня и обличам, не мисля, че е прекалено да изисквам от вас да допринасяте за гладкото протичане на живота в този дом, когато, например, съм зает да говоря по телефона. И нека ви кажа, че съм силно разочарован, задето трябва да го споменавам на хора на вашата възраст, за които се предполага — или поне така си мислех, — че това им се е превърнало в навик. Но очевидно съм грешал.

Той помълча за момент, гледайки двамата в очите.

— Та ето какво. Когато звънецът или телефонът звънят и майка ви или аз или и двамата ви помолим да отворите или да вдигнете слушалката, не искам да чувам за домашни, нито пък че трябва да

чакам и една секунда. Искам и двамата да скочите начаса и дори да се надпреварвате кой е по-бърз. И който и от вас да отвори пръв вратата, очаквам да окажете на посетителя — който и да е той — онова гостоприемство, каквото би следвало да получи в дома на цивилизовани хора. Ти например, Винсънт, не бива да оставяш госта, който търси по име някого в тази къща, да стои във вратата в студа. Освен това, ако е възрастен, когото не познаваш, трябва да го погледнеш в очите, да му подадеш ръка и да се представиш. После трябва да поканиш този човек и дори — знам, че може да бъде досадно — да поведеш любезен разговор с него и да го накараш да се почувства удобно, докато онзи член на семейството, когото търси, не се появи. Това звучи ли ви поне малко познато? Не сме ли водили този разговор и преди? Ребека тръсна косата си.

— Ако това се отнася само за Винсънт, татко, аз трябва да си уча...

Харди се извъртя към нея и я прекъсна:

— Всъщност, драга моя, не се отнася само за Винсънт.

Твоите уроци не те освобождават автоматично от домашните ти задължения. Винсънт също има уроци. Вярваш или не, дори баща ти от време на време има домашни, като например тази вечер. Сравнително важни домашни.

Майка ти също непрекъснато има домашни. Така че домашните не са извинение, за да бягаш от ангажиментите си като член на това домакинство. Ясно ли е?

Тя шумно и демонстративно си пое дъх. Това много оскърби Харди.

— И като говорим за учтивост, предпочитам да не слушам театралните ти въздишки или да гледам киселата ти физиономия, Винсънт. Тук всички живеем заедно. Всички си имаме задължения. Затова трябва да се уважаваме взаимно, да си помагаме, да бъдем любезни един към друг и към гостите си. — Той премести поглед от дъщеря си към сина си и обратно. — Има ли нещо неясно в това, което казах току-що? Винсънт?

Синът му унило се подпираше на рамката на вратата. Поклати отрицателно наведената си глава.

— Винсънт — повтори Харди. — Погледни ме. В очите.

Така. Разбра ли всичко, което казах?

— Да.

— Какво да?

— Да, сър.

— Това е правилният отговор. Ребека?

— Да, сър. Съжалявам.

— Още по-добре. — Харди се обърна в мига, в който апаратът в кухнята започна да звъни. — Не е нужно никой от вас да се безпокои — каза той. — Аз ще вдигна.

— Обикновено не се обаждам толкова късно — започна Глицки, — но телефонът ти дълго даваше заето и си помислих, че още не сте си легнали. Как е Франи?

— Спи, надявам се. Освен ако точно в този момент не си връзва връзките на маратонките. Но предполагам, че не се обаждаш да ме питаш за нея.

— Всъщност не.

— Очакваш да ти се моля ли?

— Не. Никога няма да повярваш какво открихме за Екзекутора.

— Само не ми казвай, че е червенокосо джудже.

— Може и да е — отвърна Глицки. — Но може и да е използвал заглушител.

— Пак с тези заглушители.

— Не разполагахме с нищо друго, затова изпратих половината инспектори от „Убийства“ да поразпитат в Туин Пийкс. Говорихме с двайсет и един граждани, които живеят наблизо, и никой от тях не е чул изстрели, също както при Боскачи. Подобно е и положението в квартала на Елизабет Кеъри. Помниш ли я? Никой на цялата улица не е чул нищо, а всички са си били вкъщи. Нищичко.

— Какво искаш да кажеш? Че всички убийства са дело на Екзекутора?

— Това е работната хипотеза. Във всеки случай, имаме четири изстрела в гъстонаселени квартали и никой не чува нищо. Изглежда малко странно.

Харди не беше съвсем съгласен. Градът бе шумен. Ушите на хората бяха толкова претръпнали за всевъзможните звуци, че лесно можеха да пропуснат изстрел. Така или иначе, макар още да не бе

готов да го спомене на Ейб, когато дойдеше времето, можеше да се изкуши да призове приятеля си на свидетелската скамейка по делото Андрю Бартлет и тогава щяха да са му от полза показанията, че един изстрел не звучи по-различно от прословутия кучешки лай в нощта.

Очертаваше се още една алтернативна теория, която можеше да се пръсне като сапунен мехур.

Но изведнъж му хрумна нещо.

— Чакай малко. Боскачи ли каза? Какво общо има той? Мислиш, че Екзекуторът е застрелял и него?

— Не знам — отвърна Глицки. — Но идеята е съблазнителна, не смяташ ли?

— Че убийствата са свързани? Разбира се. Обаче трябва да признаеш, че разполагаш само с догадки. Понякога хората просто не чуват, особено изстрел, за който си мислят, че е гръм от спукана гума, ако изобщо го доловят. Обзалагам се, че повечето от тях не биха чули и шум от дрънкане на желязо. С това не казвам, че го е извършил Тенекиеният човек.

— Звучиш ми като Трея.

— По-лошо е, че може да звучи и като други хора.

— О, със сигурност. Но не всичко е вятър и мъгла. Обадих се пак в лабораторията и ги помолих да извършат физически оглед на куршумите от Туин Пийкс. Лаборантът не можа да направи балистично сравнение с куршума на Алън, прекалено е деформиран, но забеляза по другите куршуми същите следи от одраскване или протриване, от същия калибър. Не би могъл да се закълне в съда, но се обзалага, че е използвано едно и също оръжие със заглушител.

— Възможно е — каза Харди. — Но след като не може да се закълне в съда, а съм чувал, че тези неща имат тежест именно там... — Харди не искаше да обижда ченгетата на Глицки, затова се прекъсна. — Така или иначе, изглежда все пак си постигнал някакъв напредък — каза той. — Ако обаче ми кажеш и че си открил връзка между жертвите и процеса, на който онази Кеъри е била съдебен заседател, че може би Алън е бил обвинителят, тогава ще започна да мисля...

— Това е! — възкликна Глицки, гласът му преливаше от радък за него ентусиазъм. — Точно това забравих. Благодаря.

— Моля, пак заповядай — рече Харди, преди да разбере, че говори в замлъкналата слушалка.

Макар напоследък да бе зает предимно със случая Андрю Бартлет, професионалният живот на Харди далеч не се изчерпваше с него. Първата му работа във вторник сутринта бе да се срещне с Кларънс Джакман, затова дори не се отби в офиса си, а направо подкара към Съдебната палата, паркира на „Ол-Дей“, където неотдавна бе застрелян Боскачи, и точно в осем и половина се яви при областния прокурор.

Въпросът, който обсъждаха, бе теория, наречена „провокиран акт на убийство“. Според нея лицето, обвинено в престъплението, не бе убило жертвата, а беше извършило нещо толкова вероятно да предизвика „ответно насилие“, че пред закона всъщност бе отговорно за убийството.

Имаше два класически примера. Първият, когато някой влиза в магазин за спиртни напитки с цел обир, насочва оръжие към собственика, който на свой ред измъква собствения си пистолет изпод тезгяха и стреля, но вместо крадеца улучва случаен клиент. В този случай собственикът се смята за невинен, докато крадецът може да бъде обвинен в „провокиран акт на убийство“. Вторият пример бе сценарият, според който двама наркопласьори влизат в престрелка и единият от тях хваща невинен гражданин, използвайки го като човешки щит — човекът загива от куршум, изстрелян от другия пласьор. В този случай, макар че и вторият наркопласьор е виновен за убийството, отговорен за смъртта на жертвата се смята онзи, който я е използвал като щит, въпреки че фаталният изстрел не е бил негов.

В случая, с който се занимаваше Харди, клиентка му беше Лейла Медисън, майка на четиринайсетгодишния Джамал Медисън, който тръгнал да ограбва апартамента на един от съседите им заедно с бандата си от четири момчета. Лейла се беше свързала с Харди чрез друг негов клиент, чието жилище чистеше. Освен Джамал тя имаше още три деца, всичките на възраст под десет години, с които живееше в Бейсайд. Ситуацията, ужасна, но твърде често срещана, се усложняваше още повече поради факта, че първоначалното решение на

Джакман беше да обвини Джамал като възрастен в провокиран акт на убийство на приятеля му Деймън. Джамал не беше застрелял Деймън. Всъщност собственикът на апартамента бе стрелял наслуки по момчетата, докато бягали от сцената на обира, и бе ранил Джамал и убил Деймън.

И тук, каквато бе практиката му напоследък, Харди нямаше намерение случаят да стига до съда. Той преговаряше. Сърцето му не се късаше от жалост към Джамал, а към майката, и той бе приел петстотин долара, дарени от работодателя на Лейла, за да се опита да убеди Джакман, че в случая не става дума за провокиран акт на убийство.

— ... ако, да речем, беше поне на седемнайсет години, Кларънс. Но той е само на четиринайсет. Вече са надупчили собствения му глупав задник и е загубил най-добрия си приятел. Смятам, че това ще му послужи за поука — ще разбере, че не може безнаказано да се обират домовете на хората.

Седнал зад бюрото си, Джакман като че ли се забавляваше от разговора.

— Ще го разбере и докато лежи трийсет или четирийсет години в кафеза, Диз. Обзалагам се, че докато дойде време да излезе, вече ще е загубил напълно вкуса си към краденето. — Той разпери пръсти на бюрото си. — Въпросът ми към теб е следният: искрено ли вярваш, че е способен да се промени?

Харди поклати глава.

— Виждал ли си хлапе, което да не се променя, Кларънс? Особено когато е на четиринайсет. И това ще се промени. В МВЦ ще го поемат опитни психолози, някой ще успее да намери път към душата му и след няколко години ще излезе оттам нов човек. Но истинският въпрос, правният въпрос е провокираният акт.

Джакман прокара пръст под яката на ризата си. Като се подсмихна, той избоботи с плътния си глас:

— Нормално е, когато проникнеш в нечий чужд дом, да се лишиш от някои от неотменните си права.

— Съгласен. Но господин Паренсич — това бе жертвата на обира, стреляла по Деймън и Джамал, — не е бил действително застрашен. Момчетата дори не са били въоръжени. Дори не са подозирали, че си е вкъщи.

— Така твърдят те, значи още по зле за тях. И не забравяй, че са били петима. — Той вдигна едната си ръка.

— Сипсо. Достатъчно голям брой, за да образуват банда и ти го знаеш. Дори ако са четиринайсетгодишни. Смятам, че господин Паренсич съвсем основателно се е почувствал застрашен.

— Не се съмнявам, но тези хлапаци фактически са бягали, когато Паренсич е стрелял. Самоотбрана или не, те са поели куршумите. Нека го наречем разчистване на сметки.

— Искам да знаеш, че по никакъв начин няма да повдигна обвинение срещу Паренсич — каза Джакман. — Все някой трябва да защитава жертвите при такива ситуации.

Харди не можа да сдържи усмивката си.

— Изявление, достойно за предизборната ти кампания, Кларънс, но не можеш да твърдиш, че бягството е равносилно на ответно насилие, а именно това са правили момчетата, плюли са си на петите. — Харди обмисли думите си, преди да продължи. — Реакцията на Паренсич безспорно е била законна, но ненужна, затова убийството не може да мине за провокиран акт. Това е всичко.

Джакман го слушаше внимателно, като търкаляше един молив по бюрото си.

— Как би погледнала на това обществеността, Диз? Нахлуваш в чужда собственост и не съзнаваш, че някой може да пострада? Трагедията тук не е твоето момче, нито майка му, а Деймън, който също е бил четиринайсетгодишен и който никога няма да навърши петнайсет. Ако на тези шибани глупави хлапета, прощавай за израза, не им бе скимнало да ограбят Паренсич, Деймън още щеше да е сред нас. Такава нелепа загуба.

— Разбирам те, Кларънс, наистина. Но ти при всички положения ще накажеш Джамал. Ще отиде в изправителен дом за грабеж. Така е справедливо. Обаче с обвинението в убийство няма да си спечелиш ничии симпатии, повярвай ми. Напротив, ще те сметнат за неискрен и отмъстителен. Джамал е само на четиринайсет, Кларънс. Както каза, той още е сред нас, жив, затова нека му дадем шанс. Малък, но реален. Нали не би искал да му го отнемеш? Освен това — Харди стигна до същината — ти и аз, и двамата знаем, че няма съдебни заседатели в този град, които да го осъдят, така че защо да си губим времето? Просто си бесен.

— Да, бесен съм.

— Чудесно. Но изкарай си го на някого, който наистина заслужава. Това тук не е справедливо, знаеш го. — Харди се учуди, че използва такива думи. Съвсем доскоро не мислеше по този начин.

Джакман продължи да търкаля молива още малко. По всичко личеше, че вече е взел решението си за Джамал, но когато най-последно проговори, засегна друга тема:

— Носи се мълва, че работиш заедно със съдружничката си по делото на Бартлет. И заседанието е тази сутрин, ако не се лъжа.

— Правилно си осведомен. Ще започне след около час.

— Допускам, че присъствието ти в състава на защитата е продиктувано от определени съображения, така ли?

— Ами, смятаме да си изиграем козове, с които разполагаме, Кларънс, ако това имаш предвид. Ейми изобщо не биваше да се опитва да сключва споразумението с Алън, това е извън всяко съмнение. Но не защото се провали.

— А защо тогава?

— Защото съм повече от наполовина убеден, че момчето не е виновно.

В спокойния допреди малко тон на прокурора се прокраднаха застрашителни нотки:

— Смяташ, че от този офис е упражнен някакъв натиск, защото бързае с присъдата ли? Мислиш, че постъпваме нечестно? Че не желаем да се стига до процес? Преди по-малко от седмица собствената ти съдружничка пледира виновен, ако си спомняш. Какво се е променило? Разполагаш ли с нови доказателства?

— Не, сър. Всъщност не. Може би просто възприехме нов подход. Това е.

— Добре. — Джакман се намръщи, взе молива и започна да тропа по бюрото с гумичката му. — Ще те уведомя за решението си относно Джамал. Когато го взема. — И си погледна часовника. — Нали не искаш да закъснееш за съда? Явен намек, че го отправя.

Когато срещата приключи, Харди мина във външния офис, където Трея седеше на бюрото си.

— Как мина? — попита тя.

— Решението още не е взето. — Но лицето на Харди издаваше, че крайният резултат най-вероятно ще бъде благоприятен. Трея не го разпитва повече. Докато разговаряше с Джакман, пейджърът му беше вибрирал три пъти и всички обаждания идваха от службата му. Затова помоли:

— Може ли да използвам телефона ти за една минута?

Градски разговор.

— Само за една — каза тя. После, като се увери, че вратата към кабинета на Джакман е затворена, добави: — Ейб се обади. Попита дали имаш възможност да се отбиеш.

Харди, който вече набираще номера, отвърна разсеяно:

— Търсил ли ме е? Откъде е знаел, че съм тук?

— Не знаеше. И не е търсил теб. Обади се на мен, защото аз съм преданата му съпруга и работя тук. Казах му, че си вътре при началството. Искаше да говорите за...

— Извини ме за секунда — Харди вдигна пръст, за да я прекъсне. Заговори в слушалката. — Филис, аз съм, Диз.

Не беше нужно да звъниш три пъти. Номерът се изписа още първия път и очевидно щях да се обадя веднага, след като се освободя. — Той се заслуша. — Кой? Добре. Да. Познавам я. Разбрах. Да, ясно. Веднага ще отида. Добре, добре. Това значи, че няма да се отбивам в офиса. После отивам в МВЦ при Ейми. Добре, разбрах. Това е всичко. Благодаря. — И като затвори, се обърна към Трея. — Обичам тази жена. В сравнение с нея останалата част от човечеството изглежда толкова благодушна. Ейб спешно ли искаше да ме види?

— Винаги — каза тя и сниши гласа си. — Но ми се струва, че просто искаше да си почешете езиците по тази история със заглушителите при Алън и останалите.

— Останалите. — Харди се облегна на бюрото ѝ. — Знаеш ли, мисля, че той е блестящ и забележителен ум, но в случая само тъпче на едно място, докато не се добере до нещо истинско.

— Точно това му казах и аз — отвърна тя. — Истината е, че го влече неудържимо към отдел „Убийства“ и просто си търси извинения. Тази сутрин изпратил двама инспектори да разпитат роднините на жертвите от Туин Пийкс — ако има такива — за да разберат дали някой от тях не е бил съдебен заседател в процес за убийство. Инспекторите не останали въодушевени.

— Почакай само да ги изпрати в архива, за да преровят всички дела на Алън от последните двайсет години. Тогава наистина ще пропищят.

В този момент Ана Саларко беше по-важна от Ейб по всички критерии на Харди. Такова беше и съдебното заседание, което сигурно щеше да започне, преди да е пристигнал. Но не можеше да пренебрегне Ана, която го бе търсила в офиса. Двамата с Ву бяха обсъдили стратегията на защитата вчера късно следобед и той нямаше причини да се съмнява, че тя няма да се справи и сама. Освен това помоли Трея да предаде извиненията му на Ейб.

Двайсет и пет минути по-късно седеше отново в яркожълтата кухня на семейство Саларко. Карла беше в кошарката си и гледаше по телевизията „Барни“. Видимо притеснена, мятайки неспокойно глава насам-натам и подръпвайки с пръсти косата си, Ана му предложи стол до кухненската маса. Той извади касетофона си и след като получи съгласието ѝ, го остави на масата между тях. Тя седна така, че да може да държи под око както бебето, така и външната врата. Като видя поведението ѝ, Харди я попита дали съпругът ѝ знае, че му се е обадила.

— Не, но трябваше да го направя. Мислих за това през цялата нощ. За момчето, Андрю. Онова, което разпозна Хуан. — Тя хвърли поглед към вратата, пое си дъх и отново се обърна към него. — Аз също бях на процедурата по разпознаването. Заедно с Хуан. Но после те разговаряха само с него.

— Защото беше видял Андрю и им е казал, че може да го идентифицира?

— Si. Но те не... — Тя щракна с пръсти и се озърна, търсейки правилните думи. — No sais. — И допълни: — Те не уточниха колко пъти Хуан е видял Андрю. Както го направихте вие. Първия път, когато слезе долу, и после, когато момчето се върна. И онзи другия.

— Онзи, когато сте видели момчето да бяга? Навън, пред къщата?

— Si. Не знам какво... как... дали Хуан е видял нещо тогава. — Тя закърши ръце в скута си. — Но миналата нощ премислих всичко

сто пъти и беше така, както казахте вие, както каза Хуан, когато... описа как сме отишли до прозореца: аз напред, а той след мене.

— Чудесно се справяте — каза Харди. — Продължавай те, слушам ви.

Тя му хвърли бегла, празна усмивка и отново обърна глава към вратата.

— Вие сте били до прозореца...

— Si. Погледнах навън и бях много ядосана, задето събудиха бебето. Почнах да тропам по стъклото. Тогава той се обърна. Погледна ме и после избяга.

— И този мъж, този път, Андрю ли беше?

— Не — тя поклати глава. — Не казвам, че Хуан е излъгал. Може би се е объркал. Може би аз... Беше далече и не го видях много ясно.

— Добре. Може би и двете. Слушайте, Ана. Никой няма да обвини Хуан в нищо, задето ми разказвате всичко това. Може наистина да е сбъркал, без задни мисли. Вече е видял Андрю два пъти, така че си е казал: кой друг може да е? Прав ли съм? А кога беше процедурата за разпознаване? Месец по-късно? Шест седмици?

— Si. Нещо такова. Те наредиха момчетата в редица, а аз и Хуан гледахме през тъмното стъкло. Но поотделно, не биваше да говорим помежду си, нали разбирате. Дадоха ни една карта и трябваше да начертаем „X“, ако познаехме някого. Аз обаче не разпознах никого, а по-късно разбрах, че Андрю е посочил номер две. Казах му, че не мисля, че това е момчето, което видях от прозореца.

— Не е бил Андрю?

Като заклати трескаво глава, тя отвърна:

— Не. Не и ако е бил в редицата. — След като се изповяда, тя престана да клати главата си. Раменете ѝ също спряха да се тресат. — Хуан ме сграбчи за ръката и ме попита чувам ли се какви ги говоря. Каза ми, че нямам никакви съмнения. Бил видял същото момче.

— Видял го е, наистина — каза Харди. — Но не и онзи път.

— Si. Но той беше... толкова ми беше ядосан. Много сърдит. Да не би да съм мислела, че не знае кого е видял? Не съм ли знаела, че полицията ще ни помогне с la migra, ако и ние им помогнем?

— Те не могат да ви помогнат — рече Харди. — Нито ще го направят.

— И аз мисля така. Но Хуан още се надява, нали знаете. Ако отидем в съда и той каже, че е бил Андрию... — Гласът ѝ заглъхна. — Както и да е, не исках повече да споря с него. — Главата ѝ бе сведена, но вдигна очи към него. — Не и до вчера. Когато разбрах.

Докато стигне до МВЦ докато се легитимира, за да Допуснат до съдебната зала, и докато си проправяше към масата на защитата под неодобрителния поглед на съдия Джонсън, бе станало десет и петнайсет — бяха прехвърлили всички искания до съда, включително и молбата за отлагане, и сега, предположи Харди, се готвеха да повикат първия свидетел на защитата.

Но преди това Джонсън свали очилата си и каза:

— За протокола, съдът регистрира появата на...?

Харди се изправи.

— Извинявам се за закъснението, ваша чест. Дизмъс Харди, втори адвокат на непълнолетния.

Джонсън стисна устни и присви очи.

— Добре, господин Харди. Бихте ли си направили труда да се приближите, моля? Вие също, госпожице Ву.

Това не бе обичайно, но щом съдията те викаше, трябваше да се подчиниш.

— Да, ваша чест?

Ръката, в която Джонсън държеше очилата си, трепереше леко. Очите му бяха студени като две ледникови езера. Той заговори решително, с нетърпящ възражения тон:

— От различните ви искания и от списъка на свидетелите, който ми представихте вчера, стигнах до извода, че възнамерявате да превърнете това изслушване в по-продължителна процедура, отколкото съм склонен да допусна в дадения случай. А сега виждам, че господин Бартлет има и втори защитник. Не се случва често непълнолетен ответник да е представляван от двама адвокати на дело 707. Искам да предупредя и двама ви съвсем откровено, че няма да търпя никакви тактики за разтакаване или шикалкаване. Ще позволя всеки свидетел да бъде разпитван само от един адвокат — или от единия, или от другия от вас. Ако свидетелите ви не говорят по точно определените критерии, ще ги отстраня. Видя ли, че губите времето на съда, ще ви прекъсна. Ясно ли е?

— Да, ваша чест — Харди беше изненадан не само от категоричността на предупреждението, но и от строгостта, с която съдията ги смъмри. Очевидно Ву вече бе успяла да го предизвика и раздразни дори повече, отколкото Боскачи, и Харди щеше да стори добре да не го забравя. Все пак нямаше намерение да свива платната. — Но както без съмнение сте разбрали от исканията ни, ваша чест, междуременно този случай се оказа по-сложен, отколкото...

Джонсън вдигна пръст.

— Точно това имам предвид, господин Харди. Не ме карайте да повтарям. Това изслушване не се отнася за сложността на наказателното дело, а дали господин Бартлет да бъде съден като непълнолетен или не. Става въпрос единствено за това. Прочетох исканията ви да призовете свидетели по критерия за тежестта и не е нужно да съм гений, за да се досетя какво целите — за ваше добро е обаче свидетелите ви да се придържат към фактите и доказателствата. Няма да търпя никакви алтернативни теории и други глупости — можете да ги изнесете в съда за възрастни, ако някой съдия ви позволи. — Той се овладя. — При положение, разбира се, че делото отиде в съда за възрастни.

Съдията се облегна на стола си и стрелна с поглед първо Харди, после Ву. Понижи тон, което в никакъв начин не отне от твърдостта му.

— Вярвам, всички сме наясно, че дори не би трябвало да сме тук тази сутрин и нямаше да бъдем, господин Харди, ако вашата фирма бе играла открито с областния прокурор. След като обаче така или иначе сме тук, няма да позволя да превърнете тази процедура във фарс. Това е всичко.

Отрязан набързо, Харди се върна на масата на защитата, докато Ву се подготвяше да призове свидетеля си. Седнал до Андрю, Харди откри, че му е трудно да се съсредоточи. В ушите му кънтяха предупрежденията на съдията, а касетата с показанията на Ана Саларко изгаряше джоба му.

Андрю не седеше на обикновен стол, а бе натикан в инвалидна количка с ръце, оковани в белезници. На шията му имаше дебела, омотана в бинтове шина, която събуди у Харди асоциации с Франи — очевидно беше седмицата на вратните шини. Андрю седеше вдървено като глътнал бастун, със затворени очи, изпускайки от време на време тихи стонове, които не се сториха престорени на Харди. Зад двамата,

седнали на първия ред, бяха Хал и Линда Норт и Харди още усещаше враждебните им погледи — те го бяха проследили със зле прикритото недоволство, докато влизаше в съдебната зала, минаваше по пътеката и се настаняваше на масата на сина им.

Постепенно си наложи да прогони мислите, които го разсейваха. Напомни си, че тази процедура беше само първото действие на онова, което все повече заприличваше на пиеса в три действия — второто действие щеше да бъде предварителното изслушване в съда за възрастни, а третото — самият процес. На свидетелската скамейка до съдията седеше бившето ченге и настоящ частен детектив, приятелка на Уес Фарел на име Джейн Хюрън, на която бяха платили 350 долара и която трябваше да прочете разказа на Андрю „Перфектен убиец“, за да го анализира от гледна точка на правдивостта. Според Харди задачата ѝ изглеждаше доста проста, особено след като я бяха запознали предварително с възраженията, които самият Андрю бе изтъкнал пред тях.

Очевидно седеше от доста време там, защото Ву бе стигнала до заключителната фаза:

— И така, госпожо Хюрън, като изхождате от подготовката и опита си — единайсет години полицейски служител и седем години частен детектив — как бихте определили степента на криминален умисъл на автора на този разказ?

Хюрън се огледа; тя бе тъмнокоса, късо подстригана, едра и мускулеста жена с интелигентно лице, облечена в тъмносин костюм с панталон. Когато отговори, се обърна директно към съдията, както я бяха инструктирали Харди и Ву. Бяха ѝ казали също да говори без заобикалки.

— Не може да се говори за умисъл, тоест за предварително скроен хитър план, що се отнася до реалния свят — каза тя.

— Какво по-точно имате предвид?

— Той няма никакви познания как би подходило към подобно престъпление едно истинско полицейско разследване.

— Бихте ли ни дали пример, моля?

— Да. Алибито му е изключително наивно.

— В какъв смисъл?

— Първо, то в никакъв случай не го елиминира като заподозрян. Времето, по което са станали убийствата, съпада с присъствието му

на сцената на престъплението. Това е прекалено глупаво. А после се е върнал и се е престорил, че е открил трупове. Престъпник, който поне малко би планирал нещата предварително, никога не би го направил.

— Нещо друго?

Хюрън отново погледна съдията, сякаш чакаше одобрение, и когато той кимна, продължи:

— Почти всичко друго, бих казала. Авторът демонстрира оскъдни познания по въпросите на съдебната медицина, балистичните тестове, следите от барут по ръцете, пробите от косми и влакна и въобще всички веществени доказателства, които, както си му е редът, следователите събират и анализират от местопрестъплението. Предпазните мерки, които убиецът взима в разказа — хирургическите ръкавици, за да не оставя отпечатъци от пръсти, и така нататък — са все неща, които човек научава от филмите, а не от опита си в реалния живот.

Това бе всичко, на което се бяха надявали Харди и Ву, и Хюрън се бе справила блестящо. Ву наклони глава, благодари й и заяви, че няма повече въпроси.

— Господин Бранд? — произнесе монотонно съдията.

Бранд моментално скочи на крака, като се насочи към свидетелката с пружинираща походка и блеснали очи. Харди си помисли, че това не предвещава нищо добро, но не си представяше какво точно. Така или иначе, не след дълго щеше да узнае.

— Госпожо Хюрън, работите в системата на правосъдието вече близо двайсет години, вярно ли е?

— Да, така е.

— И имате богат опит с огнестрелни оръжия, нали?

— Да.

— Балистични експертизи, сравняване на мостри от куршуми и така нататък?

— Да.

— Разбирам. Тогава нека ви попитам. Докато не прочетохте този разказ, знаехте ли, че преди да ги продават, от оръжията, произведени в Израел, се взимат балистични проби и тази информация се съхранява заедно с регистрационния номер на оръжието, така че всеки куршум,

изстрелян от него където и да било по света, може да се свърже с притежателя му?

Хюрън се усмихна, сякаш признателна, че ѝ съобщават тази изумителна дребна подробност.

— Не — отвърна тя. — Честно казано, не го знаех. Това е интересен факт.

— Наистина е интересен — каза Бранд. — И вие, опитният криминалист, не сте го знаели. — Той се извърна към Ву и Харди, после се обърна към съдията и кимна приветливо. — Нямам повече въпроси.

Този ход явно изненада Ву, но Харди си помисли, че маневрата на Бранд е изключително сполучлива — да надцака неоспоримия професионализъм на Хюрън с още по-добър пример за този на Андрю. Но понеже не искаше да рискува, като нарушава ритъма на Ву, само се облегна, скръсти ръце и се усмихна, като че искаше да покаже, че се наслаждава на сцената.

Ву се изправи и призова следващия си свидетел, когото познаваше от колежа — Падриг Харингтън, доктор на филологическите науки и преподавател в държавния университет на Сан Франциско. Когато обаче пристав Котрел отиде до вратата в дъното и я отвори, за да повика свидетеля, Бранд отново стана на крака.

— Ваша чест, моля за кратко съвещание.

Съдия Джонсън нагласи очилата си и извиси глас, за да го чуят отзад:

— Само за минута, ако обичате, доктор Харингтън. — После направи знак на адвокатите да се приближат.

— Кажете, господин Бранд.

— Ваша чест, преди да изслушаме този свидетел, бих искал да попитам госпожица Ву по какво е професор този доктор Харингтън.

— Не виждам връзката... — започна Ву.

— Аз обаче виждам. Отговорете, моля — прекъсна я съдията.

— По английска литература.

— Английска литература? — Бранд вдигна вежди, очевидно отрепетитан жест. — Ваша чест, с позволението на съда, бих искал да попитам госпожица Ву какво значение или каква връзка имат очакваните показания на доктор Харингтън към делото.

— Ще разберете, когато го разпитам — отвърна Ву.

— Това не ме задоволява — каза Джонсън. — Въпросът е юридически. Отговорете.

Харди копнееше да направи възражение и да защити Ву, но знаеше, че всичко, което би казал, само би ядосало още повече съдията и би намалило шансовете на клиента им. Затова трябваше да мълчи и да търпи.

Ву преглътна, примигна, погледна бързо Харди и хвърли поглед на Бранд.

— Ще говори за характера на художествената измислица и за степента на вероятното сходство между автора и създадения от него герой. С други думи, дали човек е способен да измисли неща, които обаче е неспособен да извърши на дело.

Бранд заговори присмехулно:

— Ваша чест, да не би да има някаква научна страна на въпроса, която ми убягва? Ищецът се готви да докаже, че авторите на художествена проза си измислят неща. Ако това е същината на показанията на доктор Харингтън...

Ву го прекъсна:

— Той ще разгледа специфични елементи от разказа на господин Бартлет, ваша чест, и ще ги сравни с елементи от действителното престъпление.

— И какво, по-точно, ще покаже това? — попита съдията.

— Че дори степента на умисъл, проявена от героя на разказа, колкото и минимална да е, както доказва последният ми свидетел...

Бранд я поправи:

— Както се опита да докаже.

— Както доказва последният ми свидетел — повтори Ву, — дори тази нищожна степен на умисъл е по-малка от проявената от господин Бартлет.

— Или по-голяма — каза Бранд.

Забравяйки, че трябва да шепне, Ву изстреля въпроса към Бранд:

— Какво имате предвид с „по-голяма“?

Той се обърна директно към Ву:

— Готов съм да приема, че е различно. Авторът е действал или с по-голям, или с по-малък умисъл. Няма начин да се разбере от написаното.

— Чуйте ме и двамата — Джонсън се надигна няколко сантиметра от стола си и се наведе през банката. — Ще адресирате забележките си към съда и единствено към съда. Няма да допусна лични нападки на тази процедура. Колкото до въпроса, съгласен съм с господин Бранд. Госпожице Ву, съдът намира, че не се нуждаем от показанията на този свидетел.

— Благодаря, ваша чест. — Бранд леко се поклони и се насочи към мястото си.

Ву не помръдна, стъписана.

— Но...

Джонсън ѝ се сопна:

— Протоколирайте предложението си, ако желаете.

Тя се върна на масата на защитата и повтори на съдебната стенографка какво бе казала на съдията. Когато свърши, Джонсън си записа нещо и вдигна поглед.

— Доктор Харингтън — каза той, като повиши глас в посока към галерията. — Свободен сте. Съдът ви благодари, че отделихте от времето си.

Джонсън обяви двадесетминутна почивка, преди Ву да извика следващия си свидетел. Той щеше да свидетелства по потенциала на Андрю за рехабилитация. Почти цялата зала се изпразни. Пристав Нелсън, „агънцето“ на Бранд, бе отвел Андрю в тоалетната, а пристав Котрел и съдебната стенографка бяха изчезнали през вратата, която водеше към кабинета на съдията. Бранд също се изпари някъде, както и двамата Норт — вероятно бяха излезли вън в коридора. Така Ву и Харди останаха сами на масата на защитата.

— Негова чест изглежда малко пристрастен — каза Харди.

— Да, също както Бил Гейтс е малко богат.

Харди се усмихна слабо.

— Все пак не бих се тревожил особено от този факт. Ще видиш, че накрая ще намали на пет години.

— Ако е така, значи сме загазили.

Харди сви рамене.

— А може би и не.

И той ѝ разказа най-новите факти, до които се бе добрал, след последната им среща в болницата: за сексуалните наклонности на Майкъл Муни и за неспособността на Ана Саларко да разпознае Андрю като момчето, избягало от апартамента на Муни, преди Хуан да открие телата. Очите на Ву светнаха.

— Тя ще свидетелства ли?

— Може би. Има малки разногласия със съпруга си. — Той ѝ обясни проблемите на младото семейство с имиграционните власти. — Е, не е точно удар в целта, но все пак тя ми се обади, а това е добър знак. Съпругът не е лошо момче, само че се страхува да не го депортират. Всъщност не го виня.

— Можем ли да направим нещо, за да им помогнем?

— Например?

— Не знам. Да ги насочим към някой добър адвокат по имиграционните въпроси?

Харди поклати глава.

— Възможно е, но не и преди да свидетелства. Не искам да излезе, че ѝ предлагаме някакъв вид имунитет в замяна на свидетелските ѝ показания. Всъщност атакувах доста остро идентификацията, направена от съпруга ѝ, именно на тази основа — разбира се, ако полицията не го е накарала да им предаде Андрю с обещанието, че ще му помогне. Затова ми се струва несправедливо. Ако тя свидетелства доброволно, тогава друга работа.

— Но щом казва, че всъщност не е бил той...

— Знам. Обаче има нещо повече. В протокола е отбелязано, че съпругът ѝ е потвърдил самоличността му. Той ще трябва да признае, че е сгрешил, а до вчера това не се случи. Би изглеждал като глупак и дори по-лошо — като човек, който не е в състояние да контролира жена си. Докато прокуратурата разполага с идентификацията, делото е тяхно.

Двамата потънаха в мисли. Най-накрая Ву попита:

— Ами тази история със сексуалната ориентация?

— Тази, за която не бива да споменавам?

— Да, същата.

Харди въздъхна разстроено.

— Цял ден се боря с това. Какво да направя? Нали обещах на хлапето.

— Но животът на Андрю е заложен.

— Знам, знам. Обаче въпросът ми е: и какво от това?

Ако Андрю не е знаел, че Муни е гей, нищо не се променя.

Все още може да е ревнувал. Навярно ще успее да изнеса този факт пред съдебните заседатели на евентуален процес, но той издиша. Няма да свърши работа. Без показанията на онова хлапе ще се приеме за чиста клюка.

— Не можеш ли да получиш потвърждение и от другаде?

Харди се замисли, забарабани с пръсти по масата.

— Дори да можех — каза бавно той, — с какво би ни помогнало? Господин Муни е бил гей? Може би Андрю е хомофоб и затова го е убил? — Той поклати глава. — Само ще изложим момчето и ще съсипем бащата. Не, няма да стане.

— Освен ако не представи Муни в съвършено различна светлина.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, всички са го обичали, нали? Бил е най-добрият учител на света и така нататък. Но истината е, че никой не го е познавал. Водил е таен живот. Мисля, че всичко, което бихме могли да извадим на бял свят в тази насока, би помогнало на Андрю. Най-малкото ще ни даде някаква идея кой може да го е убил в действителност.

Харди спря да барабани. Изведнъж изпъна гръб и покри ръцете й с длани.

— Съпругите — каза той.

— Чии съпруги?

— На Муни.

— Имал е съпруги?

Харди кимна.

— Таман две. — Ужасната му памет случайно бе съхранила имената. — Тери и Катрин.

— Е, и какво за тях?

— Те биха имали представа, не мислиш ли?

Този вторник редовната среща за обяд при Лу Гърка бе слабо посетена, а атмосферата — мрачна. Джакман, разбира се, присъстваше, но не председателстваше събранието, защото такава нямаше. Глицки, който бе пропуснал последните няколко обеда заради служебни ангажименти, бе решил, че трябва да отчете по-активно присъствие предвид участието си в разследването на убийствата от изминалите седмици, за да очертае по-осезателно параметрите на службата си. Той седеше до съпругата си. Джина Роук, която подобно на Глицки напоследък често отсъстваше от срещите, също беше тук.

Нямаше ги обаче Харди, журналистът от *Кроникъл* Джеф Елиът, двамата градски надзорници — Харлен Фиск и Кати Уест — и, разбира се, Алън Боскачи. Затова вместо голямата кръгла маса в дъното, край която обикновено се събираха, бяха заели сепаре за четирима под един от прозорците на нивото на земята.

Вместо обичайните разговори — градски клюки, личности и политици — този път говореха за Екзекутора, който очевидно бе взел поредната си жертва миналата нощ, макар че убийството не бе станало в града и никой от следователите в Сан Бруно не беше направил връзка между случаите до рано тази сутрин, когато шефът на местната полиция се бе обадил на Лание и го бе помолил някой от хората му да намине при тях.

Лание бе отишъл лично, придружен от Сара Евънс, и там научиха, че Морис Толман, инженер от „Амтрак“, разведен, живеещ сам в малка къща край Танфоран Парк Шопинг Сентър, е получил един куршум в главата и е загинал на място на алеята пред дома си, докато излизал от колата си между шест и осем и половина вечерта. Някъде на залез слънце една жена, която разхождала кучето си, видяла тялото и позвънила на полицията. Местните криминалисти, които направили оглед на местопрестъплението, открили деветмилиметрова гилза в храстите до алеята за коли, но не и куршум.

Следвайки основната теория на Глицки, колкото и да беше невероятна, Лание, Евънс и две местни ченгета бяха обиколили съседните къщи. Но никой от обитателите им — общо четирима възрастни и пет деца — не бе чул нищо подобно на изстрел, макар че всички си били вкъщи вечерта.

Лание се бе обадил на Глицки, за да му го съобщи, и той, улавяйки се за всяка сламка, бе помолил инспекторите да разпитат

близките на Толман, ако имаше такива, за да проверят дали в миналото не е участвал в процес за убийство. После се бе обадил на АТО, за да ги пришпори малко. Освен това в отговор на нареждането, което бе издал предишната вечер след телефонния си разговор с Харди, беше получил по факса дълъг списък от Калифорнийското управление на затворите с имената на освободените през трите седмици преди убийството на Елизабет Кеъри.

Тъй като данните за тези хора бяха в компютъра, Глицки нареди на инспекторите си от отдел „Престъпления от общ характер“ да потърсят номерата на делата им, а после да разровят архива в подземията, за да разберат дали Боскачи е бил обвинител на някои от тези процеси. Докато стана време за обяда при Лу, двамата инспектори бяха идентифицирали трийсет и едно от общо четиристотинте дела.

— Затова бих искал да разполагам с повече тела — говореше Глицки на Джакман.

— Няма предвид трупове — обясни Трея, — а хора, които да проверяват папките.

Глицки кимна.

— Не мога да карам инспекторите от „Убийства“ да вършат това, нито дори хората от следствената си група. Те биха се вдигнали на бунт и не бих ги обвинявал.

Дори момчетата от „Престъпления от общ характер“ мърморят.

— Мога да си представя — каза Джакман.

— Смятам да се обадя на кмета — рече Глицки. — Като чуе за „сериен убиец“, ще ми отпусне повече хора, но дори при това положение работата е чудовищна. И агентите от ФБР не биха се справили за по-малко от месец. Може би поне ще успеят да убедят онези от АТО да си размърдат задниците. Макар че те имат да ми изготвят само един списък.

Джакман пое с пръчиците си един фъстък и го огледа недоверчиво. Днешният специалитет беше мусака „Кун пао“ — не върховното постижение на Чуй — и всички на масата ровеха вяло в храната си.

— Сигурен ли си, че си заслужава всичките тези усилия, Ейб?

Глицки разбираше какво има предвид Джакман. Той се умърлуши.

— Не, не съм сигурен.

— От друга страна — каза Роук, — ако това е единственото, за което можете да се заловите, какво ще загубите?

— Интуицията ми подсказва — Глицки пийна малко чай, — че който и да е този тип, той знае какво върши. Не вярвам някой да му плаща, за да убива тези хора, а той не ги избира случайно.

— В това поне сигурен ли си? — попита Джакман.

Глицки бе принуден да поклати отрицателно глава.

— В този момент, Кларънс, дори не съм сигурен, че днес е вторник.

— И никаква идея за Алън, предполагам.

Трея отговори вместо съпруга си.

— Ейб изпрати тази сутрин инспектор Белу да разговаря с Еди.
— Еди беше вдовицата на Боскачи.

— Значи никакви следи не водят към професионалния му живот?
— попита Джакман. — Някое от активните му дела?

— Всъщност той нямаше такива, Кларънс, както знаеш по-добре от всеки друг. Може да има нещо, свързано с домашното му обкръжение, за което Еди не се е сетила в първоначалния шок. Но не възлагам особени надежди и на това.

— Значи наистина смяташ, че Алън също може да е убит от Екзекутора? — попита Роук.

— Не. Не мога да го твърдя, Джина. Всъщност се върнах на изходната точка — каза Глицки. — Онова, на което се надявам сега, е онзи човек от снощи да има огромно семейство, което да ни каже, че преди години е инвестирал в продуктите на Уонг, че е имал интимна връзка с Идит Монтроуз, че е купил кола втора употреба от Елизабет Кеъри и че всички са имали общ банкер.

— Който от своя страна е бил колекционер на оръжия — допълни Трея.

— Точно така — рече Глицки. — Това би било още по-добре.

— Но се съмняваш? — каза Роук.

Глицки кимна.

— При това сериозно.

Всички се обърнаха, когато Марсел Лание внезапно изникна до лакътя на Глицки.

— Прощавай, че ви прекъсвам, Ейб. Идвам от кабинета ти.

Лицето на Лание бе развълнувано. Дишаше запъхтяно, все едно беше тичал.

— Току-що се върнах от Сан Бруно — каза той. — Преди да тръгна, се отбих пак на местопрестъплението и разбрах, че са намерили и куршума.

— На Толман?

— Да. Върху покрива на един гараж две къщи по-надолу. При дадените обстоятелства те ни го дадоха за изследване в нашата лаборатория. Там бяха много експедитивни. И знаеш ли какво? Никога няма да познаеш.

Глицки беше скочил на крака.

— Вече познах.

— Точно така. Същото оръжие, няма никакво съмнение. Освен това отново със заглушител. На четири от петте куршума има белези от одраскване. На едно и също място. Микроскопският анализ беше категоричен. Заглушител, при това един и същ. И познай какво още. За Толман. Дъщеря му ни каза, че на времето е бил съдебен заседател в процес за убийство.

— Къде? В Сан Бруно?

— Не знае. Но са живели тук, в града, до петгодишната ѝ възраст.

— Значи процесът може да е бил в Сан Франциско. Ами бившата му жена? Тя би трябвало да знае.

— Би трябвало, но се намира в Индия.

— Ама че идиотщина — Глицки захлупи лицето си с ръце. Погледна събралите се и каза, без да се обръща конкретно към никого: — Това беше. — После помоли Джакман. — Трябват ми още хора, Кларънс. От днес за вчера.

Джакман кимна.

— Ще ти дам няколко служители и дори заместник-прокурорите, от които мога да се лиша.

— Момчета — каза Трея и всички мъже насочиха погледи към нея. — Извинявайте, че се намесвам, но на ваше място бих внимавала повече. — Тя се обърна към съпруга си: — Знам, че ти трябват хора, Ейб, но не е нужно да го разгласяваш в новините, нали?

— Какво? — възкликна той. — Искаш да кажеш, че медиите не са ми приятели?

— Тя е права — рече Лание. — Ако излезе във вестниците, той ще разбере, че знаем.

— Толкова по-добре — каза Джакман. — Може би това ще го спре.

— Или пък ще се разбърза да довърши започнатото — допусна Глицки.

— Наречете ме бавен реотан — обади се Роук, — но какво е това, което знаем всъщност? Какво ще се разбърза да довърши?

Всички бяха излезли от сепарето и се бяха скупчили. Глицки обясни на Роук:

— Неотдавна е излязъл от затвора и убива хората, тикнали го на топло. Вече е ликвидирал прокурора и, предполагам, четирима от съдебните заседатели. Остават още осем и може би съдията, който и да е бил той.

— Добрата новина е — рече Джакман, — че ако се окажеш прав, имаш готов списък на заподозрените. Голям, но готов. Може би е сред тези четиристотин, Ейб.

— Със сигурност ще тръгна оттам — каза Глицки.

— Но ако все пак не е в списъка — възрази Роук, — какво ще гледате?

Глицки си представи огромното, подобно на пещера подземие на Съдебната палата, натъпкано до тавана с папки стари преписки.

— Още много, много трупове — каза той.

Джакман и Роук тръгнаха заедно по Брайънт Стрийт. Тъкмо щяха да се разделят, когато областният прокурор постави ръка на рамото на Роук и каза:

— Радвам се, че отново се върна сред нас, Джина. Безпокоях се за теб. Макар, естествено, да те разбирам. Дейвид липсва на всички ни, но най-много на теб, сигурен съм.

— Благодаря ти, Кларънс. Много мило, че го казваш.

— И го мисля. Може ли все пак да те попитам дали нещо специално не те доведе днес?

Тя му се усмихна предпазливо.

— В интерес на истината, дължа го на моя прекалено проницателен партньор.

— Без да обиждам господин Фарел, но предполагам, че имаш предвид господин Харди?

Тя кимна.

— Не можеш да не обичаш този човек, освен когато не го мразиш.

Джакман също изобрази подобие на усмивка.

— Да, изпитах го на гърба си тази сутрин. Питам се дали можеш да му предадеш едно съобщение от мен.

— Разбира се.

— Просто му кажи, че не става дума за предизборна кампания. Става дума за правосъдие и затова Джамал няма да бъде обвинен в убийство.

— Джамал няма да бъде обвинен в убийство. Запомних.

— И че става дума за правосъдие. Това е важно. Затова той подкрепя кампанията ми.

— Джамал и правосъдие.

Този път Джакман се усмихна широко.

— И Джакман.

— Нямах проблем — каза Роук. — И като го целуна бегло по бузата, добави. — Аз съм дотук. Ще се видим следващата седмица.

След обеду Харди поздрави Кен Бролин, психолога, подложил Андрю на терапия за овладяване на гнева, който стоеше в коридора пред съдебната зала заедно със семейство Норт. Хал и Линда продължаваха да се държат хладно, като не пророниха нито дума, докато представяше Бролин на Ву, обяснявайки, че тя ще го разпита по втория критерий.

Когато по-младият пристав — Котрел — извика всички да влязат, Харди отиде до колата си и подкара на юг по шосе 280. В обедната почивка се бе обадил на бащата на Майк Муни. Опечаленият старец си беше вкъщи, но нямаше представа как могат да се свържат с Тери или Катрин, бившите съпруги на Муни. Не беше чувал нищо за тях от години. Затова Харди го попита дали книгата на сина му са при него. Ако сред тях бяха и документите по разводите, Харди можеше да издири адресите на двете жени.

Преподаваният наистина бе прибрал документацията и останалите вещи на сина си и ги беше складирал в една празна стая на жилището си на енорийски свещеник, докато реши какво да ги прави. До този момент не бе събрал кураж дори да ги погледне, но каза на Харди, че е добре дошъл да ги прегледа, ако желае и ако това би помогнало да бъде открит убиецът на Майк.

Муни го очакваше, седнал на малката веранда пред къщата, този път облечен в свещеническите си одежди — черен костюм и бяла якичка. При появата на Харди се изправи и му протегна немощната си ръка.

Ако изобщо беше възможно, на дневна светлина къщата изглеждаше още по-тъжна. Бяха изтекли пет мъчителни минути от пристигането му, през които Харди напразно се бе мъчил да убеди преподавания Муни да се възползва от възможността и да разгледа вещите на сина си заедно с него. Сега стоеше сам в една от задните спални на къщата. Макар че щорите бяха вдигнати, а лампата на тавана — запалена, стаята, постлана с изтърган светлооранжев килим, бе мрачна. Имаше тоалетка с огледало, ръчно скован единичен креват,

празен вграден шкаф за дрехи и малка баня. В единия ъгъл под прозорците бяха струпани три редици с по четири кашона.

Харди отиде при най-близкия, развърза канапа и вдигна капака. Дрехи. Той ги прерови внимателно — сгънати ризи и панталони, докато стигна дъното. После върна всичко обратно. Тези напразни усилия му отнеха по-малко от две минути. Във втория и в третия кашон също имаше дрехи, макар че на дъното на третия намери плик със снимки — всичките на ученици, сами или заедно с Муни. Въпреки че в тях нямаше нищо компрометиращо, Харди, знаейки истината за двойствения живот на учителя, усети как у него се надига гняв.

В четвъртия кашон попадна на първите книжа — повечето от тях ръкописи и съчинения на ученици. На тях отдели по-голямо внимание, надявайки се да открие някаква кореспонденция, която би могла да му е от полза.

Но очевидно Муни е бил предпазлив и много дискретен човек, защото нищо не насочваше към частния му, или както го бе нарекла Ву — „таен“ живот.

Когато намери документите по разводите, пъхнати сред някакви стари сметки и банкови извлечения в седмия кашон, Харди се изкуши да отвори и останалите, само за да види дали на бял свят няма да излезе нещо важно за разследването. Но вече бе преровил хиляди листове, включително много, много писма повечето до и от бивши и настоящи ученици, без да открие и намек за нещо нередно. Реши, че е получил онова, за което беше дошъл. Винаги можеше да се върне, ако удареше на камък и решеше, че му е нужна повече информация.

Засега трябваше да продължи напред. С темпа, с който се движеше процедура 707, можеше да стигнат до петия критерий — обстоятелствата и тежестта на обвинението, онзи, който смяташе да оспори — чак утре. Съдия Джонсън бе дал да се разбере пределно ясно, че няма да допусне никакви алтернативни теории, нито доказателства, основаващи се на слухове. На Харди му трябваха неопровержими факти — както от Ана Саларко, така и от онова, което би могло да изскочи от разговорите му със съпругите на Муни — но дори и тогава не бе сигурно, че Джонсън ще ги признае.

Преподаваният Муни предостави на Харди телефона в кабинета си — още една стая, боядисана в цвят сепия — и той се обади на справки, за да поиска номера на юридическа кантора „Блалок, Хюит и

Чанс“ и — или — на адвокатката Мишел Осли, която очевидно бе представлявала и двете страни по развода на Майк по взаимно съгласие с първата му жена, Тери. Но нито фирмата, нито адвокатката бяха регистрирани в окръзите Сан Матео, Санта Клара или Сан Франциско, затова Харди позвъни на Филис и ѝ каза да провери в „Мартиндейл-Хъбард“ — указател с имена на адвокати — и ако случайно открие Балок, Хюит, Чанс или Осли, да ги помоли да му се обадят на клетъчния телефон.

Извади по-голям късмет с адвоката на Катрин от втория развод — тогава съпрузите бяха използвали различни адвокати. Името му бе Еверет Уошбърн, свободно практикуващ юрист от Редуд Сити, още двайсетина километра на юг. Секретарката му осведоми Харди, че господин Уошбърн ще бъде в съда до четири, четири и половина, след което най-вероятно ще изпие по чашка с приятели — неизменен ритуал след всяко дело — или ще излезе с клиента си. Ако господинът желаел, щяла да запише името и телефона му и господин Уошбърн щял да се свърже с него утре.

— Страхувам се, че работата не търпи отлагане. Опитвам се да намеря свидетелка по дело за убийство, което тече в момента, и мисля, че е била клиентка на господин Уошбърн. Той има ли пейджър?

— Да, но го изключва в съдебната зала, а след пет часа не го взима със себе си, особено ако има среща с клиент. Смята, че е неучтиво звънът на мобилния телефон да прекъсва важни разговори. Освен това преди една година претърпя сърдечен удар и избягва да се натоварва с извънредна работа.

Харди се радваше за него, но това не му помагаше с нищо.

— Може ли все пак да опитам?

— Разбира се. — Тя му даде номера на пейджъра и на свой ред записа името и всичките му телефонни номера и обеща да предаде на господин Уошбърн, ако се обади, в което се съмнявала, че въпросът е спешен. Харди ѝ благодари и седна на бюрото на преподобния Муни, като се зазяпа в пращинките, които танцуваха на слънчевата светлина, проникнала през капациите на прозорците. След малко и докато не беше забравил, позвъни на пейджъра на Уошбърн и остави номера на собствения си мобилен телефон.

Ръчният му часовник показваше четири без двайсет, когато зави по шосе 101 на юг и се насочи към сградата на съда в Редуд Сити.

Движението беше натоварено, но времето мина неусетно, особено след като един след друг му се обадиха господата Блалок и Чанс. Преди десет години фирмата им се разпаднала, след като Хюит починал, и макар и двамата да си спомняли Мишел Осли, никой от тях не поддържал връзка с нея. Чанс май беше чул някъде, че е напуснала правния бизнес и се е преместила във Флорида, за да работи в туристическата агенция на новия си съпруг, но не беше сигурен. Никой от двамата не бе чувал нищо за нейни клиенти по бракоразводно дело на име Майк и Тери Муни.

Харди плати пет долара, за да паркира на паркинга на съда в Редуд Сити, само за да разбере, че в четири и половина всички съдебни зали тук се изпразваха и заключваха. На стъпалата пред сградата видя да разговарят двама чернокожи мъже на средна възраст в делови костюми. И двамата държаха при краката си издути куфарчета; и двамата излъчваха солидност.

Харди се отпрати към тях, извини се и като се представи, попита: — Господа, знаете ли случайно къде мога да открия Еверет Уошбърн?

Макар и облечени по различен начин, Уошбърн и приятелят и наставник на Харди Дейвид Фрийман бяха скроени по един и същи калъп. Уошбърн, който без съмнение гонеше седемдесетте, носеше тиранти и риза на сини и бели райета, вместо неизменния кафяв костюм на Фрийман, но и двамата явно нямаха навик да си лъскат обувките, нито отдаваха особено значение на бръсненето освен това горната устна на Уошбърн бе украсена с внушителни посивели моржови мустаци и изглежда и двамата вярваха, че всекидневното пушене на пури и силният марков алкохол са ключът към дълголетие, да не говорим за тънката част.

Когато Харди откри Уошбърн в дъното на Бродуей „Тобаконистс“ — частен бар, който се помещаваше във влажна изба, с наредени бутилки малцово уиски и редки коняци зад тезгяха — той бе в компанията на неколцина добре облечени по-млади хора и от двата пола. До него седеше стройна и елегантна чернокожа жена на средна възраст в яркочервена рокля, която пушеше пурета, а свободната си ръка бе поставила собственически върху ръката на Уошбърн.

На Харди не му се щеше да ги прекъсва, затова остана да ги наблюдава през гъстия синкав благоуханен дим. Най-после, отново в стила на Фрийман, Уошбърн пое инициативата. Като се усмихна на компанията и прошепна нещо в ухото на атрактивната си придружителка, той се изправи и се запъти право към Харди.

— Ако търсите Еверет Уошбърн, синко, а от това, че стоите тук, съдя, че е така, тогава сте го намерили. — И погледна големия си джобен часовник, окачен на изящен ланец. — До края на работния ми ден има точно пет минути и дори да не ме очакваше красива жена, не работя извънредно, затова давайте накратко.

— Опитвам се да открия Катрин Муни. Представявали сте я преди шестнайсет години на бракоразводното ѝ дело със съпруга ѝ Майк, който беше убит преди няколко месеца в Сан Франциско. Аз съм адвокат на заподозрения в убийството му и смятам, че Катрин може да ми даде важна информация, която да помогне на клиента ми. — Всичко това Харди изстреля на един дъх, но не го беше грижа. — Трябва да говоря с нея на всяка цена и то колкото е възможно по-скоро.

Изречението на Уошбърн остана непроменено. Той поднесе пурата към устните си и присви очи срещу дима.

— Имате ли визитна картичка с номера на клетъчния си телефон? У вас ли е телефонът ви?

— Да, сър.

— Дайте ми и двете.

Харди измъкна портфейла си, извади отвътре една визитка и я подаде на мъжа заедно с мобилния си телефон.

— Да отидем някъде на по-светло. — И той поведе Харди навън, спря на тротоара и каза: — Почакайте ме тук. — Отдалечи се на десетина-петнайсет крачки и Харди го видя да избира някакъв номер и да говори в телефона, после да диктува нещо от картичката му. Когато се върна, подаде на Харди телефона и пъкна визитката в джоба на ризата си. — Харесва ми стрелата на картичката — каза той. — Хубав дизайн.

— Благодаря.

— Ако пожелае да говори с вас, тя ще ви се обади.

Харди знаеше, че няма да изкопчи повече от това, затова не му оставаше друго, освен да се надява на късмета си. Ако Катрин Муни се бе омъжила повторно и бе променила фамилията си, което бе твърде

вероятно, Уошбърн нямаше да му я съобщи. И ако тя не му се обади, нямаше да я открие никога.

— Много съм ви признателен — каза той.

Уошбърн махна пренебрежително с пурата си.

— Обикновена колегиалност, господин Харди. Вие бихте направили същото за мен.

— Мога ли да ви задам още един въпрос?

Бърза усмивка изтри и най-беглата следа от нетърпение.

— Разбира се.

— В случай, че трябва да се срещна лично с нея, как бихте ме посъветвали — да съм наоколо или да се върна в града?

— В кой град по-точно? — попита той. — Шегувам се. Аз бих се навъртал наблизко.

— Добре. Благодаря ви.

Уошбърн отново погледна джобния си часовник, кимна доволно и отбеляза:

— Спестихте двайсет секунди. Ако бяхте просрочили времето, щеше да ви струва нещичко.

Вече минаваше шест часа и Харди отнесе чашата си еспreso при телефонния автомат до кухнята на ресторант „Вино Санто“ срещу „Тобаконистс“, на няколко пресечки от сградата на съда. Разбира се, клетъчният телефон бе у него, но не искаше да рискува да го използва, за да не пропусне обаждането на Катрин.

— Ало? — обади се Франи.

— Предполагам, че децата са ти донесли апарата в леглото, нали? Иначе нямаше да бъдеш в състояние да вдигнеш слушалката.

— Добре съм, Дизмъс.

— С други думи, не си в леглото, както докторът, пардон, докторите наредиха.

Чу я да въздиша.

— Обаждаш се, за да ми крещиш ли? Защото ако е така, можеш да звънеш пак след минута и да се накараш на телефонния секретар.

— Нямам намерение да ти крещя. Обаждам се да ти кажа, че най-вероятно няма да се прибера скоро. Намирам се в Редуд Сити и се надявам да разговарям с една свидетелка по случая Андрю Бартлет. Вечеря ли готвиш?

— Не. Всъщност нашите две съкровища готвят. Мирише много вкусно. Какво им става, как мислиш? Същински ангелчета са.

— Обичат майка си и се грижат за нея, това е всичко. След като, очевидно, тя отказва да се грижи за себе си.

— Да не би да си говорил с тях?

— Говоря с тях през цялото време. Това се очаква от един баща.

— Да, това, а не да се заяжда с майката.

— Освен ако тя не си го проси.

— Каквото и да си им казал, благодаря ти. Разликата е огромна.

— Приятно ми е да го чуя — каза той и добави: — Но ти не се преуморявай, нали? Не искам да те заваря просната по гръб в леглото.

Тя сниши глас:

— Много жалко. Някога това ти харесваше.

— Ще ти издам една тайна — рече той. — Все още е така.

Сетне Харди се обади на Ву в офиса, където се подготвяше за утре. Тя му каза, че показанията на Бролин са минали добре. Съдия Джонсън бе поразхлабил примката около врата ѝ, така че психологът бе успял да обрисова Андрю във възможно най-благоприятна светлина — млад човек, който не се нуждаел от рехабилитация, защото и без това бил добър гражданин. Харди знаеше, че бяха призовали и господин Уагнър от „Сътроу“, който също беше свидетелствал в полза на Андрю — за неговата доброта, извънучилищни занимания, писателски и артистичен талант. Отново — никаква необходимост от рехабилитация. Бранд дори не си бе направил труда да подложи свидетелите на кръстосан разпит и Ву си мислеше, че е защото бе готов да ѝ отстъпи тези критерии. В края на краищата, стигаше му да спечели и по един от тях.

— Но господин Бранд никога не се предава, знам го от опит. Той призова собствен свидетел. Глен Тейлър, инспекторът, който арестува Андрю.

— Какво каза той?

— Ами, Бранд го върна към началото на следствието, кога за първи път е заподозрял Андрю, веществените доказателства и накрая самото арестуване. После го попита дали през цялото това време Андрю е проявил ли най-малък признак на разкаяние за постъпката си.

— Ти, разбира се, си възразила.

— Разбира се. И възражението ми дори беше прието, но той перифразира въпроса си: „Андрю прояви ли в някой момент някакви следи на разкаяние?“ Разбира се, Тейлър каза, че не.

Във „Вино Санто“ Харди започна да чертае кръгове в бележника си. Не бе нужно да си записва никакви забележки или коментари. Показанията на този вид процедури бяха по-скоро проформа и не бяха от такова значение. Все пак Ву изглежда бе натрупала точки.

Но не беше толкова сигурен за третия критерий — предишни провинения на обвиняемия през закона. Двамата с Ву бяха решили, че по този пункт са железни, тъй като полицейското досие на Андрю беше чисто. Затова дори не бяха предвидили свидетели, щяха да оставят фактите да говорят сами за себе си. Обаче краткото време, с което разполагаха, плюс опитът за самоубийство на Андрю, ги остави уязвими за атаки, от което Бранд веднага се беше възползвал. Той бе призовал за свидетели двама психолози от МВЦ и някакъв полицай, който се бе сблъсквал с Андрю преди този случай. Защото, макар да бе вярно, че Андрю никога не е бил арестуван или „осъждан“, се оказваше, както се бе изразил Бранд, че вече е имал „вземане-даване с детската педагогическа стая в полицията“. Разходката с откраднатия автомобил.

Ву бе оспорила със стандартния аргумент, че обвинението не е било сериозно — той не е бил арестуван, нито официално обвинен, — но Харди смяташе, че е лош късмет да те сварят неподготвен в съда и беше сигурен, че са се изложили пред съдията.

Още по-неприятно беше, че проблемът с номер три щеше да се отрази на критерий номер четири. Очевидно присъствието на Андрю в съдебната зала и фактът, че беше обвинен в убийство с утежняващи обстоятелства говореше по-красноречиво от всякакви думи срещу успеха на предишни „опити за рехабилитация на съда за непълнолетни“. Подобно на всички адвокати по наказателно право и Харди, и Ву знаеха, че започне ли веднъж един обвиняем да се показва в съдилищата, имаше голяма вероятност да се образува порочен кръг. От гледна точка на съда, макар да не бе правилно в юридическо отношение, това фактически беше второто обвинение на Андрю. Джонсън добре познаваше статистиката — хора, явили се два пъти пред него, най-често се явяваха и трети път; а после, като възрастни,

провиненията им се множаха, докато накрая стигаха до доживотен затвор.

— Знам, че нямахме свидетели, но изобщо изтъкна ли някакъв аргумент по четвъртия критерий? — попита Харди.

— Просто повторих, че няма досие. Не е имало предишен опит за рехабилитация от страна на съда за непълнолетни, за да бъде окачествяван като успешен или не. Знам, че отстрани не изглежда добре, но би трябвало да сме спечелили по последните два по същество.

Харди се надяваше да е права. В един честен свят щеше да бъде, обаче до този момент Джонсън бе проявил такъв антагонизъм, че Харди бе започнал да се съмнява в благоприятния изход. Не беше изключено да възрази срещу всеки един от критериите, само и само да даде урок на Ву. И понеже никой не можеше да оспори с разумни доводи възприемането му на критерия за тежестта на обвинението, Джонсън щеше да бъде недосегаем за обжалване и по останалите четири. Понеже стигаше отхвърлянето само на един критерий, за да бъде изпратен Андрю във Върховния съд като възрастен, останалите четири щяха да послужат просто за натриване на носа.

Но стореното беше сторено.

— Докъде стигнахме? — попита Харди.

— Изпратих призовки на Саларко — каза тя. — А ти какво направи със съпругите?

— Още се надявам.

След като помълча малко, Ву попита:

— Ще дойдеш утре в съда, нали?

— Такова е намерението ми.

— Защото ще открием заседанието с твоето шоу.

— Ще бъда там — каза Харди. — Не се безпокой.

Клетъчният му телефон иззвъня един час по-късно. Той си беше поръчал нова чаша кафе и парче домашен ябълков пай, който му навя спомени за детството. Беше извънредно вкусен.

— Господин Харди?

— Да.

— Обажда се Катрин Бас. Съжалявам, че малко късно се свързвам с вас. Но имам три деца, всичките под десет години, и току-що приключихме с вечерята. Еверет Уошбърн ми каза, че се отнася за Майк Муни.

— Да, госпожо.

Харди си помисли, че кръщният ѝ смях звучи малко нервно или може би смутено.

— Не ми казвайте, че ми е завещал всичките си пари.

— Не, не е това.

— Шегувам се, разбира се. Майк нямаше никакви пари. — И добави: — Много се натъжих, когато научих за смъртта му. Невероятно много.

Харди ѝ остави една секунда, после каза:

— Разбирам, че ви създавам неудобства, но имате ли нещо против да се срещнем лично? Няма да ви отнема много време. Знам как е с малки деца. Обещавам, че няма да ви задържам.

Намерението на Харди беше да добие лично впечатление от всяка от съпругите. Той не искаше само да получи потвърждение на факта за сексуалната ориентация на Муни — след като говори със Стив Рандъл, вече изобщо не се съмняваше. Искаше да разбере какъв е бил в семейния си живот. Беше ли поддържал тайни връзки? Дълготрайни, но прикрити? Беше ли разяждан от разрушителен гняв или парализиран от страх, че може да бъде разкрит? Имаше ли врагове? Любовници? Изнудвачи?

Прекалено много въпроси за един телефонен разговор с човек, когото не познаваше.

След като се посъветва със съпруга си, тя се върна на телефона и попита:

— Къде да ви намеря?

Катрин Бас бе червенокосо миньонче подобно на собствената му съпруга. Не притежаваше изящните скули на Франи, кожата ѝ бе луничава, а косата — късо подстригана, но с блестящите си зелени очи и трапчинките, когато се усмихваше, все пак бе много привлекателна. Харди си помисли, че още не бе успяла да се преоблече след работа — носеше ниски черни обувки, сива пола до коленете и черно поло. Излъчваше приятна топлина, която Харди усети, докато се здрависаха.

Той ѝ благодари, че се е озовала на молбата му. Седнаха на масата и келнерката, вече свикнала с присъствието му, се появи моментално. Катрин си поръча някакъв десерт със странното име „Шоколадов инфаркт“.

— Страдам от ШД — обясни тя, като се усмихна и отново демонстрира трапчинките си.

— Чакайте да позная — каза Харди. С непринуденото си държание тя бе успяла веднага да го предразположи.

— Шоколадов нещо си.

— Не сте оттук, нали? Иначе веднага щяхте да се досетите. Шоколадов дефицит. Доста е сериозно.

— Защо би трябвало да го зная, ако съм оттук?

— Защото тук сме в южната част на полуострова, където хората обичат да прикачват към всичко едно „Д“, означаващо дефицит, особено ако имат деца. Може би не го осъзнавате, но се намираме в световната столица на риталина. Тук всяко второ или трето дете страда от ADD^[1] или ADHD^[2].

— Защо е толкова разпространено?

Тя се наведе към него и сниши глас:

— Това е ерес. Ще ме разстрелят, ако ме чуят какви ги разправям, но отговорът е: защото ги изследват.

— Кой ги изследва?

— Всички родители, които смятат, че имат трудни деца — например защото са разсеяни в училище и получават слаби оценки, ги водят на психиатър и той ги подлага на тест за ADD. Представете си, че сте на мястото на психиатъра — постави ли такава диагноза, ще се сдобие с пациент за цял живот и ще натрупа състояние от хонорарите.

— И те обикновено откриват разстройството?

— Странно, нали? Все едно да попитате автомеханика дали колата ви се нуждае от спирачки. — Тя поклати глава. — Само защото децата не получават достатъчно внимание от прекалено заетите си родители, веднага обявяват, че страдат от „нарушение на вниманието“. Родителите нямат вина, децата нямат вина, така обичаме да са нещата при нас. Хайде да не започвам.

Харди ѝ се ухили.

— Мисля, че вече започнахте.

— Това ми е работата — каза тя. — Извинявайте.

— Няма за какво.

— Знам, че ставам досадна. Ще се опитам да спра. — Пак трапчинките. — Шоколадът ще помогне.

Харди предпочиташе тя да говори и изобщо не беше трудно да поддържа разговора.

— С какво се занимавате? — попита той.

— Адвокат съм в общината, вярвате или не. Търся на децата приемни родители, но основната ми мисия е борбата със свръхпредписването на риталин. То наистина е добило епидемични размери. Може би децата са се променили коренно от времето, когато самата аз бях дете, и имат нужда от лекарства, не знам. Но ако искате моето мнение, а аз така или иначе ще ви го кажа, то е, че обикновено — не винаги, признавам — те страдат от това разстройство, защото не получават внимание и грижи от родителите си. Толкова ли е сложно? О, Господи. — Тя постави длан на челото си. — Съжалявам. Особено, ако и вашите деца страдат от същото, а те вероятно страдат, права ли съм?

— Не. Понякога страдат от ЦВД, но не ги лекуваме с лекарства. Просто ги понатупваме.

Тя се замисли за миг.

— „Дефицит Център на вселената“?

— Много сте добра — рече с усмивка той. — Трябва да го правите постоянно.

Келнерката пристигна с поръчката.

— Това ще ме накара да млъкна. — Тя загреба с лъжичка от десерта и я поднесе към устата си. — Значи Майк. Така и не ви попитах какво точно искате да знаете за Майк.

— Но все пак дойдохте?

— Държа на него, макар да не съм го виждала от години. Беше добър човек.

По този въпрос Харди запази своето мнение за себе си.

— Така твърдят всички. Но все пак някой го е убил и се опитвам да разбера защо.

— Някой ли? Научих, че имат доста солиден заподозрян. — После в очите ѝ проблесна разбиране и за да спечели време, облиза грижливо лъжичката. — Вие защитавате убиеца?

На Харди се налагаше толкова често да отговаря на този въпрос, че се изкуши да го отмине. Но после реши, че Катрин Бас заслужава искрен отговор.

— Предполагаемия убиец, да. Андрю Бартлет. Но очаквам да го освободят може би още утре. Почти съм убеден, че той не го е извършил и искам да открия кой.

— И смятате, че аз бих могла да знам? Не съм виждала и очите на Майк от години.

— Разбирам. — Харди направи малка пауза. — Госпожо Бас, знам, че той е бил гей.

Тя затвори очи за миг, пое дълбоко въздух и го издиша.

— Добре.

— Питам се дали това не е изиграло роля за смъртта му.

— Кое? Че е бил гей? По какъв начин?

— Не знам. Имал е таен живот...

Тя зарови с лъжичката в шоколада си.

— Не беше ли някой друг убит заедно с него? Момиче?

Една от ученичките му?

— Да.

— Е, това не е точно представата ми за живот, обвит в злоещи тайни.

— Нито пък моята. Но може би тя не е влизала в плановете на убиеца, а е трябвало да бъде елиминирана като свидетелка.

— Наистина ли го вярвате?

— Всъщност не знам. Надявам се клиентът ми да е невинен. Освен това налучквам. Но ще бъде полезно да изнеса тази информация пред съдията.

— Как ще ви помогне това?

— Мога да пробия някои дупки в теорията на обвинението за мотивите.

— Ами баща му?

Харди помръкна.

— Знам. Ще се опитам това да не стига до ушите му. Ще го изведа от залата, ще заключа протоколите, ще измисля начин. Виждам, че и вие е трябвало да се справяте с този проблем.

Устните ѝ образуваха права линия.

— Боже, всичките тези години. Като ги сравнявам със сегашния си живот...

— Колко дълго бяхте заедно?

— Не много дълго, мисля, изчислено в реално време. Някъде около две години и половина — от началото до края. — Устните ѝ се извиха в извинителна усмивка, задето навлиза в толкова интимна сфера. — В психическо време обаче беше цяла вечност. Наистина бяхме най-добрите приятели, дори докато беше женен за Тери. Аз бях другата жена в брака им. Аз ги разделих. Всъщност е доста смешно, ако човек има усет за ироничното.

— Знаехте ли?

— Че е гей? В началото не. Тогава... По дяволите, бяхме млади и всички играехме в театъра. Предполагаше се, че водим активен полов живот и някои от нас експериментират с... различни комбинации. Не ни се струваше кой знае какво. А Майк беше красив... — Тя отново се засмя с онази нотка на смущение, която Харди бе доловил по телефона. — Всъщност, беше красив и толкова прекрасен. И имаше безразборни сексуални връзки, като че ли се опитваше да докаже какъв не е, разбирате ли? Господи! Колко беше възбуждащо! Всеки ден драми, особено когато мамеше — когато ние мамехме — Тери. Понякога тя играеше на сцената, обляна от светлината на прожекторите, а на петнайсет метра от нея ние... Божичко.

Той я остави няколко секунди на спомените.

— И как узнахте?

Като наведе глава, тя придърпа купичката с десерта и отново се залови с него.

— След като се оженихме, имахме няколко хубави месеца. Но много скоро... физическият аспект... Мисля, че го привличаше забраненият плод. Когато престанах да бъда този забранен плод... — Тя повдигна рамене. — Но както казах, бяхме приятели. Обичахме да правим едни и същи неща. Затова в началото се преструвахме, че нищо не се е променило, самозалъгахме се. Не съм сигурна дали и тогава Майк призна пред себе си, че е хомосексуалист. Винаги бяхме заедно и... какво пък, ще ви го кажа. Никога не правехме секс в леглото. Все търсехме място, където можеха да ни хванат. На мен това постепенно взе да ми писва, но си казвах, че докато водим нормален живот, докато всеки е зает с работата си, не пречи на никого. А после всичко се

преобърна — никой нямаше вина — изведнъж цялото ни ежедневие се преобърна с главата надолу.

— Какво се случи?

— Избраха Майк за съдебен заседател.

[1] Вид антидепресант — Бел.прев. ↑

[2] Съкращение за едно от най-често срещаните психични разстройства при децата — така нареченото „хиперактивно разстройство с нарушение на вниманието“ — от което, по официални данни, са засегнати 2 млн. деца в САЩ. — Бел.прев. ↑

— Лукас Уелдинг, запиши си името — Харди караше с бясна скорост на север и говореше с Глицки. Беше десет и половина и преди петнайсет минути се бе разделил с Катрин Бас. Дясната ръка го болеше от писане, но помнеше наизуст всичко, което си беше отбелязал. — През 1984 година удушил съпругата си Джини. Бил изправен пред съда в Сан Франциско и осъден на доживотен затвор без право на обжалване.

— Но е излязъл?

— Така изглежда.

— Как е станало?

— Не знам. Обаче госпожа Бас, бившата съпруга на Муни, сега е адвокат и си спомня ясно, че прокурорът е бил Боскачи. Оттогава следи кариерата му. Обзалагам се на един милион долара, че твоята Елизабет Кеъри е била съдебен заседател на същия процес.

— Казваш, че си в колата си. Къде се намираш сега?

— Тъкмо отминах летището.

— Ще се срещнем в Съдебната палата — каза Глицки. — След двайсет минути.

Тъй като полицейското управление на Сан Франциско се намирало на втория етаж на Съдебната палата, сградата беше отворена. Харди и Глицки влязоха едновременно през главния вход и минаха през металните детектори и охраната долу във фойето. Лание вече ги очакваше в коридора пред кабинета на Глицки и тримата се отправиха към малката конферентна зала зад рецепцията.

По-рано този следобед най-после бяха успели да вземат назаем цели шест компютъра за нуждите на двете ченгета от отдел „Престъпления от общ характер“ и на другите двайсет и двама служители, част от които предоставени от Джакман, а останалите — откъснати от Глицки от обичайните им задължения в съответните отдели. Всички щяха да получат възнаграждение за извънредния труд.

Голяма част от следобедата им отне да инсталират и свържат компютрите, но когато Глицки си тръгна от работа тази вечер, всичките работеха. Шестима доброволци обработваха списъка на четиристотинте наскоро освободени затворници, а други шестима — въоръжени с номерата на делата от компютъра — претърсваха архива в подземие, за да открият с кои от случаите е бил свързан Боскачи.

Преди Глицки да си тръгне, вече бяха прегледали първите сто петдесет и четири и установили, че Боскачи е бил обвинител на седем от процесите. Предвиждаше се в осем вечерта работата да поеме „втората смяна“ от дванайсет души, която да продължи да се рови през нощта и на следващата сутрин, докато не изскочи нещо.

Но сега помещението беше празно.

— Къде са се дянали всички? — учуди се Глицки.

— В подземие — отвърна Лание. — Откриха номера на делото на Уелдинг пет минути, след като се обади. Не е толкова лесно обаче да се намерят папките от архива. Вероятно ще отнеме известно време. Той не беше сред твоите четиристотин души.

— Значи не е бил освободен през последните два месеца — каза Глицки.

— Къде са го държали?

— В „Коркоран“, според компютъра.

Харди хвърли поглед на Глицки и отново се обърна към Лание:

— И сега е на свобода?

— Много е вероятно, ако той е убил тези хора, не смятате ли?

Глицки долови мълчаливия намек на Харди.

— Ей сега ще се уверим. Ако се окаже, че този тип е Екзекутора, трябва да разберем всичко за него. Ще събудим директора на затвора.

Харди и Лание го последваха в кабинета му, където Глицки грабна телефона. След като почака малко, той се представи по име и звание и каза, че му е нужна справка за един от затворниците незабавно. Било спешно.

— Да, разбирам ви. Но ако той е единственият, който има достъп по това време на денонощието, трябва да говоря с него. — Нова пауза, през която белегът на устните му побеля. После каза: — Бихте ли ми съобщили името и званието си, моля? Благодаря, сержант Грей. Вижте, мога да уредя кметът на Сан Франциско да ви се обади до пет минути,

а след това и губернаторът, ако трябва, но това е излишна загуба на време. Поемам цялата отговорност.

Глицки продиктува името си буква по буква, номера на значката и телефона си и затвори.

— Като че ли директорът не желае да му прекъсват съня за разхубавяване — каза той.

Чуха звука на асансьора и тропотът от стъпки и след минута малката армия от дванайсет доброволци отново изпълни помещението с компютрите. Бяха докарали две големи сиви колички, всяка натоварена с огромна купчина папки, а най отгоре бяха отрупани около двайсет картонени кутии. Ръководителят на групата, облечен в униформа, козирува на Глицки.

— Това е делото, сър, или поне каквото можахме да намерим от него. Лукас Уелдинг. Осемдесет и шеста.

Долу няма място и осветлението е слабо, затова донесохме всичко тук. Какво да търсим?

— Съдебните заседатели — отвърна Глицки. — И за по-сигурно, нека се уверим първо, че Алън Боскачи е бил обвинителят.

Всеки, включително Харди, взе по една кутия и започна да се рови в книгата. Безкрайни топове хартия, пълната документация по едно дело за убийство в Калифорния. В кутиите се съдържаше всичко — от първите полицейски рапорти до съдебномедицинската експертиза, резултатите от аутопсията и протоколите от разпитите на свидетели, както и всички доказателства, записките на прокурора, показанията на експертите и стенограмата на самия процес. След петнайсет минути един от доброволците се обади:

— Намерих Боскачи. Първата страница или както там я наричат.

— Свидетелството към документа с данните за произхода му — уточни машинално Харди, но никой не му обърна особено внимание.

— Дотук добре — рече доволно Глицки и прехвърли няколко от следващите страници на документа, после затвори папката и я върна в кутията. — Да продължаваме.

Изминаха още двайсет дълги минути, докато гласът на Лание не наруши тишината:

— Ето. — Той седеше на масата срещу Глицки и побутна документа към него, а всички останали, включително и онези, които

работеха в стаята на рецепцията, прекъснаха заниманията си и наостриха уши.

Глицки почете известно време наум, после подръпна белега си.

— Всички са тук — каза той със задавен, дрезгав глас. И като прочисти гърлото си, прочете на глас: — Филип Уонг, Майкъл Муни, Идит Монтроуз, Морис Толман.

— Ами Елизабет Кеъри? — попита Харди.

Глицки погледна листа и кимна:

— Елизабет Рийд, моминското ѝ име.

— Исусе Христе — прошепна някой.

— Съмнявам се — каза Лание, — че ще си направи труда да слезе на земята заради дело за убийство. — Разнесе се нервен кикот.

Но Глицки вече натискаше бутоните на телефона пред себе си, по челюстта му играеше един мускул. Докато чакаше, иззвъня телефонът в кабинета му.

— Диз, това трябва да е директорът на затвора. Иди да се обадиш — разпореди се Глицки. — Кажи му, че идвам веднага. — Харди скочи.

— Марсел — Глицки подаде слушалката на телефона в конферентната зала, който беше използвал. — Звъня на Батист. Като вдигне, кажи му какво сме открили и че след малко ще говоря с него. Ще ни трябват най-малко осем екипа, най-малко, за да защитим останалите живи.

— И той се запъти към кабинета си.

Нахлу в офиса си и грабна слушалката от Харди.

— Господин директор Фишър — започна той. — Тук е Глицки. Благодаря ви, че ми се обадихте. Не знам доколко сте запознат с убийствата на този Екзекутор, които разследваме... Добре, чудесно. През последния един час идентифицирахме евентуалния заподозрян и имаме основание да смятаме, че е лежал при вас до неотдавна. Веднага ни е нужна цялата информация, с която разполагате — последен известен адрес, месторабота, близки и роднини. Осъден е през 1986 година на доживотен затвор без право на обжалване. Знаем. И аз се чудех за същото. Уелдинг. У-Е-Л-Д-И-Н-Г. Лукас. Да. Да, сигурен съм. Защо?

Харди наблюдаваше лицето на Глицки, което изведнъж се изопна и вкамени. Очите му се присвиха, устните бяха здраво стиснати, а

мускулът на челюстта до ухото му затрепери. Ръката му се стрелна и притисна стомаха, сякаш се страхуваше, че вътрешностите му ще се разместят. После, за един продължителен миг, целият застина. Най-накрая попита:

— Сигурен ли сте? — и прибави: — Да, ясно, разбирам. Благодаря ви.

Той затвори, вдигна глава и забеляза Харди, който го гледаше.

— Лукас Уелдинг е мъртъв — каза той.

В следващия половин час Глицки беше в стихията си. Животът на други хора можеше да е изложен на опасност. Знаейки, че трябва да има някаква връзка между Екзекутора и Лукас Уелдинг, той изпрати хора да потърсят имената на всички посетители на Уелдинг в „Коркоран“, на журналисти, съкилийници, на всички, които бяха имали контакт с него. Изпрати другата половина доброволци, разпределени по двойки, да открият следите на останалите членове на съдебното жури. Да проверят указателя и да се обадят на телефонната компания за нерегистрираните номера. Да влязат в Мрежата — някой все трябваше да знае как да открива адресите на хората по техните имена. Да известят всяка федерална служба, за която се сетеха. Да алармират всички, които имаха общо с процеса — съдебни стенографи и така нататък. После отново се обади на Батист, осведоми го накратко за ситуацията и му каза, че иска от него да осигури охрана за останалите съдебни заседатели — да постави по двама души на пост пред домовете им, веднага щом издиреха адресите. После повикаха други служители, за да попълнят местата на хората от втората смяна, които бяха получили нови задачи. Всички разходи за възнаграждения щяха да бъдат за сметка на случая Боскачи, ако шефът разреши, което той направи.

Харди слушаше и попиваше информацията.

— Умрял е преди два месеца в лазарета на „Коркоран“ — обясняваше Глицки на шефа. — Фишър си го спомняше ясно, защото тъкмо щели да го освободят, след като жалбата му била удовлетворена. ДНК проба. Оказало се, че всъщност не той е извършил убийството. Но ракът го довършил пръв.

— Много гадно, ако наистина е вярно — каза Харди, когато Глицки затвори телефона. — Окошарили са невинен човек.

— Така изглежда. — Съдейки по израза на лицето му, приятелят му не бе доволен от тази новина. — Явно и Екзекутора е бил бесен заради същото.

— Не бих казал, че го обвинявам.

Погледът на Глицки потъмня.

— Нима?

Харди вдигна ръка.

— По-кратко. Имам предвид чувствата му. А не деянията.

Със сигурност сега не бе времето да обсъждат този въпрос. Харди знаеше, че стават съдебни грешки и понякога — какъвто бе случаят с Уелдинг — пострадваше невинен човек. Отмъщението и насилието обаче не оправяха нещата. Така поне беше на теория.

— И сега какво? — попита Харди. — Може би е имал деца? Други роднини?

Глицки, все още настроен за действия, щракна с пръсти и се хвана отново за телефона.

— Фишър, директорът, сигурно знае. Къде отиваш?

— Прибирам се. — Харди си погледна часовника. — Дванайсет и половина е, а на сутринта имам дело.

— Не искаш ли да разбереш как ще свърши това?

— Знам как ще свърши за моя клиент, Ейб.

Глицки беше донякъде в течение — Харди го бе осведомил за най-главното миналата вечер по телефона, а сега, чрез връзката с Муни, установена благодарение на Катрин Бас, всичко си идваше на мястото. Внезапно го осени една мисъл и той остави слушалката.

— Ами момичето?

Харди кимна:

— Лора Райт. Просто се е случила там. Лош късмет.

В девет и четирийсет в сряда сутринта Дизмъс Харди стана от мястото си на масата на защитата и за първи път се обърна към съда за непълнолетни с думите: *От името на непълнолетния: Андрю Бартлет.*

— Ваша чест — каза той. — Преди да започнем дебатите и изслушването на свидетели днес, бих искал да помоля за кратко съвещание в кабинета ви, което ще спести на съда значително време и неприятности.

Надушвайки някаква злонамереност, Джонсън се замисли продължително.

— Нали току-що идваме оттам, господин Харди. Бих искал да отхвърлим малко работа, преди да излезем в почивка.

— Може би няма да се наложи изобщо да работим, ваша чест. Налице е нова информация, тясно свързана с този случай, важни доказателства, които, вярвам, съдът ще сметне за достатъчно убедителни и които може би дори ще доведат до снемане на всички обвинения от господин Бартлет.

Както обикновено, съдебната зала беше почти празна, но думите му предизвикаха вълнение сред малцината присъстващи — двамата Норт, седнали зад Харди, приставите, чиновника и стенографката — и те зашумяха възбудено. Бранд, който седеше от дясната страна на Харди на масата на обвинението, отблъсна стола си назад и го зяпна с откровена почуда.

Джонсън се надигна от мястото си зад съдийската банка и каза:

— Както споменах в самото начало, господин Харди, не сме се събрали да обсъждаме криминалните обвинения срещу господин Бартлет. Целта на това изслушване, неговата *единствена* цел, е да се реши *къде* да бъде съден господин Бартлет — тук или в съда за възрастни. А не *дали*.

— Разбира се, ваша чест, ясно ми е. Въпреки това тази нова информация е от извънредна важност и смятам, че по изключение, съдът ще пожелае да я изслуша.

— За да спестим времето, което очевидно ви е толкова скъпо?

— За да предотвратим една сериозна несправедливост, ваша чест. Ще ви отнема не повече от десет минути.

Въпреки че целият му вид издаваше неохота и недоволство, накрая, поклащайки глава с отвращение, Джонсън се обърна към Бранд:

— Има ли ищецът някакви възражения?

— Нищо съществено, ваша чест.

— Добре. Ще се видим в кабинета ми. — И Джонсън се изправи.
— Десет минути. — След което напусна съдебната зала през задния вход.

Скръстил ръце на гърдите си, Джонсън бе застанал по средата на стаята, загърнат в тогата си, така че когато тримата адвокати се струпяха пред него, почти нямаше накъде да помръднат. След като Бранд затвори вратата след себе си, те се облегнаха на стената, с лице към раздразнения съдия.

— Е, добре, господин Харди, ето ни в кабинета. Както сигурно виждате, не съм в настроение за игри, затова казвайте какво е толкова важно.

Харди кимна.

— Благодаря ви, ваша чест. Ще карам направо. Андрю Бартлет не е убил Майк Муни и аз разполагам с информация, която, надявам се, ще се съгласите да приемете като доказателство.

Джонсън обаче вече клатеше отрицателно глава.

— Няма да се съглася, защото няма да я изслушам.

— Моля?

— Наистина не знам как бих могъл да се изразя по-ясно от това господин Харди: процедура 707 не се отнася за вината или невинността на господин Бартлет.

Харди, борейки се да запази хладнокръвие, наклони глава настрани.

— Да, ваша чест, разбирам, но това...

— Казвате, че разбирате, а поставяте отзад „но“. Звучи, сякаш ще последва спор. Чувате ли се изобщо?

— Простете ми, ваша чест. Не се опитвам да споря или да се заяждам. Опитвам се да представя информация, която, сигурен съм, ще намерите за съществена.

— Относно вината или невинността на клиента ви?

Харди знаеше грешния отговор и се постара да го избегне:

— Относно обстоятелствата на престъплението. Това попада в петия критерий.

— Добре, но внимавайте — Джонсън го изглежда заплашително.

— Нагазвате в мътни води, господин адвокат.

— Ще говоря за лице, наречено Екзекутора.

— И какво за него?

Бранд излезе на сцената:

— Извинете ме, но почакайте малко. Струва ми се, че се връщаме на въпроса кой е извършил убийствата.

— И на мен така ми се струва — каза Джонсън. — Господин Харди, надявам се, не намеквате, че някакъв неизвестен сериен убиец може да е виновен за престъпленията, в които е обвинен вашият клиент.

— С цялото ми уважение, ваша чест, но въпросът не опира до може. Снощи бях в Съдебната палата със заместник-началник Глицки. Той идентифицира един обвиняем в процес отпреди седемнайсет години, свързан с Алън Боскачи, както и с жертвите на така наречения Екзекутор...

— И вие твърдите, че жертвите в този случай...

— Твърдя, че Майк Муни и Лора Райт са били убити от Екзекутора, да.

— Извинете ме — обади се отново Бранд. — Да не би да пропускам нещо? Заловили ли са го?

— Не.

— Някой признал ли си е?

Харди се обърна към Джонсън:

— Не това е главното, ваша чест. Глицки знае кой е той, но още не е в състояние да го идентифицира по име.

Джонсън излая подигравателно:

— Значи е известен, но не е идентифициран, каквото и да означава това. Изглежда ни предстои дълъг път, докато установим дали господин Бартлет е пълнолетен или не.

— Ще стигна и дотам, ваша чест.

— Наистина ли? Знаете ли какво, господин Харди, не ми се вярва. Господин Бартлет свързан ли е по някакъв начин с този известен, но неидентифициран Екзекутор?

— Не.

— Смея ли да попитам откъде ви е известно това, след като не знаете кой е този човек? — Съдията се напрегна и посочи с обвинителен пръст Харди: — Това е *точно* типа алтернативна теория „фокус-мокус“, за която ви предупредих, че няма да търпя, още от самото начало, а също и преди да влезем тук.

— Това не е „фокус-мокус“, ваша чест. Можете да се обадите на заместник-началник Глицки и...

Най-сетне Джонсън повиши тон:

— *Няма да се обаждам на никого!* Ако имаше достатъчно силно доказателство, което да оправдае оттеглянето на обвиненията срещу господин Бартлет, сигурен съм, че господин Бранд щеше да го научи от областния прокурор. Господин Бранд, свърза ли се някой с вас по този въпрос?

— Не, ваша чест.

Той се обърна към Харди:

— Тогава този съд следва да предположи, господин Харди, че настоящите обвинения още са в сила. Ако се окаже, че господин Бартлет е невинен по тях, сигурен съм, че господин Джакман ще ги свали и ще уведоми господин Бранд възможно най-скоро. Но дотогава господин Бартлет продължава да е обект на административна процедура, за да се реши къде да бъде съден. Точка по въпроса!

Харди, малко ядосан на свой ред, пристъпи напред, навлизайки в личното пространство на съдията.

— Точно обратното, ваша чест, с цялото ми уважение. Не можем да сложим точка. Ако решението ви е да откажете да изслушате онова, което имам да ви кажа, тогава, когато се върнем в залата, ще изложа фактите пред съда, за да бъдат вписани в протокола.

Джонсън го изгледа.

— Говорете каквото си щете, господин Харди. Рано или късно ще трябва да спрете и тогава ще си продължим работата.

— С разрешението на съда. — Бяха се върнали в съдебната зала и Харди веднага беше започнал да говори, без дори да си седне на мястото. — Снощи, действайки според информация, получена от един съученик на Андрю Бартлет, разговарях с жена на име Катрин Бас, една от бившите съпруги на Майкъл Муни. — Тъй като процедурите в съда за непълнолетни бяха поверителни, Харди можеше да изнесе факта за сексуалната ориентация на Муни, ако се наложеше, и въпреки това да го предпази от публичност. Но сега осъзна с известно облекчение, че това дори не беше необходимо. — Тя ме осведоми, и впоследствие се уверих в правотата на думите ѝ, че през 1984 година Майкъл Муни е бил съдебен заседател тук, в Сан Франциско, на процеса Народът срещу Лукас Уелдинг, процес за убийство. Обвинител по делото е бил Алън Боскачи. Сред другите членове на журито са били — Харди погледна в бележките си — Елизабет Кеъри, по баща Рийд, Идит Монтроуз, Филип Уонг и Морис Толман. Всички съдебни заседатели, които изброих, плюс Алън Боскачи, са станали жертви на убийство през изминалите три седмици.

Чу как до него Андрю — който вече не носеше шина на врата — прошепна на Ву:

— Вярно ли е това?

Харди видя двамата пристави да разменят погледи помежду си, а после и със стенографката. Джонсън хвана чукчето си, но го остави. Той чуваше подробностите за първи път и Харди се надяваше, че декламацията му ще има ефект.

— След като получих тази информация, незабавно се обадох на заместник-началника на полицията в Сан Франциско, Ейб Глицки, после се срещнахме в Съдебна та палата и той откри, че Лукас Уелдинг, който бил осъден на доживотен затвор за убийството на съпругата си, неотдавна спечелил отмяна на присъдата си въз основа на ДНК тест, какъвто не бил представен на първия процес. Било наредено да го освободят от затвора, но докато траело обжалването той заболял от рак и накрая починал в лазарета на „Коркоран“, преди да успеят да го пуснат.

Харди млъкна, питайки се дали това е достатъчно. Със сигурност беше предостатъчно за него и за Глицки. Погледна към Бранд, но прокурорът седеше свит на стола си с наведена глава и с

ръце, стиснати в скута му. Самият Джонсън изглежда очакваше повече и Харди реши да се възползва от отворената вратичка.

— Заместник-началник Глицки изпрати няколко инспектори първо да открият и защитят другите съдебни заседатели от делото Уелдинг и второ — да идентифицират и намерят всички, които са имали някаква връзка с Уелдинг и чийто гняв заради седемнайсетгодишното му пребиваване в затвора за престъпление, което не е извършил, да е послужил като мотив за убийството на Алън Боскачи и на някои членове на журито. — Той направи пауза, за да подсили въздействието на думите си, после допълни: — Включително убийството на Майкъл Муни.

Бранд беше изпънал гръб, а Джонсън си водеше някакви бележки. Когато свърши, вдигна очи. Погледът му се насочи първо към Бранд, после към галерията, където Хал и Линда си шепнеха, и накрая към масата на защитата.

— Благодаря ви, господин Харди. Изявлението ви е отбелязано за протокола. Това ли е най-същественото?

— Да, ваша чест.

— Добре, тогава да продължим. Имате ли друг свидетел по процедура 707?

— Почакайте малко — гласът на Андрю все още бе доста дрезгав, но прозвуча достатъчно ясно в залата. — Щом знаете, че някой друг е убил Муни...

Харди чу раздвижване зад себе си и се обърна. Хал беше скочил на крака:

— Стига толкова — каза той. Дватама пристави — Нелсън и Котрел — бързо се изправиха и се запътиха към преградата на подсъдимата скамейка.

— Но това е лудост — говореше Андрю на Ву. — Потвърждава се онова, което повтарях от самото начало. — Той стана и се обърна най-общо към съда и към майка си. — Нали през цялото време ви го казвах, хора...

Джонсън удари с чукчето си, за да въдвори тишина. Остър, неприятен звук.

— Ред в залата! Господин Норт, седнете на мястото си. Господин Харди, госпожице Ву, предупреждавам ви да обуздаете клиента си. —

Двамата пристави спряха, и като хвърли злобен поглед на Ву и Харди, Котрел се обърна и тръгна обратно към галерията.

Харди го проследи с очи, докато минаваше край Норт, за да заеме мястото си при задната врата. Ву се изправи.

— Но, ваша чест, значението на казаното от господин Харди положително...

Джонсън отново тресна с чукчето.

— Госпожице Ву. Казах, достатъчно.

Като клатеше глава огорчено и ядосано, Ву се спогледа с Харди, сложи ръка на рамото на Андрю, за да го успокои, и седна. Харди още стоеше прав.

— Ваша чест — каза той. — За всички в тази съдебна зала е очевидно, че Андрю Бартлет не е убил Майк Муни.

Бранд стана.

— Ваша чест, с разрешение на съда, за мен не е очевидно. Имам очевиден куп доказателства, които ясно говорят, че го е извършил. Ами другата жертва, Лора Райт? Приятелката на Андрю Бартлет? Може би адвокатът на защитата иска да ни убеди, че и тя е била член на онова злощастно жури в процеса на господин Уелдинг?

Харди заговори на съдията:

— Ваша чест, тя е била убита, защото случайно се е намирала в дома на Муни и убиецът не е искал да оставя свидетели.

Джонсън отново пусна чукчето си в действие, после почака, докато в залата се възцари пълна тишина. Най-накрая си пое дълбоко въздух.

— Господин Харди, отхвърлям заключението ви, че данните, които изнесохте тук, могат да изиграят ролята на доказателство пред този съд. Признавам, че може да става дума за съвпадение, но съдът не го намира за съществено. Също така не променя основния факт за тежестта на обвинението, а именно убийството на господин Муни и госпожица Райт. Областният прокурор не е оттеглил обвиненията си срещу господин Бартлет, ни то е довел до знанието на съда и на господин Бранд информацията, която току-що ни поднесохте. Както споменах вече няколко пъти, процедура 707 се отнася до това дали господин Бартлет да бъде съден като непълнолетен или като възрастен и нищо повече.

— Но, ваша чест...

Тряс!

— Господин Харди, вашето изложение е протоколирано. Какво очаквате от мен, да сваля обвиненията?

— Не мисля, че това би било неоснователно, ваша чест, като се има предвид чудовищността на онова, което нарекохте съвпадение. Господин Муни и госпожица Райт са били убити и двамата от някой, свързан с Лукас Уелдинг, а такава връзка с Андрю Бартлет не съществува.

— Разбирам, че това е вашата теория, господин Харди. И така, имате ли друг свидетел или е време да съобщя решението си?

Харди прехапа силно вътрешната страна на бузата си. После погледна надолу към Андрю и прошепна:

— Не се тревожи. — И като се обърна към съдията, произнесе високо: — Бих искал да призова Ана Саларко, ваша чест.

— Добре — Джонсън погледна наляво, към мястото, което обикновено заемаше Котрел, и се намръщи. Обърна се в другата посока. — Пристав Нелсън, бихте ли излезли в коридора да повикате свидетелката? Ана Саларко.

И докато сте там, потърсете, ако обичате, пристав Котрел и му кажете да бъде така любезен отново да се присъедини към нас в залата.

Изминаха няколко напрегнати минути. Харди бе казал на Ана Саларко, че ще я повикат веднага, след като съдът открие заседанието си, но първо всички се бяха събрали в кабинета на съдията, а сетне последва изложението на Харди. Междувременно и двамата Саларко бяха напуснали коридора, за да отидат до тоалетната. Може би пристав Котрел бе тръгнал да ги търси. Във всеки случай него все още го нямаше, когато най-после Ана Саларко бе въведена в залата и, оглеждайки се притеснено, седна на свидетелската скамейка.

Харди проведе с нея вече познатия разговор, като наблегна за протокола върху споразумението на Саларко с полицията, че ще им съдейства пред имиграционната служба, което според Харди до голяма степен повлияло върху отказа на Хуан да промени първоначалните си показания. Когато привършиха, Харди не можеше да бъде по-доволен. Ана призна, че точно преди съпругът ѝ да слезе долу и да открие трупите, тя ясно видяла мъжа, напускащ къщата след затръшването

на вратата, и това не бил Андрю. Харди ѝ благодари и я предаде на Бранд за кръстосан разпит.

За голямо неудоволствие на Харди Бранд и Ана не бяха съвсем непознати. Ву му бе разказала, че когато прокурорът видял името ѝ в списъка на свидетелите, се обадил на Саларко и сам ги посетил предишната вечер. Затова Хуан бе останал във в коридора, очаквайки своя шанс да говори пред съда и може би да отрече онова, което би казала съпругата му.

Сега Бранд пристъпи спокойно към свидетелската скамейка.

— Госпожо Саларко — започна той. — Какво е разстоянието между прозореца ви и тротоара пред къщата ви?

— Не знам точно.

— Приблизително.

Тя хвърли поглед на Харди, който ѝ кимна окуражително. Въпросът не беше неочакван.

— Петнайсет, може би дващест метра.

— Петнайсет или дващест метра. Благодаря ви. Това е горе-долу разстоянието от мястото, където седите, до дъното на тази зала, прав ли съм?

Харди се обърна да провери и откри, че Бранд не беше далеч от истината.

— Нецо такова — отвърна госпожа Саларко. — Да.

— И вие и съпругът ви живеете на втория етаж на сградата, така ли?

— Да.

— Значи той е бил със суитшърт с качулка? — Като видя обърканото ѝ изражение, той показа с жест и поясни: — фланела с качулка на главата?

— Si. Да.

— Цялата му глава ли покриваше?

Тя отново погледна Харди и той пак ѝ кимна. Какво друго му оставаше? Трябваше да я остави да разкаже версията си и се надяваше, че ще прозвучи правдоподобно.

Като му кимна в отговор, тя се обърна към Бранд:

— Да. Но не цялото му лице.

— Тогава може би част от лицето?

Ана помълча.

— Да — каза най-после. — Той вдигна поглед.

Бог да я благослови, помисли си Харди.

Но Бранд продължи да настъпва:

— Какво искате да кажете с това, че е вдигнал поглед, госпожо Саларко? Имате предвид, че...

Харди се намеси, за да даде време на свидетелката да си отдъхне:

— Възразявам.

— Приема се.

Но Бранд беше подготвен.

— В някакъв момент качулката смъкна ли се от главата му?

— Не.

— Значи е покривала главата и част от лицето му?

Харди отново възрази и възражението му отново беше прието.

— Добре. Нека ви попитам следното, госпожо Саларко. По това време навън тъмно ли беше? Нощ?

— Да, но...

— Да е достатъчно, благодаря ви — прекъсна я Бранд.

Изглежда реши, че са разисквали достатъчно този въпрос и премина на друг. — Госпожо Саларко, вие присъствахте ли на процедурата за разпознаване в полицията, когато съпругът ви е идентифицирал лицето, пребивавало в апартамента на господин Муни онази нощ?

— Да.

— И вие ли взехте участие в разпознаването?

— Да.

— И не успяхте да идентифицирате никого в редицата като лицето, което сте видели тогава?

— Да.

— Бил ви е даден формуляр, който вие сте подписали, казвайки, че не разпознавате никого, така ли?

— Да.

— Значи не познавате господин Бартлет, който седи на масата там? — Той се обърна и посочи — Ваша чест — Харди отново беше на крака.

— Задавам тези въпроси с определена цел, ваша чест — каза Бранд.

— Добре — кимна Джонсън. — Възражението се отхвърля, но карайте по същество.

— Госпожо Саларко, когато не сте могли с положителност да идентифицирате никого в редицата като мъжа под прозореца ви, значи ли това, че не сте знаели дали той е бил сред мъжете в редицата или не? Може да е бил, а може и да не е бил сред тях. Или искате да кажете, че никой от мъжете в редицата не е бил човекът, когото сте видели? Тоест, не сте могли да заявите със сигурност, че е бил Андрю?

Очите ѝ, изпълнени със страх, потърсиха Харди за подкрепа, но той не можеше да стори нищо. Ана отново погледна Бранд.

— Съжалявам, но не разбирам.

— Ваша чест — каза Бранд. — Може ли да перифразирам?

— Давайте.

Бранд ѝ се усмихна топло и пристъпи по-близо.

— Госпожо Саларко — започна той. — Опитваме се да разберем какво точно искате да кажете на съда. Казахте, че в редицата не сте разпознали никого, така ли е?

— Да.

— Добре. Имаште предвид, че *не е могъл да бъде Андрю* ли? Че е *невъзможно* човекът долу на улицата, отдалечен на петнайсет или двайсет метра, с качулка на главата и в тъмната нощ, да е бил Андрю?

— Не. Може би не е възможно, но...

Бранд я изпревари с извода.

— Значи сега свидетелствате, че това, което сте има ли предвид, е че не сте могли с положителност да идентифицирате лицето като Андрю? Така ли е? Че не сте била достатъчно сигурна, за да се закълнете.

— Si — каза тя. — Не бих могла да се закълна, че беше той.

— Аха — Бранд я възнагради с лъчезарна усмивка. — Благодаря ви, госпожо Саларко. — Той се извърна към Харди. — Свидетелката е ваша.

Харди искаше да помоли за кратко прекъсване, може би да се посъветва с Ву и да даде няколко минути на Ана да се съвземе и да осъзнае какво е казала. Но си помисли, че не може да си позволи да отлага.

— Госпожо Саларко — започна той. — Има ли пред къщата ви улична лампа?

— Да.

— Беше ли запалена, тоест светеше ли, когато забелязахте мъжа да излиза от долния апартамент, да се обръща, и да поглежда нагоре?

— Да.

— И видяхте ли лицето на този мъж?

— Да.

— Това лицето на Андрю ли беше?

Тя замълча, вгледа се продължително в масата на защитата и най-после поклати глава.

— Не. Не беше същото момче.

По време на обедната почивка Харди проведе няколко телефонни разговора от задното фоайе. Позвъни на Глицки, на жена си и в офиса. Когато свърши последния разговор, забеляза Ву и Бранд да седят на една пейка до пътеката, която водеше към килиите. Доколкото можеше да види, двамата спореха, но имаше нещо в езика на телата им, което го накара да застане нащрек. След като нямаше съдебни заседатели, които можеха да се повлияят от гледката на противниковите адвокати, бърбещи си по време на обедната почивка, малкото им тет-а-тет не беше нарушение на добрите съдебни нрави, каквото иначе би представлявало. Но все пак, особено като се вземеше предвид присъствието на Норт, които обядваха със сина си горе, Харди не смяташе, че картината би се поправила на клиентите.

Той прибра клетъчния си телефон и се запъти към тях. Когато се приближи, забеляза безмълвния сигнал, който Бранд предаде на Ву; двамата млъкнаха и си придадоха безразличен вид. Харди ги поздрави вежливо.

— Някакви новини от Глицки? — попита го Ву.

— Не отговаря, затова предполагам, че е твърде зает.

Оставих му съобщение, че щом се добере до нещо определено, бихме искали да го узнаем на секундата. Ще се кача горе да разменя няколко думи с Андрю и близките му. Ако не прекъсвам нещо важно, искаш ли да ме придружиш?

След като го задаваше шефът ѝ, въпросът бе повече от учтива покана. Тя се поколеба, после се изправи и тръгна с него.

— Няма да призове Хуан Саларко — каза Ву.

Харди кимна, като смяташе, че решението е правилно. Макар че показанията на Хуан можеха да подкопаят по някакъв начин правдоподобността на съпругата му, в края на краищата идентифицирането му на Андрю в процедурата за разпознаване вече бе протоколирано и различията в разказите и интерпретациите на съпруга и съпругата бяха интересни по-скоро за съдебните заседатели, каквито засега нямаше. Освен това, ако сега застанеше на свидетелската скамейка, Харди и Ву щяха да го подложат на кръстосан разпит и може би да изтъкнат и други слабости, които по-късно да използват на евентуалния процес.

— Значи това бяха всички свидетели?

— Така изглежда.

— Тогава приключихме. Като се върнем, ще чуем решението на съдията. — След няколко крачки Харди попита: — За какво спорехте вие двамата? Едва ли е било, защото няма да призове Саларко.

— Не, защото не иска да се обади на Джакман.

— Защо да му се обажда? Както негова чест бе любезен да подчертае, ако разполагаха с нещо, Джакман щеше да го извести. Господин Бранд просто си играе ролята.

— Играе игра.

— Но в известен смисъл това наистина е игра, Ву, и ти го знаеш.

— Не и за Андрю.

— Не, макар че в началото, когато се зае с него, беше, нали?

Раменете ѝ клюмнаха под тежестта на истината.

— Само че едно момиче трябва здравата да се изпоти, докато разбере кое е игра и кое не — усмихна се слабо тя. Още не бяха стигнали портала, през който се минаваше за килиите, и Ву спря. — Но във всичко това има нещо тотално сбъркано, не мислиш ли? Андрю не е убил никого.

— Не, и аз не вярвам, че го е направил.

— Точно това попитах Джейсън, дали всъщност вярва във вината му. Той каза, че не там е въпросът. Не пожела да ми отговори.

— Прав е. Точно сега работата му е да представя аргументите на ищеца.

— Дори ако знае, че греша?

— Дори тогава. А в този случай той дори не знае, че греша.

— Значи Андрю пак ще бъде прецакан?

— Ако не искаш да те прецакват, не попадай в системата. За момента обаче наистина изглежда така. Но няма обаче да продължи дълго, струва ми се.

Ву прехапа устни и поклати глава.

— Всичко е по моя вина, знаеш ли? Всичко, до последния детайл. Ако не бях толкова арогантна и глупава, Джонсън може би щеше да изслуша новата информация и да прояви разбиране, вместо да бъде толкова заслепен... Искам да кажа, ами ако опитът за самоубийство на Андрю беше успял? Щеше да бъде изцяло по моя вина. А сега, всяка следваща минута, която прекарва в затвора...

Харди я прекъсна:

— Мислила си, че правиш най-доброто за клиента си. Такава ти е работата.

— Но той не беше виновен.

— Тогава не го знаеше. Смяташе, че е виновен.

— *Винаги* съм смятала клиентите си за виновни. Защото преди него всички бяха виновни.

— Добре, може би отгук нататък ще промениш подхода си. Не всичко се върти около стратегия и връзки. Понякога — не често, гарантирам ти го — но понякога всичко се свежда до истината.

Малката стая за посетители беше прекалено тясна за всички, затова пристав Нелсън отведе Андрю, Харди, Ву и Норт обратно в съдебната зала, където бяха сега.

— Но в това няма никакъв смисъл — говореше Линда Норт. — Знаем, че господин Муни и Лора, че и двамата са били убити от Екзекутора, нали? — Тя се огледа наоколо с широко отворени очи. — Не го ли знаем всички?

Да не би да съм само аз?

Харди кимна:

— Не, не сте само вие и да, всички го знаем. Но нямаме доказателства.

— От какво по-голямо доказателство се нуждаем? — попита Хал.

— От вещественно — каза Харди. — Знаем, че са сравнили куршумите при поне три от жертвите на Екзекутора. Ще помоля

полицията да претърси отново апартамента на Муни, да се опитат да намерят куршумите. Ако не успеят, ще наема частни детективи.

— Ами ако никой не ги открие? — попита Линда.

— Тогава може би ще открият този Екзекутор и той ще си признае, че е убил Муни. А може и Хуан Саларко да оттегли показанията си. Всяко от тези неща ще ни свърши работа.

— А ако не се случи нито едно от двете? — настоя Линда. — Означава ли това, че няма да пуснат Андрю?

— Все още има такава опасност — каза Харди. — Но може и да я предотвратим.

— А междувременно — обади се Андрю с хрипливия си глас, — какво ще стане с мен?

— Ще бъда до теб — увери го майка му. — Ще идвам всеки ден.

— Аз също — добави Хал.

Харди хвана ръката на младежа и я стисна, както се надяваше, окуражително.

— Искам да те помоля да проявиш още малко твърдост. Мислиш ли, че ще можеш? Ще се справим, обещавам ти. Почти сме успели.

Хал продължи да упорства:

— Но съдията вече трябва да знае, не е ли така?

Съвпадението е толкова очебийно, че фактически не би могъл да е друг.

— Всъщност — отвърна Харди, — би могъл и да е друг.

Някой друг освен Екзекутора може да е имал мотив да убие Муни или Лора, макар че не бих се обзаложил.

Обаче вината или невинността на Андрю не са предмет на това изслушване.

— И той ще си остане в затвора — каза майка му.

— Така е — рече Харди, — но не задълго.

— Това е някаква шибана, гадна пародия — избухна Хал.

Харди срещна сърдития му поглед и каза:

— Не бих могъл да съм по-съгласен с вас.

Туловището на Нелсън изплува до тях.

— Господин Харди, госпожице Ву, негова чест би искал да види и двама ви в кабинета си.

Те си размениха разтревожени погледи, извиниха се на събеседниците си и се запътиха към задната врата. Нелсън почука на

вратата на съдията и след като отвътре се чу „да“, я отвори.

Този път в стаята имаше достатъчно място, дори можеха да седнат на два от трите стола, поставени пред бюрото на Джонсън, където съдията седеше без тогата си, само по риза и вратовръзка. За голямо учудване на Харди той вдигна поглед от документа, който преглеждаше, и ги поздравя почти сърдечно.

— Помолих господин Бранд също да се присъедини към нас и предпочитам да не говоря, докато не дойде. — И той се върна към документа си, като зачеркваше по някоя фраза и си водеше бележки в полето.

Бранд не ги накара да чакат дълго и щом се появи и седна, Джонсън нагласи очилата си и заговори:

— Искам да ви благодаря на всички, че се озовахте. Както ще забележите, не съм поканил съдебната стенографка на срещата ни. То е, защото не искам тя да бъде протоколирана. Някой има ли възражения?

Никой не се обади.

— Всички знаете, че още от самото начало този случай породил ожесточени спорове. Последния час и половина прекарах тук, на бюрото си, размишлявайки върху онова, което чух и видях за този непълнолетен, Андрю Бартлет — опита му за самоубийство и така нататък. Стигнах до извода, че е твърде вероятно някои от предишните ходове и стратегии на защитата по това дело да са настроили враждебно съда — до такава степен, че да действа несъвместимо с интересите на правосъдието. Истината е, че бях и — още съм — много ядосан заради това, което възприемам като умишлена манипулация на съда.

— Ваша чест...!

— Всичко е наред, госпожице Ву. Не ви обвинявам в нищо сега. Вече почти успях да го преодоля. — Той свали очилата си и ги постави на бюрото пред себе си. — Господин Харди, вашето изложение в съдебната зала тази сутрин беше, както сам изтъкнахте, впечатляващо и изключително уместно. Въпреки това, както се опитах да ви обясня поне пет пъти, няма да позволя тази процедура да затъне в спорове за вината или невинността на господин Бартлет. До този момент изслушахме всички свидетели на защитата и разбрах също, че вие, господин Бранд, няма да призовавате никого?

— Точно така, ваша чест.

— Добре тогава, може да се каже, че практическата част на процедура 707 приключи. Това, което остава, е моето решение, с което съм готов и което ще оповестя в подходящия момент. За успокоение на собствената си съвест и, честно казано, за да предпазя авторитета на съда, исках да споделя това временно решение първо с вас, преди да бъде записано в протокола.

Той си сложи очилата и отгърна документа, който беше на бюрото пред него.

— Съдът намира, че непълнолетният е бил на седемнайсет години по време на обвинението и че обвинението е в съгласие със съответната буква на закона. Съдът реши следното: непълнолетният не е подходящ за превъзпитание в рамките на съдебната система за непълнолетни.

Той вдигна поглед, забеляза разочарованото изражение на Харди и Ву и се върна към текста:

— Съдът намира, че непълнолетният не се поддава на превъзпитание в рамките на програмите за грижи, терапия и обучение, осигурявани чрез съда за непълнолетни, поради степента на криминален умисъл, проявен от непълнолетния, въз основа на следните причини: непълнолетният се е изплъзнал от участие в масова кампания против оръжията, проведена в училището му няколко месеца преди инцидента, и е носил със себе си зареден пистолет...

През следващите няколко минути Джонсън не вдигна поглед от бележките в папката си, намирайки, че непълнолетният се поддава на превъзпитание в рамките на същите програми по втория, третия и четвъртия критерий, като изтъкна съответните причини. Така че Ву бе спечелила по три от четирите критерия дотук, помисли си Харди, не че имаше значение за клиента им.

— Що се отнася до петия критерий — произнесе накрая Джонсън, — съдът намира, че непълнолетният не се поддава на превъзпитание... Непълнолетният не е подходящ за рехабилитация в правосъдната система за непълнолетни. Случаят следва да бъде отнесен към областния прокурор, който да повдигне обвинение в съответствие със закона. Делото ще бъде предадено за разглеждане от съда за възрастни.

Когато свърши, той си пое дъх и свали очилата си.

— Това е. Исках да ви запозная с решението на съда и с основанията за него. — И като огледа последователно лицата на тримата адвокати, продължи: — Имайки предвид обаче изложението на господин Харди и в интерес на правосъдието и обикновената справедливост, няма да съобщя решението си днес. Ще замразя делото за една седмица, през която вие, господин Бранд, ще обсъдите въпроса с областния прокурор и той ще реши как да процедира по-нататък. Междувременно, тъй като господин Бартлет си остава непълнолетен, докато не съм го обявил официално за възрастен, смятам да го освободя от ареста и да го поверя на грижите на родителите му до другата седмица, когато ще оповестя решението си.

Бранд, който беше спечелил процедурата по същество, само за да му измъкнат победата под носа, вдигна ръка и каза:

— Ваша чест, при цялото ми уважение, но въпреки всичко бихте могли да обявите решението си още днес. Областният прокурор ще разгледа делото както следва и ще...

Джонсън го спря:

— Забравяте специалните обстоятелства, господин прокурор. В мига, в който обявя господин Бартлет за възрастен, той ще отиде в затвора, а това не ми се струва справедливо. По статут при особени обстоятелства не се предвижда и гаранция. Ако кажа, че е възрастен днес, отива в затвора днес. А имам чувството, че вече стоя прекалено дълго затворен. Ако е невинен, и един ден повече е много.

— Благодаря ви, ваша чест — каза Ву.

Той обаче се обърна и към нея:

— Няма за какво да ми благодарите, госпожице адвокат.

— И потупа документите на бюрото си. — Това е моето решение. Влиза в сила от момента, в който го оповестя, то ест точно след една седмица. Междувременно клиентът ви не излиза извън юрисдикцията. Ще бъде под опеката на родителите си през цялото време. Има цял куп строги условия, които трябва да се изпълняват. Ясно ли е?

— Да, ваша чест. Разбира се.

— Разбира се. — На Джонсън очевидно му бе писнало от цялата тази история. Той погледна часовника си и се изправи. — Ако имате още някакви коментари, предпочитам да не ги чувам. Решението е мое и е окончателно.

Сега бих искал да влезем в съдебната зала и да го протоколираме.

Джейсън Бранд не беше толкова разочарован, колко — то би трябвало да бъде, от решението на Джонсън. Всъщност, докато слушаше изложението на Харди в съда тази сутрин, той осъзна, че дори част от фактите, изнесени от опонента му, да се окажеха верни, той обвиняваше невинен човек. А защо му трябваше на Харди да лъже, щом думите му можеха да бъдат проверени? После, когато съдията му нареди да се обърне към областния прокурор за по-нататъшното уреждане на случая, фактически от него се сваляше цялата отговорност. Той бе спечелил процедура 707 по същество и това бе задачата, която му бе поставена. Сега всичко беше приключило. Джонсън бе съобщил решението си и онова, което щяха да правят той и Ву отсега нататък извън съдебната зала, нямаше вече никаква връзка с делото. Технически погледнато, може би трябваше да изчака до следващата сряда, когато решението щеше да бъде оповестено официално, но той не можеше да издържи дотогава, трябваше да я види още сега. Щеше да поеме риска и ако това не се харесаше на някой от шефовете му, той имаше обяснение, макар и съшитото с бели конци — щеше да твърди, че са започнали да се срещат едва след отсъждането. Вече не се налагаше да бъдат противници в съдебната зала.

Но след малкия им спор в МВЦ не бе имал случай да поговори с нея, за да си определят среща. Тя, Харди, Андрю и родителите му празнуваха победата около масата на защитата и за миг той бе уловил погледа ѝ — послание или обещание прочете в него? — след което си тръгна. Беше се обадил в офиса на Джакман и Трея му каза, че ще гледа да го вмести в графика на прокурора малко след четири, което значеше, че не бива да закъснява нито секунда.

Когато Бранд влезе, Джакман стоеше прав, заобиколи бюрото си и му подаде ръка, което той прие като знак за уважение, дори за одобрение. Те седнаха на двата края на ниското канапе пред масичката за кафе. Джакман го попита какво толкова важно има и Бранд го осведоми накратко.

— Можем бързо да проверим това — рече областният прокурор с присъщия си спокоен тон. Стана отново и отиде до вратата. — Трея — повика я той, — има ли някакъв шанс да ме свържеш веднага със съпруга си?

— Ще опитам.

— Прехвърли го на моята линия. — Джакман се върна в кабинета и още не стигнал бюрото си, телефонът иззвъня. — Ейб. Тук изникна един въпрос. В кабинета ми е един млад човек, Джейсън Бранд, който беше обвинител по делото Андрю Бартлет в МВЦ. Майк Муни и... Точно така. Да, случаят е на Харди... Наистина ли? Съдията отложил произнасянето на решението си, докато не получи повече информация. Може би ще кажеш на господин Бранд с какво разполагаш, за да ми докладва... До бре, за Муни също, но всичко. Благодаря.

Джакман затвори.

— Нали знаеш къде да отидеш?

— Да, сър.

— Тогава върви.

В импровизираната компютърна зала до кабинета му измъченият и изтощен Глицки осведоми Бранд за събитията, докато едновременно приемаше рапорти от хората си и отговаряше на въпроси на доброволците. Стенният часовник показваше четири и четирийсет.

— Знам. Харди ми остави вече три съобщения за куршумите в жилището на Муни, но в момента имам по-важна работа. Не разполагаме с тези куршуми. Не ги открихме първия път, затова смятам, че е малко вероятно да ги намерим и при следващото претърсване.

— Но лично вие вярвате ли, че Муни е една от жертвите на Екзекутора?

Глицки сви устни.

— Вие не вярвате ли?

— Не знам.

— Ами започнете да вярвате. Не казвам, че вече сме в състояние да го докажем, обаче, що се отнася до мен, няма спор.

— А Бартлет?

— Предполагам — каза Глицки, — че е погрешният човек, озовал се на погрешното място в погрешния момент.

Непрекъснато звъняха телефони и някой от рецепцията се провикна:

— Шефе, вашата линия!

Глицки грабна слушалката, после отвори един бележник и започна да записва с бясна скорост.

— Колко пъти? — каза той. — Как е името? Някой виждал ли го е? Снимат ли посетителите с видеокамера? — Глицки смръщи устни. — Добре, звучи разумно. Продължавайте да проверявате.

Той затвори и повиши глас:

— Слушайте всички! — Останалите шумове в стаята незабавно утихнаха. — Обади се Дейвид Брако от „Коркоран“. Лукас е имал син, Рей Уелдинг, който го е посетил в затвора четирийсет пъти за последните три години.

Няма оставен адрес. Брако е изискал телефонните обаждания от платения автомат в блока на бащата и всеки момент ще ни ги изпратят по факса. Сара — обърна се той към Евънс. — Ще вземеш трима души и ще проверите всички райони с кодове 415, 408, 511 и 650, тоест всички райони около залива, за имена и адреси.

Може би това е нашият човек.

— Този мъж Уелдинг, бащата — не можа да се сдържи Бранд в желанието си да допринесе с нещо, — трябва да е имал адвокат, който да е придвижил жалбата му. И този адвокат сигурно познава сина, нали? Ще знае и къде живее.

— Може би — отвърна Глицки. — Но няма да иска да говори с нас. Ние сме ченгетата, не забравяй, лошите момчета.

— Но ако синът е Екзекутора?

Глицки не отговори, защото някой пак му извика да вдигне телефона. Този път той слуша мълчаливо, без да си записва нищо, и когато затвори, стаята бе притихнала. Главата му увисна, брадичката опря гърдите му. Той бавно заудря с юмрук по бюрото в безсилна ярост.

Всички търпеливо изчакаха, докато вдигне глава.

— Последният местен заседател — каза той. — Уенди Такахаши, по баща Шуи. Онази, която се е преместила обратно тук едва миналия месец. — Това бе причината да не я издирят по-рано.

— Мъртва ли е? — попита някой.

— Преди да успеем да стигнем там — каза Глицки. — Може би съвсем малко преди това. Белу стои на пост пред апартамента ѝ от два часа, охранявайки мъртва жена. — Очите на Глицки, помътнели от умора и гняв, бяха изцъклени.

Бранд излезе в рецепцията и спря до един униформен полицаѝ.

— Какво искаше да каже с това, последният местен заседател?

Мъжът, който изучаваше една компютърна разпечатка, отговори машинално като зомби.

— Имаше шестима местни — Муни, Рийд или Кеъри, Монтроуз, Уонг, Толман, а сега и Шуи-Такахаши. Тя беше последната.

Споменаването на Муни като първата жертва на Екзекутора не убягна от вниманието на Бранд.

— Ами другите шест? — попита той.

— Четирима са се преместили, двама са починали.

Опитваме се да открием четиримата. Предполагам, че онези двама, мъртвите, не са в непосредствена опасност.

Ву се върна в офиса на Сътър Стрийт и след като прие поздравленията на малката група, събрала се в кабинета на Харди, се извини и отиде да се обади на Бранд в МВЦ. Нямаше го и тя му остави съобщение, че иска да го види, като продиктува служебния и домашния си телефонен номер. Може би, добави тя, могат дори да вечерят заедно по-късно тази вечер. Да започнат отначало и да карат по-полека. Опиянена от радост и изпълнена с доверие, след като бе чула решението на Джонсън за Андрю, тя си помисли, че понякога има справедливост на този свят.

Но Бранд не беше в кабинета си. Щеше да ѝ се наложи да почака.

Кошничката на бюрото ѝ преливаше от книжа — неотворена поща, материали, оставени от секретарката ѝ. Най-отгоре беше последната чернова на паметната записка, която бе изготвила за Фарел. Тя я взе от купа, отгласна се от бюрото си, качи краката си върху него и се зае да я препрочита.

Десет минути по-късно още бе погълната от работата си, задраскваше пасажи с червена химикалка и добавяше нови, когато някой почука на вратата.

— Влез!

— О, ти работиш — каза Харди.

— Нали затова ми плащаш. Какво има?

— Отивам в Съдебната палата, за да видя дали няма да мога да разменя някоя дума с Глицки. Ще се опитам да го накарам да побързат с повторното претърсване на апартамента на Муни.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Всъщност се канех да ти предложа да си починеш малко. Като управляващ партньор искам да ти кажа, че днес ти допринесе за това доброто да надделее. А то не се среща толкова често, та да си позволим да го игнорираме. Дейвид Фрийман, урок номер шест. Затова е твой свещен дълг да си вземеш свободна вечер и да се насладиш на победата.

— Дейвид Фрийман никога не си вземаше свободно време.

— Не е вярно. Всеки път, когато печелеше дело, празнуваше, та пушек се вдигаше.

Ву погледна черновата на бюрото си и въздъхна.

— Не смятам, че сме спечелили. Не и до следващата сряда. Чак тогава, ако изобщо...

— Свършено е — каза Харди. — Щом Джакман разбере, че Саларко не са чули изстрели, предполагам, че дори и без куршуми с белези от заглушител по тях, няма да даде ход на делото. Тази вечер Андрю си е вкъщи, Ву. Няма как да не наречеш това победа.

— Добре, но тази победа не е моя заслуга.

— От къде на къде?

— Ти си този, който откри всички несъответствия. Аз създадох само проблеми.

Харди остана за миг неподвижен на прага, после пристъпи вътре и затвори вратата.

— Слушай, Ву — започна той. — Това беше първият ти важен случай. Естествено, че не можеше да си свършена. Всъщност никой не е свършен. Важното е, че си извлече поука.

Тя постепенно се отпусна и кимна утвърдително.

— Добре тогава — продължи Харди. — Клиентът ти е свободен, отборът ти току-що спечели купата, шефът ти казва да си вземеш почивка до края на деня, а ти си скубеш косите, че може би победата още не е сигурна, че нямаш заслуга за нея или че е можело да си по-

добра. Не го прави. Винаги можеш да станеш по-добра, но трябва да съзнаваш и когато си достатъчно добра, не мислиш ли?

Тя отново въздъхна, хвърли поглед на документите си и най-после го погледна, като му се усмихна измъчено.

— Добре.

— Можеш да продължиш да се самонаказваш утре. Няма да те спирам. Но тази вечер си дай почивка и се махни оттук.

Харди е прав, мислеше си тя. Човек трябва да се възползва от хубавите мигове, когато може.

Беше малко след пет и неочаквано топло, след като пролетният вятър бе духал цял ден. Някаква ласкава мекота изпълваше въздуха. Тя паркира преди Честнът и реши да повърви пеша по булеварда, като се остави на инстинктите си да я водят по магазините, от които избираше разни деликатеси за празнична вечеря за двама у дома. Вкъщи щеше да отвори всички прозорци, за да влезе чист въздух, после щеше да нареди на масата с изглед към моста апетитни блюда с морски дарове, хрупкав хляб и ваза свежи цветя. След това щеше да се сгуши в стола си и или да чете, или да слуша музика или и двете едновременно, докато чака Джейсън да се обади. Ако не днес, щяха да се видят най-късно утре и ако бе писано да се получи нещо между тях, щеше да се получи.

Разхожда се почти цял час и обиколи поне половин дузина магазини, като си бърбеше с продавачите и дори с някои от клиентите. Купи жълти нарциси и пресен чеснов хляб, мариновани сърца от артишок, салата от спанак, малко морски език и круши ранозрейки.

Стълбището на къщата, в която живееше, бе окъпано в ярка слънчева светлина и тя пое към апартамента си на четвъртия етаж. Когато стигна на своята площадка, спря и хвърли поглед през прозореца към квартала и отвъд него — тъмнозелените кипариси в Президио, стотиците лодки за разходка долу в залива.

Какво великолепно място!

Изведнъж, може би за пръв път в съзнателния си живот, тя разбра, че се чувства благословена и дори щастлива.

Остави на земята плика и цветята. Извади ключовете от чантата си, отключи, вдигна покупките си и влезе. Затвори вратата след себе си, пусна райбера и сложи веригата.

Зад нея един мъжки глас каза:

— Обърни се бавно и се отдръпни от вратата.

Следобедната навалица в „Балбоа“ не беше толкова гъста, колкото нощната тълпа, но Джейсън Бранд пак имаше късмет, че си намери място на бара. Подаде двайсетдоларова банкнота и си поръча бира.

— Бира ли? — Сесил държеше бутилка „Джак Даниълс“. — Видях те да влизаш и ръката ми автоматично посегна към уискито. Двойно, с лед.

— Не и днес — отвърна Бранд. — Бира.

— Каква марка?

— Мокра и студена. Търся Ейми, да се е мяркала?

— Още не. — Той започна да налива „Сиера Невада“ от кранчето на бара. — Сега, като се замисля, всъщност не съм я виждал доста отдавна. Откакто онази вечер си тръгнахте заедно, доколкото помня. Мислиш ли, че е добре?

— Да. Днес бях с нея в съда. Добре е.

— Казваш, че е добре. Значи се срещате?

— Не. В съда представляваме противниковите страни. Би било срещу правилата.

— Срамота — каза Сесил.

— Аха — Бранд поднесе чашата към устните си и отпи.

Сесил обслужи неколцина клиенти малко по-надолу на бара и смени канала на телевизора. Когато се върна, Бранд въртеше чашата си на плота, като се взираше в жълтеникавата течност.

— Добре ли си? — попита Сесил.

— Да, чудесно.

— Въобще не изглеждаш чудесно. Изглеждаш нещастен.

— Заради Ву — рече Бранд. — Мисля, че съм влюбен в нея.

— Казваш го, сякаш току-що ти е хрумнало.

— Ами да.

— Още ли ще се виждате в съда?

— Не мисля. Не и след днешния ден.

— Ами щом си влюбен, братле, не се размотавай, ами направи нещо. Някой като нищо ще ти отмъкне мацето под носа. На твое място

не бих търкал стола с жалкия си задник, очаквайки я да се появи. Щях да я намеря и да си кажа мъкмата.

Бранд тъкмо поднасяше чашата със устните си, но спря насред път, остави я на бара и се втурна към изхода.

— Хей, рестото ти!

— Задръж го.

Той седеше на фотьойла ѝ, след като излезе иззад паравана, където се беше скрил, докато я чакаше. Бе насочил към нея пистолет — пистолет с дълга тръба, прикачена към дулото, която изглеждаше много тежка. Тя седеше до масата с ръце в скута. Торбата с покупките още беше на пода до вратата, където я бе оставила, за да заключи.

— Откъде знаеш къде живея? Как влезе тук?

Смехът му беше гърлен, безрадостен.

— Много ме бива да откривам хората. А влязох по същия начин, както влизах по къщите, когато бях малък.

Важното обаче е, че съм тук.

— Какво искаш?

— Да си довърша работата.

— И каква е тя? Тази твоя работа?

— Мисля, че вие, типчетата от правния бизнес, бихте я нарекли „компенсация за причинени щети“.

— Тогава не може да има общо с мен. Аз не съм ти направила нищо.

— Наистина не си. Не лично на мен. В твоя случай може би е по-правилно да се каже, че искам да ти преча да нанесеш по-големи злини.

— По-големи от какво? Не съм навредила на никого.

— Ейми, Ейми, Ейми. Престани, моля те. Сама не си вярваш. Ами Андрю Бартлет?

— Днес Андрю бе освободен от ареста. Не го ли знаеше? Това вреда ли го наричаш?

— Може би си забравила опита му за самоубийство. Наистина ли ти направи толкова малко впечатление? И това ли не наричаш вреда?

— Но аз не съм...

Той удари със свободната си ръка по облегалката на фотьойла и изръмжа, като оголи зъби.

— Как ли пък не, мамка ти! Случайно да ти е хрумвало, че го е направил, защото ти го накара да повярва, че никога няма да се измъкне? Но не, ти не разсъждаваш по този начин, нали? Не си виновна за нищо, нали?

— Не. Не е вярно. Някои неща са изцяло по моя вина. Моля те, не размахвай това нещо. Съжалявам — каза тя. — Каквото и да е станало, не съм имала предвид...

— Изобщо не разбираш какво ти говоря. Не ми пука какво имаш предвид или какво си имала предвид. Ти играеш същата игра, каквато всички играеха с баща ми, не виждаш ли? И ти си като Алън Боскачи преди двайсет години — арогантна, самонадеяна, твърдоглава и дяволски заблудена! — Той отново вдигна оръжието. — Не мърдай!

— Не съм мръднала. Само...

Дулото със заглушителя сочеше право в гърдите ѝ.

— Не ме интересува. Като кажа нещо, няма да ми противоречиш. Щом казвам да не мърдаш, значи няма да мърдаш.

— Съжалявам. Няма повече. Обещавам. Но съм нервна. Трябва да се изпишкам.

— Ами пикай!

Тя понечи да стане, но той отново излая, надигна се от фотьойла с насочен пистолет.

— Сядай долу!

— Но нали каза...

— Казах, че можеш да се изпикаеш. Не съм казал да ходиш някъде.

Тя го зяпна, после стисна краката си.

— Какво общо имам аз с Алън Боскачи? — Не биваше да го оставя да млъкне, трябваше да печели време, всяка секунда беше ценна.

— Ти си същата като него.

— Вече го каза. Но защо?

— Наистина ли питаш защо? Като че ли не знаеш. — Той се облегна и положи пистолета на коленете си. — Видях те първия ден с Бартлет, беше толкова сигурна, че е виновен, готова да го пратиш за половината му живот в пандиза, без изобщо да ти пука за истината.

Също както Боскачи постъпи с баща ми. Изпрати го зад решетките до живот, без въобще да го е извършил.

— Баща ти ли?

— Точно така. Баща ми.

— Какво не е извършил?

— Изнасилил и убил майка ми, ето какво.

Тя притисна ръце към стомаха си.

— Съжалявам, но наистина не знам за какво говориш.

— *Говоря за моя баща, по дяволите! За моя баща!* — И той отново вдигна оръжието, като се наведе напред. Подържа го насочено към нея пет секунди и пак рухна назад. — Баща ми — повтори той с мъртвешко спокойствие.

— Нищо не знам за баща ти. Кой е той?

— Лукас Уелдинг. Името му беше Лукас Уелдинг.

— Добре — каза тя кротко. — Разкажи ми за него.

Джейсън Бранд стигна площадката и му се стори, че долавя гласове отвътре. Спря и се послуша, почти се обърна да си ходи, но после помисли, че след като е дошъл дотук, може просто да й каже, че е минавал наблизко и се е отбил да я попита дали иска да излязат да пийнат нещо или да се срещнат по-късно в „Балбоа“. Беше достатъчно безобидно. Ако човекът вътре с нея се окажеше само приятел или съсед, тя щеше да го покани да влезе, после да си довърши разговора с другия и да го изпрати. След това нощта щеше да бъде тяхна.

Когато доближи вратата, спря за момент и се заслуша. Да, два гласа, един мъжки и един женски. Почука — три пъти бързо едно след друго — и гласовете вътре моментално замлъкнаха. Изчака в проточилата се тишина, като на лицето му се изписа нарастващо изумление. После изведнъж истината за това какво всъщност трябва да е чул лъсна пред очите му с безпощадна яснота.

Той примигна няколко пъти и прехапа долната си устна. Раменете му увиснаха.

Ама че глупак.

Обърна се към стълбите.

Тогава чу гласа й зад вратата:

— Кой е?

За секунда си помисли да не отговаря, а да хукне надолу и да се махне, преди да е изпаднал в още по-неудобно положение. Но тя го беше помолила да ѝ вярва, да вярва в човека, който е. Дължеше ѝ поне това. Да ѝ даде шанс да бъде открита с него.

— Ейми, аз съм, Джейсън.

— Джейсън. — Стори му се, че долови облекчение в гласа ѝ, но това усещане се изпари при следващите ѝ думи. — Моментът не е подходящ. Съжалявам.

— Добре ли си?

— Чудесно. Но, наистина, моментът не е подходящ.

— Добре, но ако може...

— *Джейсън, махай се! Остави ме намира, по дяволите! Изчезвай оттук, разбра ли? Или ще си имаш неприятности! Говоря сериозно!*

— Отлично — похвали я той. — Беше много добра. Никой не би останал след подобни думи.

— Не. Той е мухльо — каза тя, като се обърна. — Но ти го знаеш. Само че моля те, нека отида до тоалетната!

Бранд стоеше на улицата в настъпващия здрач и гледаше към прозореца ѝ. Гневният ѝ изблик го бе пронизал в стомаха. Дори сега, замръзнал на мястото си, облегнат на стената на сградата на отсрещната страна на улицата, той още притискаше с ръка корема си.

Струваше му се, че не може да помръдне. Гледаше втренчено прозореца, но не виждаше никакви сенки, никакъв признак на движение вътре.

Може би бяха легнали на леглото?

При тази мисъл сякаш отново някой заби юмрук в стомаха му, но изведнъж го озари прозрение: това просто не можеше да бъде. Не това се случваше там, горе. Увереността му не беше плод на разумно мислене. Беше на някакво друго ниво, убеждение, което проникваше в костите му. Да, тя наистина беше в апартамента си с някого, но дори да имаше романтична среща, по никакъв начин не би го изгонила толкова грубо. Не беше в нейния стил, още повече като имаше предвид връзката, която чувстваше, че се заражда между тях. Нямахте да се отнесе така с него, не и сега.

Нямаше никакъв смисъл.

После внезапно си припомни думите ѝ. *Ще си имаш неприятности.* Тази интимна, изразителна и двусмислена парола между тях, а сега Ейми му я бе изкрещяла през заключената врата. *Ще си имаш неприятности.* Някак не на място, дори и в този контекст.

Предупреждение? Или зов за помощ?

Божичко, помисли си той. Какъв съм идиот. Тя просто ми отрязва квитанцията. Да върви по дяволите.

Но вече пресичаше улицата по обратния път.

— Боскачи беше толкова сигурен — каза той. — Всички съдебни заседатели бяха сигурни. Обявиха го за виновен, всичките до един.

Той я бе последвал в тоалетната, изчакайки на прага, докато свърши, и я бе придружил обратно до стола ѝ. Сега довършваше историята си.

— Много съжалявам — каза тя. — Нямах представа.

— Нима? Ето още нещо, което не знаеш. Не знаеш какво е да ти отнемат дома, когато си на седем години. Не знаеш какво е майка ти да е убита и да обвиняват баща ти за смъртта ѝ, после да го осъдят, а теб да те изпратят при приемни родители. Имаш ли представа за това?

— Не, нямам — отвърна Ву. — Съжалявам. — Тя наистина съжаляваше, но най-вече се страхуваше да умре и си помисли дали не може да го накара да я пощади. — Трябва да е било ужасно за теб.

— Ужасно е слабо казано. И ми отнеха името, уговориха ме да приема моминското име на майка ми. Нали не съм искал хората да знаят, че баща ми е убиец? Нямало ли да бъда по-щастлив с различно име? Не разбираш ли — те ми отнеха живота!

— Сигурна съм, че не са го направили нарочно. Имам предвид Боскачи и съдебните заседатели...

— Надявам се да горят в ада. — Внезапно той трепна и отново се върна в настоящето. — Тринайсет души и всичките толкова убедени, а всъщност на съвсем погрешен път. — Той се изсмя на някаква мисъл. — А сега, повече от половината са съвсем мъртви!

Тя усети как във вътрешностите ѝ се разля хлад.

— Какво искаш да кажеш?

— Какво искам да кажа? Искам да кажа, че ги убих. Още ли не си загоряла? Всичките живееха наблизко, в красивия Сан Франциско и околностите му.

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ, когато се досети.

— Ти си Екзекутора.

— Добре — каза той. — Защо мислиш, че се насочих към теб?

— Не знам.

— Наистина ли? Тогава ще ти кажа. Защото ти беше госпожица Адвокатката Професионалистка, която не се е *срещала* с хората, с които работи. И какво излиза? Ти си *защитникът* на Андрю, единственият човек в цялата шибана система, за когото се предполага, че работи за него, но ето че го уговаряш да пледира *виновен* и го изпращаш за *осем години* на топло. Гледам те в съда и те слушам какво му говориш, виждам как нещата се повтарят, как никога няма да се променят, защото всичките сте един дол дренки.

Той вдигна пистолета и тя си помисли, че сега ще я застреля, но той наведе оръжието и като преглътна, продължи:

— Беше ми толкова смешно. Защото *знаех, че не го е извършил*. А знаеш ли защо *знаех? Защото го бях извършил аз*.

— Ти си убил Муни?

Той кимна.

— И хленчещата му малка приятелка. Което ме навежда на мисълта, че като свърша с теб, може би трябва да се обадя на партньора ти и да му благодаря, че сутринта бе така любезен да ме предупреди колко малко ви остава да ме разкриете. Нямах намерение да върша повече работа днес, но като го чух какво каза в съда, разбрах, че трябва да побързам. Макар че и без това скоро щях да тръгна.

— Къде? — попита тя.

Той ѝ се ухили с противната си празна усмивка.

— На път. Но първо да приключим с теб.

— Моля те — каза тя. — Моля те недей. Свали оръжието.

— Тогава не ме карай да го използвам. Не ми се ще да седя в една стая с труп. Труповете вонят. Затова стой мирно и си затваряй устата.

— Добре — отвърна тя. — Няма да мърдам. Какво искаш да направя?

— Нищо — каза той. — Чакам да се стъмни. — Отново тази празна усмивка. — Толкова по-лесно е да вървиш, когато е тъмно.

Бранд се отдалечи на пръсти от вратата на Ейми и слезе на втория етаж, най-близкото място, където смяташе, че няма да го чуят горе. Извади клетъчния си телефон и го включи, но нямаше обхват.

Като дишаше на пресекулки, той излезе от сградата на тротоара, получи сигнал и набра номера за директна връзка с полицията, който знаеше наизуст като всички заместник областни прокурори. Не искаше да звъни на 911, защото може би щяха да го разберат погрешно и да пристигнат със сирени и светлини.

— Обажда се Джейсън Бранд. Свържете ме със заместник-началник Глицки, моля, в Съдебната палата. Да, случаят е спешен. Кажете му, че съм открил Екзекутора.

Слънцето целуна за последен път върховете на кипарисите до редицата ниски сгради, после изведнъж падна здрач. Вече нямаше сенки, нито отражения от залязващите лъчи в прозорците на Ейми отсреща. Небето на изток промени цвета си от тюркоазен на тъмновиолетов. Зад Бранд, на западния хоризонт, един ослепителен оранжев лъч се разля в мораво-жълто петно.

Но никаква следа от Глицки.

Четири патрулни коли бяха пристигнали безшумно, после още три. Накрая Бранд им загуби броя. Всички паркираха незабелязано някъде в околните улици. Наизлезлите ченгета обкръжиха сградата на Ейми и евакуираха обитателите на долните етажи, дори хората от съседните къщи. Бранд показва значката си на сержант Ариола, който ръководеше операцията, и се представи като човека, повикал полицията. Това обаче не направи впечатление на Ариола, който ескортира Бранд зад полицейския кордон.

Той още можеше да наблюдава прозорците на Ейми, но сега беше зад ъгъла на булевард Сервантес. Когато се огледа, установи, че цялата пресечка е отцепена — патрулни коли бяха паркирани перпендикулярно на бордюрите по средата на улиците, като преграждаха пътя на автомобилния трафик. Ченгетата не пропускаха пешеходци, макар че бяха започнали да се събират малки тълпи любопитни.

Бранд се изненада неприятно, като забеляза няколко микробуса на телевизията: точно този сценарий искаше да избегне, като се обади директно на Глицки. Не му се мислеше какво ще се случи с Ейми, ако телевизията излъчеше репортаж от мястото в късните новини. Във всеки случай нищо добро. После, със смесица от ужас и неверие Бранд видя да спира караваната на ТАС. Забеляза Ариола да се приближава към тях и отново опита номера със значката си на областен прокурор, като я показва на едно от униформените ченгета. Този път го пуснаха и той застана точно зад Ариола, който докладваше ситуацията на

командира на тактическото звено. Никой от мъжете не го удостои с внимание.

Още не бе пристигнал целият отряд — обикновено отнемаше четирийсет минути до един час, докато се съберат всичките му членове. Снайперистът обаче беше налице и командирът го изпрати на покрива на сградата срещу Ейми, за да види какво може да направи. Бранд чу заповедта:

— Ако е насочил оръжие към нея и ако ти е на мушката, стреляй!
— После, като посочи микробусите на телевизията, той се обърна към Ариола: — Информирай тези чакали, че посмее ли някой да използва камерата си, ще му я навра в задника.

Присъствието на Бранд оставаше все така незабелязано в суматохата. Ариола отиде да говори с новинарите, докато командирът изтича през улицата и изчезна във входа на Ейми. Горедолу на всяка минута някое ченге от ТАС в черна бронезилетка се явяваше да докладва на заместник-командира, който стоеше до вратата на караваната. В един момент — отдавна бе станало безсмислено да се измерва времето в часове — Ариола изникна до Бранд и двамата видяха командира да излиза от фойето, да поглежда към небето и да тича към тях. Заговори на заместника си:

— Не виждам смисъл да чакаме повече.

— Аз също.

— Шефът обаче нареди да го изчакаме. Ако нахлуем вътре, има опасност да я загубим. Макар че не знам какво се върти в ума на онзи откачен. — Командирът пак погледна бързо потъмняващото небе. Като поклати глава, той въздъхна с раздражение. — След пет минути ще мръкне съвсем. Трябва да влезем.

Той седеше там от цяла вечност, а ръката му, хванала пистолета със страховития си придатък, заглушителя, почиваше на облегалката на фотьойла. Пръстът му си играеше несъзнателно със спусъка, докато прелистваше едно по едно — небрежно и бавно — страниците на различните списания, които Ву държеше в едно кошче на пода. Парализирана от страх, тя го наблюдаваше. Веднъж се осмели да премести тежестта си в стола до масата и той моментално скочи като ужилен, вдигайки заплашително оръжието.

— Не мърдай!

Доволен, че му се подчинява, той се облегна назад, праметна удобно крак връз крак и отново запрелиства списанията.

Ву нямаше представа как да се спаси, затова седеше, вцепенена от паника и примирение. Вече бе премислила възможностите си. Той бе на около пет метра от нея във фотьойла, твърде далеч, за да се хвърли отгоре му с един скок и да се опита да го обезвреди. Външната врата бе все така заключената с резето и веригата.

Единственото място, където евентуално би могла да се скрие, беше банята, но тя бе чак в другия край на просторното помещение.

Помисли си, че когато моментът настъпи, разбира се, ако изобщо ѝ дадеше някакво предупреждение, може да хукне да бяга, като го замери с нещо — например със солницата или със стола, на който седеше. Но от поведението му по време на мъчителното очакване отсъди, че най-вероятно щеше да наплюнчи пръста си, да прелисти следващата страница, да хвърли поглед през прозореца както вече бе сторил поне десет пъти, да реши, че е достатъчно тъмно, да вдигне пистолета си и да я застреля без никакво предупреждение. После щеше да отключи вратата и преспокойно да излезе, защитен от булото на нощта.

Неспособна да го гледа повече как подръпва спусъка, тя затвори очи, като се опита да намери някакво кътче във вътрешния си мир, където да се приюти, ала откри, че няма къде да отиде. Това бе краят на живота ѝ и всичко, което чувстваше, бе приближаващата пустота. Отвори очи и започна да го наблюдава: как отгръща нова страница, как я поглежда, все едно е част от мебелировката, как отново забива нос в списанието, как обръща глава към прозореца и прелиства друга страница.

Малката дупка в дулото на заглушителя и играещият си със спусъка пръст до такава степен бяха погълнали съзнанието ѝ, че самата тя не се бе сетила да погледне през прозореца. Сега обаче го направи и установи, че нощта наистина се спуска — в стъклото, като в огледало, видя собственото си отражение. Отвън вече не влизаше светлина, която да разсейва образа.

Той нямаше да чака още дълго.

Чук! Чук! Чук!

Звукът стресна и двамата. Ву неволно изписка тихо, а той скочи от мястото си, при което краката на фотьойла изскърцаха по дървения под. В същото време списанията се изплъзнаха от скута му. След тишината, царила толкова дълго в стаята, двата звука — почукването и падането на списанията — се сториха на Ву като ехо от гръмотевица.

Тя му хвърли озадачен поглед. Той вдигна оръжието и протегна ръка, като се прицели право в сърцето ѝ. Без да я изпуска от мерника, очите му зашариха между нея и вратата. Първоначалната му паника премина и тя разбра, че размисля как да постъпи. След шума, който бяха причинили, бе невъзможно да се престорят, че няма никой вкъщи.

Той бързо насочи пистолета към вратата, после пак към нея и кимна.

— Кой е? — обади се тя.

— Ейми, аз съм. Диз. Имахме уговорка, забрави ли?

Тя се обърна към него и помръдна беззвучно устни:

— Шефът ми.

Нещо като усмивка изкриви ъгълчето на устата му. *Толкова по-добре.* Той кимна отново. Посланието беше: *Пусни го да влезе.* Тя стана на крака.

— Само секунда.

Пъргав като котка, с няколко крачки той заобиколи масата и се притисна към стената до вратата. Вдигна оръжието по-високо и го насочи към главата ѝ от трийсетина сантиметра разстояние.

Ву прозря намеренията му с кристална яснота. Когато отвореше, вратата щеше да го скрие от поглед, докато Харди не влезеше. А после щеше да стреля. Щяха да умрат и двамата. Тя не биваше да го допусне.

Но какво търсеше тук Харди? Нямаха никаква уговорка.

Махна веригата с треперещи ръце.

Ако тласнеше бързо вратата назад, можеше ли да го обезвреди? Погледна за миг надолу и видя, че е протегнал крака си, за да предотврати тъкмо това. Вратата щеше да се отвори само толкова, колкото да пропусне Харди, не повече. И можеше да започне да стреля, когато му скимне.

Ако го пуснеше, Харди също щеше да загине. Не искаше да стане причина за смъртта му. След като така или иначе ѝ предстоеше да умре, поне можеше първо да го предупреди.

Мислите ѝ се блъскаха в главата, ръцете, с които дръпна резето и завъртя валчестата дръжка на бравата, все едно не бяха нейните. Имаше чувството, че стои отстриани и наблюдава някой друг да извършва всички тези действия.

Навеждайки глава и усещайки пистолета, който сега бе на милиметри от ухото ѝ, тя се чу да казва:

— Не се чувствам добре. Трябва да си вървиш, Диз.

— Налага се да говорим — настоя той. — На четири очи. Спешно е.

Харди разбра, че е махнала веригата. Чу я да отмества райбера, видя как топката на бравата се превърта и долови тихото щракане. Вратата беше отключена. Допусна, че печели време, но време за губене нямаше.

Той сграбчи топката и я завъртя, сниши рамене и нахълта през образувалия се процеп, прегърна Ву през кръста и я повлече със себе си надолу.

Още преди да докоснат пода, четирите спецченгета от ТАС, които дебнеха на площадката зад Харди, нахлуха с насочени оръжия, като изтръгнаха вратата от пантите ѝ. Зад тях напиреха още четирима, после още и още и всичките връхлетяха в апартамента като неудържима река.

Излетялата назад врата изби пистолета от ръката му, той се прекатури през масата, удари се в кухненския плот, където Ву държеше съдовете си, и падна на пода. Остана да лежи за миг стъписай и неподвижен сред трески и парчета счупено стъкло. В секундата, преди някой Да успее да го достигне, той нададе животински вик и направи отчаян опит да се добере до оръжието си.

Но не успя, защото първата двойка спецченгета го приклеци на земята.

Като риташе и се гърчеше, все едно е подгонен звяр с пречупен гръбнак, той пръхтеше и блъсваше гнусни ругатни, обхванат от бяс, докато най-накрая закопчаха китките му с белезници зад гърба. Проснат на пода с лице, натикано в локвичка от собствената му кръв, с едно ченге, коленичило на гърба му, и други две, притиснали разкращените му крака, той не можеше да помръдне и мускул.

Глицки стоеше на прага с изваден пистолет. Отпусна го, когато видя, че планът му — е, добре, неговият и на Харди — бе успял. Освен това бяха съумели да го приведат в действие без някой да пострада. Харди и Ву седяха на пода с гърбове, облежнати на стената, и той я бе обгърнал покровителствено с ръка. Главата ѝ бе клюмнала, а раменете ѝ се тресяха от плач. Това беше добре, трябваше да се освободи от напрежението.

Глицки отиде при хората си, които бяха заловили заподозрения, и погледна надолу към жалката, вече укротена фигура на Екзекутора. Бяха открили името му минути, преди Бранд да се обади и да каже, че знае къде могат да го намерят.

Приставът от Младежкия възпитателен център Рей Котрел.

Без да се помайват, ченгетата от ТАС изправиха Котрел на крака и го изведоха от стаята, която бе заприличала на бойно поле.

В разрушената половина от апартамента Ву, Харди и Глицки се движеха мълчаливо като роботи — вдигнаха изкъртената врата и я опряха на стената, изправиха масата, наредиха столовете, два от които бяха оцелели, и събраха по-големите парчета от потрошените чаши и чинии.

Най-после Ву се отпусна тежко на единия от здравите столове, а Харди седна на другия.

Глицки наля чаша вода от мивката и я подаде на Ву, после се върна при плота, разчисти си място и се настани отгоре.

— Как се озова тук Котрел? — попита той.

— Не знам. Нямах представа, че знае къде живея.

— Но какво искаше от вас? Били сте — на колко? — на дванайсет години, когато се е състоял процесът срещу баща му. Нямате нищо общо с това, нали?

Сякаш едва сега забелязала чашата вода в ръката си, Ву изпи половината на един дъх. Сведе глава и се опита да събере мислите си. Най-после започна да им обяснява възможно най-свързано какво ѝ е казал Котрел, за връзката ѝ със системата, осъдила така трагично и несправедливо баща му.

— И нещо друго — добави тя. — Аз не бях просто още един адвокат. Той виждаше в мое лице Алън Боскачи, обвинил и изпратил в

затвора невинния му баща. Вършех същото нещо с Андрю Бартлет, лишавайки го от години от живота му, докато Рей е *знаел*, че е невинен. — Тя излезе от шоковото си състояние и внезапно осъзна значението на думите му. — Защото той бе извършил онова, за което Андрю беше арестуван. Не разбирате ли? Той е убил Муни и Лора.

— И сами се досетихме — рече Глицки.

Гласът ѝ се извиси:

— Но той ми *каза*, че го е извършил. Наистина ми го каза. Назова Муни по име. — Обърна се към Харди. — Това е важно — каза тя, цялата разтреперана от вълнение. — Има разлика.

— Знам — Харди захлупи ръката ѝ с длан. — Не смятам, че на Ейб му е убягнало.

Глицки кимна.

— Ще вземем показанията му и после ще видим — каза той. — Но неофициално, не мисля, че имате причина да се безпокоите. Всичко е ясно.

— Поне достатъчно ясно по отношение на Андрю — Допълни Харди. — Нека се надяваме.

Ву си пое дълбоко дъх.

— Но откъде знаехте, че ще отворя вратата? — попита тя. — Всъщност за малко да не я отворя.

— Не бях сигурен — каза Харди. — Това беше план А. План В бе да разбием вратата няколко секунди по-късно. Но двамата с Ейб решихме, че си струва да опитаме първо план А.

Чуха шум от площадката, стъпки и гласове от стълбището.

— Утре искам по-пълни показания от вас — каза Глицки. — За днес обаче стига. — Очите му се спряха на облежнатата на стената врата и на празната рамка с увисналите панти. — Имате ли къде да спите тази нощ?

— Ще дойде у нас — каза Харди, като се обърна към нея. — Съгласна ли си? Същата просторна стая и удобно легло?

— Същият среднощен шеф? — пошегува се тя.

— Можем да го уредим.

В този момент Бранд се откъсна от полицаите, които го придружаваха, и застана на отворената рамка.

— Божичко! — възкликна той при вида на пораженията. После, като я видя до масата, затвори очи и издиша дълбоко от облекчение. Не

обърна никакво внимание на Харди и Глицки, все едно ги нямаше. — Ейми, добре ли си?

Лицето ѝ светна.

— Джейсън! Какво правиш тук?

— Какво прави тук ли? — рече Харди. — Та той е нашият герой.

Бранд поклати смутено глава и отговори:

— Не. От това, което чух, героят сте вие. Аз просто...

Харди го прекъсна:

— Просто отгатнахте всичко, повикахте началник Глицки и ни накарахте всички да се размърдаме. Без вас нищо от това нямаше да се случи.

Ву гледаше Бранд втренчено.

— Но нали ти казах да се махаш, Джейсън. Да изчезваш оттук.

— Знам — вдигна рамене той. — Промъкнах се обратно и подслушах на вратата.

— Но защо? Откъде знаеше?

— Защото те познавам, Ейми — отвърна той. — Ти не би ме отпратила така. Не и по този начин. Просто не си такава.

Зад Бранд изникнаха Лание и Ариола. Харди погледна Ву и видя, че очите ѝ са премрежени.

Бранд пристъпи в стаята, направи път на ченгетата. Поколеба се, после отиде при Ейми и постави ръка на рамото ѝ, а Ву улови ръката му.

От празната рамка Ариола се обади:

— Ако искаме да запечатаме това място, трябва да свършваме бързо, шефе.

— Добре — каза Глицки и посочи към цивилните. — Направете го, когато са готови да тръгнат.

Лание се намеси:

— Не искам да те ядосвам, Ейб, но долу те чакат едни хора. С камери.

Лицето на Глицки потъмня. Огледа помещението за последен път и процеди:

— Отлично — след което се запъти към стълбището.

Вън на улицата, на импровизираната пресконференция, Глицки стоеше в осветен от халогенни лампи и заобиколен от униформени кръг и говореше в цял грозд микрофони, тикнати пред лицето му. Както обикновено на такъв род събития, той бе заел отбранителна позиция.

— Като се има предвид, че снайперистът не беше в състояние да го изкара оттам, което винаги е обещаваща възможност, имаше две основни възражения срещу това просто да му се обадим по телефона или да използваме мегафон и да му съобщим, че е обграден. Първо, вече знаехме, че е убил най-хладнокръвно седем души, при това от близко разстояние. След сериозна дискусия в управлението ние решихме...

— Кои „ние“, господин началник?

— Аз, лейтенант Марсел Лание от „Убийства“ и Дизмъс Харди.

— Адвокатът? — женски глас. — С какво право един адвокат се намесва в решенията на полицията?

— Не господин Харди взе решението, Клодия. Той бе запознат подробно със ситуацията и ни бе от голяма полза. Във всеки случай, връщайки се към първоначалния въпрос, предвид поведението на господин Котрел през изминалите няколко седмици сметнахме, че ако го известим за присъствието си, той най-вероятно ще убие заложницата, а после и себе си. Второто възражение беше, че бяхме съставили по-добър план.

— Но този план излагаше на опасност живота на цивилни граждани, не е ли така?

— Вярно е, но ставаше дума само за един цивилен и господин Харди, който е тясно ангажиран със случая, прие да участва доброволно. И освен това нека не забравяме — каза Глицки, полагайки усилия да запази спокойствие, — че операцията беше успешна.

От тъмнината прозвуча друг безпльтен глас:

— Да, но сигурни ли сте, че именно Рей Котрел е Екзекутора?

— Почти сто процента. Признал е всичко на госпожица Ву. Сега, след като е под арест, без съмнение ще научите повече подробности.

— Разбрах, че е бил малтретиран като дете, отраснал в домовете на приемни семейства.

— Това въпрос ли е? — попита Глицки. — Ако е така, без коментар.

— Господин началник? До каква степен решението ви да не използвате снайпериста бе продиктувано от трагичните последици на случая с ЛеШон Броуди?

— Първо, решението в случая с ЛеШон Броуди, не бе взето нито от мен, нито от друг под тази юрисдикция.

Второ, както, струва ми се, вече изясних, господин Ралстън, никога не сме вземали решение да не използваме снайпериста в днешната ситуация и фактически през цялото време, докато траеше операцията, не сме го изключвали като вариант, стига да се предоставеше възможност. Но това не се случи.

— С други думи, бяхте готов да издадете заповед Котрел да бъде застрелян наместо, а не му дадохте шанс да се предаде, като му съобщите, че е обкръжен и няма друг избор?

Стомахът му се сгърчи в спазъм. Притиснал с едната си ръка болното място, а другата вдигнал срещу ярките прожектори, Глицки се опита да не изглежда прекалено застрашителен, а напротив, дори любезен и услужлив. Но погледът, който хвърли на невидимото множество, можеше да се определи само като кръвнишки.

— Както, струва ми се, вече обясних...

Една сряда, малко преди един часа по обяд, Ву се запъти по коридора и свърна вдясно към кабинета на Харди, като мина точно зад работното пространство на Филис. Но явно възрастната жена имаше очи и на гърба си, защото щом Ву се изравни с нея, тя се завъртя на ергономичния си стол и ѝ препречи пътя с ръка.

— Той е зает и не желае да го безпокоят. Имате ли уговорена среща?

Ву спря, като се насили да се усмихне учтиво:

— Току-що си отворих пощата — каза тя, размахвайки жълт плик, — и съм сигурна, че ще иска да види това.

— Така казват всички. Вие, съдружниците, сте убедени, че господин Харди иска да ви вижда и това, разбира се, е така. Ние с него обсъдихме този въпрос. Той с радост отделя време за партньорите си, но наистина предпочита моментът да е удобен по-скоро за него, отколкото за вас. — Навярно Филис действително вярваше, че с усмивката си на училищен възпитател смекчава посланието. — Извинете — каза тя, когато един от телефоните ѝ иззвъня и тя се обърна да го вдигне.

Ву не се поколеба нито за миг и се отдалечи колкото може тихо. Почука на вратата на Харди.

— Госпожице Ву! — разнесе се зад нея недоволният глас на Филис. В същото време отвътре прозвуча едно „слушам“ и тя побърза да влезе.

Шефът ѝ, свалил сакото и разхлабил възела на вратовръзката си, ровеше в чекмеджетата на бюрото си. Приветства появата ѝ с усмивка, приветлива в сравнение с поведението му, което издаваше очевидна тревога.

— Как успя... — започна той, но бе прекъснат от остро жужене на интеркома. Пресегна се, натисна бутона и отново произнесе „слушам“, този път в слушалката. Знаеше, че от всички неща, които Филис мрази — а бе научил от опит, че те обхващат почти всички

форми на човешко общуване — кавалерийският му поздрав по телефона може би я дразни най-много.

— Господин Харди! Казах на госпожица Ву, че не желаете да ви безпокоят, но тя въпреки това влезе.

— Виждам и ви уверявам, че вече съм обезпокоен, Филис. Грешката не е ваша. Веднага ще я смърря. Благодаря ви.

Без да изключва микрофона, той се обърна строго към Ву:

— Госпожице Ву, когато кажа на Филис, че не желая да ме безпокоят, очаквам от вас и от останалите съдружници... — После натисна бутона и прекъсна връзката. — Да щурмуваш вратата не е особено умно, Ву. Имам нужда от тази жена, независимо дали вярваш или не. Тя е изключително добра в работата си.

— Може би, но не е твърде мила.

— И не бива да бъде. Ако беше мила, всички щяха да се изнизват покрай нея. А понеже не е, някои от колегите ти се страхуват да отидат дори до тоалетната, за да не ги забележи, и така остават на бюрата си и работят без прекъсване. Това е полезно за фирмата.

Ву си позволи да се усмихне.

— Наистина заприличваш все повече и повече на господин Фрийман.

Харди наклони глава.

— Приемам го за комплимент от най-висша степен. Да си ми виждала стреличките?

— Стреличките ти? Че кога съм ги виждала изобщо?

— Не знам. Но вчера бяха тук, или онзи ден, не помня, а сега ги няма. Изчезват вече за втори път през последните два месеца. Струва ми се, че си губя ума.

— Може би го пазиш за по-големи дела.

Харди престана да тършува из чекмеджетата и ги захлопна едно след друго.

— За съжаление май няма кой знае какви признаци и за това.

Като огледа стаята за последен път, най-послед се предаде и се облегна в големия си кожен стол зад бюрото.

— Та какво е толкова важно, та рискува да си навлечеш възмущението на Филис?

Тя му показва плика.

— Това е направо страхотно.

— Какво е то?

Тя му го подаде и той извади листовете отвътре.

Скъпа госпожице Ву,

Отдавна се каня да ви пиша, за да благодаря на вас и на господин Харди за всичко, което направихте за мен, но трябваше да наваксам много в училище. Все не намирах време. Както сигурно сте научили от майка ми, „Сътроу“ ме прие обратно — благодарение на парите на Хал и на влиянието на господин Уагнър, който ме накара да подпиша документ, че обещавам повече да не нося зареден пистолет в училище.

О-о. Или в противен случай какво? Ще ме изключат?

Забравяйки факта, че ние вече не *притежаваме* оръжие и че ако реша, нищо не може да ме спре. Но не се безпокойте. Съгласен съм, че идеята не е добра.

Другата причина, поради която нямах време, е че отново се отдадох на писане — започнах в деня, в който излязох, но пиша съвсем различни неща от „Перфектен убиец“. По-миролюбиви, дори по-весели. Може би съм постигнал напредък, защото точно днес ми се обадиха от списание „Максуини“. Казаха, че искат да поместят последния ми разказ. Мислех, че ще се радвате да узнаете това, както и колко съм щастлив, че опитът ми за самоубийство не сполучи. Наистина много щастлив.

Нали знаете онова прочуто изречение от „Ана Каренина“? „Всички щастливи семейства си приличат; всяко нещастно семейство е нещастно по своему.“ Е, времето ми в моето собствено нещастно семейство свърши и може би един ден, когато създам свое, то ще е по-различно. В разказа, който ще публикува „Максуини“, се разправя за един човек, прекарал детството си в пощастливо семейство. Надявам се, че ще ви хареса.

Но не забравяйте едно нещо става ли? *Всичко е измислено.*

Бранд и Ву седяха на една маса в дъното на „Балбоа“. Сервитьорът им бе донесъл напитките, но те не ги бяха докоснали. Когато Бранд свърши да чете писмото на Андрю, го подаде внимателно на Ву. Измина една дълга минута, преди да проговори.

— Неприятно ми е, че се опитах да го тикна зад решетките до края на живота му. — Отново замълча. — Никога досега не съм имал обвиняем, който да е невинен, знаеш ли? Това те кара да се замислиш.

— Може би сега се питаш дали не си изпратил в затвора някого, чието място не е там?

Той помисли малко.

— Всъщност не. Не смятам. Искам да кажа, Бартлет беше изключение. Поне се надявам да е така. Но да си призная, не съм сигурен. Алън Боскачи също е бил убеден, че онзи Уелдинг е виновен. Странно — продължи той, — но това по някакъв начин ме кара да вярвам по-силно в системата. В края на краищата Андрю Бартлет е свободен, въпреки че и аз, и Джонсън положихме всички усилия да го унищожим. Понякога системата работи.

Харди и Глицки почти не се бяха виждали от шест седмици.

След ареста на Екзекутора и въпреки щастливата развързка медиите изядоха Глицки с парцалите, обвинявайки го за политически некоректния му стил на работа. Многобройните публикации за ролята му в провала с ЛеШон Броуди, съчетана с явното му незачитане не само на законовите, но и на основните човешки права на заподозрените, особено ако произлизаха от тинята на обществото, доведоха до не едно искане за оставката му. Някои правозащитни организации настояха процедурите по вземането на решения в полицейското управление да бъдат разследвани и призоваха за формирането на различни комитети, които да надзирават и да критикуват управленската структура.

Как така бе отнело толкова дълго време на полицията почти двайсет часа да сглобят късчетата информация, които свързваха Лукас Уелдинг със сина му и сегашната му самоличност? Защо, макар че се радваха на лукса да разполагат с неограничени бюджетни средства,

никой от полицията не бе успял да открие по-скоро, че жертвите на Екзекутора са били членове на едно и също съдебно жури? Защо се бяха забавили да издирят адреса на последната жертва, Уенди Такахаши? Ако бяха работили по-експедитивно и ефикасно, можеше да ѝ спасят живота. Как бе допуснал Глицки един цивилен, който не заема изборна длъжност, да се намесва в решения, включващи участието на високоспециализираното тактическо звено?

И така нататък, и така нататък.

За щастие Батист, Лание, Джакман и самият кмет — в рядък и някак изненадващ изблик на солидарност — бяха подкрепили до един Глицки, като поеха своя дял от вината, ако изобщо можеше да става дума за вина. Накрая, най-неочаквано, цялата олелия затихна.

Въпреки всичко Глицки усещаше, че дните му на заместник-началник най-вероятно са преброени. Не можеше да каже, че това щеше да му разбие сърцето. Дори бе обсъдил с Батист и Лание възможността отново да стане инспектор, за да може да се занимава с различни разследвания, без да му тежи бремето на административните задължения. Всички знаеха, че не беше политик — тогава защо да не го оставят да работи там, където от него наистина би имало полза, вместо на място, където при цялото си старание и дори известни успехи създава само главоболия на Управлението?

Харди, от своя страна, прекара по-голямата част от времето да обучава съдружниците и партньорите си как да работят с така наречените „влиятелни клиенти“. Самият той беше загубил вкус към сделките и преговорите. Това, което му харесваше най-много, бяха съдебните процеси. Един от съдружниците, Греъм Русо, го бе помолил да стане втори адвокат в местен процес за убийство с вероятна смъртна присъда, който изискваше изключително умела защита. Русо смяташе да пледира някакъв вид невменяемост, за да спаси живота на клиента си. И в интерес на истината Харди познаваше златни ретривъри с повече мозък от клиента им, който му напомняше на Лени от романа на Стайнбек „За мишките и хората“: „Разкажи ми за зайците, Джордж“. Без съмнение клиентът бе извършил ужасни неща, но Харди не вярваше, че щатът ще го екзекутира. Какъвто и да бе изходът обаче, делото обещавахе да бъде сложно и интересно. Големи неща. Той просто искаше да бъде част от тях.

Известно време прекара и в зубрене на закона за имиграцията — съзираше тук огромна пазарна ниша, която в Калифорния непрестанно се увеличаваше. Използва за опитни зайчета Саларко. Осигури си спонсорството на неколцина от клиентите на Хуан, чиито градини поддържаше всичките живееха в относителен разкош и макар да беше още новак в тази област, имаше основания за надежда, че Саларко ще си спестят част от бюрократичните тегоби на делата за гражданство.

Днес обаче, неделя, първия ден на юни, Харди и Глицки гледаха бейзболен мач на „Джайънтс“ на стадион „Пакбел“, съблекли якетата си и нахлупили на главите си шапки на любимия отбор, които да ги предпазват от яркото слънце. Един от клиентите на Харди им бе осигурил билетите.

Харди счупи един фъстък и го прокара с глътка бира.

— Как ти е жлъчката?

— Последната новина е, че искат да ми я извадят — Глицки сръбна от кока-колата си. — Казах им не.

— Защо не?

Глицки сви рамене.

— Вече имам достатъчно метал във вътрешностите си, стига ми за известно време. Няма да позволя да ме режат три пъти, както правят в днешно време. Моят лекар дори си направи тъпашка шега: „Все едно те ръгат с нож в корема“. Всъщност, *наистина* те ръгат с нож в корема.

Смешен човек.

— Да, но щом болката е от жлъчката...

— От другата страна е.

— Какво?

— Болката. Не е от страната на жлъчката. Нарича се ирадираща болка. Казват, че се срещало доста често. Настъпят те по пръстите на краката, а те заболява ръката.

— А, така ли? На мен ми се случва през цялото време.

Глицки му хвърли подозрителен поглед.

— На мен пък не. Затова съм малко скептичен към диагнозата. Освен това, не е истинска болка, имам предвид, не е остра болка, а по-скоро някакво пърпорене.

— Да не би да е пак сърцето ти?

Глицки поклати глава:

— Не. Знам какво е усещането и не е това.

— И какво ще правиш, след като отказваш да ти оперират жлъчката?

— Ще си живея така. Вече мина една година и още не съм умрял. Трея го отдава на стреса, а тя не е глупава. Докато траеше цялото това безумие с Котрел, бе доста непоносимо. Сега съм по-добре. Това е моята теория.

— Дано не е теория на относителността. Тя вече е била открита.

— Помниш ли когато разследвах случая Боскачи и организирахме най-голямата хайка в историята?

— Е, и?

— Толкова усилия, допълнителни човешки и финансови ресурси, а, общо взето, не постигнахме нищо. Не искам да ти гъделичкам самолюбието, което и без това е достатъчно голямо, но ако не се беше добрал до жената на Муни, никога нямаше да го хванем.

— Може би.

— Може би, но работата е там, че никой не си направи труда да провери, да потърси, да открие нещо. — Той се наведе напред и сниши гласа си. — Говоря за нас. Никой не ни разкри. Никой *няма да ни разкрие*. Никога. Защо трябва да се тревожа всеки божи ден, всеки проклет божи ден, че някой ще ни разкрие и животът ми ще бъде съсипан.

Харди отбеляза с известна изненада, че Глицки, който никога не ругаеше, употреби думата „проклет“. Той хвана ръката на приятеля си.

— Никой не ни търси, Ейб. Наистина. — Стисна ръката му. — Забрави. Животът е прекалено кратък.

— Само си помислих, че ако се върна в отдел „Убийства“, бих продължил разследването.

Харди се ухили.

— Ето затова е такова удоволствие да те познава човек. Но нека те питам нещо: точно сега стомахът ти пърпори ли?

Глицки се облегна на седалката си и се съсредоточи за минута, после поклати глава:

— Не.

— Приеми го като малка победа. Стъпка напред.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.